

MORGANVILLE VAMPİRLERİ

RACHEL CAINE

GÜN IŞIĞI

"Heyecan verici, seksi ve komik! *Morganville Vampirleri* bağımlılık yapıyor. En sevdiğim tematik serilerden biri."

RICHELLE MEAD, ÇOKSATAR "VAMPİR AKADEMİSİ" SERİSİNİN YAZARI

GÜN IŞIĞI

MORGANVILLE VAMPİRLERİ - KİTAP 15

BAZEN GİDİLECEK EN GÜVENLİ YER TAM DA DÜŞMANIN BULUNDUĞU YERDİR...

Claire Danvers ve arkadaşları eve dönmek için sabırsızlanıyordu. Fakat geri döndüklerinde karşılarında bambaşka bir Morganville bulacaklardı; daha farklı ve daha ölümcül bir yer.

Claire ve arkadaşlarının yokluğunda Morganville'de büyük bir değişim yaşanmıştı. Kasaba eskisinden daha temiz ve mutlu görünüyordu ama Cam Ev'in talihsiz sakinleri, geldikleri gibi tutuklandılar ve kasabadaki değişikliğin kesinlikle hayra alamet olmadığını fark ettiler.

Gün Işığı Birliği olarak bilinen kuruluş, Morganville halkına hayalini bile kuramadıkları bir teklifte bulundu: Vampirsiz bir gelecek umudu. Kulağa bir kurtuluş yolu gibi gelmesine ve vampirler için bile öyle görünmesine rağmen aslında gerçek daha ölümcüldü...

Claire, Shane ve Eve, arkadaşlarını Gün Işığı hapsinden kurtarmanın bir yolunu bulmak zorundalar. Yoksa Morganville vampirleri bu kez gerçekten ölecek!

"Birinci sınıf bir hikâye anlatıcı."
CHARLAINE HARRIS

RACHEL CAINE

"Morganville Vampirleri", "Weather Warden" ve "Outcast Season" gibi dünya çapında çoksatar serilerin yaratıcısıdır. Caine, kendisi gibi sanatçı eşi R. Cat Conrad'la birlikte bildiği kadarıyla herhangi bir vampire uğramadığı Forth Worth, Teksas'ta yaşıyor.

GÜN IŞIĞI

MORGANVILLE VAMPİRLERİ - KİTAP 15

RACHEL CAINE

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

Sevgili okuyucular, bu kitap sizin için. Morganville'in öyle coşkulu sakinleri oldunuz ki bu kitap sizden başkasına ithaf edilemezdi.

Bu uzun ve tuhaf yolculukta beni yalnız bırakmadığınız için teşekkür ederim... Umarım küçük kasabamızdan ayrılmayı asla düşünmezsiniz. İşte size bir ikamet kartı. Kan bankası girişi sağ taraftan...

TEŞEKKÜR

Ter Matthies olmasaydı bütün bu seri de var olmazdı. Teşekkürler Ter. Sevgi ve saygılarımla, senin ışığını hiçbir zaman unutmayacağım.

Aynı zamanda; Heidi Berthiaume, Jemina Venter, Sarah Weiss, Janet Cadswan, NiNi Burkat, Lucienne Diver ve Anne Soward. Hepinize sonsuz sevgi ve saygılar.

GİRİŞ

Teksas, Morganville diğer sıkıcı ve küçük kasabalara benzemez. Sırları vardır. Burası bir topluluk kasabasıdır... Ve topluluğu *vampirler* oluşturur. Burada yaşarsanız onlar için çalışırsınız, korunma amaçlı özel anlaşmalar imzalar ve vergi olarak da kan bağışında bulunursunuz. Yoksa bilirsiniz işte, sizi *yerler*.

Kurucu Amelie'nin aba altından sopa gösteren yönetim tarzıyla birkaç yüzyıldır devam eden kasaba düzeni, son birkaç yılda kargaşa, sıkıntı ve ayaklanmalarla bozulmaya başlamıştı. Claire Danvers bütün bunlardan kaçmak için kolları sıvayarak MIT'de özel bir programa başvurmuştu. Fakat Claire uzaklaşmış olsa bile, Morganville onun içine yer etmişti bir kere. Geri döndüğündeyse kafasını, vampirler hakkında çok şey bilen, tehditkâr bir düşmana toslamıştı. Gün Işığı Birliği. Claire'in ev arkadaşları (Eve, Michael, Shane), dostları (bipolar deli bilim insanı ve pat-

ronu Myrnin; Amelie'nin eski yardımcısı Oliver; Claire'in yeni vampir arkadaşı Jesse) ve bir zamanlar Morganville'li olan tutkulu bilim insanı Doktor Anderson ile eve geri dönüşlerinin adı, vatan hainliği oluvermişti.

Fakat evleri bıraktıkları gibi değildi...

1

Claire, Teksas, Morganville kasaba sınırını gösteren gıcırtılı tabelaya bakarken, *ağlamam gerekirdi,* diye düşündü. En yakın arkadaşı Eve çoktan çaresizlik içinde hıçkırıklara boğulmuştu. Claire ona sarıldı ve şefkat göstermek adına ne gerekiyorsa yapmaya çalıştı. Her şeyin yoluna gireceğini fısıldadı, onun omzunu okşadı ve sarıldı.

Fakat her ne kadar yapması gerekeni yaptıysa da kendini sanki... boşlukta hissediyordu. Polis otosunun dışında kupkuru çöl kumları savrulup duruyordu. Oturdukları çelik telli bölmenin arka tarafında, arabanın camları içeriden açılmıyordu. Polis aracının içi taksiyi andırsa da sizi hiç gitmek istemediğiniz bir yere götürdüğü için bu benzetme doğru olamazdı. Çünkü götürdüğü yer, hapishaneydi.

Arabanın park edildiği yerden dışarı baktıklarında, dört vampirin ambulansa taşındığını gördüler. Kalplerine saplı duran kazıkların onları geçici olarak öldürmesi işe yaramaz-

sa diye, cansız bedenleri her ihtimale karşı sedyeye sıkıca bağlanmıştı. Claire sarsak bedenleri yuvarlanan vampirleri tanıyordu. Bir zamanlar Amelie'nin yardımcısı olan Oliver, şimdi rezil bir hâlde sürgün ediliyordu. Claire'in çok yakından tanımadığı, şimdi hiç olmadık derecede genç ve kırılgan görünen güzel vampir Jesse, vampir yaşamından (bir umutla geçici olarak) koparılıyordu. Ardından dağınık siyah saçları, soluk beyaz yüzüne dökülmüş hâlde Myrnin, Claire'in bipolar patronu ve arkadaşı da gidiyordu işte.

En sonuncusu ve hiç şüphesiz en korkuncu da Michael Glass'tı. Claire'in arkadaşı, Eve'in hayatının aşkı. Cildi katıksız bir mermer soğukluğundaydı ve mavi gözleri boş bakıyordu. İçlerinde en ölü gibi görüneni oydu.

"Geçti," diye fısıldadı Claire. Eve'in yüzünü diğer yöne çevirerek, Michael'ın cansız bedeninin de diğerleri gibi yuvarlanışını görmemesini sağladı. "Vampirler bunu atlatacaktır. Kalplerine saplı kazıklar çıkarılır çıkarılmaz sorun kalmayacak; onları güneşin altında tutmuyorlar ki. Nefes almaya çalış. Haydi. Derin bir nefes al."

Her ne kadar işe yarar bir şeyler söyleyemese de sakin ve sağlam ses tonu, kaos okyanusunda tutunacak bir cankurtaran halatı gibiydi.

Eve derin bir nefes aldı. Hıçkırıkları ve gözyaşları biraz olsun dinmişti. Ambulansın kapıları kapanırken arkasına yaslandı. Arka arkaya dizilen ambulanslar çift şeritli asfalt yolda birbiri ardına koyularak Morganville şehir merkezine doğru ilerlemeye başladı. Tabii Morganville'de bir şehir

merkezi olduğu ne kadar söylenebilirdi, bilinmez. Eve elinin tersiyle gözyaşlarını silerken az buçuk kalan göz makyajı da akıp gitmişti. Eve'in yakut taşlı alyansına çarpan ışığın yarattığı parıltıyla, Claire az önceki uyuşukluğundan sıyrılarak bastırmaya çalıştığı korku ve acı hisleriyle yüz yüze geldi. "Michael'ı gördün mü?" diye sordu Eve. Tekrar hıçkırıklara boğulmamak için kendini zor tutuyordu. Ağlamaktan kızaran gözlerini Claire'in gözlerine dikerek "İyi görünüyor muydu?" diye sordu.

Claire buna olumlu bir cevap veremezdi çünkü Michael'ın buz gibi cildi ve boş bakan gözleri onun da sinirlerini bozmuştu. "O iyi olacak Eve. Ne kadar güçlü biri olduğunu biliyorsun," dedi. Söylediği şeyler tartışmasız doğruydu.

"Biliyorum. Tanrım, *neden* bunlar başımıza geliyor? Bizden ne istiyorlar?"

Eve bunu o anki duygusallığıyla gelişigüzel sormuştu fakat Claire'in kafasını da kurcalayan esas soru buydu. *Neden?* Amelie'yi bazı konularda uyarmak üzere Morganville'e gidiyorlardı ki esas konuşmak istedikleri sorun, vampir karşıtı olarak kurulan Gün Işığı Birliği'nin büyük bir hızla gelişmesi ve Amelie'nin (ve bir zamanlar Morganville'in) en güvenilir ajanlarından Doktor Irene Anderson'ın da bu teşkilata katılmasıydı.

Hepsi bu amaçla yola koyulmuşken Amelie'nin adamları yerine yerel polisle karşı karşıya gelmiş ve ondan sonra her şey tepetaklak oluvermişti. Polisler, insanları -Claire, Eve ve Claire'in erkek arkadaşı Shane ile tutuklu Doktor

Anderson'ı- diğerlerinden ayırmıştı. Ardından hiçbir uyarıda bulunmaksızın onların vampir arkadaşlarını alıp ambulanslara yığmış ve bilinmez bir sona sürüklemişlerdi.

Claire arkalarındaki araca bakabilmek için olduğu yerde kıpırdanmaya başladı. Polisler Shane'i diğer araca bindirmekte epey zorlanmıştı. En sonunda onu kelepçelemiş ve şok tabancasıyla tehdit etmişlerdi. Shane arka koltukta kaskatı kesilmiş hâlde oturuyor, tellerin arasından her an savaşmaya hazırmış gibi uzaklara bakıyordu. Doktor Anderson ise cama yaslanmış, sanki artık kimin esiri olduğu umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Claire, Shane'i ondan neden ayırdıklarını biliyordu. Eve'in ona ihtiyacı vardı, bunu da biliyordu fakat yine de Shane'in yanında olmak için yanıp tutuşuyor, kafasını kurcalayan soruları ona sormak istiyordu. *Hannah Moses neden böyle bir şey yapsın ki?* Sonuçta emniyet müdürü Moses, onların tarafındandı; güvendikleri arkadaşlarından biriydi. Fakat hiç tereddüt etmeden, en ufak bir vicdan azabı duymadan onları alıkoymuştu. Bütün bunların gösterdiği bir şey vardı: Hannah, Gün Işığı Birliği'ne gönüllü olarak katılmıştı.

Her şey anlamsızdı ve Claire bir an önce, olan bitenlere anlam verme ihtiyacı duyuyordu.

"Morganville'in kontrolü insanların eline geçti," demişti Hannah, ortak arkadaşları yerde kıpırdamadan yatarken. "Vampirler kendi güvenlikleri için karantinaya alınıyor."

Doğru olamazdı bu. Kesinlikle... Olamazdı.

Fakat ne yazık ki gerçek buydu.

"Onu nereye götürüyorlar?" Eve, başka yöne doğru uzaklaşan ambulanslara bakıyordu. "Karantinadan bahsetmişti. O da ne demekse? Sence onları hastaneye mi götürüyorlar? Hasta olduklarını falan mı sanıyorlar?"

"Bilmiyorum," dedi Claire. Çaresizlik içindeydi ve duygularının onu ele geçirmesine izin verirse, diğer polis otosundaki Shane kadar öfkeli birine dönüşebilirdi. Shane öyle gergindi ki hırsından çelik telleri bile paramparça edebilirdi. Eğer Claire de onun gibi öfkesine yenik düşerse, içinde kaynayıp taşan diğer duyguları da açığa vurabilirdi ve işte o zaman tıpkı Eve gibi sinir krizine girerdi.

Şimdilik hiçbir şey hissetmese daha iyiydi. En iyisi güçlü durmaktı.

Sürücü tarafının kapısı açıldı ve Hannah Moses direksiyon başına geçip sakince kemerini bağladı. Diğer koltuğa da bir polis oturdu. *Yeni biri olmalı,* diye düşündü Claire. Onu tanımıyordu.

Fakat üniformasının yakasındaki rozeti hatırlamıştı –altın bir doğan güneşti.

Gün Işığı Birliği'nin sembolü.

Hannah arabayı çalıştırırken Eve öne doğru eğildi ve çelik tellerin arasına parmaklarını geçirerek tutundu. "Ne yaptığını sanıyorsun Hannah?" diye sordu, çelik telleri hırçınlıkla sarsarken. "Michael'ı nereye götürüyorsunuz?"

"O güvende," dedi Hannah. "Ona bir şey olmayacak. Bana güven Eve."

tg: kaktusunx

"Tabii, ne var biliyor musun? Canın cehenneme. Sana *güvenmiyorum.* Hepimizi sırtımızdan vurdun seni lanet olası kal..."

Claire, Eve'i kolundan tutarak geriye çekti ve cümlesini tamamlamasına izin vermedi. "Yapma," diye fısıldadı, en yakın arkadaşının kulağına. "Onu kızdırarak elimize bir şey geçmez. Sessiz ol ve sabret."

"Söylemesi kolay tabii," diye çıkıştı Eve. "En azından Shane bizimle geliyor. Michael ise... Onu nereye götürdüklerini bile bilmiyoruz!"

Eve haklıydı. Claire her ne kadar bunu kabullenmek istemese de polis otosunda kilitli kaldıkları için ellerinden bir şey gelmezdi. Ayrıca kelepçelerinin anahtarını taşıyan kadını kışkırtmak da galiba iyi bir strateji değildi.

"Pes etmiyoruz," dedi, Eve'e. "Sadece... Uygun zamanı bekliyoruz."

"Biz uygun anı kollarken sence onlar Michael'a ne yapıyordur acaba, söyler misin?" diye sordu Eve, tekrar çelik telleri sarsarak. "Hey, Hannah! Arkadaşlarına kazık atmak nasıl bir duygu? Umarım güzel üniformana kan sıçramamıştır!"

Diğer koltukta oturan polis, arkasını dönerek sert bir bakış attı. "Sessiz sakin bir şekilde oturun," dedi. "Yoksa sakinleşene kadar şok yersiniz."

"Neyle şoklayacaksın, nefesinle mi? Diş fırçası diye bir şey var, hiç duydun mu Memur Dimwit?"

"Eve," dedi Hannah.

Ses tonuna bakılırsa, gayet açıkça uyarıda bulunuyordu. Nefesi gerçekten de leş gibi kokan polis memurunun çıkardığı şok tabancasının da desteğini alan, ağır bir uyarıydı.

Eve hâlâ aynı öfkeyle kudursa da arkasına yaslanarak kollarını gövdesinde birleştirip her şeyi akışına bıraktı. Ardından polis memurunun koltuğunu tekmeledi fakat amacına ulaşamadı çünkü vurduğu yer metal tabakayla kaplıydı. Yine de hıncını biraz olsun almasında etkili sayılırdı.

"Hey," dedi Claire, elini Eve'e uzatarak. Eve bir anlık tereddüdün ardından Claire'in elini sımsıkı tuttu. "Her şey yoluna girecek. Michael iyi olacak."

Eve konuşmadı. Büyük ihtimalle, *sen nereden bilebilirsin ki,* diye düşünüyordu ve haklıydı da. Claire bunu *bilemezdi.* Kendini çaresiz, ürkek, savunmasız hissediyordu ve her şeyin nasıl olup da yoluna gireceğine dair bir fikri yoktu. Fakat şimdilik, içinde bulundukları şartlar gereği, tek yapabildiği, biliyormuş gibi davranmaktı.

Doğruca hapishaneye ya da mahkemeye götürüleceklerini düşünmüşlerdi fakat araçlar diğer yöne dönerek Morganville'in dışına doğru devam etti. Claire nereye gittiklerini az çok biliyordu ve bundan pek de hoşlanmamıştı. O taraflarda iyi şeylerin yaşanması beklenemezdi; terk edilmiş binalar ve başıboş insanların olduğu bir bölgeydi.

"Hey," dedi, çelik tellere dokunmamaya özen göstererek öne eğilirken. "Affedersiniz ama bizi tam olarak nereye götürüyorsunuz?"

"Merak etme. Artık tehlikede değilsiniz," dedi Hannah. "Sizinle görüşmek isteyen biri var. Neredeyse geldik sayılır."

Claire, Morganville'den ayrılırken, kasabadaki binaların çoğu yeniden inşa edilmeye başlamıştı fakat bu bölgede bir değişiklik yoktu. Demek ki kimse buraları yatırım yapmaya değer görmemişti. O sıralar burası, yıkık dökük gecekondular, çürümeye yüz tutmuş depolar ve uzun yıllardır çalışmayan fabrikaların yuvası hâline gelmiş bir bölgeydi.

Şimdiyse turuncu iş tulumları giyen insanların çalışıp durduğu ve buldozerlerin büyük bir gürültüyle, yerdeki kiremit, tahta ve paslı metalleri üst üste yığdığı bir inşaat alanına dönmüştü burası. Diğer ekipler de çoktan temizlenip düzenlenmiş alana yeni binaların temelini atmakla meşguldü. Görünen o ki pek çok yapı yeniden inşa edilmiş ve hatta bazıları boyanmıştı bile. Claire, diğer otodaki Shane'in içinden neler geçtiğini tahmin edebiliyordu: *Harika, ben şehri terk eder etmez yeni iş alanları oluşmuş.* Shane de inşaat işlerini severdi. Etrafta bir sürü kadın ve adam, iş tulumlarını giymiş, çekiçle bir şeyler çakıyor, hafriyat kamyonlarını doldurup boşaltıyor, yolları düzlüyor ve yeni binalar dikiyordu.

Yepyeni bir Morganville duruyordu karşılarında. Son derece mutlu ve... Umut dolu görünen bir Morganville.

"Bu yeni yapılaşmaya sebep olan şey de nedir?" diye sordu Claire. "Bütün bu yeni evler?"

"Yeni üyeler için," dedi Hannah. Sakin ve duygularından arındırılmış ses tonu, hiçbir şeyi ele vermiyordu. Yanındaki

polis memuru -üniformasının yakasında Gün Işığı Birliği doğan güneş sembolü olan polis memuru- dönüp Claire'e baktı.

"Gün Işığı Birliği'ne katılanlara isterlerse ücretsiz ev veriliyor. Birçok kişinin hem ilgisini çekiyor hem de desteğini görüyor. Burada çalışan insanların yarısı, gönüllü kişiler."

Hannah yavaşladı ve direksiyonu sola kırdı. "Geçmişi geride bırakarak yeni bir gelecek inşa etmek güzel bir şey, değil mi? Özellikle de geçmişi, Morganville'inki kadar karanlık olan bir kasaba için."

Claire buna katılmak istemiyordu çünkü henüz bilmediği ve anlamadığı çok şey vardı fakat Hannah'nın bu söyledikleri de gayet mantıklıydı. Ya da Gün Işığı Birliği'ne azıcık bile güvenebilseydi mantıklı gelebilirdi.

Gün Işığı Avcıları'ndan bahsetmişken... Eski ambarlardan birini yenilemiş ve kendilerine yepyeni bir genel merkez kurmuşlardı.

Çatısında dönen büyük sembolü, yeni boyası ve metal kaplamasıyla, ışıl ışıl, kocaman bir binaydı. Çatıdaki altından simge, güneşin altında döndükçe parlıyordu. Polisin üniformasındaki Gün Işığı Birliği'nin simgesiyle aynıydı. Umut vadeden, sade bir simge gibi görünmesi gerekirdi ne de olsa. Güneşin doğuşu, yeni bir gün vesaire...

Claire ise buna inanmıyordu. Güzelce boyanan bu hoş bina, iş savaşa geldiğinde savunma amaçlı kullanılabilecek gibi görünüyordu. Yüksek, ince ve uzun camları açılır türden değildi. Duvarlarsa çok kalındı ve aslında her şeyi bir

kenara bırakıp sadece binanın yapısını ele aldığınızda, tamamen bir hapishaneyi andırıyordu.

Hannah geniş park alanında durdu. Henüz hiç kirlenmemiş, parlak beyaz sınır çizgilerine bakılırsa, asfaltı da yeni dökülmüştü. Yaklaşık elli araba bile, park alanının üçte birini dolduramamıştı. *Morganville'deki arabaların yarısı buraya sığar, üstüne büyük otobüsler için de yer kalır,* diye düşündü Claire. İki ekip otosu çoktan gelmiş, Hannah'nın kullandığı ve Shane ile Doktor Anderson'ı taşıyan diğer araç da park etmişti. Claire oradaki araçlardan bazılarının kime ait olduğunu hatırlıyor gibiydi fakat bir türlü tanıyamadı.

Park alanında, camları filmli bir tek vampir aracı bile olmadığını fark etti.

Hannah motoru durdurdu fakat ne o ne de polis memuru arabadan inmekte acele etti. Hannah çelik tellerin arasından Claire ile Eve'e bakıyordu. "Şöyle olacak," dedi. "Kendiniz gibi davranacaksınız. Arabadan inecek ve bizimle birlikte binaya yürüyeceksiniz. Sizi yetkili kişiyle tanıştırırken de medeni birer genç bayan gibi davranacaksınız."

"Yoksa ne olur? Sicil kaydıma not mu düşersin?" diye çıkıştı Eve.

"Yoksa kelepçelenirsiniz ve hatta şok tabancasına maruz kalabilirsiniz. Sonuç değişmez. Yine aynı şekilde, fakat daha az gülümseyerek benimle gelmek zorunda kalırsınız." Hannah konuşmasına devam etti. "Bu yüzden bütün nahoş kısımları es geçerek bu işi sizin için daha acısız şekilde halletmek istiyorum."

"Ah, tabii, sırf bizi düşündüğün içindir," dedi Claire. "Kesinlikle anlıyorum."

Hannah ona uzun ve sıkıntılı bir bakış attı. Claire'in bariz bir şekilde teslim oluşu, Eve'in açık saldırganlığından daha endişe verici görünüyordu büyük ihtimalle. "Size yardım etmeye çalışıyorum çocuklar," dedi. "Beni bunu yaptığıma pişman etmeyin."

"Ben çocuk değilim ve *siz benim kocamı tuzağa düşürdünüz,"* dedi Eve. "Buradan çıkıp başını derde sokacağım ve pişman olacağın bir sürü şey söyleyeceğim. Büyük ihtimalle çok kısa sürecektir, kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa."

Hannah, polis memuruna bakarak omuz silkti. "Pekâlâ," dedi. "Ben denedim. Madem her şeyi daha da zorlaştırmak istiyorsunuz, sanırım bunu hak ettiniz."

İkisi birden araçtan indiler. Hannah, Claire'in kapısını açtı. Onu kolundan tutup sert bir şekilde araca dayadı. Claire'in ellerini arkasından kelepçelerken, "Üzgünüm," dedi. "Ben adamı gözünden anlarım. Siz rahat durmayacaksınız."

Shane de yerinde durmuyordu. Öyle çok gürültü çıkarıyordu ki, Claire, onu zapt etmeye çalışan polis memurunun küfrettiğini duydu. Hannah sinir ve bıkkınlıkla homurdanarak Claire'i kendine doğru çevirdi. "Onu sakinleştir," dedi. "Hemen."

Claire başını dikerek "Nedenmiş?" diye sordu inatla.

"Çünkü sakinleştirmezsen birazdan canı yanacak."

Claire, Hannah'nın omuzlarının üzerinden Shane'e baktı. Shane, tutuklanmadan önce bir dirsek sallamış olmalıydı ki polislerden birinin burnu kanıyordu. Şimdiyse ellerinden kurtulmak için kıpırdanıp tekmeler savuruyordu. Büyük ihtimalle amacı Claire'e ulaşmaktı çünkü elindeki kelepçelerden kurtulmasının imkânı yoktu.

"Shane," dedi Claire. "Yapma."

Hannah sakince hareket ederek tabancasının kılıfını açtı ve elini silahın üzerinde sabitleyerek bakışlarını Shane'e dikti. "Claire haklı," dedi. "Tabancamı kullanmaya zorlama beni Shane."

"Canın cehenneme," dedi Shane, debelenip sırıtarak.

Hannah tabancasını çıkardı.

Claire'in başına doğrulttu.

Shane olduğu yerde donup kaldı, bu sefer yüzü asıldı. "Blöf yapıyorsun."

"Öyle görünüyor olabilir," dedi Hannah. "Ama beni bilirsin, ateş etmeyeceksem tabancamı kimseye doğrultmam Shane. Kız arkadaşını severim. Ama şansını zorluyorsun ve bence bu hiç de iyi bir fikir değil."

Shane hâlâ kıpırdamadan duruyordu. Polis onu sıkıca tutarak bağlı ellerini iyice büküp yukarı kaldırdı. Shane bu pozisyonda ayak uçlarında yürümek zorunda kalmıştı. Omzundan tutan polis, "Yürü haydi serseri," dedi.

Shane yürüdü.

Claire de yürüdü. Eve ise dikkat kesilmiş hâlde sessizce olanları izliyordu fakat buna rağmen Hannah onu da ke-

lepçelemişti. Kesinlikte zekice bir hareketti çünkü herkes Eve'i, komik alaycılığı ve bebek gibi küçücük suratı yüzünden hafife alırdı. Fakat kendilerini tehlikeye attıklarını fark etmezlerdi.

Doktor Anderson'ı kelepçeli hâlde araçta bırakıp gitmeleri, Claire'in aklına takıldı.

Eski ambarın kapısına kadar giden bir yaya yolu yapılmıştı ve kenarlarına çeşitli bitkilerle küçük filizler ekilmişti. Yine de oraya doğru yürümek, eski ve ürkütücü bir binaya yürümek gibiydi. İçeri girdiklerinde neyle karşılaşacaklarını bilmiyordu. Kalın camdan kapıların üzerinde yeni doğan güneş sembolü vardı ve altında GÜN IŞIĞI BİRLİĞİ yazıyordu.

Altın harflerle yazılmış bir yazı daha dikkat çekiyordu: GÜN IŞIĞINDA GELEN HERKES HOŞ KARŞILANIR. Kulağa hoş geliyor... Teşkilatın takipçileriyle daha kötü şartlarda karşılaşmadığınız sürece. Örneğin; vampirleri parçalara ayırdıkları bir laboratuvarda.

Hannah çift kapıdan birini açtığı an, serin hava dalgası Claire'in tüylerini diken diken etti. İçerinin mağara gibi karanlık bir yer olmasını beklerken, dışarıdaki gün ışığından sonra gözleri, içerinin ışığına yavaş yavaş alıştı. Tam altında durdukları devasa tepe camından avlunun ortasına vuran ışık sayesinde, *içerisi* de en az dışarısı kadar aydınlıktı. Işığın düştüğü yerde, üzerinde Gün Işığı Birliği sembolü bulunan bir masa vardı ve ardındaki düzgün giyimli kadın, onlara kibarca gülümsüyordu.

"Bayan Hodgson?" dedi Claire afallayarak. Kadını tanıyordu; Eski Viktoryen evlerinin bulunduğu Lot Sokağı'ndaki komşularıydı. Bahçesinde çiçeklerle oyalanıp duran ve onları görünce neşeyle el sallayan bir kadındı. Noel zamanı da birkaç kez kurabiye getirdiği olmuştu. Şekerli, tarçınlı kurabiyelerinden.

"Claire? Eve? Ve ah, benim Shane'im de gelmiş." Bayan Hodgson, onların kelepçeli hâllerini görünce endişeyle baktı. "Merak etmeyin sakın. Burada korkmanıza gerek yok. Artık ışıktasınız. Güvendesiniz." Oturduğu yerden kalktı. Üzerinde, inci işlemeli, gömleğin yaka uçlarında incili klips takılı, tamamıyla 1960'lardan kalma, dar kesim bir takım elbise giymişti. "Size kimlik kartlarınızı hazırlayayım. Kimlikleriniz olmadan içeri giremezsiniz. İşte oldu. O kadar da kötü durmadı, değil mi?"

"Teşekkürler Doreen," dedi Hannah. "Geldiğimizi ona haber verir misin?"

"Tabii ki. Size bir şeyler getirmemi ister misiniz? Su mesela?"

"Bira," dedi Shane. "Varsa Shinner Bock iyi gider."

"Ah, duymamış olayım," dedi Bayan Hodgson. "Bu yaşta alkol alamazsın, seni haylaz."

Kimsenin gülecek hâli yoktu fakat Shane buna hafiften gülmüştü ve başını salladı.

Haylaz kelimesini ağzını kıpırdatarak Claire'e söylerken, kaşları havadaydı.

Claire de kaşlarını kaldırdı.

"Biraz su alabilirsek fena olmaz," dedi Hannah. "Çok teşekkür ederiz."

Claire'i pofuduk bir sandalyeye yönlendirerek oturması için omzuna bastırdı. Eve de onun yanına oturdu. Polis, Shane'i ayakta tutuyordu.

Bekleme salonu son derece sadeydi. Bayan Hodgson'ın masası dışında duvarlarda bazı fotoğraflar vardı. Claire fazlaca parlayan gün ışığından gözlerini kısarak, binanın önünde çekilmiş fotoğraflardaki birkaç kişinin kim olduğunu çıkardı. Yenilenmenin ilk günlerinden bir fotoğraf olmalıydı. İçlerinden biri Hannah'ydı ve diğeri de Morganville'in yeni belediye başkanı Flora Ramos'tu. Geri kalanın kim olduğu belirsizdi fakat düzenli ve sürekli tekrar eden bir yüz gördü. Kısa boylu, hafif toplu bir adamdı ama belirgin bir özelliği yok gibiydi.

Doreen Hodgson su şişeleri ve arkasında da fotoğraflardaki adamla birlikte geri geldi.

Tıpkı fotoğraflardaki gibi canlı hâliyle de karakteristik bir özelliği göze çarpmıyordu. Shane'den en az on santim kısaydı. Klasik siyah takım elbiseyle beyaz bir gömlek giymişti; üzerindeki tek renk, masmavi gözleriydi. Neredeyse Michael'ınki kadar dondurucu bir mavilikti bu. Bir de kırmızı ipek kravatı ve cep mendili takmıştı. Belli belirsiz Doğu Avrupalı yüz hatları dışında, Claire için dikkate değer bir özelliği yoktu.

Yakasına taktığı Gün Işığı Birliği sembolü, gerçek altın gibi parlıyordu.

Adam, Hannah'ya selam vererek konuştu. "Onları artık serbest bırakabilirsiniz. Hepimizin medeni insanlar gibi davranacağımıza eminim. Bunun yanı sıra, elleri bağlıyken sularını içmeleri biraz zor olur. Sohbetimize güven ilişkisi kurarak başlamamız çok önemli."

Hannah, polis memuruna başıyla işaret eder etmez, adam Shane'in kelepçesini açtı. Hannah ise Claire ile Eve'in bileklerini bağlayan kalın plastik kelepçelerini maket bıçağıyla keserek çözdü. Doreen telaşla su şişelerini ellerine tutuşturdu. Soğuk ve ıslak su şişeleri, Claire'e uzun süredir bir şey içmediğini hatırlattı.

"Teşekkürler," dedi ve şişeyi önündeki masaya bıraktı. "Susamadım." Yalan söylüyordu ama bulundukları durumda herhangi bir şeye karşı güven duymak konusunda emin değildi, kapağı hiç açılmamış su şişesine bile.

Adam kaşlarını hafifçe kaldırarak "Bilindik bir markadır," dedi. "Sulara bir şey karıştırılmadığına dair sizi temin ederim." Elini Claire'e uzattı. "Ben Rhys Fallon. Siz de Claire Danvers olmalısınız."

"Buranın yetkilisi siz misiniz?" diye sordu Claire, adamın uzattığı eli havada bırakarak. Adam elini indirirken rencide olmuş gibi görünmüyordu.

"Sanırım öyle denebilir," dedi. "Fakat ben buna zorlamadan çok, iş birliği gözüyle bakmayı tercih ederim."

"Yetkili kişi sizseniz bizi hemen arkadaşlarımızın yanına götürebilirsiniz," dedi Claire.

"Arkadaşlarınız?"

"Michael," dedi Eve. "Oliver, Myrnin, Jesse. Biliyorsunuz işte. Vurup başka yere taşıdığınız arkadaşlarımız."

"Ah," dedi Rhys, ellerini arkasında birleştirerek. Eve'i ilk kez dikkatle inceliyordu. Tuhaf derecede uzun bir süre inceledikten sonra, vücut dilinde hafif bir değişiklik belirdi. "Eve Rosser, öyle değil mi?"

"Eve *Glass*," dedi Eve, vurgulamak için çenesini havaya dikerek. Adam buna dikkat etmemişti bile.

"Morganville'de böylesine... efsanevi biriyle tanıştığıma memnun oldum. Duyduğum tanımlamalar hakkınızı yeterince vermiyor doğrusu." Adam, Eve'e gülümsüyordu ve bu, evli bir kadına yöneltilmeyecek türden bir elektrikti. Özellikle de öfke dolu, evli bir kadına. "Gerçekten çok üzgünüm, keşke dileğinizi yerine getirebilseydim ama şimdilik bu mümkün değil. Michael ve diğer arkadaşlarınız sıkı bir gözetim altında. Tamamen iyileştirildikten sonra koruyucu gözaltına alınacaklar. Belki daha sonra görüşebilirsiniz."

"Ben kocamı görmek istiyorum ve daha sonra diye bir şey yok. *Belki* diye bir şey hiç yok. Onu hemen şimdi görmek istiyorum. Kendini ne sandığın umurumda bile değil, sen bunu yapamazsın."

"Evet, yapabilirim," dedi Rhys ve Claire, adamın bunu hiç önemsemeden söyleyişine şaşırdı. Blöf yapmıyor, palavra atmıyordu. Tam anlamıyla... Gerçeğin ta kendisiydi. Hatta sesinde hafiften bir pişmanlık tınısı bile seziliyordu. "Üzgünüm Bayan Rosser."

"*Bayan Glass!*"

Eve ellerini yumruk yapmış ve resmen çılgına dönmüştü.

"Fakat kabul etmelisiniz ki siz gittikten sonra kasabada çok şey değişti. Bence çok da iyi oldu fakat sanırım sizin için öyle değil. Umarım en nihayetinde bu görüşünüz değişir. Bunu bütün samimiyetimle söylüyorum." Genzini temizleyerek bakışlarını ilk kez çevirdi ve Hannah Moses'a baktı. "Evliliğinizin... meşruluğunu daha sonraki süreçte tartışacağız."

"Ne?" Eve neredeyse oracıkta adamın boğazına yapışacaktı fakat Hannah omzundan tutarak onu engelledi. "Sen neden bahsediyorsun? Biz evlendik! Kilisede!"

"Dediğim gibi, bu daha sonra konuşacağımız bir mesele. Sizi üzdüğüm için özür dilerim."

Özründe samimi olabilirdi belki ama Eve'i son derece üzdüğü kesindi. Eve'in az önce sinirden kızaran yanakları şimdi bembeyaz olmuştu ve titriyor gibiydi. Hiç beklemediği bir şeyle karşı karşıyaydı.

"Amelie'yi görmek istiyorum," dedi Claire.

Claire adamın kesintisiz süren dikkatini üzerine çekmişti. Rhys'in gözleri masmaviydi ve doğrusu hiç de samimi bakmıyorlardı. Soğuk da değillerdi. Sadece... ifadesizlerdi.

"Özür dilerim ama sanırım hâlâ anlamadınız," dedi. "Şu an bu mümkün değil. Yakın bir gelecekte de mümkün olmayacak. Morganville'in yetkilisiyle görüşmek istiyorsanız, o kişi de artık bir vampir değil. Yeni Belediye Başkanı Flora Ramos, usulüyle ve olması gerektiği gibi seçilen bir temsil-

ci. Yoksa insanların kendi kendilerini yönetmeleri hoşunuza gitmiyor mu? Sizin namınız... biraz daha farklıydı sanki. Sizin bu kasaba için özgür irade ve insan hakları savunucusu olacağınızı sanmıştım."

"İnsanına göre değişir," dedi Claire. "Bildiğim kadarıyla Hitler'in de bir kalbi vardı ve ben olsam onun seçilmesi için oy kullanmazdım."

Claire'in cevabı karşılığında adamın yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı. "Başkan Ramos'un Adolf Hitler olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Yanlış bağlantılar kuruyorsunuz ve *sizin* kim olduğunuzu da bilmiyorum. Ama her iddiasına varım, bu sorunuzu en iyi Başkan Ramos cevaplayabilir."

"Değişik bir çıkarım doğrusu. Başkanın ne kadar özgür iradeye sahip olduğunu görünce eminim şaşıracaksınız. Shane? Tuhaf bir şekilde sessizsin." Birdenbire dönerek Claire'in erkek arkadaşına baktı. Shane ise tedbirli görünüşünü koruyarak gözlerini ona dikti ve sessizliğini korudu. "Bütün işi kız arkadaşının üstüne mi yıkacaksın?"

"Evet," dedi Shane. "Neden? Zoruna mı gitti *Rhys?* Ayrıca bu ne biçim isim böyle?"

"İrlandalı. Saygısızlık etmek istemedim. Sadece senin..." Rhys omuz silkti. "Daha zorlu biri olmanı bekliyordum."

Shane en tatlı, en güzel gülümsemesinin yanında, en çetin ve tehlikeli gözlerle ona baktı.

"Öyle zaten," dedi Claire. "Ben de öyleyim. Eve de. Artık bizim sorularımızı cevaplasan iyi olur, hem de hemen."

"Biliyor musun, bu tutkulu hâlini takdir ediyorum ama benimle bu şekilde konuştuğun zaman toyluğunu ele veriyorsun. Çünkü ben *senin tutuklun* değilim Claire. Bu gerçeği aklının bir kenarına yazsan iyi edersin."

Artık tehditkâr bir şekilde konuşmaya başlamıştı. Üstü kapalı fakat ciddiyetle vurguladığı bir şeyler vardı sanki. Fallon bir süre Claire ile dik dik bakıştıktan sonra gözlerini ondan ayırmadan, "Ah, Irene. Nasıl oldun arkadaşım?" dedi.

Clarie cam kapının kapanmasıyla Doktor Irene Anderson'ın içeri girdiğini fark etti. Tam olarak onların dışarı çıkmasını engelleyecek bir noktada duruyordu. Bir zamanlar MIT'de Claire'in danışmanı olan Doktor Anderson; o vakitler Claire'in güvendiği ve hatta sevdiği kişi, şimdi elleri serbest ve silahlı bir hâlde, yapmak istemediği bir şeye zorlanır gibi karşılarına dikilmişti. Yüzünde soluk bir nefret ifadesi ve gözlerinde delilik ibaresi vardı.

Doktor Anderson elindeki pompalı tüfeği sırf gösteriş için öne doğru uzattı. "İyiyim Rhys, sağ ol," dedi. "Fakat Cambridge'teki yurttaşlarımız için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Onları öldürdüler. Hepsini öldürdüler."

"Doktor Davis'i bile mi?"

"Onu bile. Hepsi öldü." Tüfeğini Claire, Shane ve Eve'e doğrulttu. "Hannah, kenara çekil. Bu iş birlikçileri sağ bırakamayız."

"Irene!" Fallon'ın sesi sert bir emir verircesine keskin çıkmıştı. Irene ürkek bir tavırla ona baktı, şaşırmıştı. "Kimse

burada böylesine düşüncesizce hareket edemez. Tüfeği yere bırak, *hemen.*"

"Ama..."

"Ne dediğimi duymadın mı? Senin derdin ne be kadın? Neredeyse çocuk denilebilecek yaştaki üç genci kurşuna mı dizeceksin?"

"Onlar göründüklerinden daha yetişkin, inan bana," dedi Doktor Anderson. "Üstelik ellerine fırsat geçse hiç düşünmeden *bizi* öldürürler. Hata ediyorsun Rhys, çok büyük hata. Bu... vampir âşıklarına merhamet gösteremezsin. Sana daha önce de söyledim, her şeyi topluca bir kerede halledersen dünya daha iyi bir yere dönüşür. Yarım yamalak olmaz bu işler. Onları *hafife alma.*"

Claire bunun bir iltifat olabileceğini düşündü fakat aynı zamanda pompalı tüfek ve onu tutan çılgın bir kadınla birleştirilince, fazlaca korkunç bir şeydi. Doktor Anderson onları öldürmeyi *gerçekten de* istiyordu. Şu durumda ona engel olan tek şeyse Fallon'dı ve Claire'in sezdiği kadarıyla, o bile elindeki seçenekleri değerlendiriyor gibi görünüyordu.

Hannah elini yavaşça beline götürerek silahını yerinden çıkardı. Konuşma sırası ondaydı. "Irene, tüfeği yere bırak lütfen."

Doktor Anderson yine şaşkınlık içindeydi. Hannah'nın da silahını çoktan tetikte tuttuğunu fark edince gözleri büyüdü. "*Beni mi* vuracaksın?"

"Ben barış için buradayım," dedi Hannah. "Sen ise barış ortamını tehdit ediyorsun. Bu yüzden kibarca tekrar söylü-

yorum, lütfen elindekini yere bırak ve medeni bir şekilde konuşalım."

Fallon kararını vermiş gibiydi. İleriye doğru üç adım attı ve dosdoğru bir şekilde silahın önüne dikildi. Irene ateş edecek olsa, kurşun direkt Fallon'a isabet ederdi. "Bu sen değilsin hayatım," dedi. "Şimdi, kimse yaralanmadan şu elindekini bana ver."

Irene tereddütle tüfeği indirdi ve Fallon'a verdi. Tüfeği katlayan Fallon kolunun altına aldı. Silah güvenlik prosedürlerine çoktandır aşina olduğu belliydi. "Teşekkür ederim," dedi. "Bayan Hodgson, Doktor Anderson'a odasına kadar eşlik eder misiniz lütfen? Eminim güzelce dinlenmeye ve biraz yemeğe ihtiyacı vardır. Hatta belki sakinleştirici alması da iyi olur. Çok teşekkürler."

Fallon'ın konuşması ve tavrı gayet nazik göründüyse de Claire, iyi kalpli yaşlı komşularının Doktor Anderson'ı kolundan tutarak odadan çıkarışını, omzuna sevecenlikle dokunarak bir anneanne edasıyla ona bir şeyler fısıldayışını seyrederken ürperdiğini hissetti. Doktor Anderson'ın ardına dönerek attığı son delici bakışlarda bir ima vardıysa da işe yarar olduğu söylenemezdi.

"Bunun için sizden özür dilerim fakat onun sizden bu kadar nefret etmesinin eminim geçerli bir nedeni vardır," diyerek açıkladı Fallon. "Kendi açınızdan anlatmak ister misiniz? Yoksa doğrudan onun sözlerine inanayım mı? Eğer ikincisi derseniz, bilin ki sonunuz hapis olur. Cinayet suçundan."

Eve'in gergin bir nefes alarak bağırıp çağırmaya hazırlandığını fark eden Claire, hızlı davranarak "Biz kimseyi öldürmedik," dedi. "Kaçırılmıştık. Başımıza silah dayayarak esir tuttular bizi. Özgürlük için savaştık ve evet, ölenler oldu fakat başka seçeneğimiz yoktu."

"Michael'a işkence ettiler," dedi Eve. "Bizimle işleri bittiğinde hepimizi öldüreceklerdi. Myrnin, Oliver ve Jesse'yi laboratuvar fareleri olarak kullanıyorlardı."

"Ama onları öldürdünüz," dedi Fallon.

"Meşru müdafaa diye bir şey duydun mu hiç?" diye sordu Shane. Eve ne kadar öfkeliyse Shane de o kadar sakindi. "Berbat hâldeydik ve senin arkadaşların olsalar da olmasalar da inan bana, onlar iyi insanlar değildi. Claire'in oda arkadaşını kaçırdılar ki onun bu işlerle en ufak bir bağlantısı bile yoktu. Ve onu neredeyse öldürüyorlardı. Bu da yetmezmiş gibi yanlış zamanda yanlış bir yerde olan birini, bir insanı öldürdüler."

Fallon bir süre düşündü ve Hannah'ya döndü. Hannah omuz silkerek "Anderson'ın söylediklerine karşılık, elimizde sadece onların söyledikleri var," dedi. "Irene sizin dostunuz olabilir fakat ben bu çocukları iyi tanırım. Onlar genelde, doğru olanı yapmak için uğraşırlar. Onlara inanmak istiyorum."

"Ne hoş. Bu durumda pompalı tüfek mi taşımam gerekiyor?" diye sordu Shane.

"Belki daha sonra. Her hâlükârda, bir cinayet işlendiyse bile burada işlenmedi. Ve bu durumda, Şef Moses'ın yetki

alanı dışında kalıyor. Fakat sakın yanlış anlaşılmasın; adamlarımın ölümü benim için önemlidir ve sizin aleyhinize işler. Yaşanabilecek tatsız olaylardan kaçınmak adına sizin samimi iş birliğinize ihtiyacımız var. Çünkü Morganville'de herhangi bir sorun çıkarsa, görmezden gelmemiz bu kadar kolay olmayacaktır, anladınız mı? Bunlar eski kurallar değil, Kurucu'nun kurallarıdır. Hukukun, adaletin kurallarıdır ve kim olduğunuza ya da kimi tanıdığınıza bakılmaksızın işleme konulur."

Güzel konuşma, diye düşündü Claire. Hannah da bu sözlerin etkisiyle mi ekibe katılmaya ikna olmuştu acaba? "Sizin kanun ve kurallarınızın vampirler için geçerli olmadığını görüyorum," dedi. "İlk saniyede onları vurmaya bu kadar istekli olduğunuza göre."

"Tamamen ölümcül olmadığına dikkat çekerim." Fallon'ın sesi ılıman fakat sertti. "Herkes Morganville'de adil şansa sahip olacak. Belediye başkanının, emniyet müdürünün ve," dedi Hannah'ya kibarca selam vererek, "vatandaşlarla ailelerin de bize katılma nedeni bu. Gördüğünüz gibi, Amelie'nin Morganville'de yaşayanlar için yarattığı tehdit ortamı kaldırıldığından bu yana herkes, durumun radikal bir şekilde değiştirilmesi gerektiğine dair fikirlerini hiç tereddüt etmeden belirtebiliyor artık."

Claire'in dikkatini çeken bir şey vardı. *Amelie'nin Morganville'de yaşayanlar için yarattığı tehdit ortamı ortadan kaldırıldığında,* ne anlama geliyordu? Amelie'nin olacakları önceden tahmin etmesi gerekirdi. Yetkili kişi hâlâ o olsay-

dı, Gün Işığı Birliği saçmalığını çoktan ortadan kaldırırdı. Her ne kadar ölümcül sonuçlar doğursa bile. Claire'i endişelendiren şey, bu kadar acımasız, yaşlı ve zeki biri olan Amelie'nin, yaşanacakları öngörememesiydi.

Ona ne olmuştu? Şimdi neredeydi?

"Onu nerede tutuyorsunuz?" diye sordu Shane. Claire'in aklını okumuştu sanki. Ayrıca vampirlerin kaderiyle bu kadar ilgilenmesi de tuhaftı ama Amelie son zamanlarda hep onlardan yana olmuştu. "Yoksa hiç oyalanmadan onu öldürüp attınız mı?"

"Elbette hayır," dedi Fallon. "Burada öldürme amacıyla bulunmuyorum. Benim amacım, Morganville'in insan nüfusunu korumak ve hak ettikleri gibi, kendi hayatlarının kontrolünü onlara kazandırmak. İlk önceliğim budur. Fakat vampirler de bu kasabanın sakinleri ve onların iyiliği için de çalışıyoruz."

"Öyleyse Amelie ölmedi," dedi Shane. "O hayatta kaldığı sürece bu kasabanın kontrolünü ele geçiremeyeceğinizi biliyorsunuz, değil mi? Burası onun. Kasabayı inşa eden de o. Kendini kraliçe gibi görüyor ve pes edip yoluna devam edecek biri değil."

Claire gün ışığıyla ısınan odadaki sıcaklığın yirmi derece birden düştüğünü hissetti. Shane, Morganville'in Kurucusu'nu öldürmesi gerektiğine dair Fallon'ı uyarıyor muydu? Shane'in babası radikal bir vampir karşıtıydı. Shane'i de onlardan nefret etmeye ikna etmişti, en azından bir süreliğine.

Fakat Claire, Shane'in bu durumu atlattığını sanıyordu. Biraz.

Fallon ise Shane'i dikkatle izliyordu. Başını sallayarak konuştu. "Amelie gibi sen de, bu kasabadaki insanların ona ve onun türüne olan düşkünlüğünü abartıyorsun. İnsanlar artık korkmuyor, tehditlerden ve misillemelerden kurtuldular, ona tamamen sırtlarını dönmüş durumdalar. Hatta varlığını bile unuttular. Kimse onu dinlemez artık ya da yeniden güçlenmesine destek olmaz. Bunu bir çeşit kavgaya dönüştürse bile, ondan eskisi gibi korkmuyorlar."

"Amelie hakkında neden konuştuğumuzu anlamış değilim," dedi Eve, kısık ve kızgın bir sesle. "*Michael* ellerinde. Endişelenmemiz gereken kişi de o!"

Shane cevap vermedi. Gözlerini Fallon'a dikmişti. Claire onun içten içte huzursuzlandığının farkındaydı. Shane'in bir sıkıntısı vardı. Arkadaşlarına zarar veren biriyle bu şekilde yüzleşmesi pek alışıldık değildi. Claire ondaki değişikliği tam olarak anlayamıyordu ama bu gerçekten de tuhaftı. Kesinlikle.

"Shane," dedi, onu kolundan tutarak. "*Shane.*" Shane kendine geldi ve yüzündeki boş bakış kayboldu. Claire'e baktığında normale dönmüş gibiydi. Yani Shane gibi biri için ne kadar normal denilebilirse.

Genzini temizleyerek konuşmasına devam etti. "Evet, tabii, Michael'ı istiyoruz. Sağlam bir şekilde."

"Yoksa?" diye sordu Fallon. Zıtlaşmak için sormamıştı bunu, gerçekten de merak ediyordu.

"Bak, kime bulaştığının tam anlamıyla farkında değilsin," dedi Eve ve niyeti *zıtlaşmaktı*. "Kocamı geri istiyorum seni Usame bin Deli, hem de hemen! Onu kocam olarak görmediğini falan da söyleme. Çünkü o benim kocam ve her zaman da öyle olacak!" Öyle sinirlenmişti ki gözyaşları gözlerine hücum etmeye başladı. Fakat büyük bir dirençle tekrar hıçkırıklara boğulmamak için kendini tutmayı başardı.

Fallon ceketinin cebindeki kırmızı ipek mendili çıkararak Eve'in avucuna koydu ve parmaklarını kapatırken kızın elini yavaşça okşadı. "Seni üzdüğüm için çok özür dilerim," dedi. "İnan bana, benim niyetim bu değildi. Morganville'e gelme sebebim, hiç var olmayan barış ortamını sağlamaktı. Korkuyla sağlanan bir barış değil, burada yaşayanların kalbindeki gerçek barış için. Eminim Michael, onun için bu kadar üzülmeni istemezdi."

"Michael'ın ne isteyip istemeyeceğini söylemeye sakın cüret etme! Onu tanımıyorsun bile!"

Fallon en ufak bir alınganlık göstermeden Eve'e gülümsedi. Tatlı, sevecen bir gülümseyişti. "Elbette haklısın. Onu tanımıyorum ama onunla gerçekten bir yakınlığım var. Biliyorsun, anladığım kadarıyla Michael, vampir saldırısına uğradı ve öldü. Doğru değil mi?"

Eve şaşkınlık içinde ne söyleyeceğini bilemiyordu. "*Tam olarak* ölmedi," dedi Claire.

"Ah, hayır, sizi temin ederim ki öldü. Fakat onu kurtaran şey, sizin sıra dışı eviniz, değil mi? Ev sayesinde, bir nevi

hayalet gibi, yarı hayatta kaldı. Vampir olmamak için fazla seçeneği yoktu, bunu anlıyorum. Bana olanlar yüzünden de benim seçeneğim yoktu ve Gün Işığı Birliği'ni kurma amacım da buydu. Vampirleri yok etmek için değil, onları rehabilite etmek, *kurtarmak* için. Kapıdaki yazıyı görmüşsünüzdür: GÜN IŞIĞINDA GELEN HERKES HOŞ KARŞILANIR. Bu konuda samimiyim. Bence Michael'a sorsanız, gerçekten sorsanız, vampir olmayı hiç istemiyordur. Bu yaşam biçiminden sadece canavarlar keyif alabilir."

Eve düzgün nefes almaya çalıştıktan sonra konuşmaya başladı. "Michael hâlâ aynı Michael. Beslenme şartlarının değişmesi önemli değil, ben onunla olmak istiyorum. Bunun güvenli olmadığını sakın söyleme. Çünkü o beni incitmez!"

"Anlıyorum. Sanırım buna gerçekten inanıyorsun. Öyleyse Michael'ın gerçeği kendisinin söylemesine izin vermeliyim, değil mi? Belki de onu görmen daha iyi olacak. Hannah sizi kısa bir gezintiye çıkarsın ve sonrasında bu konu hakkında tek bir kelime bile konuşmak zorunda kalmayalım."

Bu adamın sahiden de çekici bir yanı var, diye düşündü Claire. *İnsanları, onu takip etmeye ikna edebiliyor...* Kimseye kolay kolay kanmayan Hannah'yı bile kendi safına çekmeyi başarmıştı. Cezbedici bir ışığı, gücü ve cesareti vardı. Yeterince iyi bakmasını bilen herkes bunu görebilirdi.

Tanrım, ben bile ufaktan ağına düşüyor gibiyim, diye düşündü Claire ve birden, suratına soğuk su yemişçesine ken-

dine geldi. Hiç de normal değildi bu, özellikle onun için. Morganville'e ilk geldiği zamanlardaki gibi olsaydı Fallon'ın karizmasına kapılabilirdi ama o günden bu yana büyümüştü. Güzel bir yüzle çekici bir gülüşe kanmaması gerektiğini öğrenmişti.

Çok tuhaftı ama Fallon'daki bir şey, Claire'e vampirleri anımsatıyordu. Vampirlerin, istediklerini elde etmek için kullandıkları etkileyici tılsım gibi. Şaşırtıcı olansa Fallon'ın kesinlikle bir vampir olmamasıydı. Boynunda atan damarı gayet net görülebiliyordu, ten rengi normaldi ve Claire'in sivri dişli tayfaya karşı hep hissettiği o tuhaf, öteki duygusunu da vermiyordu.

Claire kendi tepkilerini ölçerken öyle dalmıştı ki Fallon'ın ne söylediğini neredeyse kaçıracaktı. Fallon'ın onlarla anlaşmaya vardığını kavraması birkaç saniye sürdü.

Michael'ı görmelerine izin vermişti ve bu, her türlü durumda zafer anlamına gelirdi.

Peki, Claire neden tuzağa düştüklerini hissediyordu?

2

Bir zamanlar -Claire bile henüz Morganville'e gelmemişken, hatta daha ergenliğe bile girmemişken- kasabada bir alışveriş merkezi varmış. Dallas ya da Houston veya Midland'deki kadar devasa bir yapısı yokmuş. İçerisinde meşhur zincir markalar bile bulunmuyormuş çünkü Amelie kasabaya sürekli giriş çıkış olmasını, dışarıdan ziyaretçilerin gelmesini istemiyormuş. Sears Mağazası her ne kadar mütevazı bir yer olsa da yüz kilometre civarındaki herhangi bir yerden daha iyi sayılabilir ve işin iç yüzünü bilmeyen insanların Morganville'e gelmesine neden olabilirmiş.

O nedenle bu alışveriş merkezinde sadece yerel markalar bulunuyormuş ve 1980'lerin ortalarında birkaç yıl boyunca battı batacak durumdayken son mağazanın da kapanıp tahliye edilmesiyle, Morganville'in en büyük boş binası olarak öylece kalmış. Kasabada bulunan diğer boş yapılar da göz önünde bulundurulursa, aslında çok şeyi ortaya koyduğu

söylenebilir. Eski fabrika ve hepsinden daha eski hastane de inanılmaz derecede büyük yapılar. Ama Claire için en büyük fark şuydu. Daha önce hiçbir alışveriş merkezinden koşarak kaçmak istememişti. Kötülüklerle dolu bir yer değilse de üzücü bir görünüme sahipti burası.

Polis otosu bozuk ve terk edilmiş otoparka park edilirken, Claire bu durumun değişeceğini düşündü.

"Evet," dedi Hannah ve ön koltuktan arkasına dönerek onlara baktı. Şimdi üçü de arka koltukta yan yana dizilmişti ve bir öncekinden daha rahattılar. Claire her ne kadar kapı tarafında sıkışmak zorunda kaldıysa da ortalarında oturan Shane'in sıcaklığını ve sağlam duruşunu hissetmekten memnundu. "Kurallar millet. Kurallarımız var ve siz de bu kurallara uyacaksınız. İlk kural, polis memurlarım size ne söylerse, en ufak bir tereddüt ya da sorgulama olmaksızın onu yapacaksınız. Eğer size yere yatmanızı söylerlerse yeri yalayacak kadar yatacaksınız. Eğer durmanızı söylerlerse bir heykel gibi kaskatı kesileceksiniz. Anlaşıldı mı?"

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu Shane. "Çünkü eskiden gayet iyi biriydin Bayan Malum."

"Sen de öyleydin," diyerek cevabı yapıştırdı Hannah. "O yüzden şimdi de iyi biri gibi davran, yoksa yine kelepçelenirsin. Fallon, Michael'ı görmeniz gerektiğini söyledi ve ben de bunu gerçekleştirmeye çalışıyorum ama *düzgün davranırsanız.*"

Kimsenin buna zekice bir cevabı yoktu. Eve gergin görünüyordu; sevdiği erkeği görme şansını berbat edecek bir

şey yapmaktan korkarcasına kara gözleri kocaman açılmıştı. Fakat Claire'e göre, Eve buraya kadar gelmişken Michael'ı görmek için çelik telleri bile çiğner geçerdi. Böyle zamanlarda Eve, tam anlamıyla olduğu gibi görünürdü. Güçlü ve kararlı.

Fallon, Eve'in bu hâlini neredeyse bir tehdit olarak görecekti kesinlikle.

Hannah araçtan inip Eve'in kapısını açarken Claire, Shane'e, "Onu kolla," dedi. Shane de başını sallayarak karşılık verdi. "Önce seni kollarım," diye fısıldadıktan sonra, araçtan inmek için kapıya yöneldi. Claire yine gözlerini kısarak kavurucu çöl sıcağına çıktı. Aracın filmli camları vampirlerinki kadar koyu renk olmasa da geldikleri yeri temiz ve düzgün göstermişti. Ta ki araçtan inip tozlu gerçek, yüzüne vurana kadar.

Alışveriş merkezi iki katlıydı ve kurumuş çamur rengindeki tuğlalardan inşa edilmişti. Pencereleri yoktu. Üçgen şeklindeydi. Kısacası mimari bir dokuya sahip değildi. Paslanmış demir harfler binanın yan tarafında hâlâ asılıydı ya da en azından harflerin bir kısmı. ACI DERE ALIŞVERİŞ MERKEZİ yazısından birkaç harf düşmüş ya da düşürülmüştü ve bu yüzden yazı ACI LI VERİ MERKEZİ olarak okunuyordu. Hâliyle, duruma daha uygun bir anlam taşıyordu.

İki üniformalı polis, alışveriş merkezine açılan çift kapının önünde nöbetteydi. Claire onlardan birini tanıyordu. Bir keresinde Shane'i tutuklamıştı fakat o zamanlar böyle ufak bir halk kulübü henüz oluşmamıştı.

Hannah her iki polise de enerjik bir selam verdikten sonra adamlar en korkutucu kapı görevlileri gibi girişi açtılar ve gelenlerin içeri girmesi için kenara çekildiler.

İçerisi tam anlamıyla terk edilmişlik kokuyordu.

Claire'in ilk fark ettiği şey buydu –eskimiş, küflü ve tozlu halıların kokusu. İnsanların çok zaman önce terk ettiği yerlerdeki o kötü koku. Hafiften esen bir çürük kokusu da buna eklenebilirdi.

Sessizlik. Fazlasıyla sessizdi. Bir köşeye kondurulmuş üçlü süs havuzu kurumuş hâldeydi. İçeriye giren ışık, en iyi tabirle loştu; Claire başını kaldırınca tepe camlarını gördü. Kirli, tozlanmış hâldeki plastik camlar sararmıştı. İçerideki herkesi hastalıklı gibi gösteriyordu.

"Ne hoşmuş," dedi Shane. "Burayı evsiz eroin bağımlılarının pazarına çevirmeye çalışıyorsunuz galiba."

"Elde olanlarla bir şeyler yapmaya çalıştık," dedi Hannah. Savunmaya geçmiş gibi bir hâli vardı. "Temizletip daha yaşanabilir duruma getirmeye çalışıyoruz ama onlar dekor olayına aynı derecede önem vermiyor gibi."

Onlar dediği, vampirlerdi. İçerideki sessizliğe rağmen, Claire yalnız olmadıklarını hissedebiliyordu. Gölgelerin arasında, terk edilmiş vitrin mankenleri gibi sessiz figürler belirliveriyordu. Figürler hareket etse bile hayalet gibi görünüyorlardı. Sessiz ve esrarengiz. Çok fazla vampir vardı. Fakat hiçbiri, bulundukları açık alana yaklaşmıyordu.

Eve birdenbire derin bir nefes aldı. "Tanrım!" Nefesi kesilmişti. Claire onun da aynı şeyleri fark ettiğini anladı.

İzlendiklerini bilmek, rahatsızlık verici bir his uyandırıyordu. Sanki av durumundaydılar.

Sanki onların düşmanıydılar.

Eve onlara doğru adım atınca, "Olduğunuz yerde kalın," dedi Hannah. "Kuralları biliyorlar. İsimlerini söylemediğimiz sürece bu avluya yaklaşmazlar."

"Yoksa ne olur?" diye sordu Shane, gergin bir hâlde. Durumdan en az Claire kadar o da hoşnut değildi. "Ne tür cezalar veriyorsunuz kim bilir?"

Hannah buna cevap vermedi. *Belki de cevap vermek istemedi,* diye düşündü Claire. Fakat Hannah, elini belindeki bir alette hazır konumda tutuyordu. Claire ilk başta bunun bir çeşit radyo olduğunu düşündü. Üzerinde düğmeleri olan siyah bir kutucuktu ve tepesinde yeşil ışık yanıyordu.

Belki de tam olarak bir radyo sayılmazdı.

"Michael Glass," dedi Hannah. Sesini yükseltmeden söylemişti çünkü içi vampirlerle dolu bir alışveriş merkezinde bunu yapmaya ihtiyacı yoktu. "Buraya Michael Glass için geldik. Michael, öne çıkar mısın lütfen?"

Öne çıkan Michael değil, Amelie'ydi.

Sanki Amelie öne çıkmamış da etrafındaki gölgeler geri çekilmiş gibiydi fakat Claire asıl meselenin bu olmadığını biliyordu. Amelie hiç hareket etmediği hâlde öne çıkmış gibi görünüyordu ve birdenbire fayans kaplı avlunun kenarında belirivermişti. Ayak parmak uçları tam olarak sınırdaydı. Morganville'in Kurucusu bembeyaz bir elbise giymişti; bu kirin ve pisliğin içinde, sararmış ışığın altında, hiç olamaya-

cak derece temiz görünüyordu. Solgun gümüş rengi gözleri neredeyse renksizdi ve Claire tecrübelerinden biliyordu ki bu hâli Amelie'nin en tehlikeli olduğu an demekti.

"Michael'dan ne istiyorsunuz?" diye sordu. Ellerini önde kavuşturmuştu. Sakin ve dingin, fakat aynı zamanda tetikteydi.

"Eve onu görmek istiyor, iyi olduğundan emin olmak için."

Amelie hafifçe gülümsedi. İnsanın tüylerini ürperten ifadesiyle başını hafifçe öne eğerek bu korkunç ifadesini daha da belirginleştirdi. "Tabii. Eminim hepiniz sırf bizim iyiliğimizi düşünüp duruyorsunuzdur."

"O benim kocam!" dedi Eve, sert bir şekilde. "Bak, buraya gelmek için fazlasıyla savaştım zaten. Pislik yapma Amelie."

Eve'in tepkisi karşısında konsantrasyonu dağılan Amelie'nin, kızın söylediği kelimeyi anlamaya çalışırken kafası karışmış gibiydi.

"Pislik yapmak mı?" dedi, neredeyse hecelercesine. "Ah. Hatalı olan ben miyim yani? Öğrenmen gereken çok şey var Eve. Ama madem Michael'ı görmek istiyorsun, onu gönderirim. Ancak Şef Moses, onun sağ salim bir şekilde ve aynı şartlarda geri döneceğine söz verirse."

"*Sana* geri dönmesine mi? Bana dönmesine ne dersin?"

"Morganville'de yaşananlar hakkında en ufak bir fikrin bile olmadığı belli," dedi Amelie. "Bu yüzden Michael'ı benim koruma alanımdan çıkararak onu ne kadar tehli-

keye attığını anlamadığın için seni affediyorum." Başıyla işaret ederken, avlunun diğer ucundan Oliver, Michael'ı kolundan tutarak öne çıktı. Claire, Michael'ın öne çıkmasıyla loş ışıkta onu net bir şekilde görebildi. Michael'ın altın rengi saçları yüzünün etrafına dağılmıştı ve masmavi, güzel gözleri Eve'e kilitlenmişti. Soluk benzi göz ardı edildiğinde, içlerinde en az vampir görünümüne sahip kişi oydu. Yeniden canlanmış bir Rönesans meleği gibi görünüyordu. Tabii melekler kot pantolon ve esprili tişörtler giyseydi.

Boynunda siyah bir çember bağlıydı. Claire bir an için boynundaki şeyi Eve'in taktığı kelepçe kolyelerden sandı, tasma gibi şeylerden. Fakat onun böyle bir şey takması tuhaf kaçardı. Claire tam olarak göremiyordu çünkü Michael, vampir hızıyla, zemin üzerinde seri bir şekilde hareket ediyordu.

Hannah belindeki kutunun bir düğmesine bastı ve Michael durdu. Hayır, sadece durmamış, aynı zamanda sarsılarak ve kıvranarak dizlerinin üzerine çökmüştü. "Daha yavaş," dedi Hannah. "Beni bir sonraki seviyeye geçmeye zorlama Michael. *Yavaş* hareket et."

"Evet," dedi Amelie, arkadaki gölgelerin arasından. "Onun söylediklerini yap Michael."

Eve, Hannah'ya öfkeli bir bakış attıktan sonra boş avluya fırlayarak Michael'ın yanına çömeldi. "Ona ne yaptın?" diye sordu. "Canı yanıyor! Michael, bebeğim, iyi misin? Michael!"

"Bir şeyi yok," dedi Hannah ve parmağını düğmeden çekti. "Kalıcı bir hasar almadı, emin olabilirsin. Fakat herkesin kurallara uymasını sağlamak zorundayım. Bundan başka yol yok."

Vampirler harekete geçmedi ama Claire havada yeni bir duygunun oluştuğunu düşündü. Sessiz bir fısıldayışa benzeyen bir gücün yarattığı gerilim gibiydi. Hırıldama gibi.

"Ben iyiyim," dedi Michael. Sesi titriyordu. Eve'e sımsıkı sarıldı. "Tanrım, buradasın. Tek parça hâlinde. Öyle endişelendim ki."

"Benim için mi? Göğsüne ok saplanan ben değilim, deli."

"Sana ne olduğunu bilmiyordum." Ellerini kaldırarak Eve'in yüzünü avucunun içine aldı ve parmaklarıyla kızın siyah saçlarını geriye doğru taradı. Saçları yine uzamaya başlamıştı ve bu sefer örmediği için, incecik bir perde gibi şakaklarına dökülüyordu. "Öyle korktum ki. Onlar sana... Sana bir şey yaptı sandım. Canını acıtmadılar değil mi?"

"Sadece duygularımı," dedi Eve. "Şuradaki eski dostumuzun bizi sırtımızdan nasıl da bıçakladığını öğrenince." Kaba bir hareketle Hannah'yı işaret ederek sözlerini vurgulamaya çalıştı. Fakat Hannah karşılık verme zahmetine bile girmedi. "Tatlım." Michael'ın boynundaki tasmaya dokundu. Michael, Eve'in kaçırmaya çalıştığı ellerini sımsıkı tuttu. "Tatlım, bu boynundaki de ne?"

"Şok tasması," dedi Shane. "Öyle değil mi Hannah? Köpeklere takılanlardan hani. Hepsine şok tasması taktınız değil mi?"

"Emirleri uygulamak zorundayız," dedi Hannah. "Bulduğumuz en az şiddet içeren yöntem buydu. Kendi güvenlikleri için bu binanın dışına çıkmamaları gerekiyor ayrıca memurlarımın güvenliği için de bunu temin etmek zorundaydık."

Claire, Amelie'nin de aynı tasmadan taktığını fark etti. Gri saçları omuzlarına kadar uzamış Oliver'da da vardı.

Peki, Myrnin neredeydi? Kalbi birden hızla atmaya başladı. Aralarında yok gibiydi. Onun da aralarında olması gerekirdi fakat demek ki bunu *başaramamıştı.* Bir şeyler yolunda gitmemiş olmalıydı.

Michael sonunda kendine geldi ve Eve'in önce ellerini öptü. Sonra dudaklarını Eve'inkilere götürerek yumuşacık ve nazik bir öpücük kondurdu. Eve o anda ağlayarak başını Michael'ın boynuna gömdü. Michael ona sımsıkı sarılırken, bir yandan da gözlerini Hannah'ya dikmişti. Bakışlarından bir şey çıkarmak zordu fakat Claire onu daha önce hiç böyle görmemişti. "Eve burada kalamaz," dedi. "Benimle kalmasına izin veremezsiniz, biliyorsunuz. Kendisi bunu istese bile."

"Öyle bir niyetim yok," dedi Hannah. "Eve her ne kadar kabullenmek istemese de bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum."

"Çıldırdın mı?" dedi Eve. Sesi Michael'ın omzundayken boğuk çıksa da Claire arkadaşının söylediklerini net bir şekilde duyabiliyordu. "Hayır, *hiçbir yere* gitmiyorum ve senin burada bensiz, kapana kısılmış hâlde kalmana izin

vermiyorum. Seni bir çeşit vampir hayvanat bahçesine hapsetmelerine gerek yok. Ait olduğun eve geliyorsun. Bizimle. *Benimle.*"

"Gelemez," dedi Amelie. "Eğer buradan ayrılırsa öldürülür. Bizim tarafımızdan değil tabii ki. Kendilerini bizim... *koruyucularımız* olarak görenler tarafından."

Claire, Amelie'nin dudaklarının hafifçe kıvrıldığını görünce, ironi anlayışını yitirmediğini düşündü. Çok zor olsa gerekti.

Shane, Hannah'ya dönerek "Bu doğru mu?" diye sordu. Fakat Hannah aynı soğuk mesafeli bakışını korumaya kararlıydı. "Hey. Sana soruyorum bayan!"

"Seni duydum," dedi. "O haklı. Vampirlerin bu yerleşim bölgesinin dışına çıkması güvenli değil."

"*Yerleşim bölgesi* mi?" Claire her ne kadar belli etmemeye çalışsa da hakaret eder gibi konuşmuştu. "Kendinizi iyi hissetmek için ne kadar havalı bir isim uydurduğunuz umurumda değil. Burası resmen esir kampı."

"Kendi güvenlikleri için buradalar."

"Saçmalık!" diye çıkıştı Claire. Shane onu sakinleştirmek için omzuna dokundu. Claire, Shane'in bu hareketine şaşırarak, söylemek üzere olduğu kötü sözleri söyleyemedi.

"Claire," dedi Shane. "Biraz nefes alıp düşünelim. Belki... Belki de bu o kadar kötü değildir."

"*Ne?*"

"Belki sadece biraz daha düşünmeye ihtiyacımız vardır," dedi Shane. "Demek istediğim, vampirlerin kurallara uy-

ması... Bunun nesi yanlış ki? Bir şey onları korkutana dek hiçbir kurala uymazlar zaten. Kendi koydukları kurallara bile. Değil mi Amelie?"

"Aptallık ediyorsun," dedi Amelie. "Ve arkadaşına nankörce davranıyorsun."

"Hey bayan, ben yıllardır siz kan emicileri yargılamamak için kıçımı yırttım. Üstelik yaptığınız onca kötülüğe rağmen. O yüzden beni rahat bırak. Hem ne var biliyor musun? Bu sefer değişiklik olsun, biraz da siz bana saygı gösterin. Çünkü bunu hak ediyorum. Hepimiz hak ediyoruz. Biz zavallı, aptal *insanlar." İtiraf etmek gerekirse tamamen haksız sayılmaz,* diye düşündü Claire. Fakat genelde bu tür konularda açık sözlü sayılmazdı. Çünkü daha önceleri, bunu dile getirmeyi denediği anda, vampirler karşılığını verirdi. "Belki de en azından birazcık sağduyulu davranırsak, vampirlerin bu dünyada çevrenizde dolaşan en güvenilir varlıklar olmadığını kabul ederiz."

"Yanımda olduğun için sağ ol dostum," dedi Michael.

"Bu yapılanların en doğru şey olduğunu savunmuyorum. Ama belki de doğru olan bu. Vampirleri ve insanları birbirinden ayrı tutmak."

Shane üşüyormuş gibi titriyordu fakat Claire, onun yüzünün kıpkırmızı olduğunu ve terlemeye başladığını fark etti. İçerisi pek de sıcak sayılmazdı, muhtemelen korumaların rahatı için klimalar bile açıktı.

Gerçekten iyi görünmüyor, diye düşündü Claire ve Shane'in elini tuttu. Elleri sıcaktı, ateşi vardı sanki. Hastalanmış ola-

bilir miydi? Claire, onun durmadan titrediğini hissedebiliyordu.

"Shane? Neyin var? Yanıyorsun!" Claire elinin tersini Shane'in alnına dayayarak ateşini ölçmeye çalıştı. Shane, şaşkınlık içinde ona bakan Claire'in elini itti. Claire, o an Shane'in gözlerindeki pişmanlığı gördü. Fakat Shane konuşmayı bir türlü beceremiyordu. "Shane?"

"Dışarı çıkmam gerek," dedi Shane. "Burada duramam." Daha fazla konuşamadı, geveleyip duruyordu. Yüzü solgun ve bitkin görünüyordu.

"Onu dışarı çıkarın, biraz hava alsın," dedi Hannah. "Ben burada Eve ile kalacağım. Ona bir zarar gelmez."

Claire gitmek istemiyordu; Eve'in kendini terk edilmiş ve yalnız hissetmesini istemiyordu. Fakat Shane'de bir tuhaflık vardı ve her nefes alışında daha da kötüye gidiyordu. Hannah'nın önerisine karşı çıkamadı. Shane'in kolundan tuttu ve kalın cam kapılardan vuran ışığa doğru ilerlediler. Kapının kolunu hareket ettirmeye çalıştı fakat kilitliydi. Telaşla cama vurduğunu gören polis memuru en sonunda kapıyı açtı fakat dışarı çıkmalarına izin vermedi. "Bir dakika," dedi. "Şef Moses nerede?"

"Sorun yok Bud," diye seslendi Hannah. "Dışarı çıkabilirler."

Memur isteksizce geri çekildi. Claire, Shane'i çekerek dışarı çıkardıktan sonra, aşağı inerek kaldırıma götürdü. Parlak, keskin gün ışığı ve kuru çöl havasına çıkmışlardı. Kaldırım kenarına vardıklarında Shane güçlükle eğilerek

başı ellerinin arasında, sert bir şekilde yere oturdu. Titremesi azalıyordu. Claire, onun saçlarını okşadıkça sanki daha da iyileşiyor gibiydi. "Shane?" dedi. "Shane, bu da neyin nesiydi?"

"Bilmiyorum," dedi Shane ve yutkundu. "Tanrım. Bilmiyorum. Sanki içten dışa doğru her yanımı alev sardı. Belki... Belki Eve'in yanına geri dönsen iyi edersin. Ben yapamam Claire, içeri giremem."

"Ama neden?"

Orada, alışveriş merkezindeki vampirlerden uzakta kendini kesinlikle daha iyi hissediyordu. Shane başını kaldırdığında, Claire onun gözlerindeki tuhaf ışığı fark etti. Neredeyse korktuğunu düşünecekti.

"Çünkü onları öldürmek istiyorum," dedi. "Vampirleri. Hepsini öldürmek istiyorum. Sanki bunu bütün hayatım boyunca hissediyordum ve birden yükselişe geçti. Eğer içeri girersem, bunu kontrol edebileceğimi sanmıyorum."

Claire şok içinde ona bakıyordu. Shane bitkin bir hâlde, *bilmiyorum* dercesine omuzlarını kaldırdı. Hâlâ kıpkırmızı görünüyordu ve terden saçları alnına yapışmıştı.

"Bilmiyorum," dedi Shane. "Nedenini bilmiyorum. Lütfen açıklamamı isteme benden. Çünkü yapamam."

Fakat nedense Claire tam tersini düşünüyordu. Shane'in, yolculuk boyunca Michael'ın ve diğer vampirlerin yanındayken nasıl davrandığını görmüştü. Shane'in bir sorunu vardı. *Gerçekten* büyük bir sorundu ve her ikisini de korkutuyordu. Ama Shane bunu gizlemeyi ve görmezden gelmeyi

tg: kaktusunx

tercih ediyordu. Meselenin derinine inmek için uygun bir zaman değildi ve Claire her ne kadar karmaşık bir durum olsa da mantıklı bir sebep bulmak için Shane ile tartışma isteğini bastırdı. Eve için. Michael için.

Ve de Myrnin için. Çünkü onun nerede olduğunu bir tek kişi bilebilirdi. Michael.

Claire, Shane'i öptü ve yerden kalkarak tekrar içeriye yöneldi. Memur bu sefer sorun çıkarmadan onu içeri aldı. Hiç konuşmadan kapıyı açarak Claire'in içeri girmesine izin verdi. Claire, Eve ile Michael'ın hâlâ yere çöktükleri süs havuzunun önüne gitti. Birbirlerinden ayrılmak istemiyorlardı. Eve başını kaldırıp kaşlarını çatarak Claire'e ne olduğunu sordu.

"Bilmiyorum," dedi Claire. "Ama dışarıda kendini daha iyi hissediyor. Klostrofobi gibi bir şey."

"Tuhaf," dedi Eve. "Çünkü adam daracık yerlere sürünerek girmekten hiç geri durmaz ve burası da hiç kısıtlayıcı bir yer değil; *alışveriş merkezi*."

"Belki de fazla sayıda vampirin bulunmasından etkilendi," dedi Michael ve hafifçe gülümsedi. "Demek istediğim, Sivri Dişliler Takımı'na giremeseydim ben de biraz rencide olurdum."

"Shane ve rencide olmak mı? Dua et, dışarıda, yoksa bu sözleri sana yedirtirdi," dedi Eve. Başını salladı. "Hayır, onun bir derdi var. Davranışları bir tuhaf. Tuhaf, yanlış ve garip. Claire, ona göz kulak ol, tamam mı?"

"Olurum," dedi Claire ve Michael'a sormadan önce bir süre öylece bekledi.

"Şey... Sormak zorundayım çünkü onları göremiyorum, Myrnin ve Jesse..."

"Onlar iyi," dedi Michael. "Yani, Myrnin'i bilirsin. İyi demek pek ona uymaz ama şu taraftaki odalardan birinde sakinleşmesi için tutuluyor." Kuzey yönündeki gölgeli alanda görünen, karanlık, kepenkli yeri gösteriyordu. "Durumu kabullenmekte biraz... zorlandı." Boynundaki tasmaya dokunarak Hannah'yı işaret etti. "Kapana sıkışınca nasıl davrandığını bilirsin."

Evet, Claire biliyordu. Herkes bir kenara, Myrnin'in, boynuna tasma geçirildiği için gösterdiği tepkiyi tahmin edebiliyordu. Muhtemelen Hannah elindeki pilleri sürekli değiştirmek zorunda kalmıştır çünkü Myrnin inatçılığıyla bilinirdi. *Pes etmemekte* direnmiş olmalıydı. Jesse ise onun buradan kaçıp gitmesini engellemek için elinden geldiğince uğraşmıştır. Üstelik ne ilk ne de son kez.

Claire daha fazla soru sormak istemedi çünkü Hannah oradaydı ve ona artık güvenmiyordu. Belli ki Fallon'a sadık biriydi yoksa şok tasmalarını yönetmek için elinde kumandayla beklemezdi. Hannah'nın konuşulanları duyması iyi olmazdı çünkü her şeyi Gün Işığı Birliği'ne rapor edebilirdi.

Yine de Hannah'ya dönerek gayet açık ve net bir soru sordu. "Vampirleri sonsuza dek burada tutamazsınız," dedi. "Onlara küçük eğitim aletleri takmanız da bir şeyi değiştirmez. Vampirlerle ilgili planınız nedir?"

Hannah ona direkt olarak bakmıyor, Amelie'yi izliyordu. Claire de bunu fark etmişti; Hannah vampir kraliçesi-

nin herhangi şüpheli bir hareketini kolluyor gibiydi. Fakat Amelie böyle bir şeye meyilli görünmüyordu, henüz hiç kimseye saldırı emri vermemişti. "Onlara yardım etmeyi planlıyoruz," dedi. "Hepsi bu. Amacımız, onların daha iyi olmasını sağlamak."

"Tabii ya," dedi Eve. "Gerçekten de çok *yardımcı oluyorsunuz.* Nedir bu, Vampir Islah Kampı mı? Onlara kansız yaşamayı falan mı öğreteceksiniz? Vegan vampirler?"

Eve'in sözlerini takip eden sessizlik öylesine derindi ki Claire'in çoktan gerilen kasları ağrımaya ve sertleşmeye başlamıştı. Hannah'nın dikkatle kontrol altında tutmaya çalıştığı surat ifadesinde Claire'i rahatsız eden ve korkutan bir şeyler vardı.

"Burası daha da karışmadan gitsek iyi olur," dedi Hannah. "Toparlanın çocuklar."

Eve başını Michael'ın omzundan kaldırdı. Gözleri dolmuştu fakat ağlamıyordu. Çünkü ağlayamayacak kadar öfkeliydi. "Onu burada bırakmayacağım."

"Eve, o haklı. Burada kalamazsın," dedi Michael, en kırılgan ses tonuyla. Parmaklarını Eve'in siyah, cılız saçlarının arasında gezdirdikten sonra yavaşça onun dudaklarına dokundu. "Gitmek zorundasın Eve. Burada güvende değilsin."

"Neden ama? Onlar sizi beslemiyor mu?"

"Bizi besliyorlar. Ben iyiyim," dedi ve onu öptü. "Eve, iyi olacağım. Git artık, tamam mı? Claire, onu al lütfen."

Claire bunu yapmak istemiyordu fakat Michael'ın ciddiyetinin de farkındaydı. Tereddüt edince Michael ona uzun

bir süre dik dik baktı, ta ki Claire, Eve'in yanına gelip onu ayağa kaldırmak için kolundan tutana dek.

"Hayır," dedi Eve. "Hayır, gitmeyeceğim Claire. Gidemem. Onu *burada bırakamayız...*"

"Belki öyle ama onu dışarı da çıkaramayız," dedi Claire. Dudaklarından dökülen sözcükler, dilinde iğrenç bir tat bırakıyordu. Ağzını kaplayan kül ve demirimsi tada rağmen yutkunarak konuşmaya devam etti. "Henüz değil. Ama yapacağız Eve. Sana yemin ederim, burada kalmayacak."

"Şimdilik yeter," dedi Hannah. "Michael, sırana geri dön. Haydi."

Michael ayağa kalkarak Oliver'ın durduğu yere geri döndü. Tam olarak, Amelie'nin bembeyaz elbisesiyle dikildiği yerin karşısındaydı. Oliver, Michael'ın omzuna dokundu. Belki amacı onu olduğu yerden kıpırdamaması için tutmaktı ama Claire'e sanki... teselli ediyormuş gibi gelmişti. Eğer öyleyse tuhaftı. Çünkü Oliver pek de empati adamı değildi. Michael'ın yüzündeki ifade, kayıp, sığ ve çaresiz bakışları, kimsenin hareket etmesine izin verir durumda değildi.

Herkesi dışarı çıkmaya yönlendiren Hannah hariç. Kapıyı açtığında Amelie olduğu yerden kıpırdamadan onlara seslendi. "Eve'in onu görmesine izin verdiğiniz için teşekkürler Şef Moses. Bu iyiliğinizi unutmayacağım." Açık bir şekilde, tüyler ürperticiydi. Hannah bir an için fazlasıyla gerilmiş fakat sonrasında belirgin bir şekilde rahatlamıştı.

"Eminim unutmazsın," dedi Hannah. "Bir kişi bile yerinden kıpırdarsa yere yapışır. Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedi Amelie. "Doğrusu gayet açık ifade ettin."

Vampirlerin hiçbiri kıpırdamadı. Donmuş, sessiz ve solgun heykellere bakmak gibiydi fakat Claire, daha önce onların gözlerindeki gibisini hiç görmemişti. Michael'ın, Eve'in burada kalmasını istememesinin nedeni gayet netti. Onların kapana kısılmış öfke dolu hâlleri iyiye işaret değildi. Ve bir süre sonra bu alışveriş merkezinde önlerine geleni öldürmeleri işten bile değildi. Özellikle de hınçlarını bir insandan almaları çok mümkündü.

Kapılar kapanınca Claire, Amelie'nin bir fısıltı kadar kısık bir sesle söylediklerini duydu. "Merak etmeyin. Çok yakında görüşeceğiz."

Gün ışığı, kışın ayazı kadar ürperticiydi.

Shane, polis otosunun yanında volta atıyordu. Yüzü hâlâ solgundu ve sanki canı yanıyormuş gibi, acı dolu bir surat ifadesiyle kolunu kaşıyıp duruyordu. Claire'in ona doğru yürüdüğünü fark edince durup onlara baktı. "Neler oldu?" Öylesine sormuştu. Eve'i diğer kolundan tutarak yürümesine yardım etmeye çalıştı. "Kahretsin, Eve..."

"Geri dönmek istiyorum," dedi Eve. Sarsılmış, tuhaf bir şekilde konuşuyordu. "Hepsini öldürecekler, biliyorum, Michael'a çok kötü bir şey yapacaklar. *Geri dönmeliyim.*" Kurtulup dönmeye çalıştıysa da Shane ve Claire onu sımsıkı tutuyordu. Hannah aracın arka kapısını açtı. Hâlâ onların yüzüne bakmıyordu. Onlardan başka *her yöne* bakıp duruyordu. Surat ifadesi hiç değişmemişti. "Lütfen bana bunu yapma Shane, bırak da gideyim..."

"Buraya bir daha asla bu kadar yaklaşamayacağını biliyorsun," dedi Shane. "Eve. *Geri dönemezsin.* Ayrıca Michael seni böyle bir deliliğe sürüklemek istemez. Haydi."

Eve'i arabaya bindirdikten sonra, çıkıp gitmemesi için diğer kapıdan da Shane bindi. Claire ise Eve'in arkasından binince, onu ortalarına almış oldular. Eve onlara karşı gelmeye çalışmasa da yardımcı da olmuyordu. *En azından öfkeli değil,* diye düşündü Claire fakat bunun da iyi bir gelişme olduğuna emin değildi. Ağlamıyordu, bağırmıyordu. Sadece sessizdi. Eve'in diğer tarafında oturan Shane, deli gibi kaşınmaya devam ediyordu. Kaşlarını çatarak, kolunu kaşıyıp duruyordu. Hannah sürücü koltuğuna geçerken Shane, "Bu lanet olası yerden bir an önce gidebilir miyiz artık?" diye söylendi.

Hannah dikiz aynasından ona dik dik baktıktan sonra arabayı çalıştırdı. Araba alışveriş merkezinin bomboş geniş alanından uzaklaştıkça, Shane'in gergin hareketleri de geçmeye başladı. *Acı Deresi ismi çok da uymuş,* diye düşündü Claire. Kesinlikle insanı mutlu eden bir yer değildi.

Myrnin'i göremediği için endişesi de artmıştı.

3

Hannah onları Cam Ev'e götürdü.

Ev değişmişti. Fakat bu değişim Claire'in evden uzak kaldığı sürede gerçekleşmemişti. Biri evi boyamıştı. Aslında iyi de bir iş çıkarmıştı. Dış cephe solmuş ve dökülen boyalardan oluşan kirli görüntüsünden sıyrılıp parlak beyaza boyanmış ve gayet güzel olmuştu. Laciverde boyanan pervazlar gıcır gıcırdı. Çimler düzgün bir şekilde biçilmişti.

"*Bu da ne böyle?*" Claire farkında olmadan düşündüklerini dışa vurarak Shane'e şaşkın bir bakış attı. O da aynı şaşkınlıkla Claire'e bakıyordu. Demek ki bu işi çıkaran ekibin içinde Shane yoktu

Görünen o ki Eve de bundan habersizdi çünkü yutkunarak omuzlarını dikleştirdi ve "Hımmm, *bu* da ne şimdi?" dedi.

"Kasabadaki bütün Kurucu evleri için yenileme projesi gerçekleştirildi," diye açıkladı Hannah. "Tarihimizi koru-

mak için. Hoşunuza gitmediğini söylemeyin sakın. O eski yıkık dökük hâlinden bin kat daha iyi görünüyor."

Öyleydi. Tırabzanlar onarılmış, sundurmadaki eğri tahtalar tamir edilmişti ve camlar resmen pırıl pırıl parlıyordu. Çatının en uç tepesindeki rüzgâr gülü değiştirilerek yerine (yok artık!) doğan güneş sembolü takılmıştı. Rüzgâr estikçe gıcırdayarak dönüyordu. Hannah, Claire'in oturduğu tarafın kapısını açtığında, rüzgâr çanlarının zayıf, tiz sesi duyuldu. Biri sundurmanın köşesine büyük bir saksı çiçeği ile rüzgâr çanı yerleştirmişti. Saksıdaki çiçek, oldukça canlı ve sağlıklıydı.

Ev son derece zarif, mükemmel ve *onlara ait değilmiş gibi* görünüyordu.

"Evin içinde de değişiklik yapıldı deme sakın," dedi Eve. "Yemin ederim yapan her kimse onu keserim. Biz evi nasıl bıraktıysak öyle seviyoruz! Burası bizim evimiz!" Eve'in söylemediği fakat aklından geçirdiği şeyi Claire biliyor ve hatta duyuyordu: *Burası Michael'ın evi.* Claire, Michael'ı ve Eve'i düşününce üzülmeden edemedi.

"Eve kimse girmedi," dedi Hannah. "Bu sadece dış cephe yenileme projesiydi. Ben sevinirsiniz diye düşünmüştüm."

"Önce bize sorabilirdiniz," dedi Eve. Fakat ilk anın şokunu üzerinden attıkça evin görünüşüyle ilgili olumsuz düşünceleri de silinip gitmeye başlamıştı. Evet, ev *harika* görünüyordu; bütün o Viktoryen tarzına yeniden bürünmüş, sapasağlam ve muhteşemdi. Claire bir an için eve ne kadar kötü baktıklarını düşündü... Ama başka öncelikleri vardı,

hayatta kalmak gibi. Ayrıca hiçbirinin ev işleriyle ilgilenecek hâli olmamıştı.

"Haydi, içeri girelim artık," dedi Shane. "Hey, Hannah? Gün Işığı Avcıları'na söyle, daha fazla iyiliğe ihtiyacımız yok. Onlara borçlanmak istemem."

Hannah buna cevap vermedi. Sessizliğini koruyarak polis otosunun arka kapısını açtı. Shane, Eve ve Claire, arka arkaya arabadan indiler.

Merdivenlerden çıkmak, tamamen farklı bir deneyimdi. Evin boyası hâlâ baş döndürecek kadar kokuyordu. O koku, yeni biçilmiş çimlerin ve taze çiçeklerin kokusuyla karışarak daha farklı bir aroma oluşturmuştu.

"Sanırım artık lanet olası çimleri sulamam gerekecek," dedi Shane, anahtarlarını çıkarmaya çalışırken. "Harabe gibiyken bakımı daha kolaydı. Kapıdaki boyaya dikkat edin. Eminim hâlâ kurumamıştır."

Claire, onların arkasından eve girerken, tuhaf bir gücün onu yavaş yavaş sardığını hissetti... Ev, uykusundan uyanırcasına, tekrar hayata döner gibi onları karşılıyordu. Serin bir hava etrafını sarıyordu sanki ve tuhaf bir şekilde birinin, saçlarını okşadığını hissediyordu. Kapıyı kapatıp iki kere kilitledi -Morganville'de huy edinilmiş bir alışkanlıktı- ve sırtını ahşap kapıya yaslayarak derin bir nefes aldı.

Evin içi hâlâ tanıdık kokusunu kaybetmemişti. Eskimiş ahşap, toz, kâğıt. Temiz bir koku sayılmazdı ama yine de güzeldi. İç duvarların da en az dış cepheninki kadar boyaya

ihtiyacı vardı. Boyalar kabarmış, çizilmişti ve kötü kullanıldığı için yara bere içindeydiler. Hiçbiri ev temizliğinde iyi değildi. Claire yandaki küçük salona bakınca oval sehpanın üzerinin -bir kavga sonucunda eşyaların yarısı işe yaramaz hâle gelince buraya konulmuştu- neredeyse bir parmak kalındığında tozla kaplandığını gördü. Eski Viktoryen kanepe her zamanki gibi sarkık ve hurda hâlindeydi.

Shane ve Eve çoktan salonu geçmişlerdi. Shane oturma odasındaki daha modern, kabarık koltuğa yerleşti. Eve'in hantal botlarının sesine bakılırsa, merdivenlerden yukarı, yatak odalarına doğru çıkıyordu. Claire birkaç adım attı ve sonra... durdu. Gözlerini kapayıp evin bu sıcacık, kendine has huzurunu içine çekti.

Evim.

Neredeyse evin de ona aynı şeyleri fısıldadığını hissediyordu; *ait olduğun yerdesin.* Şafak sökmeden önceki kör karanlıkta, MIT için buradan ayrılarak ufak bir yolculuğa çıktığı günü hatırladı. Gittiğini bilmesinler diye kimseyi uyandırmamak için sessiz bir şekilde bavullarını aşağı indirmeye çalışmıştı. Yaşadığı heyecanı, korkuyu, özlemi, endişeyi, kederi ve hayal kırıklığını hatırladı.

Geri dönmenin iyileştirici bir etkisi vardı.

İyi ki dönmüştü.

"Claire?"

Gözlerini açtı. Koridorun sonunda Shane, endişe dolu kara gözleriyle ona bakıyordu. Claire gülümseyince, onunda yüzündeki gerginlik dağılıverdi. "Evdeyim," dedi ve ken-

dini Shane'in kollarına bıraktı. Birbirlerine sımsıkı sarıldılar. "Evdeyim Shane. *Evimizdeyiz.*"

"Evet," dedi Shane ve derin, ağır bir şekilde iç geçirdi. "Evimiz. Ama tam olarak geride bıraktığımız gibi değil, değil mi?"

"Ev mi yoksa Morganville mi?"

"İkisi de."

"Evde değişiklik yok gibi."

"Pek öyle denemez," dedi Shane. "Michael olmadan."

İşte bu konuda haklıydı.

Eve'in iştahı yoktu fakat Shane mutfakta spagetti ve üzerine kıymalı sos yapacak kadar malzeme bulmuştu. Fakat sos biraz acılı gibiydi. Acılı biber konservesi demek daha doğru olurdu. Eve robot gibi yemeği ağzına götürüyor, biraz çiğneyip yutuyordu. Claire'e göre, bu şartlarda Eve'den daha fazlasını bekleyemezlerdi zaten. Gözleri boş bakıyordu, yorgundu ve bomboştu.

Shane, ona normalde *Eve-tarzı-cevap-alacağı-sorular* sorduysa da Eve ya önemsemedi ya da omuz silkerek karşılık vermekle yetindi. En sonunda Shane çatalı bir kenara bırakıp sordu, "Eee, Eve, planın ne peki? Orada öylece oturup üzgün görünmek ve birileri senin bu sümsük hâline acıyıp da Michael'ı geri verene kadar depresif takılmak mı?"

"Canın cehenneme," dedi Eve. Sesi yine robot gibi çıkmıştı, fakat biraz sonra gözlerindeki kıvılcım büyüdükçe

daha da öfkeli görünmeye başladı. "Gerçekten, *canın cehenneme.* Bu ne cesaret?"

"*Sana sormalı,*" diye karşılık verdi Shane. "Çünkü benim tanıdığım Eve, burada oturup ruh hastası gibi durmazdı. *Bugün doktorunuzdan Depressia talep edin. Depressia sizi hiçbir şeyi kafasına takmayan bir yaratığa çevirir.*"

"Sence kafaya takmıyor muyum?" Eve birden ayağa kalktı. Yumruklarını sıkmıştı ve doğrusu Claire, Eve'in masanın diğer ucundaki Shane'in üzerine atlayacağını sanmıştı. Eve'in yanakları kıpkırmızıydı ve öfkeden titriyordu. "Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin seni pislik? Daha en başından mekânı terk eden sendin be! Belki orada bana yardım etseydin..."

"Eğer o alışveriş merkezinin içinde dursaydım hepimizin ölümüne neden olacak bir belaya dönüşebilirdim ve sen de bunu biliyorsun," dedi Shane. Eve sert bir şekilde cevabı yapıştırmak için nefes aldı. Fakat sonra, cevap vermeden yavaşça geri bıraktı. Bir süre Shane'e bakakaldı.

"Senin neyin var böyle?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Yalan söylüyordu ve Claire de bunun farkındaydı; Eve'in de farkında olduğunu anlamıştı. İkisi birbirlerine kısa bir bakış attıktan sonra Claire hemen Shane'e uzanıp kot ceketinin kolunu yukarı sıyırıverdi. Gün boyu kaşıyıp durduğu koluydu bu.

Üzerinde kıpkırmızı bir ısırık izi vardı. İyileşmesine rağmen, iltihaplanmış ya da mikrop kapmış gibi görünüyordu.

"Bu da ne?"

Shane kolunu birden geri çekerek kaşlarını çattı ve ceketini düzeltti. "Hiçbir şey."

"O tuhaf köpeğin ısırdığı yer değil mi?" dedi Eve. "Hatırlıyorum. O gece gittiğinde olmuştu. Sıradan bir köpek değildi. Tuhaf vampir köpeği gibiydi."

"Vampir köpeği değildi."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte. Eğer vampirlerin insanları ısırması için saldığı bir köpek olsaydı, vampirleri öldürmek istemezdim, değil mi?" Shane sonunda söylemişti. Yüzü birdenbire solgun göründü ve biraz da titriyor gibiydi. Elindeki çatal da titremenin etkisiyle tabağa çarpınca onu bıraktı. "Bakın, Cambridge'den dönerken onların peşinden gitmemek için kendimi zor tuttum. Karavanda bile Mikey'nin etrafında olmaya katlanamıyordum. Ona saldırmak istiyordum. Canını yakmak için. Ama buraya geldiğimdeki hissettiklerimin yanında bunlar hiç kalır. Alışveriş merkezinde... Çok fazlaydı. Sanki saldırmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Hepsini paramparça etmek istedim. Ama hayır, bunun ne olduğunu ben de bilmiyorum ve evet, deli gibi tırsıyorum. Tamam mı? Çok korkuyorum."

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Eve konuşmak için ağzını açtı sonra vazgeçti ve yavaşça sandalyesine oturdu. Claire olduğu yerde donup kalmıştı, ne düşüneceğini ne söyleyeceğini bilemiyordu. Boğazı kupkuru kesilmişti, yutkundu. Elini Shane'e uzattı.

Shane hafifçe kaçınsa da tam olarak geri çekilmemişti. Claire, Shane'in omzuna dokundu ve yavaşça saçlarını okşadı. Alışveriş merkezindeki gibi ateşi çıkmıştı yine. "Shane, sen hasta oluyorsun," dedi. "Sana bir şeyler olmuş. Ne olduğunu bulup sana yardım etmemiz gerek."

"Hastayım ya da değilim ama en azından boynumda şok tasmasıyla bir kafese kapatılmadım," dedi. "Eve haklı. Michael'ı o şekilde bırakamayız. Ben iyiyim."

"Değilsin," dedi Eve ve acı, gevrek bir şekilde gülümsedi. "Pekâlâ, hiçbirimiz iyi değiliz. Yapmamız gereken bir sürü şey var fakat öncelikle Shane, sana ne olduğunu öğrenmeliyiz. Depresif olabilirim ama en azından Bay Katil Wolfenstein da değilim." Duraksayıp başını salladı ve devam etti. "Myrnin ile görüşüp ne olduğunu öğrenebiliriz diyecektim ama... Olmaz. Vampirlere yaklaşamayız sanırım. Acile gitsek?"

"Onlar hiçbir şey anlamaz," dedi Shane. "Ama bilen biri var. Hannah. Isırıldığımda o da oradaydı. Köpeklerin sayısının fazla olduğunu ve çok kişinin ısırıldığını söylemişti. Bir şeyler biliyor mutlaka."

"Hannah'ya güvenmiyorum."

"Aynen. Ben de güvenmiyorum ama yüzlerce seçeneğimiz de yok. Eve... Michael'ı kurtarmaya gideyim derken sonunda pişman olacağım bir şey yapmak istemiyorum. Yapabilirim ama yemin ederim bunu ben istemiyorum." Shane gergindi ve gözleri simsiyah olana kadar koyulaştı. "Hannah, bana neler olduğunu biliyorsa söyler."

Son derece can sıkıcı bir durumdu ve Claire'in tedirginliğini daha da artırmıştı.

"Shane, olmaz."

Shane çoktan tabağı ve çatalını kapıp ayağa kalkmıştı. Yemek bırakma huyu yoktu ama mutfağa giderken tabağı neredeyse tepeleme spagettiyle doluydu.

Eve, yemeğini biraz daha kurcaladıktan sonra, "Claire, başımız dertte, biliyorsun değil mi?" dedi.

"Evet. Spagettini bitir haydi."

Eve itaatkâr bir şekilde, bir çatal dolusu makarnayı ağzına götürdü, çiğnedi, yuttu. "Seni sevdiğimi biliyorsun ama inan bana, o müthiş Boston seyahatiniz, bu çocuğa bir şeyi öğretememiş. Lezzetli bir spagetti sosu yapmayı."

Eve'in yemeği eleştirmesi tuhaf bir şekilde komikti ve Claire'in tam nefes alırken hıçkırmasıyla soluksuz kahkahaya boğulması bir oldu. Eve de onun hâline gülmeye başladı. Shane mutfak kapısının arkasından uzanarak onlara baktı. Onun suratındaki ifadeyi gören Claire ile Eve, daha beter bir şekilde, durmaksızın gülmeye başladılar. "Özür dilerim," dedi Claire, nefes almaya çalışarak.

"Hiç komik değil."

"Biliyorum! Ama... Yemek... Çok..."

"Çok kötüydü." Shane biraz olsun gevşemişti. "Evet. Harikalar diyarına gidince berbat malzemelerden harika bir iş çıkarmayı unutmuşum sanırım, değil mi?"

"Harikalar diyarı mı? Nerede yaşadığımı gördün!" Claire'in gülmesi geçmişti fakat yüzünde öncekinden daha

mutlu bir pırıltı vardı en azından. Eve yemekten -muhtemelen dayanışma maksadıyla- bir çatal daha aldı.

"Güzel nokta." Shane tekrar yerine geçerek dirseklerini az önce spagetti dolu tabağın olduğu yere dayadı. "Dizginlerimi ele alsanız iyi edersiniz. Artık kendime güvenebileceğimi sanmıyorum."

"Gerçek *dizginden* bahsediyorsan, bende bir tane var," dedi Eve. "Tasma kısmında dikenleri ve bir sürü şeyi var."

"Bir kere yaşadık onu," dedi Shane. "Hatırladınız mı?" Claire'in yüzündeki şok ifadesi, hatırladığını gösteriyordu; sanki o günün üzerinden çok zaman geçmişti. Aşağılık dişi vampirlerden biri, partide Shane'in boynuna tasma takıp gezdirmişti. O günü düşünmek bile Claire'in midesini bulandırmaya yetiyordu. Shane'inkini de. Eve'in de midesini bulandırmış olmalıydı ki elindeki çatalı tabağa bırakıverdi. Tabağı önünden iterek başını ellerine dayadı.

"Üzgünüm," dedi. "Benimkisi daha çok, eğlence amaçlı bir şeydi. Seni tutabileceğini sanmıyorum."

"Eğlenceymiş. Pekâlâ seni ucube, bunu bilmek bile istemiyorum," dedi Shane. "Haydi, bunu hiç yaşanmamış farz edelim. Benim demek istediğim, olur da tabanları yağlamaya kalkışırsam beni siz ikinizin kontrol edeceğini varsayıyorum."

"Anlaşıldı," dedi Eve. "Öyle bir şey olursa senin kıçını tekmelerim, haberin olsun."

"Aman dikkat et bir yerin incinmesin."

"Tırnaklarım mı?" Eve siyah ojelerinin yarısı soyulmuş tırnaklarına baktı. Son zamanlarda maniküre vakti olma-

mıştı. "Ne demek istediğini anladım." Kollarını kavuşturarak gırgır ve şamatayı bir kenara bırakıp sordu. "Öyleyse ilk işimiz ne? Hannah'yı görmeye gitmek mi, gitmemek mi?"

"Gidelim," dedi Claire. "Fakat Shane, sen konuşmayacaksın. Bana bırak. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," dedi Shane, başını sallayarak. "Bir ricam var."

"Nedir?"

"Giderken bir hamburgerciye uğrayalım mı? Çünkü cidden, açlıktan ölüyorum."

Morganville'deki her şey, burger dükkânları bile, estetik operasyon geçirmişti sanki. Eve cenaze arabasını andıran siyah, büyük, klasik arabasını kasabanın içinde sürerken, binalarını yenileyenler işlerini bırakıp kafalarını sallayarak onlara dik dik bakmaya başladılar. "Keşke nalbur dükkânına yatırım yapsaydım," dedi Shane. "Sırf boya satışlarından köşeyi dönmüştüm şimdi." Doğrusu bu konuda haklıydı. Neredeyse bütün evler boyanmıştı ve birçok kişi merdivenlerde hâlâ evlerini boyamakla meşguldü. Parlak turuncu, dalgalı çıkartmalardan çok az binada yoktu. Ya henüz boya işleri tamamlanmadığından ya da çıkartma almamayla cezalandırıldıkları içindi.

"Daha beteri var," dedi Eve, dosdoğru karşıyı göstererek. "Dog King'e baksanıza."

Dog King, klasik işaretiyle birlikte 1950'lerden kalma bir eserdi âdeta. Küçük ölçekli, arabaya servis yapan en iyi burger noktasıydı. Taç giymiş harika bir sosis köpek sembolü ve onun ukala gülümsemesi dışında, oldukça yıkık dökük bir

yerdi. Öne doğru eğilen büfesi yıkılmış ve deniz mavisini andıran tuhaf bir renge boyanarak yenilenmişti. En azından köpek sembolüne dokunulmamıştı.

"Evet, burası Dog King," dedi Eve ve yenilenen araba yoluna doğru ilerlemeye devam etti. Hâlâ arabaya servis noktasıydı, yani en azından bu değişmemişti. Bir paket dolusu küçük sosisli, burger, kızartma ve içecek siparişini, istediklerini seçmeleri için Shane ile Claire'e uzattı ve canavar gibi arabasını dikkatlice kullanmaya çalıştı. Keskin dönüşler bu cenaze aracına göre değildi ama binanın yepyeni boyasını ve çitleri çizmeden geçmeyi başardı.

Claire oradan sonrasına dikkat etmedi çünkü o sıra, ısırdığı sosislinin lezzeti ağzında eridikçe, pek hoş olmayan acı soslu spagetti deneyiminin izleri de beraberinde siliniyordu. Claire iki sosisliyi daha mideye indirirken Shane de burgerleri hızla tüketiyordu. Eve ise arabasını Şef Moses'ın ofisinin bulunduğu, (artık alışıldığı üzere) yepyeni hâle getirilen Morganville Belediye Binası'nın önüne park ediyordu. Arabayı park ettikten sonra bir süre daha, kalan yiyecekleri tüketerek binaya girip çıkan kalabalığı izlediler.

Eve bitirdiği son paketi de elinde sıkıp Shane'in pota olarak tuttuğu kutuya mükemmel bir atışla isabet ettirdikten sonra, "Siz de benim gördüğümü görüyor musunuz?" dedi.

"Morganville daha önce hiç bu kadar güzel görünmemişti," dedi Shane. "Robot hizmetçilerin, aynı tip insanların falan olduğu eski filmlerdeki yerlere benzemiş. Cidden ama şu çimlere bir baksanıza. Resmen yemyeşil. Ve *düzgün.*"

"Hayır be aptal. Benim bahsettiğim, şu süs yaka iğneleri. Polislerin çoğunda var." Eve, yakası varmış gibi, eliyle boynunu gösterdi. "Gün Işığı Birliği iğneleri. Biraz daha popüler olursa bayrağa falan da koyarlar."

"Harika," dedi Shane. "Herkes iğnelenmiş. Kocaman, lanet olası bir öğrenci birliğinde yaşıyoruz artık."

Binanın devasa gotik ön cephesi eski görünse de çok iyi şekilde onarılmış, eskimiş taşların kötü görüntüsü kum püskürtme tekniğiyle düzeltilmişti. Yine de hâlâ büyük ve ağır kapısına doğru yürürlerken üzerlerine çökecekmiş gibi görünen karanlık bir yapıya sahipti. Girişte duran iki polis, üçüne birden, sakin, boş ve aslında gayet sıradan bir bakış attı. Şehirdeki polisler özellikle Shane ve Eve'e karşı pek cana yakın davranmamışlardı. Buradaki polislerse omuz silkerek onlara kapıyı açtılar.

Her ikisinin de parlak yaka iğneleri taktığı, Claire'in gözünden kaçmamıştı.

İçeriye Morganville'de hep olduğu gibi, yoğun iş temposu hâkimdi. Çalışanlar etrafta koşturup duruyor, telefonlar çalıyor, insanlar izinler ya da bilet gibi şeyler için sırada bekliyorlardı. Claire tam olarak *neyin* kendini tuhaf hissettirdiğini çözemese de bunun fazlasıyla güler yüzlü insanlar ve mutlu ses tonlarıyla alakalı olduğunu kestirebiliyordu.

"Birileri mutluluk çanağından herkese su içiriyor olmalı," dedi Eve.

"Doğrusu *vişne çanağı* olacak."

"Hayır geri zekâlı, bilerek *mutluluk çanağı* dedim," diye cevap verdi Eve ve Shane'i omzundan hafifçe itti. "Etrafa bakındığın yeter. Şov sırası sende. Göster kendini."

Shane ikinci katın merdivenlerini ağır ağır çıktı, koridorda ilerledi ve Hannah Moses'ın ofisinin kapısını açtı. Eskiden başkan olarak kullandığı ofis değildi burası. Yorgun polis memuresinin masanın arkasında oturup üzerinde bir sürü tuşu olan telefonla meşgul olduğu bir odaydı. Üçü birden içeri girince kadın öfkeli gözlerle onlara baktı. BEKLE tuşuna basarak "Şef Moses bugün kimseyle görüşmeyecek. Toplantıları var," dedi.

"Shane Collins'in geldiğini söyler misiniz?"

"Kim olduğunuz umurumda değil. *Meşgul* dedim."

Shane kollarını memurun masasına dayadı. "Ona köpek ısırığı hakkında olduğunu söyle. Kuduz olma ihtimalim var."

Yüzünde kadını ikna edecekmiş gibi bir ifade vardı. Memur kaşlarını çatarak ona bir süre baktı ve telefondaki başka bir tuşa basarak "Evet, lütfen, ofise gelmeniz gerekiyor. Teşekkürler," dedi.

"Harika," dedi Shane. "Biz şurada bekliyoruz." Misafir sandalyelerinin olduğu bölüme doğru yürüdü. Claire ile Eve yan yana otururken Shane çeşit çeşit yırtık dergilerden birini karıştırmaya başladı... O sırada kapı açıldı.

İçeri giren Şef Moses değildi. Claire'in gördüğü en kaslı ve iri yarı polis memuruydu. Shane'den daha uzun ve geniş biriydi.

Adam içeri girer girmez masanın arkasında oturan polise baktı. "Burada bir sorun mu var?" diye sordu. Kadın telefondaki her kimse onunla konuşmaya devam ederken, başını ileri sallayarak gözleriyle Shane'i işaret etti.

"Sıçtık," dedi Eve. "Şey... Millet?"

Artık çok geçti. Memur onlara doğru geliyordu. Shane hızla ayağa kalkarken elindeki dergiyi yere düşürdü. "Sanırım bir yanlış anlaşılma oldu," dedi. "Çünkü ben Yardımsever Memur talebinde bulunmamıştım. Ben..."

Sözünü bitiremeden polis onu omzundan tutup çevirdi ve yüzünü duvara yaslayarak uysal sanat eserini öylece sallandırıp durdu. "Kapa çeneni," diyerek kelepçelerine uzandı.

"Demek istediğiniz, sessiz kalma hakkına sahip olduğum mu? Peki, avukat tutma hakkıma ne dersiniz? Ona da sahip miyim? Ah. Bakın, bunu daha önce hiç yapmadınız değil mi? Size yardım edeyim..."

"Kapa çeneni sivri zekâlı pislik. Milleti rahatsız ediyorsun."

"Ben sadece Şef Moses ile görüşmek istiyorum!"

"Şef Moses meşgul. Onun yerine benimle görüşmek zorundasın."

"Bir şeyler yapmalı mıyız?" diye sordu Eve, Claire'e. Claire oturduğu yerde donup kalmıştı. "Çünkü ben Shane'in tutuklanmasına alışkınım ama bu sanki biraz farklı gibi. Hem soruları sen sormayacak mıydın?"

Claire üzerine çöken belirsizlik hissinden kurtularak ayağa kalktı. Yardımsever Memur'un (bu isim adama cidden

yakışmıştı) gözleri, bir an için Claire'e kaydı ama sonradan geri çevirdi.

Claire yine de şansını denemek istedi. "Bayım, Hannah Moses'ı tanıyoruz. Böyle bir şey yapmanızı istemezdi. Sadece ona sormamız gereken bazı sorular var. Önemli sorular."

Telefondaki kadın konuşmasını sonunda bitirdi ve gözlerini devirerek "Evet. Köpek ısırığıyla ilgiliymiş," dedi.

Yardımsever Memur, tuhaf bir şekilde, birkaç saniyeliğine duraksadıktan sonra Shane'i omzundan tutarak yüzünü çevirdi. "Seni köpek mi ısırdı?" Hem merak hem de endişeyle sormuştu. Claire, adamın bu garip hâline anlam veremedi. Shane'in surat ifadesine bakılırsa, o da anlayamamıştı. "Ne zaman?"

Shane kelepçelere ve omzundan sıkıca tutulmasına rağmen, omuz silkerek cevap verdi. "Bayağı oluyor."

Adam, Claire'in erkek arkadaşını tekrar çevirerek bir kolunu sıyırıp baktı, bir şey yoktu. Sonra diğer koluna baktı. Shane'in kolundaki kanlı ısırığa bir süre baktıktan sonra, anahtarlarını çıkararak kelepçelerini çözdü.

"Kusura bakma evlat," dedi. "Şefe haber vereceğim. Burada bekle."

Memur hemen oradan ayrıldı. Hepsi -memur/resepsiyonist bile- sessiz bir şaşkınlığa büründü. Ta ki kapı açılıp Hannah Moses içeri girene dek.

"Özür dilerim," dedi masanın arkasındaki kadın. "Ama bu genç adam çok ısrarcı."

Hannah, onları ofisine alıp kapıyı kapattı ve kilitledi.

"Ben sadece..." diye konuşmaya başladı Shane fakat Hannah ona susmasını işaret etti. Masasının arkasına geçip çekmecelerden birini açtı ve düğme gibi bir şeye bastı. "O da ne, casus düğmesi mi?" diye sordu Shane.

Sandalyesine otururken, "Casus düğmesi," diyerek onu doğruladı Hannah. "Isırıldığını biliyordum ama o kadar çok şey olup bitiyor ki arada unutmuşum. Özür dilerim. Ne gibi etkiler hissediyorsun?"

"Bir dakika. *Seni* dinlemeye çalışan da kim? Vampirler o alışveriş merkezinde alışveriş yapmıyor," dedi Shane. "Yoksa... Yeni patronuna güvenmiyor musun? Sanırım senin *yeni patronun* o, değil mi? Hasta Fallon?"

Hannah cevap vermedi. Gözlerini Shane'e dikmiş hâlde, genç adam cevap verene dek baktı.

"Isırık aslında kendimi aşırı derecede tuhaf hissettiriyor. Morganville'den ayrıldığımda bu kadar kötü değildi ama yolda fenalaştı ve eve geldiğimde daha da kötü bir hâl aldı. İlk başta kolumda hafif bir sızı hissettim ama sonradan bu garip his başladı... İstek," dedi Shane.

"Vampirleri avlama isteği. Onlarla dövüşme ve öldürme arzusu," dedi Hannah. "Alışveriş merkezini bir anda terk etme nedenin de buydu. Artık bunu kontrol edemiyorsun."

"Evet," dedi Shane. "Sanki bir şey beni ele geçiriyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Hem de hiç. Bak, vampir sevdalısı falan biri değilim ama onlardan *nefret de etmiyorum.* Eskidendi o. Babam gibi değilim ben." Claire, Shane'in bu çaresiz ve yitik hâlini yadırgamıştı.

"*Ne yaptığımı bilmiyorum.* Tek bildiğim, bunu yapmak istemediğim."

"Hannah..." Claire misafir sandalyelerinden birine oturup öne doğru eğilmiş, şefe bakıyordu. "Lütfen bize neler olduğunu söyle. Lütfen. Bilmemiz gerekiyor."

Hannah bakışlarını kaçırdı. Kendini toplamaya çalışır gibi bir hâli vardı. "Gün Işığı Birliği uzun süredir bir araştırma yürütüyor," dedi. "Çok eski bir kurum, oldukça eski ama yeni yeni ortaya çıkmaya başladılar. İleri düzeyde genetik deneyler yapıyorlar. Bazıları işe yaradı, bazıları yaramadı. Bazı deneylerde işe yarar şeyler buldular."

"İblis köpekler gibi," dedi Shane. "Yani beni o gece ısıran gibi."

"Köpekler, Fallon'ın talimat ekibinin bir parçasıydı," dedi Hannah. "Oliver'ın Morganville'den sürgün edilmesiyle bir açık yakaladı. Yeterince huzursuzluk olduğu kanısına vardı ve buna dayanarak da Amelie'yi azletmeye karar verdi. Ve ne yazık ki haklıydı. Lanet olası herif sonuna kadar haklıydı."

"Ama... Ben sandım ki... Sen de..." Eve, Hannah'nın yakasındaki Gün Işığı Avcıları'nın sembolünü gösterdi.

Hannah buna cevaben, kolalanmış gömlek kollarındaki iğneyi çıkarıp yukarı kaldırdı. Tırtıklı ısırık izi ortaya çıktı. Dişlerin geldiği her nokta iltihaplı ve Shane'inki gibi kızarıktı. "Bazılarımızın başka seçeneği yoktur," dedi. "Ya onun avcı köpeği olacaktım ya da köpeklerinin eğiticisi. Bana verdiği bir ilaç sayesinde, içgüdülerimi kontrol altında tutuyor.

İlaç olmazsa ben de o avcı sürüsünün bir parçası hâline gelirim." Kol düğmelerini tekrar takarken Shane'e başıyla işaret ederek, "Tıpkı senin gibi evlat," dedi.

"Bir dakika, ben sürünün bir parçası falan değilim."

"Değil misin?" Hannah başını dikerek ona baktı. "Fallon henüz seni bir amaç uğruna kullanma zahmetine girişmedi de ondan. Şimdilik ihtiyacı yok. Fakat yakında olacak Shane. Bana ve diğerlerine olduğu gibi."

"Diğerleri derken kaç kişi?" diye sordu Eve. "Ayrıca *bir amaç uğruna kullanma* derken, tam olarak neyi kastediyorsun? Çünkü vampirlerin zihin kontrolünden daha çok nefret ettiğim bir şey varsa, o da vampir olmayan biri tarafından kontrol edilmektir."

Claire, Hannah'nın aniden Eve'e bakmasıyla, epeydir bastırdığı öfkenin bir anda gözlerine vurduğunu fark etti. "Tahmin bile edemezsin," dedi. "Hayatımı bir vampirin zihin oyunlarından henüz yeni kurtardım ve şimdi aynı şeyi bu pislik yapıyor... Nefret etmediğimi mi sanıyorsunuz? Kafasını kopartmak istemediğimi mi sanıyorsunuz? Gerçek şu ki yapamam. Ona elimi bile kaldıramam. Bu, programlamanın bir parçası." Kadın her zaman öylesine kontrol sahibi biriydi ki onu az da olsa kaygılı görmek Claire'i şaşırtmıştı. O sakinliğinin altında muazzam bir öfke yatıyormuş meğer. Öfke ve hayal kırıklığı.

"Kaç kişiler?" diye sordu Shane. "Sürüde?"

"Altı," dedi Hannah. "Sen ve ben dâhil. Bizim şanssızlığımız mı yoksa köpekleri bir şekilde belli başlı kişileri

ısırmaya mı programlamıştı, bilmiyorum. Bence bizi seçmesinin bir nedeni vardı... Çünkü insan olarak, vampirler meselesinde ona en çok karşı çıkacak kişiler biziz."

Shane güçlükle yutkundu. "Aynen, öyleyse bunu bir iltifat olarak kabul edebilirim," dedi. "Peki ama bununla nasıl başa çıkacağım? Ne yapacağım?"

"Vampirlerden uzak dur," dedi Hannah. "Zaten hiç de zor olmayacaktır. Ne de olsa artık yerleşim bölgesindeler. Bu arada, bu tabiri kullanmaktan ben de nefret ediyorum. Fakat orada hissettiğinin birdenbire daha fazlasını hissedersen, anla ki seni ava çıkman için aktif hâle getirdi. Öyle bir şey olursa... Eğer bunu hissedersen, sen olmaktan çıkarsın."

"*Sen olmaktan çıkarsın* da ne demek?" diye sordu Claire. Fakat Hannah cevap vermek yerine başını sallayarak konuyu değiştirdi.

"Eve, Michael'a göz kulak olacağım, sana söz veriyorum. Onların güvende olmaları için uğraşıyorum. Şimdilik bunu yapmamın en iyi yolu ise onları gözetim altında tutup uysal davranmalarını sağlamak."

"Hâlâ Malum'cu musun?" diye sordu Eve. "Hangi taraftasın? Çünkü seni anlamıyorum Hannah. Gerçekten anlayamıyorum."

"Bay Malum kazandı," dedi. "Sorun da bu zaten. Hiçbirimiz bir gün vampirleri yenip kontrolü ele almayı başardığımızda ne yapacağımızı düşünmedik. Onlara ne olacağını, ne yapacağımızı hiç düşünmedik. Onları nasıl bir gelecek bekliyor, bilemedik. Bu yüzden bir an-

lamda ben de artık kendimi anlayamıyorum diyebilirim." Konuşurken üzgün ve öfkeli görünüyordu. Sözlerine devam etmeden önce biraz duraksadı. "Şimdi, lütfen artık evinize gidin. Shane, hissettiğin şeyle ilgili yapacak bir şey yok ama kendini çok zorda hissedersen, sadece vampirlerden olabildiğince uzak durmaya çalış. Bunun yardımı dokunacaktır."

Shane, Hannah'nın masasına doğru eğildi ve bu sefer kadının gözlerinin içine bakarak konuştu. "Vampirleri avlamak için neden önceden programlanabilen bir insan sürüsüne ihtiyacı var Hannah?"

"Kaçaklar için," dedi kadın. "Vampirler sonsuza dek alışveriş merkezinde durmayacaktır. En sonunda dışarı çıkacaklar ve Fallon'ın da onların izini sürmesi gerekiyor. İşte bu noktada, sen, yani *biz* devreye giriyoruz."

Görüşmeleri sona ermişti. Hannah yerinden kalkıp kapıyı açtı. Yardımsever Memur'un sert bakışları eşliğinde ofisten çıkıp gitmekten başka seçenekleri kalmamıştı. Resepsiyonist, ardı arkası kesilmeyen telefonları cevaplarken onları görmezden geldi. Sonunda koridora çıkmışlardı. Shane, eskisinden daha beter hâlde, durmadan kolunu kaşıyarak yürüyordu.

"Bir yardımı dokundu mu?" diye sordu Claire. Shane olumsuz bir şekilde başını salladı.

"En azından kasabadaki tek çılgının o olmadığını öğrendik," dedi Eve. "Gel bakalım Asker Köpek. Gidelim."

*

Morganville'deki değişikliklere bakınmak için kasabada en az bir saat gezindiler. Yapılan yeniliklerin çoğu, bakım amaçlı, yüzeyseldi. Binalar boyanmış, yollar yenilenmişti. Fakat kasabanın her yanında yeni yerler de açılıyordu. Shane neredeyse bütün iş yerleri ve mağaza vitrinlerindeki Gün Işığı sembolüne dikkat çekmeden edemedi. Sanki büyük bir gururla, *vampirler giremez* diyordu bu sembolü kullanan yerler.

Fakat her şeyden tuhafı da insanlardı. Morganville sakinlerinin çoğu sokaklarda dolaşıyor, sohbet ediyor, çocuklarını küçük belediye parklarına götürüyor ve alışveriş yapıyordu. Bütün bunlar öylesine sıradan görünüyordu ki Claire'in tüylerini ürpertmişti. Çünkü insanların vücut dilleri tamamen değişmişti artık. Görmeye alıştığı Morganville değildi burası; buna kesinlikle emindi. İnsanlar, daha önceleri, etraflarında ne var ne yok diye bakınarak, refleksif bir tedbirle dolaşırlardı. O yüzden de paranoyak davranmamak için uğraşırken, sersem bir hâl alırlardı. Şimdiyse ilgisiz ve güvende görünüyorlardı.

Böylesi iyi bir gelişmeydi elbette; insanlar kendilerini mutlu ve güvende hissediyordu. Gülüşlerinden belliydi. *Peki ama ben niye kendimi kötü hissediyorum?* Claire, değişime hazır değildi belki de. Üstelik iyi yöndeki bu gelişime bile. Hayır, sebep bu olamazdı. Bugüne kadar Morganville'de bir sürü değişiklik yaşamıştı.

Hissettiği şey, sanki daha derin ve daha rahatsız ediciydi.

Tek istekleri vampirlerin gitmesi. Bunun nasıl gerçekleşeceği umurlarında bile değil. İnsanların yüzündeki bu gülümse-

me, çok uzun, sessiz ve ağır ağır ilerleyen bir savaşı kazananların gülümsemesiydi. Ölümler onların vicdanını etkilemiyordu. Fallon her şeyi kulis kurarak yapacaktı. Hepsi karanlıkta ve arka planda olacaktı. Böylece insanlar hiçbir şeyle yüzleşmek zorunda kalmayacaklardı.

Claire vampirleri kurtarmanın tamamen mantıklı bir düşünce olmadığını biliyordu; sonuçta onlar Morganville yatağının altında yüzyıllardır yaşayan öcülerdi ve yaşanan birçok kötü şeyin de sebebiydiler. Fakat bunun sorumlusu sadece *bazı vampirlerdi.* Birkaç kötünün yüzünden, bütün vampirleri suçlamak doğru değildi?

Bu durumda zalim kişi ben mi oluyorum? Claire, insanların samimi, sıcak gülümsemelerinin verdiği ürpertici duyguyla bunları düşünüp durdu. İnsanlarla dolu, yeni bir Morganville. *Bu insanların hayatını mahvetmenin sorumlularından biri miyim?*

Arabayla gezintilerine devam ederken Shane'in elini tuttuğunu fark etti. Shane hâlâ yanıyordu. Hannah yanılıyor olabilir miydi? Belki de bu sadece mikrop kaparak iltihaplanmış bir ısırıktı ve... tasarlanmamıştı. Biraz antibiyotik kullansa iyi gelmez miydi? Daha önce de bu tarz doğaüstü olaylarla sık sık karşılaşmışlardı. Eski, sıradan bir bakteri bile insanı alt üst edebiliyordu.

Claire, bir hastaneye gitmeyi önerdiğindeyse Shane hiç düşünmeden reddetmişti. "Değmez," demişti. "İyiyim Claire. Gerçekten." İyi falan değildi ama Claire daha fazla zorlamadı çünkü işe yaramayacaktı.

Eve, cenaze arabasını yukarı doğru sürerek evin arka tarafındaki, kulübeden bozma, yıkık dökük küçük garaja park etti. Michael da vampir arabasını daha ileride bir yere park etmişti. Morganville son zamanlarda bütün vampirlere bu vampir arabalarını ücretsiz olarak temin ediyordu. Eve'in cenaze arabasının sadece arka camlarında siyah film vardı ve Michael ihtiyaç duyduğunda oraya saklanabiliyordu. Michael'ın camlarındaki kalın filmlerden dolayı kimse arabayı kullanamıyordu. O yüzden aracı, olduğu yerde, Kurucu Meydanı'nda, bırakmaya karar vermişlerdi.

Fakat Michael'ın arabasını da burada, Eve'inkinin yanında görememek... anlamlıydı. Claire, o arabayı bir daha burada göremeyeceğini düşününce irkildi.

Mutfak tarafından eve girdiklerinde Claire, Muhteşem Spagetti Felaketi'ni ortadan kaldırmadıklarını fark etti ama önemi yoktu. Görünen o ki Shane ve Eve de mutfağın hâlini önemsememişti. Eve ile birlikte yukarı çıktılar. Eve, Michael ile paylaştığı odanın kapısını açtı ve bir süre baktıktan sonra, "Biraz internete girip işe yarar bir şeyler bulmaya çalışacağım," dedi. Ardından sessizce odaya girerek kapıyı kapattı.

Shane biraz durup başını yere eğerek "Duşa giriyorum. Birkaç dakika sonra görüşürüz," dedi.

"Tamam," dedi Claire. Shane'in başka şeyler, daha önemli şeyler söylemesini bekledi ama onun yalnız kalma isteğini de anlayabiliyordu. Eve de kendini odaya kapatmıştı. Hem duygularını yola koymak hem de durumla ilgili bir şeyler

bulmak istiyordu. Shane ise... Belli ki onun da düşünmeye ihtiyacı vardı.

Bu arada hepsinin de duş alması gerekiyordu. Kokular bunu apaçık ortaya koyuyordu.

Claire yatak odasına giderek yatağına oturdu. İçerinin tanıdık kokusu sayesinde kendini evinde gibi hissediyordu ama eşyalarının çoğu Cambridge'te kalmıştı. Bu sorunu çözmesi gerekiyordu. Kıyafetlerini, kitaplarını ve yanında götürdüğü fotoğrafları nasıl geri alabilirdi acaba?

Neyse ki her şeyini götürmemişti; en azından birkaç parça iç çamaşırı buradaydı. Daha iyi günler görmüş bir sütyen, bir iki tane kot pantolon ve eski tişörtlerini bırakmıştı. Dar kesim kıyafetlerden bir takım seçtikten sonra, dolaptan yeni bir çarşaf çıkarıp yatağa serdi. Niyeti, uyumak kadar masumca değildi.

Hazırlığı tamamladıktan sonra yatağa uzanıp duş sesini dinledi. Ses kesilir kesilmez eşyalarını alıp kapıya dikildi. Birkaç dakika sonra Shane kapıda belirdi. Beline sardığı havlu sayesinde muhteşem gövdesi ve omuzları göz dolduruyordu. Ağır ağır yürüyüp Claire'in açıkta kalmayan kısımları düşünerek görüntüyü tamamlamasına izin verdi. Shane yüzüne dökülen saçlarını geriye doğru atarak ona gülümserken Claire soluğunun kesildiğini fark edip derin bir nefes aldı. "Ne?" dedi Shane.

"Ben... Benim sıram." Yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu ve bunun çok saçma olduğunu bilmesine rağmen engel olamıyordu. Eve dönme hissiydi bu. İkisinin arasında

birdenbire ortaya çıkan bu tatlı heyecan ve çekim gücü, karşı konulamazdı. Her şeye rağmen, Morganville'deki korku, çılgınlık ve tuhaflığa rağmen *buna sahiptiler.* Acımasız bir şekilde güzel bir duyguydu hissettikleri.

Shane hafifçe öksürerek Claire'in geçmesi için kenara çekildi ama yeterince çekilmediği için bedenleri birbirine sürttü. "Çıktığında görüşürüz," dedi.

"Olabilir," dedi Claire. Kaşlarını kaldırarak bakarken, Shane'in gözlerindeki pırıltıyı gördü.

"Beni öldürüyorsun."

"Hak ediyorsun ama değil mi?"

Shane o an Claire'i eritip bitiren gülümsemesiyle, "Büyük ihtimalle," diye cevap verdi.

Claire banyoya girip kapıyı kapatarak arkasına yaslandı. Aniden nefes nefese kalmıştı. Kendine gelip kıyafetlerini çıkarması ve duş için soyunması biraz zaman aldı.

Duş hâlâ ılık ve buharlıydı. Eve'in bitki özlü şampuanı ve duş jelini kullandıktan sonra -onu affetmesi için ne kadar dua varsa aklından geçirerek- Eve'in jiletini aldı. Çünkü bacakları ve özellikle de koltuk altları fena hâldeydi. İşini bitirdiğinde su soğumaya başlamıştı. Hemen saçlarını durulayıp bacaklarındaki sabunu temizledikten sonra suyun altına son bir kez girip çıktı ve üşüyerek havlusuna sarındı.

Kurulanıp ıslak saçlarını topladı ve odadan alıp getirdiği kıyafetlere dalgın dalgın baktı.

Havluyu vücuduna sıkıca sardı, kıyafetlerini giymek yerine banyodan çıkıp yatak odasına geçti.

Shane'i yatağın bir kenarında, havlusuyla oturmuş hâlde bulmak onu şaşırtmamış, hatta hoşuna gitmişti. Hem de çok. Elindeki kıyafetleri boş dolaba bırakırken Shane'in varlığından habersizmiş gibi davranıyordu.

"Öyle mi yani?" dedi Shane. "Bu durumda böyle mi flört edeceksin? Beni görmezden gelerek?"

"Kesinlikle," dedi. "En azından şunu yapana kadar."

Diğer tarafa doğru yürüdü ve kapıyı kapatıp kilitledi. Ne olur ne olmaz diye. Ardından arkasını dönüp kapıya yaslanarak Shane' baktı.

"Ah," dedi Shane.

"Eee," dedi Claire.

"Hı-hı."

"Benim yatağımdasın."

"Evet."

"Hem de havluyla."

"Aynen öyle."

"Ve... Altında başka bir şey yok."

"Neden, senin altında çamaşır mı var?"

"Hayır."

"Kanıtla."

"Önce sen." Claire bir adım yaklaşarak kollarını kavuşturdu.

"Neden ben?"

"Önce sen başlattın." Bir adım daha attı. Bilerek yapmıyordu, dünya Shane'e eğimli gibiydi. Zemin ona meyilliydi sanki. Shane'e yaklaşması tamamen onun suçu sayılmazdı.

Soluduğu havanın değiştiğini hissediyordu. İçerisi giderek ısınıyordu.

"Bence asıl başlatan sendin, banyonun kapısının önünde beni dikizlerken," dedi Shane. Yarı kısık gözlerindeki o apaçık hevesli bakışı karşısında, Claire cildinin gerildiğini hissediyordu. Aralarındaki kısacık mesafede dalgalanan sıcaklık, Claire'in içinde alevlenerek büyüyen bir altın küreye dönüşüyordu sanki. "Yani, önce sen."

"Seninle bir anlaşma yapalım öyleyse," dedi Claire. Yine farkında olmadan bir adım daha yaklaşmıştı. Diz kapakları Shane'inkilere değiyordu. Ve *diz kapaklarının* birbirine sürtünmesinin seksi gelmesi imkânsızdı. Yoksa seksi miydi? Değilse bile seksi olmalıydı. Kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu artık ve yanıp sönen yıldızlar gibi kıpırtıların bedeninde yayılmasına neden oluyordu. "Eğer havlumu çıkarmama yardım edersen, ben de seninkini çıkarmana yardım ederim."

Shane bunu düşünür gibi yaptı ama onu kandıramazdı; hem de hiçbir şekilde. Bir oyundu bu. Görünüşte yavaş ama aslında büyük heyecan dolu bir oyun. Eve bir keresinde ona ne demişti? *Dizginleme en seksi şeydir.* O zaman Claire, Eve'in ipler ve kelepçelerin verdiği histen bahsettiğini sanmıştı ama tamamen farklı bir konudan bahsettiğini şimdi anlıyordu.

Demek istediği, beklentilerin tadını çıkarmaktı.

Shane ellerini Claire'in bacaklarına, diz kapaklarının yan tarafına koydu. Havlunun bitiş noktasıydı. Ardından par-

makları yavaşça Claire'in kalçalarına doğru uzandı. Claire, onun avuçlarından yayılan ısıyı hissedebiliyordu. İrkilerek hafifçe titredi ve dudaklarını hafifçe ısırdı.

Shane'in gözleri kocaman açılmıştı ve yandan gülüşü yaramaz bir hâl almıştı. Hafif hırıltılı nefes alış verişleri ve havluların fısıltısı dışında, odaya tamamen bir sessizlik hâkimdi.

Claire uzanarak Shane'in havlusunu açtı. Shane de onun havlusunu kenarından tutarak çekti.

İşte o an Claire, Shane'in kollarına açılıp dökülürken, çıplak bedenleri birbirine değerken, giderek büyüyen parlak bir ateşin içine düştüğünü hissetti. Ve sonra dudakları gerçek bir istek, arzu ve tutku patlamasıyla birbirleriyle buluştu.

Shane üzerindeyken, soluksuz sürtünmenin etkisiyle, derin ve kusursuz fısıltıların eşliğinde bir süreliğine Morganville'i unutmuştu.

Her şeyi unutmuştu.

Claire bulutların üzerindeymişçesine derin ve huzurlu bir uykudan uyandı. Yavaş yavaş etrafındaki dünyayı algılamaya başladı. Odanın camından giren gün ışığı çıplak bacaklarını okşuyordu. Dışarıda yaşlı meşe ağacının yaprakları hışırdıyordu. Kendini mutlu, huzurlu ve yoğun bir şekilde evinde hissetti.

Başını çevirdi; yanı başında uyuyan sevgilisine, yatağın içinde kıvrılarak yanaştı. Shane bir şeyler mırıldanarak ona

sarıldı ama bunu bilinçsizce, farkında olmadan yapmıştı. En azından Claire onu öpene kadar. Shane'in az önceki mırıldanması daha hırıltılı bir hâl aldı ve parmaklarını Claire'in sırtında gezdirmeye başladı. En ufak bir kıvrımı bile ihmal etmeden onu okşuyordu.

"Hımmm," dedi Shane. Aralarında sadece dudaklarını kıpırdatmaya yetecek kadar bir mesafe vardı. "Güne harika bir başlangıç oldu bu. Tanrım, sabah olmuş. Ne kadar olmuş?"

"Hımmm... Sekiz buçuk kadar."

"Kahvaltı?" diye sordu Shane, bir umutla. Kahvaltı kelimesi başlı başına umut vadediyordu zaten, en azından şimdilik. Claire gülerek onu tekrar öptü ve yatağın içinde doğruldu. Dün akşam giymek için hazırladığı kıyafetler gardıroptaydı. Yataktan kalkıp kıyafetleri aldı. Pantolonun fermuarını çekerken arkasını dönüp baktı; Shane etrafta kendine ait *kıyafetlerini görememişti.* Oflayarak yataktan kalkıp havluyu beline sardı ve kapıya doğru ilerlerken Claire'i öptü. "İki dakikaya yanındayım."

Kapının kilitli olması, onun tatlı kaçışını birkaç saniye geciktirdi. Claire yatağa oturarak ayakkabılarını giydi. Kendini hâlâ iyi hissediyordu, içinde bulunduğu hoş ruh hâli, etkisini henüz yitirmemişti. Fakat acı gerçek kendini göstermeye başlıyordu. Güneşin doğuşuyla kaybolan gölgeler yavaş yavaş kök salıyordu.

Fena hâlde dolaşık saçlarını taradıktan sonra dişlerini fırçalamak ve ihtiyacını gidermek için banyoya girdi.

Hazırlandığında, Shane son derece rahat görünen bol kotu ve paramparça olmasına ramak kalan Transformers tişörtüyle koridorda hazır bekliyordu. "Eve aşağıda," dedi. Sesinde tuhaf bir memnuniyetsizlik vardı. "Onunla konuşsan iyi olur."

Durum hiç de iyi değildi. Banyoya giren Shane daha kapıyı kapatmadan Claire hızla merdivenleri indi.

Eve, mutfak lavabosunun başında durmuş, kırmızı kurukafalı, siyah, büyük fincanındaki kahvesinin dibini yudumluyordu. Bugün tamamen gotik tarzına bürünmüştü. Siyah kargo pantolon, kalın tabanlı ağır botlar, göğüs kısmında korsan armasına benzeyen, kırmızı çapraz kemik simgeli, siyah ve dar tişört. Boynuna gümüş gibi parlak zincirlerden oluşan kalın bir tasma takmayı da ihmal etmemişti. Her iki bileğinde, tasmasıyla uyumlu, kalın iki bileklik vardı. Siyah saçlarına kırmızı meç yapmış ve tepede topuz yaparak uçları normallerinden daha sivri olan gümüş rengi çubuklarla tutturmuştu. Makyajı ise daha çok maskeyi andırıyordu. Yüzünü soluk gösteren beyaz pudra ve parlak kırmızı göz farının yanı sıra, gözlerine bol miktarda kalem çekmişti.

Ayağının dibinde, ağır görünen bir sırt çantası vardı.

"Dur tahmin edeyim... Yürüyüşe çıkıyorsun?" dedi Claire ve dolabı açarak kendi kahve fincanını çıkardı. Üzerinde küçük ve tuhaf uzaylıların olduğu bu kahve fincanını ona Shane bulmuştu. Eve'in yanından geçerek ısıtıcıdaki kahve demliğini alıp bardağını doldurdu. Kalan kahveyi ona uzatınca Eve de bardağını, doldurması için Claire'e

uzattı. Fincanı sadece yarıya kadar doldu. Claire kahvesini bir kenara bırakarak mümkün olduğunca anaç görünmeye ve her zamanki hâliyle davranmaya çalışarak kahve makinesini temizlemeye koyuldu. "Bugün korkunç derecede gotiksin."

Eve başını salladı.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

"Alışveriş merkezine gidiyorum," dedi. "Gidip Michael'ı oradan çıkaracağım."

Claire makinenin su haznesini doldurdu, filtreyi yerleştirdi ve birkaç kaşık öğütülmüş kahve ekledi. "Görüyorum ki sen planını çoktan yapmışsın ve ölüme koşarak gitmeden önce de arkadaşlarının desteğini almayı unutmamışsın, değil mi?"

Eve, gözlerindeki savaş boyalarının da etkisiyle delici bakışlarını ona dikti. "Gün Işığı zırvalıklarını daha fazla çekemem. Konuşmayı denedik. Konuşarak, *kendi kocamla* sadece beş dakika görüşebildim ve o bunları hak etmiyor bile. Mıymıylıktan bıktım artık. Bu sefer hayır diye bir cevabı kabul etmiyorum ve sakın bu konuyu benimle konuşarak çözmeye kalkışma. Claire, bunun bana kendimi nasıl hissettirdiğini bilemezsin. Michael'ı Cambridge'teki kafesten daha yeni çıkardık. Şimdiyse daha büyük bir kafese tıkıldı. Üstelik ona zarar vermeyi isteyen aynı insan tarafından. Buna dayanamıyorum ve *katlanmayacağım.*"

Eve'in tutkulu ve kararlı konuşması insanı korkutuyordu. Claire güçlükle yutkunarak uğraştığı işe yoğunlaşmaya

çalıştı. *Kahve tamam, kapağı kapat ve makineyi tekrar ısıtıcıya koy. Çalıştır.* Yaptıkları, sakinleşmesinde ve Eve'e cevap verirken sesinin daha orantılı çıkmasında işe yaradı. "Katlanmak zorundasın demedim, dedim mi? Sadece bizi de planına dâhil etmeni söyledim."

"Yani beni vazgeçirmeye çalışacaksın?"

"Senin ölmemen için çalışacağım Eve. Çünkü Michael böyle bir şeyle uğraşmak zorunda kalmak istemez, değil mi? Senin, onun yüzünden incindiğini ya da öldüğünü görmek istemez. O da sana aynı şeyleri söylerdi biliyorsun: Akıllı ve dikkatli ol. Kazanabileceğin savaşı seç." Ne kadar zor olsa da gözlerini Eve'in gözlerinden ayırmamaya çalışarak "Yanılıyorsam söyle," dedi.

Claire yanılmıyordu ama Eve de dümeni kırarken yanılmadığını biliyordu. "Bak, Shane kadar imha ve kargaşa makinesi olmayabilirim ama istediğim zaman ortalığı yerle bir edebilirim." Bir an için durdu, dikkati dağılmıştı. "Neden *sadece ortalığı* yerle bir edesin ki ayrıca? Neden olmasın yani, bilmiyorum, *dünya barışı için* falan mı?"

"Güzel soru."

Eve, Claire'e işaret parmağını salladı. "Sakın beni başından savmaya çalışma. Benim demek istediğim, tek başıma da güçlüyüm ben."

"Biliyorum. Ama kabul etmelisin ki birbirimize tutunursak daha da güçlü oluruz." Claire kısa bir gülümsemeyle, "Ayrıca, neden bütün eğlenceyi sen kapıyorsun?" diye ekledi.

"Eğlenceden kastın gerçek bir savaşsa, hakkın var doğrusu. Bunu paylaşmamak biraz bencilce olur. Çünkü bir kişi bile Michael'ın oradan çıkamayacağını söylemeye kalkışırsa, herkese ölmeden cehennemi yaşatırım," dedi Eve.

Yarı dolu bardağını tepesine dikti. Claire, Eve'in içtiği kahvenin sade olduğunu fark etti. Eve için bu tehlikeye işaretti. Kahve tercihleri ruh hâline göre değişirdi. Sade kahve, onun en sert ve uç noktasıydı. Claire kendisininkine krema ve şeker ekleyerek karıştırdıktan sonra ilk yudumu almadan hafifçe üfledi. Biraz daha zaman öldürmek için her yolu deniyordu artık.

"Peki, ya diğerlerine ne olacak?" diye sordu Claire. "Amelie. Myrnin. Hatta Oliver. Boyunlarında şok tasmalarıyla orada tıkılıp kalmayı hak ediyorlar mı? Tanrım, sen de gördün Eve. Orası için hapishane bile denemez, resmen... resmen bir kafes."

Eve durdu, gözleri kocaman açılmıştı. "Ne kafesi?"

"Tanrım. Tahmin etmek bile istemiyorum. Gün Işığı'ndakiler vampirlerin ölmesini istiyor, değil mi? Onların doğalarından nefret ediyorlar falan. Bunu hiçbir zaman gizlemediler. Fallon'ın söylediklerine bakma. O sadece madalyonun iyi yüzü. Milleti *yerleşim bölgesi* dedikleri yere sürü gibi toplama konusunda insanların kendini suçlu hissetmemesini sağlayan biri."

"Birçok destekçileri de var ama," diye belirtti Eve. "Bence vampirler ortadan kaldırıldığına göre, artık kimse, onlara ne olduğunu, gözleriyle görmedikleri sürece umursamaya-

cak. O zaman çoğu kimsenin yaşananlara kolay kolay hak vereceğini sanmıyorum."

Claire'in tüyleri ürpermişti. Eve haklıydı. Suçu -ve sorumluluğu- başkasına atmak insanın doğasında vardı. Yoksa toplama kamplarını ya da soykırımı veya insanların her gün birbirlerine yaptıklarını başka nasıl açıklardınız? Herkes, gözlerinin önüne serilmediği sürece dünyada kötülük diye bir şey yokmuş gibi yaşamaya devam edip gidiyordu sonuçta.

Morganville'in insan sakinleri de bundan farksızdı. Menfaatlerine yaradığı ve nefret ettikleri kişilerin başına geldiği sürece, bir olayın doğruluğunun ya da yanlışlığının önemi yoktu.

"Onların hepsini öldürecekler mi?" diye sordu Claire.

"Sence?" Eve kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Boş versene. Buna seyirci kalıp bir kenarda ellerimi ovuşturmayacağım. Bir şeyler yapacağım. Şimdi, hemen. Siz de ister katılın ister katılmayın. Bana fark etmez."

"Bekle bir dakika. Sana geleceğiz demedim mi? Bilirsin, Shane eğlenceli bir kavgayı asla kaçırmaz ve ben de sırtımı dönecek değilim. Ama biraz zekice düşünelim, ne dersin? Yani derinlemesine düşünmeliyiz. Sakin kafayla."

"Sakinlikten bıktım," dedi Eve. Kahvesinin geri kalanını lavaboya döktükten sonra bardağı gürültülü bir şekilde tezgâha bırakarak sırt çantasını aldı. "Diplomasi senin işin Claire. Benim değil. Ben daha çok balıklama dalan tipte bir kızım ve şimdi onların tam yüzüne dalacağım. *Yumruğumla.*"

Claire iç geçirdi. Kahvesinin dibini, sıcak ve acı olmasına rağmen kafasına diktikten sonra hızla bardakları yıkadı. Önceki akşamdan kalan spagetti, tabakların üzerinde kuruyup kalmıştı. Artıkları çöpe dökerek sıcak suda bol köpükle onları da yıkayıp duruladı. Bir ihtimal ölmezlerse, geri döndüklerinde yemek yiyecek tabağa ihtiyaçları olacaktı.

"Ben de eşyalarımı alayım, bekle," dedi. "Sakın bensiz gitme."

"Beş dakikan var," dedi Eve. "Gelmezsen kaçtım bil."

"Geleceğim."

Claire basamakları ikişer ikişer çıktıktan sonra en üstte oturan Shane ile karşılaştı. Onları dinliyordu demek ki. Bir an bakıştıktan sonra Shane, Claire'in elini tuttu.

"Ben de yardım etmek istiyorum," dedi. "Gerçekten, biliyorsun. Ama eğer oraya tekrar gidersem... Kahretsin Claire, neler olabileceğini bile bilmiyorum. Hayır, aslında sorun şu ki çok iyi biliyorum ve bu ikiniz için de iyi olmaz."

Claire eğilerek onu öptü. "Öyleyse burada kal," dedi. "Ama benim gitmem gerek, çılgınca bir şey yapmasına engel olmalıyım. Bilirsin, yaparım."

"Kafasına vurup kendine gelene kadar onu banyoya kilitlesek?" Yumruğunu sıkmıştı, siyah gözleri sert bakıyordu ama Eve'e kızgın değildi. Tamamen kendiyle, yaşadığı sorunla alakalıydı. "Şu an kendimi lanet olası işe yaramazın teki gibi hissediyorum, anlıyor musun? Ve sürekli birilerinin kıçının kuklası olmaktan bıktım."

"Haydi ama? Kıç kuklası mı?"

"Duruma uygun göründü."

"Uygunsa yap o zaman," dedi Claire. "Shane seni tanıyorum. Zeki birisin. Bunu nasıl kullanabileceğini düşün, seni kullanmasına izin verme."

Hafifçe gülümsedi, kulağa hoş gelmese de gerçek buydu. "Benim için fazla iyi birisin, biliyorsun değil mi?"

Claire elini yanağına koyarak gülümsedi. "Biliyorum. Gidip hazırlanmalıyım."

Bütün ekipmanının *yok olduğunu* hatırlayarak durakladı. Sırt çantası bile kayıptı çünkü polisler çekip almıştı. "Hımmm... Doğru. Sanıyorum senin bir kenarda saklı bir şeylerin vardı?"

"Benim mi?" Shane oturduğu yerden havalı bir şekilde kalkınca, Claire yine o çekim gücünü hissetti. İçinde birdenbire Shane'e kapılıp gitme hissi yükselmişti. "Beni bilirsin. Bir izci olarak her zaman hazırlıklıyımdır."

"Öyleyse bana cicilerini göster bakalım," dedi Claire ve bir anda gülmeye başladı. "Yani demek istediğim..."

"Ne demek istediğini anladım," dedi Shane ve Claire'in kulağına eğilerek fısıldadı, "Gerçi birkaç dakikan varsa..."

Claire'in içi titredi ve içgüdüsel olarak baştan çıkar gibi oldu fakat hemen başını sallayarak "Sonra," dedi kısık sesle. "Bu arada, neden fısıldaşıyoruz?"

"Çünkü seni baştan çıkarıyor."

"Hıh, sanki seni baştan çıkarmıyor. Çünkü hafiften belli ediyorsun da."

Shane öksürerek geri çekildi ve *teslim oluyorum* dercesine ellerini havaya kaldırarak bu sefer fısıldamadan, "Pekâlâ, o zaman istikamet cephane. Toz ol bakalım," dedi.

Claire, Shane'in koluna savurduğu ufak yumrukla kendi elini acıtmaktan öteye gidemedi. Birlikte Shane'in odasına doğru yürüdüler.

"Vay canına," dedi Claire, kapıdan girince. "Benim peşimden gelince odadan taşındın sanmıştım."

"Taşındım," dedi. "Bunları yanıma almadım o kadar."

Yanına almadığı şeyler, neredeyse bir oda dolusu eşyaydı. Yatak örtüsü yerli yerindeydi, gardıropta kıyafetler duruyordu. Hor kullanılmış kondisyon bisikleti ve ağır iş çizmeleri bir köşedeydi. Shane diğer köşedeki sandığın yanına giderek ilk çekmecesini açtı.

"Bak bakalım," dedi. "Seç, beğen, al."

Shane odası konusunda tam bir pasaklı tembeldi ama özenle sakladığı silahları konusunda son derece titiz davrandığı belliydi. Claire gümüş saplı bir hançerle boynu ve bilekleri için zincirleri alarak gerisine bakmadı bile. Shane çekmeceyi kapattı, alttakini açtı. Şimdiki silahlar, Teksas gibi bir yerde yaşamalarına rağmen, gereğinden fazlasıydı. Claire hayır dercesine başını salladı. Shane kaşlarını kaldırarak bakış attıktan sonra, açık olanı kapatıp diğer çekmeceye geçti.

Yaylı tüfek. Claire'in hoşuna gitmişti. Çok büyük olmayan, hafif türden bir yaylı tüfekti ve nişan alması kolaydı. Claire, şaşırtıcı bir gücün etkisiyle, tüfeğe uygun okları seçiverdi.

"Gerçek bir kurşun-savar ceket önerisinde bulunsam ilgini çeker mi?" diye sordu Shane ve en alttaki çekmeceyi açtı. "İşe yararlığı test edilip kanıtlanmıştır ama muhtemelen sana biraz büyük gelir. Ayrıca yere bir kez yattın mı, kalkmakta bir hayli zorlanabilirsin. Bir nevi ters dönmüş kaplumbağa sendromu denilebilir. Buna uygun bir de kaskı var, en azından öldürülürken çaresizce yerde yuvarlanıp durduğunda seni havalı gösterebilir."

Claire başını salladı. Shane, ona yaklaşıp büyük ve sıcacık elleriyle kızın başını tuttu, yukarı kaldırarak gözlerine baktı. "Bunu yapmasını engellemenin bir yolunu bulmalısın, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," dedi Claire. "Sadece, bunu yaparken silahlı olmayı tercih ederim. Lazım olur diye."

Shane, sevgilisinin dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Ben arkanızdayım. Bir hayli uzağınızda gerçi. Sadece... Şimdilik vampirlere çok yaklaşmamı isteme benden olur mu? Michael da dâhil. Onun canını yakmak istemiyorum." Shane bu konuda ciddiydi ve Claire de farkındaydı. Shane ve Michael, aralarında yaşananlara, bütün o tuhaflıklara rağmen, can ciğer kardeş ve en yakın arkadaştılar, hep de öyle kalacaklardı.

Shane olmadan Eve'i durdurmak -ve hatta onu korumak- son derece zorlu bir işti. Claire bunu çok iyi biliyordu; Eve bir şeyi kafasına koyduğu zaman deli bir kadına dönüşürdü ve Michael'dan başka hiçbir konuda bu kadar kararlı olduğu görülmemişti.

Yardıma ihtiyaçları vardı. Hannah'nın desteği olmadan ve vampirlere ulaşmanın zorluğu ortadayken, Claire, kimin bu işe gönüllü olarak atlayacağını düşünmeye çalıştı. Tam kimseyi bulamadığına karar verecekken tüylerini diken diken eden serin bir esinti ona birini hatırlattı.

"Shane," dedi. "Döndüğümüzden beri Miranda'yı hiç gördün mü?"

Cam Ev tuhaftı. Sadece bir *ev* değildi ve uzun yıllardır da öyle olmamıştı. Kesinlikle bir güce sahipti, Claire'in bir türlü açıklayamadığı sezgileri vardı. Tabii Myrnin'in, kasabayı vampirler için güvenli kılmak adına yaptığı şeyin etkisinden daha farklı bir güçtü bu. On üç orijinal Kurucu evi, birbirine bağlı durumdaydı. Claire'in tam olarak tanımlayamadığı aktif bir aktarım ve savunma ağına sahiplerdi fakat bunun sihirle falan alakası yoktu. Evlerden sadece birkaçı hâlâ çalışır durumdaydı ama Cam Ev, ilki ve içlerinde en güçlü olanıydı. Çılgınca şeyler yapma kapasitesine sahipti ama en çarpıcısı da içinde ölen insanları korumayı seçebilmesiydi. Michael bunlardan ilkiydi. Sonraki de Claire olmuştu. En sonuncusu da Claire'in yaşaması için kendini feda eden, genç psişik Miranda'ydı.

Fakat Miranda ölmeden önce de psişikti, onlarda bulunmayan bazı güçleri vardı; bu sayede evin duvarlarından geçebiliyor ve dışarıda gerçek insan gibi yaşamını sürdürebiliyordu. Ama hâlâ bu evdeydi. Burada tam anlamıyla kapana kısılıp kalmıştı çünkü evden bağımsız bir şekilde hareket edemiyordu.

Shane başını sallayarak "Hayır," dedi. "Çok tuhaf ama kızı hiç görmedim. Daha önce aklımıza gelseydi keşke ama içine kapanığın teki işte."

"Bence o işe yarayabilir," dedi Claire. "Ayrıca büyük ihtimalle yalnız kalmıştır, öyle değil mi?"

"Yalnızlık Morganville'dekiler için en büyük sorun değil. Ama istersen üçüncü kata bir bak. Sen gittikten sonra orayı kendine mesken tuttu."

Üçüncü kat aslında yoktu. Shane'in bahsettiği yer, tavan arasındaki odaydı. İkinci katın koridor duvarında gizli bir kapısı vardı. Claire uzun zamandır buraya uğramamıştı... Ama Miranda için rahat bir yer olması mantıklıydı. Ne de olsa, istediği zaman, hiç ses çıkarmadan hayalet gibi duvarlardan geçip dolaşabiliyordu ve burası ürpertici ama rahat bir odaydı. En normal zamanlarında bile az ürkünç sayılmayan bir genç için en uygun yerdi.

"Hemen geliyorum," dedi Claire ve odadan çıkarak duvardaki gizli kapının olduğu tarafa geçti. Kapının nasıl açıldığını biliyordu ve birkaç deneme sonunda hareket ettirmeyi başardı. Biraz gürültü çıkarmıştı tabii. Çıkarmasa tuhaf gelirdi zaten. "Miranda? Mir, orada mısın?"

Yukarı çıkan dik merdivenlerin sonunda bir ışık belirdi. Kapı birdenbire arkasından kapanınca, Claire merdivenleri hızla çıkmaya başladı. En tepeye çıktığında, gördüğü odayı neredeyse tanıyamayacaktı. Viktoryen mobilyalar ve isli büyük lambalar hâlâ yerli yerindeydi ancak duvarlar posterlerle kaplanmıştı. Filmler, müzik grupları ve oyunlara

ait posterlerin çoğu da Claire'in kendi duvarına asmaktan çekinmeyeceği türdendi. Eski kilimler toplanıp bir kenara kaldırılmış ve cilalı zemin kahverengiye boyanmıştı. Odanın bir ucunda yeni bir masa ve üzerinde oyun konsoluna bağlı televizyon vardı. Claire'in tavan arasındaki depodan çıkarıldığını tahmin ettiği antika dolap da yerini almıştı ve kapağı olmadığı için, çoğu demode olan siyah kıyafetler ortaya saçılmıştı.

Miranda kanepedeydi, kollarını kavuşturmuş dik dik tavana bakıyordu. Eve'in giyim tarzını yansıtan siyah kıyafetlerinin içinde, küçük, zayıf bir kızdı. Doğruyu söylemek gerekirse, diriden çok ölüye benziyordu.

Claire olduğu yerde kıpırdamadan durarak kaşlarını çattı. "Miranda? İyi misin?"

"Git buradan," dedi Miranda.

Normal değildi bu. "İyi değilsin."

Miranda yandan bir bakış atarak onu süzdü. "*Sıkıldım.* Neler olup bittiğinden haberin var mı?"

"Hımmm... Emin değilim. Buna birçok şekilde cevap verilebilir."

"Burada! *Morganville'de!*" Miranda bir hışımla ayağa kalktı. "Vampirleri toplayıp hapse tıktılar. Biliyor muydun? Sen neredeydin? Herkes defolup gitti ve ben ne yapacağımı bilemedim! Herhangi bir şey yapmam gerekiyor mu, onu bile bilmiyordum!"

"Özür dilerim," dedi Claire. Miranda'nın yanına oturup ona sarıldı. Mir gerçek, sıcak, canlı ve iyiydi. Elbette böyle

değildi ama esrarengiz bir biçimde, Cam Ev'deyken böyle hissettiriyordu. "Özür dilerim. Seni tek başına bırakmak istemedik. Ama... Öyle oldu işte."

"Burada da olan oldu. İnsanlar sanki çıldırmış gibiydi, biliyor musun? İlk önce vampirler... Bilemiyorum, onlar sanki teslim oluverdiler ve sonra Morganville değişti. Dışarısı benim için artık güvenli değil. Bu insanlar, bu Gün Işığı insanları beni... beni korkutuyorlar." Miranda iyice titremeye başlayınca Claire her ne kadar gereksiz bir eylem olsa da onun kendini iyi hissetmesi için omzunu okşadı. "Evden çıkmaya korkuyorum. Dışarı öyle tuhaf geliyor ki. Çok *sessiz.*"

"Ama artık geri döndük," dedi Claire. "Ve inan bana, bu sessizlik bozulacak. Onca zamandır burada mıydın?"

"Çoğunlukla," dedi Miranda. "Siz gidince, Gün Işığı'ndakiler içeri girmeye çalıştı. Onları engelledim ve sonra kilisedeki Papaz Joe beni uyarmaya geldi. Sokağa çıkmamamı söyledi. Tamamen insan olmayan her şeyi avladıklarını söyledi -vampirlerin sonu da bu oldu. Ben ortadan kaybolabiliyorum ama Papaz yine de beni yakalayabileceklerinden endişeleniyordu." Başını salladı. "Claire, onlar eve girdiklerinde, kasabayı gerçekten temizlemek istiyorlarsa Kurucu evlerinin hepsini yok etmeleri gerektiğinden bahsettiklerini duydum. Önce aralarında tartıştılar ama sonra evden çıkarlarken, tartışmanın galibi bunu savunan adam oldu. Sence yaparlar mı? Bizi ortadan kaldırırlar mı?"

Gün Işığı yanlıları, kasabadaki bütün insan dışı, doğaüstü varlıkları yok etmeyi gerçekten istiyorsa, eninde sonun-

da Kurucu evlerini de ele geçirmek *zorunda kalacaklardır.* Claire bunu daha önce neden düşünemediğine hayret etti. O evler kendini yabancılara, zorla girmeye çalışanlara karşı savunabiliyordu ama yangına ya da yıkım ekiplerine karşı aynı savunmayı gösteremeyebilirlerdi. Claire bunu düşününce içten içe delirir gibi oldu. *Hayır, bunu yapamayacaksınız,* diye düşündü hiddetle. *Evimizi yok edemeyeceksiniz.*

"Papaz Joe seni görmeye ne zaman gelmişti?"

"Bilemiyorum. Söylemesi zor." Miranda'nın gecelere ve günlere dikkat etmediği bir gerçekti. Üstelik Amelie'nin camsız ve saatsiz bu güvenli odasında saklanırken, zamanı tahmin etmek gerçekten zordu. "Birkaç gün belki."

"Evde arama yapmaya ne zaman geldiler?" diye sordu Claire. "Lütfen, *düşünmeye çalış!*"

"Dün," dedi Miranda. "Dün erken saatlerde. Güneşin doğduğunu hissedebiliyordum." Hayaletler bunu hissedebilirdi. Hayatları güneşin doğuşu ve batışına bağlıydı ne de olsa.

"Neden aşağı inip bize söylemedin?"

Miranda bakışlarını kaçırarak kısık sesle, "Çünkü siz beni terk ettiniz," dedi. "Hepiniz beni burada tek başıma bıraktınız. *Yalnız başıma.*"

Bazen onun henüz ne kadar küçük olduğunu unutabiliyordunuz, ta ki böyle bir şey söyleyene kadar. Claire, "Küsmüşsün," dedi.

"Hayır, küsmedim!"

"Mir."

tg: kaktusunx

Miranda omuzlarını yavaşça indirerek, "Olabilir," dedi.

"Miranda, eğer Gün Işığı, evi yıkmaya karar verdiyse..."

"Ben de yok olup giderim," dedi Miranda ve tekrar Claire'in gözlerine bakarak konuşmaya devam etti. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama size yardım edecek vampirler de yok artık burada. Onlara nasıl engel olacaksınız?"

"Henüz bilmiyorum ama bir yolunu bulacağız," dedi Claire. Sesinin ne kadar güçlü çıktığına kendisi bile şaşırdı. "*Bulacağız* ve buna sen de dâhilsin. Küsmek falan yok artık. Senin yardımına ihtiyacımız olacak."

Miranda tamam dercesine başını salladı. "Nasıl yardım edebileceğimi söylemen yeter."

"Hemen ev toplantısı yapıyoruz, aşağıda. Ve sanırım Eve'e, eğer döndüğünde karşısında bir ev görmek istiyorsa, intihar görevinin iptal olduğunu söylemek zorundayız."

"Buna hiç sevinmeyecek," dedi Miranda.

Keşke bu konuda haklı olmasaydı.

4

Eve'in, uygun bir tabirle söylemek gerekirse, tepesi atmıştı. Claire, Eve'in birine, muhtemelen ona, okkalı bir yumruk savurup onu evden dışarı atacağını düşündü. Ama sonuçta o da Cam Ev'in sakinlerinden biriydi ve Miranda'nın söylediklerini biliyordu. Tehlikenin farkındaydı.

"Sırf evden çıkmayayım diye yapmıyorsun bunu, değil mi?" Eve hâlâ sırt çantasıyla, arka kapının önünde bekliyordu. Miranda şaşkın ve ürkek görünüyordu. Claire sakinleşmesi için kolunu ona doladı. "Ah, sakin ol canım, seni ısırmam. Gerçekten de doğru mu söylüyor? Yani evimizi yıkmaya çalışabilirler, öyle mi?" Son soruyu Claire'e ve odanın diğer ucunda duran Shane'e yöneltmişti. Shane kollarını kavuşturarak sadece omuz silkti.

"Doğru söylemediğini düşünmek gibi bir lüksümüz var mı?" diye sordu Shane. "Bak, Claire seninle gelmeye hazır-

dı. Yaylı tüfeği ve bir sürü gerekli şeyi almıştı. Ama bunun daha önemli olduğunu biliyorsun. Bu ev..." Bakışlarını yere çevirerek bir an sessizleştikten sonra devam etti. "Burası bizim evimiz. Ve burayı Michael için güvende tutmak bizim görevimiz. Eğer buraya tekrar geleceklerse karşılarında bizi bulacaklarını da bilmeleri gerekiyor. Bunun böyle olduğunu biliyorsun Eve. Biz birbirimiz için savaştığımız gibi bu ev için de savaşırız. Vampirlere, insanlara, herkese ve her şeye karşı. Hep böyle olmuştur."

Eve gözlerini yumarak uzun ve derin bir nefes aldı. Omuzları düşmüştü, sırtındaki ağır çantayı büyük bir şangırtıyla yere bıraktı. "Eğer hepinizi Michael'ı kurtarmak için peşimden sürüklersem ve geri döndüğümüzde dumanların yükseldiği bir boşlukla karşı karşıya kalırsak, Michael beni asla affetmez. Ama yine de bu, durumdan memnun olduğum anlamına gelmez."

Shane, "Memnun olsaydın senin Eve olduğundan şüphe ederdim zaten," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı. "Haydi, biraz çevreyi savunma planı yapalım da neşen yerine gelsin. Söz veriyorum, alev makinesini senin tutmana bile izin vereceğim."

Claire, Miranda'ya dönerek "Artık dışarı çıkmak için kendini yeterince güçlü hissediyor musun?" diye sordu.

Miranda büyük bir istekle -neredeyse yerinde hoplayıp zıplayacak kadar- başını salladı. "Ne yapmamı istersiniz?"

"Bizim için biraz ajanlık yapmana ihtiyacım var," dedi Claire. "Çünkü görünmezlik konusunda çok iyisin. Bütün

bu yeniden yapılaşmanın arkasında Gün Işığı Birliği var gibi görünüyor. Yani evlerin yıkım kararını da onlar veriyor olmalı, değil mi?"

"Sanırım."

"Genel merkezlerine git ve evi yıkmak için ne tür planlar yaptıklarına dair bir şeyler öğrenebiliyor musun bak."

O anda Miranda bir adım geri çekilerek "Yapamam," dedi.

"Ama az önce dedin ki..."

Miranda önce bağırarak "*Yapamam!*" dedi ve sonra neredeyse fısıldayan bir sesle, "Denedim, tamam mı?" diye ekledi. "Yanına bile yaklaşamıyorum. Canım yanıyor ve... Ve yavaş yavaş görünmezliğimi yitiriyorum. Sanki... Sanki nefes alacak hava kalmıyor. Oraya gidemem."

O anı düşünürken bile titremeye başlamıştı. Claire, ona tekrar sarıldı. Teni buz gibi olmuştu. Kanepenin üstündeki el örgüsü battaniyeyi alıp Miranda'nın omuzlarına sardı. *Bir hayaleti ısıtmaya çalışıyorum.* Düşününce aptalca geliyordu ama yine de çocuk üşümüştü ve endişeliydi.

"Bu durumda Miranda bizim hafiyeliğimizi yapamayacak," dedi Eve. "Hımmm, bir soru daha. Sizce de aşırı tepki göstermiyor muyuz? Evi henüz yeni boyamadılar mı? Onca iş yaptıktan sonra neden yıkmaya kalkışsınlar ki?"

Miranda yavaşça elini kaldırdı. "Cevabı biliyorum," dedi. "Buraya gelenler, boyamayı falan yapan adamlar... Belediye meclisindendi. Yeni başkan olan kadın da yanlarındaydı. Eve girmeye çalıştıklarında kovduğum ve buna sinirlenen-

ler, Gün Işığı ekibiydi. Zaten evi yıkmak isteyen de onlar. Belediye başkanı değil. Bence o kadın evden hoşlandı bile."

"Yani başkanla görüşeceğiz," dedi Eve. "Fallon'ı durdurmasını sağlayacağız."

"Sence bunu yapabilir mi?" diye sordu Shane. "Ramos'u severim ama bahsettiğimiz kişi Fallon. Adam korkunç *vampirlere* karşı geldi sonuçta. Gün Işığı, Boston'dakileri öldürüyor. Buradaki işlerle de oyalanacaklarını sanmam. Eğer başkan, Gün Işığı'na zıt giderse fazla yaşamaz."

Claire ne kadar can sıkıcı olsa da Shane'in söylediklerine katılıyordu. "Evi gerçekten yıkmakla ilgili bir planları var mı yok mu, önce bunu öğrenmeliyiz," dedi. "En azından Miranda için. Cam Ev yıkılırsa o yaşayamaz." Her birinin iliklerine kadar işleyen bir kâbustu bu. Ev yandığında Michael'a olanları görmüşlerdi. O da neredeyse evle birlikte yanıp gidiyordu.

"Belediyeye gidebilirim," dedi Miranda. "Jenna beni oraya götürebilir. Kâğıt üzerinde böyle bir planları olup olmadığını öğrenirim. Belki bir izin meselesi vardır. İzinlerden falan hoşlandıkları belli. Evin dış cephesini yenilemek için bile bir izin kâğıtları vardı." Jenna dediği kişi, Jenna Clark'tı. Morganville'e yeni gelmişti ve bir zamanlar, *Ölümden Sonra Yaşam* isimli televizyon programının sunucusuydu. Gerçek bir psişikti ve Morganville'e gelerek burada yaşayan hayaletlerin bir araya gelip aktifleşmesinin de sorumlusuydu... Ayrıca Miranda'ya, Cam Ev'in limitleri dışında nasıl yaşayabileceğini de o göstermişti.

"Jenna hâlâ kasabada mı?" Claire buna oldukça şaşırmıştı. Jenna'nın, ardı arkası kesilmeden yaşanan tehlikeleri fark eder etmez Morganville'i terk edeceğini düşünmüştü. Böyle bir yerde *yaşamak zorunda değildi.* "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Şu herifle çıkmaya başlamış," dedi Miranda. "Tamirci Rad'le. Bence buradan hoşlandı da. Ev satın aldı falan."

"Öyleyse onun yanına gidip seni belediyeye sokabilecek mi, öğrenir misin? Ama dikkatli ol. Ne yaparsan yap, sakın yakalanayım deme." Miranda görünmez olabiliyordu nasılsa... Ama Jenna öyle değildi. Planda, Jenna'nın araba kullanmasının da sağladığı bir güvenlik vardı. Böylece yolunda gitmeyen bir şeyler olursa, araba, kaçmaları için ellerinin altında olacaktı. Claire'in tecrübeleriyle sabit, Morganville'de işler genelde yolunda gitmezdi. Hem de sık sık.

Miranda başını salladı. Birkaç dakika içinde, ürkmüş bir kız çocuğundan, cesur ve kendine güvenen genç bir kıza dönüşmüştü. Miranda'yı asla yetişkin biri olarak göremeyeceği düşüncesi, hep aynı yaşta takılı kalmış hâlde, ne ölüme doğru ilerleyebilecek ne de insana dönüşebilecek olması Claire'i üzüyordu. Fakat en azından bilinci yerindeydi ve -en azından çoğunlukla- aralarındaydı. Hayatı her ne kadar limitlerle ve kurallarla kısıtlansa da. Aynı zamanda, Miranda ilk defa bu kadar mutlu görünüyordu. Durumun gerektirdiği şekilde stresli ama birilerinin ona ihtiyaç duymasından, ona değer vermesinden ve Cam Ev tayfasının bir parçası olmaktan dolayı mutluydu.

Onu riske sokmaksa muhtemelen daha zor bir karardı ve Claire bu yüzden kendini suçlu hissediyordu. Fakat yapılması gereken de buydu. Duvarların içine adım attığı ilk günden beri Claire de tehlikedeydi ama Cam Ev'de yaşamak demek, biraz da tehlike anlamına geliyordu. Uğruna riske gireceğin kadar değer verdiğin insanlarla yaşamanın verdiği bir sorumluluktu.

"Jenna'nın yanına kendi başına gidebilir misin?" diye sordu Claire.

"Gidebilirim sanırım."

"Tamam öyleyse, git haydi. Biz de sen yokken evin güvende olup olmadığına bakacağız."

"Güzel," dedi Miranda. "Çünkü bu evi seviyorum. Sizleri de seviyorum." Claire'e bakarak söylemişti bunu. Claire, ona sımsıkı sarıldı. Miranda cılız ve soğuktu ama gayet gerçekti işte.

"Dikkatli ol," dedi Claire. "Çabucak geri dön. Jenna'yı arayıp senin yolda olduğunu söyleyeceğim."

Eve de kıza sarıldı. Shane sarılmadı ama Miranda onun yanında hep utangaç bir kız olmuştu. Shane'e el salladı. Shane de sert erkek imajını takınarak selam verdi. Ardından Miranda... Gitti. Havaya karışarak yok oldu.

Her defasında bunu gördüklerinde hayretle bakıyorlardı.

Claire ev telefonunu kaldırdı. Her ne kadar evin faturalarını ödemediyseler de telefon hâlâ çalışıyordu. Telefonun yanındaki duvara fosforlu kalemle yazdıkları Jenna'nın numarasını çevirdi. Telefon listesi karman çorman olmasına

rağmen, lazım olduğunda işe yarıyordu. Telefonu açan kadına gerekli bilgiyi aktardı. Jenna seve seve yardım edecekti.

Ardından diğer ikisine döndü. "Evet?" diye sordu. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Çiçek yataklarına kara mayınları yerleştirebiliriz," dedi Shane. "Ayrıca şu kazıklardan yapılmış çiti de dikenli tellerle çevirip elektrik bile verebiliriz."

"Ciddiyet lütfen."

"Ciddi olmadığımı da nereden çıkardın?"

Claire gözlerini devirerek Eve'e baktı. "Sen ne dersin?"

"Böyle bir evi yerle bir etmenin en kolay yolu nedir?" diye sordu Eve. Aslında gayet gerçekçi bir soruydu. Hatta Claire bunun cevabını düşününce, biraz ürkütücü bile gelmişti.

"Yangın," dedi. Daha önce denenmişti. Cam Ev eski ahşaptan inşa edilmişti ve ne kadar canlı bir yapıya dönüşse de, ne kadar bilinç sahibi olsa da alevleri kontrol edemiyordu. En azından, çok uzun süre böyle bir şeye dayanamıyordu. Eski ahşap yapısı, iskeleti, en zayıf noktasıydı. "Eğer bütün inşaat ekiplerini buraya toplayıp yıkım gösterisi yapmak istemiyorlarsa, tek yapacakları şey, evi ateşe vermek olur. Yani kundakçılık."

Eve başıyla onayladı. "Evi ateş geciktirici ile spreyleyebiliriz. Gerçi onu da nereden bulacağımızı bilmiyorum."

"Rad'de biraz vardı," dedi Shane, az öncekinden daha ciddi bir tavırla. İkisi birden ona bakınca, omuz silkerek cevap verdi. "Adam kendini yakmaktan zevk alıyor. Karışık

dövüş sanatları hayalinden vazgeçtiğinden beri, tehlikeli sahne dublörü olmak için eğitim görüyor."

"O adamın deli olduğunu biliyordum," dedi Eve. "Pekâlâ, öyleyse Rad'in zulasına çöküyoruz. Başka neye ihtiyacımız var?"

"Yangın söndürücüye," dedi Claire. "Kundaklanma riskine karşın yardımcı olabilir. Ama bütün evi yerle bir etme planları varsa, buldozere karşı ne yapabiliriz, bir fikrim yok." Tam Shane ağzını açmıştı ki parmağını kaldırarak konuşmasını engelledi. "*Sakın* lav silahı ya da dinamit gibi şeylerle alakalı bir fikrin olduğunu söyleme." Shane bu tepki karşısında hiçbir söylemeden ağzını kapattı.

"Tam olarak ne yapmayı planladıklarını öğrenmeliyiz," dedi Eve ve derin bir nefes aldı. "Ben Gün Işığı Birliği'ne gidiyorum."

"Orada işe yarar bir şey öğrenmeyi nasıl planlıyorsun? Korkunçluk yeteneğin sayesinde mi?" diye sordu Shane. "Niyetim senin korkunçluğunu küçümsemek falan değil ama mesela bir a.357 tabancanın, savunma gücünden yoksun olduğunu söyleyebilirim."

"Hepimizin silaha ihtiyacı yok," dedi Eve. "Bazılarımız da çekiciliğini kullanabilir."

Eve'in bunu söyleyiş tarzı, Claire'in gerilmesi ve tüylerinin diken diken olması sonucu en yakın arkadaşına dik dik bakmasına yol açtı. "Hayır," dedi Claire. "Denemeyeceksin bile."

"Neyi deneyemezmişim?"

"Çılgın bir planla... Ne yani? Fallon'ın Cam Ev ile ilgili planlarını sana söylemesini sağlamak mı?"

"Neden olmasın? Benim histerik, küçük bir kız olduğumu düşünüyor. Bana porselen bebekmişim gibi davranıyor," dedi Eve. Saçına taktığı sivri uçlu çubuklardan birini çıkardı ve masanın ahşabını durmadan çizmeye başladı. Baştan savma bir şekilde topladığı saçının bir kısmı açılmıştı. "Sence onu etkileyip Michael'ı da serbest bırakmasını sağlayamaz mıyım?"

"Bence sen kendini öldürtürsün," dedi Shane usulca. "Ya da daha beteri."

"Daha beteri ne olabilir ki?"

"Bilmiyorum," dedi Shane. "Ama bu herifler karşılaşabileceğin en lanet pislikler; en iyi tabirle. İyi gibi, nazik ve yardımsever gibi görünenlerin hepsinin bir amacı var. Onlara uymadığın için seni hain gibi hissettiriyorlar. Fallon'ın neleri yapabileceğini henüz bilmiyorum bile. Sen biliyor musun?"

Haklıydı ve insanın aklını başına getiren şeylerden bahsediyordu. Eve'in suratı asıldı ama karşı çıkmadı. Saçındaki diğer çubuğu da çıkarıp tekrar eski saç modelini yaparak düzgün durması için çubukları taktı. Suratı hâlâ asıktı ve gözlerindeki acımasız bakışlardan konunun kapandığı anlaşılıyordu. Tartışmayı sürdürmeyecek ama fikrini de değiştirmeyecekti.

Claire iç geçirdi. "Her ne kadar siz ikinizin bütün gün birbirinize sataşmasından zevk alsam da çözmemiz gereken

gerçek sorunlar olduğunu hatırlamak isterim. Ben gidip yangın tüpü alacağım ve geri döndüğümde Shane, Rad'den ateş geciktiriciyi almış ol. Eve..." Önce tereddüt etti ve başını sallayarak ekledi. "Planın her neyse seni durduramayacağımızı biliyorum. Ama dikkatli ol. Sadece bir 911 çağrısı kadar uzağındayız ve en ufak bir tuhaflık hissedersen bile hemen bize haber vereceksin."

"Biliyorum," dedi Eve. Sırt çantasını aldı. "Haber veririm."

Shane iğnelemeden edemedi. "Hepimizin silaha ihtiyacı yok demiştin sanki."

"İhtiyacım yok," dedi Eve. "Ama deli de değilim. *Banzai* millet."

Kapıyı kapatıp gittiğinde, Claire derin bir nefes alarak gözlerini Shane'e dikti.

"Galiba yatağa dönmekten başka seçeneğim yok," dedi Shane. "Bu sabah yatakta olduğumdan dolayı mı acaba? Çünkü *gerçekten* iyiydi." Kulağa dokunaklı geliyordu. Claire de kesinlikle aynı fikirdeydi.

Yanına gidip Shane'i öptü. Sıcacık, harika, ateşli ve aynı zamanda umutsuzca hissettirmişti. "Daha sonra," diyerek ona söz verdi. "Ben gidip yangın tüplerini alacağım. Uzun sürmez, o yüzden ben gelene kadar sakın başını belaya sokayım deme."

"Bazen birazcık daha az gerçekçi olmanı dilediğim oluyor, biliyorsun değil mi?"

"Tanrım," dedi Claire, iç geçirerek. "Ben de diliyorum."

*

Shane ile Eve'den ayrı dolaşmak tuhaftı. Eve cenaze arabasını alıp gitmişti. Claire bu durumda, bir dolu yangın tüpünü Morganville'in bir nevi yapı malzemeleri satılan, mağaza çakması dükkânından alıp nasıl taşıyacağını düşündü. Fakat Shane son anda evden fırlayarak anahtarları ve bir notu Claire'e uzattı. "Al bakalım," dedi. "Git Rad'le görüş. Onun garajında, devremülk gibi kullandığım bir araba var. Daha sonra başka bir şey için onun yanına uğrayacağımı ve hepsini o zaman vereceğimi söylersin."

"Senin arabanı bana vereceğinden emin misin?"

"Sakın seni, ona borcum olduğuna inandırmasına izin verme. Anlaşmamıza göre, arabayı istediğim zaman alırım. Ben kullanmadığım zamanlarda araba ona kalır. Arabaya koyduğu ekstra şeylerden de bu sayede kurtuldum zaten. Dikkatli ol. O gerçekten sağlam arabadır küçük hanım."

Claire öyle olmadığını ima eden bir ses tonuyla, "Çok komik," dedi ve kapı ağzında Shane'e aceleci bir öpücük vererek ayrıldı.

Yolun bir kısmını spor olsun diye koşarak giderken, bahçelerinde oturan insanlar ona neşe ve büyük bir keyifle el sallıyordu. Ne kadar tuhaftı. Morganville her zaman ilginç bir yerdi ama hiçbir zaman *dostane* olmamıştı ve bu değişim, beklenmedik derecede hoştu. Claire koşmayı bırakıp nefes nefese kaldığı anlarda, kendini postacı ya da yoldan geçenlerle konuşurken buldu.

Tıpkı sıradan bir kasaba gibiydi. Ki bu hiç de normal değildi.

Bunu berbat edeceğim, diye düşündü. İşte yine o korkunç duygu içini sarmıştı. Yaptığı şey ne kadar doğru gelse de son derece yanlış olabileceğini biliyor ve bunu bilmenin verdiği berbat hissi yaşıyordu. Ama başka yolu da yoktu... Hiçbir şey yapmadan duramazdı.

Belki de doğru taraf falan yoktu ama bildiği bir şey vardı. Gün Işığı'nın kazanmasına izin vermek, iki seçenekten en kötüsünü seçmek demekti.

Rad'in motosiklet ve aynı zamanda tamirci dükkânına varmak çok uzun sürmemişti. Sattığı motosikletler genelde modifiye edilip değiştirilmişti ama çeşit olsun diye, tüketiciye özel, orijinal modeller de vardı. Arka taraftaysa, farklı boyutlarda, tamire muhtaç bir dizi araba duruyordu. Hatta bazılarının üstünü toz örtüsüyle örtmüştü.

Claire, onlardan birinin Shane'e ait olduğunu biliyordu. Shane'in hoşlandığı şekliyle, devremülküydü. Kanvas örtünün altındaki aracı şeklinden tanımıştı.

Rad, ofisindeki hurda masasının arkasında, gözlüklerini takmış, ayakta dikiliyordu. Dövmeleri görünsün diye kolları açık giyinen, iri yapılı bir adamdı ve gözlerini gizleyen gözlükleriyle, buraya -Eski Morganville'in ta kendisine- uğrayan iyi niyetli tiplerin tam tersi biri gibi görünüyordu. "Selam Claire. Uzun zamandır ortalarda görünmüyordun."

"Çok da uzun sayılmaz."

"Öyle diyorsan." Omuz silkerek konuşmaya devam etti. "Kasabadan ayrıldığından beri çok şey değişti, orası bir gerçek."

"Senin mekânda pek değişiklik yok gibi."

"Kelime oyunlarıyla ne demeye çalıştığını anladım," dedi ve kollarını kavuşturdu. "Lanet olası vampirlerden hiç hoşlanmıyordum ve defolup gittikleri için de memnunum. Bunu gizleyecek değilim. Yeni yönetime bakılırsa, iyi gidiyor gibi." Claire, Rad'in niyetini sezmişti. *Galiba benim hangi tarafta olduğumu öğrenmeye çalışıyor.* O konuda tartışmaya ne niyeti ne de zamanı vardı.

"Shane'in arabasını almaya gelmiştim," dedi. "Anahtarı bana verdi."

"Onun hâlâ..."

"Ayrıca sana borcu olmadığını da söyledi, o yüzden şansını deneme bile."

Shane'in verdiği notu uzattı ve Rad okudu. Şaşırtıcı derecede temiz ve beyaz dişleri, hafifçe aralanan dudaklarının arasından göründü.

"Ah, pekâlâ, para kazanmaya çalışan bir adamı da suçlayamam ya. Depo yarıya kadar dolu, yani seni idare eder. Senin için örtüyü kaldırayım."

"Shane daha sonra sana uğrayacak," dedi. "Ah, senden ateş geciktiriciyi ödünç alması gerekiyormuş. Daha doğrusu, kullanacağı için, pek de ödünç almak olmuyor. Ama daha sonra öderiz."

"Hımmm, kulağa hoş geliyor. Onunla görüşmek için sabırsızlanıyorum. Biliyor musun, ne zaman sizinle bir işim olsa, önünde sonunda bir kavgaya karışıyorum ve aslında bundan kurtulmaya çalışıyorum. Öfke kontrolü gibi saç-

malıklarla. Artık bir kız arkadaşım var ve başımı belaya sokmamdan hoşlanmıyor."

"Kendini yakmandan hoşlanıyor mu peki?"

Rad bunu biraz düşündü. "Güzel noktaya değindin. Sanırım köpüğü size verebilirim. Ne için kullanacaksınız?"

"Bunu... Söylemesem daha iyi. Söz veriyorum, bu sefer kavga yok," dedi Claire. "Ama birileri bizim için geliyor olabilir ve buna hazırlıklı olmalıyız, değil mi?"

"Kesinlikle öyle," diyerek katıldı Rad. "Bunda sorun yok. Bazı kavgalarımın tek nedeni savunmaydı." Gösteriş amaçlı değil ama eski günleri anımsayarak kaslarını esnetti. Claire, Rad'in *en-iyi-on-dövüş* listesi olduğuna emindi. Shane'in de böyle bir listesi varsa hiç şaşırmazdı ve hatta içlerinden bazıları, sadece tam tersi yönde, Rad'in listesindekilerle ortak çıksa bile. "Her neyse, benim garezim sana değil. Sen çok tatlı bir kızsın. Haydi, arabayı çıkaralım."

Claire'i arka taraftaki, çatlamış, tozlu araziye yönlendirdi; burası çatlakların arasından çıkan otlarla doluydu. Otlar da en az çatlamış kum zemin kadar kuru görünüyordu. Otların çoğu dikenliydi, bu yüzden Claire arabanın örtüsünü kaldırıp Rad'in kolunun altına sığacak kadar düzgün bir hâl alana dek, uçuşan tozlar eşliğinde, hızlı ve ani bir şekilde katlamaya yardım ederken, aynı zamanda dikenlere değmemek için uğraşıp durdu.

Rad geri çekilerek hayranlıkla arabaya baktı. "Lanet olası canavara bayılıyorum be," dedi. "Erkek arkadaşın bu tekerlekli canavarlardan iyi anlıyor."

Az biraz kaslı bir arabayı andırıyordu; tamamen mat siyah renkteydi, tekerlekleri yakıyordu ve sırf hava olsun diye, orasında burasında parlak krom vardı. Gerçekten de ürkütücü derecede güçlü görünüyordu. Claire lastiklerin yanından geçerek parlak deri koltuğa oturdu ve ayaklarının pedallara yetişmesi için koltuğu hemen dört tık ileri aldı.

Pedallar derken, üç taneydiler. Gaz, fren ve debriyaj. Ehliyeti alırken düz vites dersleri de görmüştü ama... Üzerinden epey zaman geçmişti. Ayrıca babası, büyük bir sabırla ona arabanın nasıl kullanıldığını göstermişti. Fakat o araba munis, küçük ve hoş bir aletti. Shane'inki gibi Detroit çıkışlı bir canavar değildi.

Derin bir nefes aldıktan sonra adımları uygulamaya koyuldu. Arabayı geri vitesten bire aldı ve motordan çıkan sese gözlerini kısarak tepki verdi. Rad duvardan eğilmiş ona bakarak başını sallıyordu. Claire bunu görünce ani bir karar ve azimle arabayı gazladı, arazinin sonuna varmadan ikinci vitese geçti. Öyle sert bir vites geçişi yapmıştı ki arabanın lastikleri zeminde iz bıraktı.

Çok iyiydi. Rad'in yüzündeki şaşkın ifadeyi görmek de hoşuna gitmişti. Camdan elini dışarı çıkararak Rad'e el salladı, ne kadar riskli olsa da buna değerdi. Sokağı henüz çıkmadan vitesi üçe takmıştı bile. Yeşil ışıkta hızlanarak geçtikten sonra Macom Teçhizat mağazasına doğru yola koyuldu.

Park alanı tuhaf derecede doluydu; kasabadaki dükkânlardan herhangi birinin bu kadar kalabalık müşterisi

olduğuna hiç şahit olmamıştı Claire. Bütün aileler gündüz vakti dışarıdaydı; alışveriş arabalarıyla mağazaya giriyor, telefonda sohbet ediyor ve gayet... sıradan bir hayat yaşıyorlardı. Boş bir yer bulduktan sonra ağır ağır gürleyen motoru susturdu ama kendini arabadan inmeye henüz hazır hissetmiyordu. Eğer Shane ve Eve ile birlikte vampirleri kurtarmayı başarırlarsa bu gülümseyen, mutlu insanlar, eskiden nasıllarsa o hâllerine geri döneceklerdi. Ürkek, endişeli ve çok gerekli olmadıkça evlerinden çıkamayan, çocuklarını koşmaları, oynamaları için sokağa salmaya korkan bir topluluk. Korkmakta da haksız sayılmazlardı.

Böyle bir şeyi geri döndürmeyi nasıl isteyebiliyordu?

Peki ya diğer seçeneği neydi?

Kendine gelmesi biraz zaman almıştı. Cüzdanını çıkardı ve mağazaya doğru yürüdü. Az sayıda kalan alışveriş arabalarından birini aldı -tabii ki sol tekeri bozuk olanlardan biri ona denk gelmişti- ve mağazanın arka tarafına doğru sürmeye başladı. Daha önce orada bir yerde yangın tüpü gördüğünü hatırlıyordu. Hedefine ulaşması kolay olmadı. Macom yoğun alışverişlere elverişli bir mağaza değildi ve burada ilerlemek trafikten beterdi; birinin geçmesi için diğer tarafın biraz kıpırdaması gerekiyordu. On beş dakika ve sayısız pardonlardan sonra Claire en sonunda köşede duran kırmızı silindirlere ulaştı. Yangın söndürme tüplerini arabasına yüklerken mümkün olduğunca kenarda durarak insanların geçmesi için yer açtı. Toplamda altı tane vardı ve hepsini aldı. Yan taraftaysa, üzerinde YANGIN SÖNDÜRME

BOMBASI yazan, tuhaf görünümlü, oval bir şeyler daha vardı. Shane bunlara bayılacaktı.

Gerçi bunlar savunma hattı oluşturmaya yetecek gibi görünmüyordu ama eldeki sınırlı seçeneğe bakarak Claire'in yapabileceği başka bir şey de yoktu. Ancak yine de tüfek için kaya tuzu mermilerinden de birkaç tane aldı. Evlerini yakıp yıkmaya çalışan birini *vurmayacağından* değil, vurduğu kişiyi hastanelik etmemek ya da mezarı boylamaması için bunlardan almayı tercih etmişti. Böyle bir işe kalkışanlar onun tanıdığı ve önem verdiği insanlar da olabilirdi ve onların düşmanı olmayı istemezdi.

Her ne kadar, şimdilik onlara göre vatan haini sayılsa da.

Kasaya ulaşıp ödeme yapmak için yirmi dakikalık bir manevranın ardından, aldıklarını arabaya yüklemesi de beş dakika sürdü. Canavarı (Shane'in arabasına böyle hitap etmeye karar vermişti) çalıştırıp Cam Ev'e ulaşana kadar, şaşırtıcı derecede kalabalık sokaklarda ilerlemesi de bir o kadar zaman almıştı.

Eve vardığında Shane, Eve'in ön verandaya sırf espri olsun diye koyduğu -çünkü hiçbiri verandada oturan tiplerden değildi- güneşten solmuş sallanan sandalyede, elinde tüfekle oturuyordu.

İki üniformalı polis memuru da verandanın merdivenlerinde bekliyordu. Uzun boylu sarışın kadın, elini tabancasına koymuş vaziyette duruyordu. Kadın gibi uzun olan ama bir deri bir kemik görünen erkek ortağıysa ilgisiz bir hâlde dikiliyordu. Her zamanki rahatlığını sergilemeye çalışıyormuşçasına, korkuluğa yaslanmıştı.

Claire, adamın, tüfeğin namlusunu açmış, mermileri çıkarıp silahı temizleyen Shane ile yarışır pozisyonda olduğunu düşündü. Canavarı yol kenarına park ederken bile, yağ tabancasının kokusunu alabiliyordu. Arabanın bagajındakileri boşaltmak yerine, kaya tuzu mermilerinin olduğu poşeti aldı ve eve doğru yürümeye başladı. Kadın memur anında ona dikkat kesilerek tahlil eden gözleri ve havalı fakat boş surat ifadesiyle incelemeye koyuldu. Merdivenlerden çıkan Claire'in geçmesi için kenara çekildi.

"Arabayı ödünç almama izin verdiğin için teşekkürler," dedi ve sanki polisler orada değilmiş gibi eğilerek Shane'i yanağından öptü. "Sana bir hediyem var."

"Serseri mermileri. Süper. Bugünlerde serseri mermilerden geçilmiyor yani." Kutuyu açıp birkaç tanesini çıkararak tüfeğin arka kısmına yerleştirmeye başladı. Sonra da namluyu sertçe kapatıp polislere bakarak tüfeği doğrulttu. Evet. Claire'in bu hareketi, gerilimi birden yükseltmişti.

"Özür dilerim ama tam olarak anlayamadım da... Bir sorun mu vardı?" Claire, erkek polise bütün sevimliliğiyle gülümsedi. Adı Charlie'ydi, ismini hatırlamıştı. Charlie Kentworth. "Memur Kentworth, nasılsınız? Sıkıntı neydi acaba?"

"Sadece birkaç dakikalığına içeri göz atmak istemiştik ama bu, Bay Collins'in pek hoşuna gitmedi," dedi Charlie. "Medeni bir şekilde sohbet ederiz sanmıştım fakat öyle görünüyor ki haftalık tüfek temizliğini yarıda böldüm."

"Yani, bilirsiniz, bir erkeğin rutin işleri vardır," dedi Shane. "Rahatla Charlie, alt tarafı kaya tuzu mermisi. Sadece

onurunu biraz zedeler. Derini bile incitmez." Birbirlerine gülüşlerinde bariz bir meydan okuma vardı, Claire görmezden gelebilirdi ama kendine engel oldu. Bunun için hiç de uygun bir zaman değildi.

"Pardon ama neye göz atacaktınız? Ziyaretçileri sevmediğimizden değil tabii Memur Kentworth. Ama kasabaya daha dün geldim ve henüz yerleşemedim." Gözlerini kırpıştırarak Memur Kentworth'ün ortağına baktı. "Daha önce tanıştığımızı hatırlamıyorum." Elini uzattı ama memur karşılık vermek için kılını bile kıpırdatmadı.

"Memur Halling," dedi kadın.

"Senin adın bu mu?" diye sordu Shane. "Memur?"

"Siz öyle diyebilirsiniz." Kadın duruşunu değiştirirken bile elini belindeki tabancadan çekmeden konuşuyordu. O sırada Claire'in dikkatini kadının kolundaki altın gibi parlayan şey çekti. Gün Işığı Birliği iğnesi. "Evinizde yasa dışı silahlar bulundurduğunuza dair bilgi edindik. İzninizle girip arama yapmak istiyoruz."

Shane hiçbir şey umurunda değilmişçesine ve evde gerçekten de tutuklanmasına neden olacak silahlar yokmuşçasına elindeki yağlı bezle tüfeğini temizlemeye devam ederken, "Böyle şeyler için yazılı bir izin belgesi verdiklerini sanıyordum," dedi. "Kan emiciler buralardayken o izin kâğıtlarıyla gelirlerdi de ondan dedim. Göreve gelen insanların daha kanuni bir süreç izleyeceğini sanmıştım oysa, yanılıyor muyum?"

"Bizi içeri almayacağını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu Memur Halling. Delici mavi gözleri feci derecede so-

ğuk bakıyordu ve her ne kadar vücut dilinden bir şey anlaşılmasa da Claire, kadının gerçekten fazlasıyla sinirli olduğunu sezdi. Nedenini tahmin etmek zordu. Belki de hep böyle gergin biriydi sadece.

"Aynen öyle diyorum," dedi Shane. "Bu evin sahibi Michael Glass ve kendisi sizin tarafınızdan yeni *yerleşim bölgesine* alındığı için sanırım o ne yapardı diye düşünerek hareket edeceğim. Yani giremezsiniz. Claire?"

Claire ona katıldığını göstermek için başını salladı. "İzin belgesiyle tekrar gelin," dedi. "Çok fazla bir şey istemiyoruz, değil mi?"

"Hayır," dedi Halling. "Fazla değil. Geri geleceğiz."

"İyi, bizi nerede bulacağınızı biliyorsunuz," dedi Shane, geniş bir gülümsemeyi de eklemeyi ihmal etmeyerek. Tüfeği gelişigüzel bir biçimde omzuna koyarken, "Görüşürüz," dedi.

"Rahatsızlık verdiğimiz için özür dileriz," dedi Kentworth. Claire, Kentworth'ün, ortağının itici çıkışları yüzünden utandığı hissine kapıldı. "Siz ikiniz... Kulağa klişe geliyor biliyorum ama lütfen kasabadan ayrılmayın."

"Neden ayrılacakmışız? Biz Morganville'de yaşıyoruz. Bu kasabanın sakinlerindeniz," dedi Claire.

Halling *pek de hırıltıya benzemeyen* bir ses çıkararak polis otosuna doğru yürümeye başladı. Shane sallanan sandalyede oturmuş, dünyaya öylesine rahat ve uykuya dalmak üzereymiş gibi dalgın gözlerle bakıyordu ki polis otosu köşeyi döner dönmez bu hâlinden sıyrılıverdi.

Bir anda, oturduğu sandalye alev almış gibi yerinden fırladı. "Yangın tüplerini aldın mı?" diye sordu, tüfeği kenara koyarken.

"Arabada. Bu da neydi şimdi?"

"Hiçbir fikrim yok ama artık burada istenmediğimiz düşüncesine iyiden iyiye kapıldım diyebilirim Claire. Nedenini bilmiyorum, çok mu çekiciyiz ne?"

"Öyle olduğun kesin," dedi Claire ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Haydi, yardım et de şunları içeri taşıyalım."

Shane bir dolu yangın tüpünü yüklenirken Claire de son iki taneyle birlikte diğer mermi kutusunu aldı. Ellerindekileri oturma odasına bıraktıkları an kanepenin eskimiş minderlerinden bir toz bulutu havalandı. Claire öksürerek elini havada savurup durdu.

"Ne..." Shane, Claire'in kanepeye bıraktığı kutuya kilitlenmişti. Claire'in herhangi bir şey söylemesine fırsat vermeden Noel hediyesi görmüş gibi paketi yırtarak açmaya koyuldu. "Bunların ne olduğunu biliyor musun sen? Biliyor musun?"

"Bir çeşit tuhaf bomba işte," dedi Claire. "Fazla heyecan yapma. Patlayacaklarını falan sanmıyorum."

"Bunlar *harika.* Sen az önce bunları taşıyıp koltuğun üstüne fırlattın. Bu kadar büyük olmasaydı muhtemelen evi alevlere boğacak türden bir yangına sebep olacak şekilde patlayabilirdi." Shane, Claire'e sarılıp öptü. "Bana *el bombası aldın.* Resmen, hayatımda gördüğüm en iyi sevgilisin."

"En endişeli sevgili desek daha doğru olur. Çünkü işler giderek çığırından çıkıyor. Polisler? Ne yani, sen de tüfeği onların gözünü korkutmak için mi temizlemeye kalkıştın?"

"Yapma ama. Burası Teksas kırsalı. Tüfekler en az bahçe cüceleri kadar yaygındır. Hem, o yağ tabancası evi çok kokutuyor."

"Senin ayakkabıların da öyle ama onları evin dışında bıraktığını hiç görmedim."

"Bu espriyi Eve mi mesaj attı? Çünkü onun ağzından çıkmış gibi de."

"Bana bu konuda eğitim veriyor," dedi Claire. Shane'den biraz uzaklaştı çünkü ona bu kadar yakınken yeterince mantıklı düşünemiyordu. Ondan öylesine çok etkileniyordu. "Kilere koymamız gereken bir şeyler var mı?" Kiler, mutfağın arkasında, asırlık konservelerin olduğu tezgâhın ardında, gizli bir çer çöp odasıydı. Aslen misafir vampirler ya da daha uygunsuz şeyler için yapılmış, penceresiz bir odacıktı ama depo olacak kadar da güvenli bir ortamdı.

"Hazır sen hatırlatmışken, oraya koymam gereken bir çanta dolusu eşya var," dedi Shane. "Pırıltılı tekboynuz koleksiyonumu biliyorsun. Genel kurallar nedeniyle, beni bunlar yüzünden içeri tıkabilirler."

"Ben çok ciddiyim!"

"Ben de. Pırıltılı tekboynuzlar söz konusuysa asla şaka yapmam." Claire'in daha fazla gerilmesine neden olmamak için elini kaldırarak konuşmasına devam etti. "Tamam, evet, saklanması gereken ne varsa oraya saklarım. Bana on beş da-

kika ver, ondan sonra şu diğer malzemeyi almak için Rad'in yanına gideceğim. Kahretsin, *el bombaları.* Daha fazlasına ihtiyacımız olduğuna emin değilim aslında. Bunlar savunma silahı olarak iyi iş görür."

"Ama bunlar patlayınca sadece toz saçıyor, değil mi?"

"Eğer bir tanesini fırlatıp *el bombası*, diye bağırırsan, köşe bucak kaçacaklarına eminim. En azından eğlenceli olur."

"Tabii seni vurmazlarsa."

"Evet. Tabii. O zaman eğlenceli olmaz."

Bir kez daha öpüştükten sonra Shane gitti. Eşyalarını bir çantaya doldurup merdivenlerden aşağı, mutfağa taşıması on beş dakikadan daha kısa sürmüştü. Claire, Shane'in çantayı kilere zula ettiğini duyunca sağa sola dökülmüş bir şeyler var mı diye kontrol etti ama Shane temiz iş çıkarmıştı. Claire evde gizli bir oda olduğunu bilmese, silahlarla dolu çantanın oraya saklandığını asla tahmin edemezdi.

Shane birkaç dakika daha oyalandıktan sonra ateş geciktiriciyi almak için Rad'in yanına gitti. Claire'e kapıyı sıkı sıkı kilitlemesini tembihledi. Sanki Morganville'de böyle bir şeyi unutmak mümkünmüş gibi. Canavarın gürültülü motoru sokaktan uzaklaşınca, Cam Ev'e derin bir sessizlik çöktü. Claire'in burada yalnız başına kaldığı nadirdi; her zaman konuşacağı ya da odasında oturduğunu bildiği biri olurdu. Şimdilik ev sakin, sessiz ve huzur doluydu.

"Sana iyi bakacağız," dedi Claire. Tavana bakıyor, evin duvarlarını okşayarak onunla konuşuyordu. "Merak etme. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

Sanki gün ışığının vurduğu bir alan girmiş gibi, etrafını sıcacık bir hava sardı. Cam Ev'in sarılmaya eş değer tepkisiydi bu. Claire gülümseyerek iki yangın tüpünü yukarı taşımaya koyuldu. Bir tanesini Michael ile Eve'in odasına, diğerini de kendininkine bıraktı. Odalar koridorun iki ayrı ucundaydı. Bu kısmı rahatça kontrol altına alabilirlerdi. Geri kalan tüpleri, kundaklamanın başlama noktası olabileceğini düşündüğü alt kata yerleştirdi. Bir keresinde düşmanları, sağlam bir şekilde yerleştirdikleri molotof kokteylleriyle evi yakma girişiminde bulunmuştu. Claire her bir yangın söndürücüyü, camlara en az bir iki adım mesafede kalacak şekilde dağıttı.

Ardından el bombalarını çıkararak ihtiyaç anında kolay ulaşılabilecekleri yerlere koydu.

Kapının vurulduğunu duyduğunda, son birkaç el bombasını yerleştirmekle meşguldü. Kapı sert, baskıcı ve sabit aralıklarla vuruluyordu. Kesinlikle Shane değildi ve Claire başka birini de beklemiyordu.

Claire yangın söndürücü el bombalarından birini cebine atarak kapıdakilerin kim olduğunu anlamak için aşağı indi ve delikten dışarı baktı.

Memur Kentworth geri gelmişti. Memur Halling de yanındaydı ve sivil kıyafetli biri daha vardı. Dedektif Simonds'tı bu. Claire'in duyduğu kadarıyla iyi biriydi ve sağlam bir dedektifti. Sonuncusu, mevcut durum için pek de iyi sayılmazdı.

İçeri girilmesini engellemek için kapıyı aralayarak açtı. "Memurlar?"

"Bayan Danvers," dedi Dedektif Simonds, sıcak bir gülümsemeyle. "İçeri girmemizde bir sakınca var mı?"

"Tabii ki yok efendim ancak sizin için de sorun olmazsa arkadaşlarım gelene kadar beklemek isterim."

"Sorun değil tabii fakat nezaketen sorduğumu üzülerek belirtmek isterim." Ceketinin cebindeki kâğıdı çıkarıp Claire'e uzattı. "Bu evde yasa dışı silah bulunup bulunmadığını öğrenmek için hâkim kararının bulunduğu arama iznini görebilirsiniz."

Beklenmedik bir durum değilse de can sıkıcıydı. Claire güçlükle yutkunarak geri çekildi ve kapıyı ardına kadar açtı. Üç görevlinin de içeri girmesiyle koridordaki havanın serinlediğini fark etti. Sıcak kucaklaşma buraya kadarmış. Ev, davetsiz misafirlerden hiç hoşlanmazdı ve rahatsız tavrını takınmaya başlamıştı.

"Kentworth, yukarıları kontrol et," dedi Simonds. "Halling, sen de bu kata ve bodruma bak. Bayan Danvers, mutfakta bana bir kahve ikram etmeye ve oturup biraz konuşmaya ne dersiniz?"

"Elbette," dedi Claire. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Suçluluk hissinin yüzünden okunmamasını dileyerek mutfağa yöneldi. "Benimle gelin."

Oturma odasından geçerek mutfağa girdiler. Ev iyice serinlemişti. Claire üzerine kapüşonlu bir kazak geçirmediğine pişman oldu. Öylesine soğuktu ki nefesinin buharını görebiliyordu neredeyse. Morganville'in yakıcı güneşine uygun ceket giyen Simonds da soğuktan ürpermişti.

"Lanet olsun," dedi. "Galiba serinliği çok seviyorsunuz. Elektrik faturanız bir hayli kabarık olsa gerek."

"Pek sayılmaz," dedi Claire. "Bence evin yalıtımı çok iyi." Kahve makinesini çalıştırdı ve kahve hazırlamak için gerekli adımları uyguladı. Makine hırıldayıp buhar çıkardıktan ve demliği doldurduktan sonra, Claire iki kupaya da kahve doldurup masaya şeker ve süt koydu. Sessizlik içinde kendi kahvesinin kıvamını hazırladı.

Simonds sade kahvesini yudumlayıp ne kadar lezzetli olduğuna dair gereksizce yalan söyledikten sonra, biraz süt eklediği kahveyi uzun uzun karıştırdı. O esnada gözleri Claire'deydi. Halling gibi küçümser gözlerle değil, onu gerçekten tahlil edercesine süzüyordu. "Lafı dolandırmadan sadede gelelim Claire. Claire diyebilirim, değil mi?" Claire sessizce başını sallayarak onay verdi. "Sen yokken Morganville'de bazı değişiklikler oldu, bu gayet ortada. Çok şey değişti ve muhtemelen bundan pek hoşlanmamışsındır. Ancak emin olabilirsin ki her şey daha iyisi için. Bana inanıyor musun?"

"Pek sayılmaz," dedi Claire ve sıcak kahvesini dikkatlice yudumladı. "Bay Fallon'a ve Gün Işığı Birliği'ne de güvenmiyorum."

"Neden?" diye sordu Simonds. *Tuhaf, altın sarısı kol düğmelerinden takmıyor,* diye düşündü Claire. Fakat Claire'i aptal yerine koyarak güven vermek ve yanıltmak amacıyla daha önceden çıkarmış da olabilirdi. "Gerçekten bilmek istiyorum Claire. Tek amacım seni bilgilendirmek değil."

"Çünkü neler yapabileceğini gördüm," dedi Claire. "Canavarlarla savaştığınız zaman esas sorun, kendinizi *olur böyle şeyler* diyerek kandırırken bir canavara dönüşebileceğinizdir. Kötülüğe karşı kötülük. Bunları gördüm bayım. Kendi inançları uğruna insanları öldürdüklerini gördüm. Ve bunun bir parçası olmaya da niyetim yok."

Simonds düşünceli ve ciddi görünüyordu. Bir süre sessiz kaldıktan sonra başını sallayarak "Buna bir lafım yok," dedi. "Ancak şunu söyleyebilirim ki Gün Işığı Birliği'nin Morganville'e geldiği ilk günden beri bir planı vardı ve yardıma muhtaçlara el uzatmaktan başka hiçbir şey yapmadılar. Öldürmeye hevesli olduklarını söyledin ama vampirleri öldürmediler bile. Hatta Bay Fallon, onların iyi muamele görmesi için elinden gelenin fazlasını yaptı. Belki onların yaptığı kötü şeyleri görüyorsun sadece ama ben de bazı şeyler gördüm. İyi şeyler. Bu sokaklarda huzur içinde yürüyebiliyorum. Bu bir anlam ifade etmeli."

"Ediyor," diye itirafta bulundu Claire. "Fakat kasabanın bir ucundaki o alışveriş merkezine tıkılıp kalan yüzlerce vampir var ve sonsuza dek orada kalamazlar. Gün Işığı'ndakilerin onlar için uzun vadedeki planı nedir sizce?"

"Fallon, onların güvende olacağını temin ediyor ve ben de ona güveniyorum," dedi Simonds. "Bak, bazı vampirlerle birlikte çalıştığım oldu, düzgün insanlardı. Yani, kan emicilerdi ama asla kimseyi incitmezlerdi. Hatta benim çalıştığım vampirlerin, sıradan insanlar için kendi hayatlarını bile tehlikeye attığı oldu. Vampirler sadece birer yaratık

değil, biliyorum; onların da iyisi ve kötüsü var. Tıpkı bizim gibi. Ancak gerçek şu ki onlar *tabiata uygun değiller* ve büyük bir çoğunluğu vicdan denen şeyden yoksun. Buna bir itirazın yoktur eminim."

Yoktu. Claire birçok vampirin tehlikeli olduğunu biliyordu; bazıları tamamen kötüydü ve sonsuza dek bir yere kapatılmaları gerekiyordu. Bazılarıysa sosyopatlık derecesinde çıkarcıydı ve pek çok vampir, yoluna çıkan birini öldürmeyi gayet doğal buluyordu. Yapılarında hassaslık ya da özveri olsa, zaten vampirler vampir olmazdı.

Fakat bu da ölümü hak ettikleri anlamına gelmezdi. Claire, Fallon'ın aradığı cevabın ölüm olduğunu düşünüyordu. Hayır, öyle olduğunu biliyordu. Vampir dünyasının ve Kurucu evleri gibi doğaüstü ne varsa her şeyin kökünü kazımaktı Fallon'ın niyeti. Miranda da o varlıklardan biriydi.

"Biraz daha kahve alır mısınız?" diye sordu Claire. Simonds kahvesini çabucak bitirmişti. Sakin ve okunaksız bir ifadeyle, evet dercesine başını salladı. Pürüzsüz koyu çikolata rengindeki teni ve sıcacık bakan kahverengi gözleriyle, ince ve uzun, çok güzel bir yüzü vardı. Şartlar daha müsait olsa aslında arkadaşlık bile kurulabilecek biriydi.

Ama bu durumda mümkün değildi.

Simonds'ın kahvesini yenileyen Claire kiler tarafına bakmaktan sakındığını fark etti. Muhtemelen Simonds'ın da kolladığı bir açıktı bu. Claire, ona açık vermemek için kahve demliğini tekrar makineye yerleştirerek kilere yöneldi,

kapıyı açtı ve yeni bir kahve paketi çıkardı. Paketi kahve makinesinin üstündeki dolaba koydu.

"Bu ev kaç yaşındadır?" diye sordu Simonds. Yukarıdaki patırtıları duyabiliyordu. Kentworth, Claire'in yatak odasını arıyordu. Claire öfkeden ateş bastığını hissediyordu. Yerine güçlükle oturup kahve fincanını iki eliyle tuttu. Her ne kadar az eşyası olsa da birinin, onun odasını karıştırmasından hiç hoşlanmamıştı. Ne kadar saçma bir düşünce olsa da Shane'le geceyi birlikte geçirdiği ve hâlâ dağınık duran yatağı bir başkasının görmesi de sinirine dokunmuştu. Odasına zorla girildiği düşüncesiyle irkiliyordu. "Burası da Kurucu evlerinden biri, değil mi?"

"Orijinal on üç evden biri," dedi Claire. "Sanırım sadece birkaç tanesi sağlam kaldı."

"Çok güzel bir ev," dedi Simonds. "Tamamen orijinal yapı mı?"

Claire bunun tuzak bir soru olduğunu anlayarak vereceği cevaptan önce kahvesini yudumladı. "Bir fikrim yok," dedi gülümseyerek. "Buraya geleli çok olmadı, biliyorsunuz." Claire, insanların onu hafife aldıklarının farkındaydı. Küçük ve genç bir kızdı; istediği zaman masum görünebilirdi... Simonds da onu pek tanımıyordu.

Ancak görünen o ki Simonds bu numarayı yutmamıştı. Tam, başka bir soru, belki de daha özel bir şey sormak üzere ağzını açmıştı ki mutfak kapısının diğer yanından Halling'in keskin sesi duyuldu. "Dedektif! Gelip bunu görseniz iyi olur!"

Dedektif bir anda ayağa fırladı. Yüzündeki samimi ifade bir anda kaybolmuş, yerini işinin gerektirdiği ciddiyet almıştı. Claire'e işaret ederek "Siz burada kalın," dedi ve Memur Halling'in yanına gitmek üzere mutfaktan hızla çıktı. Aralarında sessiz sessiz bir şeyler konuşuyorlardı. Claire dinlemeye çalıştıysa da pek bir şey anlayamıyordu. O sırada Simonds'ın ayak seslerinin yaklaştığını fark ederek mutfak masasının yanına geri döndü.

Simonds kapıyı sert bir şekilde açarak Claire'e gelmesini işaret etti. Korkunç yüz ifadesi, pek de hoş şeylerin habercisi değildi.

Halling bodrumda bir şey bulmuştu. Simonds'ın önderliğinde, çamaşır ve kurutma makinesiyle, nesiller öncesinden kalma, tozlu depo dolaplarının bulunduğu serin bodrum katının dar merdivenlerinden inerken Claire düşünüp duruyordu. Orada ne unutmuş olabilirlerdi? Eve ve Shane bir şeyleri zula edip sonra da unutmalarıyla meşhurdu. Ya Shane buraya sakladığı silahları unutup gözden kaçırdıysa? Doğrusu bu hiç de iyi olmazdı.

İşte o an, Halling'in ne bulduğunu gördü. Silah falan değildi.

Bodrum katında bir ceset yatıyordu.

Alışveriş merkezinde, Michael'ı görmelerine izin veren polislerden biriydi. Göğsüne gümüş saplı bir bıçak saplanmıştı. Tanıdık bir bıçaktı. Evde bunlardan bir sürü vardı. Shane vampir karşıtı silah olarak kullanılabilsin diye, her şeyi gümüşle kaplamıştı.

Claire merdivenlerde donakalmıştı. Tırabzanlara tutundu. Başı dönüyordu ve birden oturup *nefes alma* ihtiyacı hissetti. İmkânsız gibiydi. İmkânsızdı. Adam nasıl buraya getirilmiş ve öldürülmüştü? Claire yapmamıştı ve Shane ile Eve'in yapmadığına da emindi. Yapmış olamazlardı.

"Burada öldürülmemiş. Pek kan akmamış," dedi, cesedin yanına çömelen Halling. Adamın gözleri açıktı ama gri bir ince tabakayla kaplanmıştı. Tamamıyla gerçek dışı görünüyordu; mağazalardaki vitrin mankenleri gibiydi. "Öleli en fazla birkaç saat olmuş."

"Ne kadar süredir kayıp olduğunu öğren," dedi Simonds. "Alışveriş merkezinde, vampirlerin başında duran diğer görevliler iyi mi, git bak. Haydi!"

Halling merdivenlere yöneldi. Memur uzun bacaklarıyla basamakları tırmanırken Claire ona yol açtı. Sonsuz bir boşluğa düşüyormuş hissiyle midesi bulanıyor, kendini fazlasıyla hafif hissediyordu.

Neler oluyordu böyle?

Simonds cesedi incelemeye koyulunca Claire cep telefonunu çıkardı ve Shane'e eve gelmemesini söyleyen bir mesaj attı. Shane soru işaretli bir mesaj attı. Claire de cevap olarak ünlem işareti koyup yolladı ve Simonds görmeden önce cep telefonunu cebine soktu.

"Bu adamı tanıyor musunuz?" diye sordu Simonds. Claire başını salladı.

"Daha önce görmüştüm," dedi. "Vampirlerin tutulduğu alışveriş merkezinde. Ama onu *tanımıyorum.*"

"Neden sizin bodrumunuzda ölü olarak bulunduğuna dair bir açıklamanız var mı Bayan Danvers?"

Claire buna cevaben, yalnızca hayır anlamında başını sallayabildi. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Simonds iç geçirerek ayağa kalktı ve birini aramak üzere telefonunu çıkardı. Takviye ekip ve adli tıp takımını çağırdı. Morganville gerçek bir adli tıp *ekibine* sahip olacak kadar büyük bir yer değildi sonuçta.

Claire, Simonds'ın üzgün göründüğünü düşündü. Ama pek de öyle sayılmazdı.

"Ayağa kalkın," dedi Simonds. "Aşağı gelin."

Claire ayağa kalktı ancak eğer o anda Simonds'ın onu tutuklamasına izin verirse, kendini temize çıkarmanın mümkün olmayacağını düşünerek basamakları inmedi. Bütün bunları Fallon da planlamış olabilirdi. Onları parmaklıkların arkasına atarak ayakaltından kaldırmak için bu senaryoyu kurmuştu belki de.

Claire işini şansa bırakamazdı.

"Üzgünüm," dedi. Elini cebine attı ve cebindeki yuvarlak şeyi çıkardı. Pimini çektikten sonra olduğu yerden bombayı aşağı fırlattı. "El bombası!"

Shane haklıydı. Kimse bu sözcüğü duyduğu anda, olacakları görmek için durup beklemezdi.

Merdivenlerden hızla yukarı çıkarak kapıya ulaştı ve *güm* sesinin geldiği yöne baktı. Kalın, beyaz bir bulut, sanki un dolu bir paket patlamış gibi tüm bodrumu kaplamıştı. Odanın diğer ucundaki eski buzdolabının yanına çömelmiş

duran Simonds, toz bulutu arasında öksürerek elini havada savurup duruyordu.

Adama bir şey olmamıştı.

"Danvers!" diye bağırdı dedektif ve cebindeki silahı çıkarırken bir yandan da etrafını görebilmek için yüzünü silip duruyordu. "Olduğun yerde kal!"

Claire çoktan kararını vermişti, koşmaya başladı.

Ev, Claire için bodrumun kapısını kapatıp kilitledi. Claire ön kapıya doğru koşarken, ayak seslerini duyunca geri döndü. Polislerden biri geliyordu. Hangi polis olduğunun artık bir önemi yoktu; şu an kaçak durumunda olduğu için hepsi onu muhtemelen vurabilirdi.

Mutfak kapısından dalarak arka girişe yöneldi. Arka kapı kendiliğinden ardına kadar açıldı ve Claire sanki ev, *onu dışarı atmaya çalışıyormuş gibi,* sırtında bir baskı hissetti.

Silah sesini duymasıyla, kurşunun onu sıyırıp geçmesi bir oldu. Belinin hizasından kılpayı geçen kurşunun yarattığı ufak şokun etkisiyle, yandığını hisseder gibi oldu.

Memurlardan birinin ikinci kez ateş etmesine fırsat kalmadan kapı aniden kapanıverdi.

Claire basamaklardan yuvarlanarak indikten sonra ayağa kalkarak arkadaki çitlere doğru koşmaya başladı. Çitin köşe kısımlarının esnek olduğunu biliyordu, ileri doğru iterek dar ve tozlu bir geçide çıktı. Yan bahçede çiçekleri sulayan kadın, onu görünce irkilerek telaşla bir şeyler sordu ama Claire hiç durmadan koşmaya devam etti.

Durmadan koştu.

Dar geçidin sonuna gelmişti ki kırmızı mavi ışıkları ve tiz siren sesiyle, polis otosu yolunu kesti. Claire bir anda durarak geri kaçmak için arkasını döndü ama o taraf da tutulmuştu.

Çitlerin arasından toz içindeki Dedektif Simonds ona bakıyordu ve elindeki silahla dosdoğru Claire'e nişan almıştı. "Dur," dedi. "Claire, işi zorlaştırma. Kaçacak yerin yok."

Haklıydı. Buradan sonrası zordu işte.

Ellerini havaya kaldırdı.

"Çite doğru yürü. Ellerin başının üstünde olacak şekilde oraya yaslan."

Kusacak gibiydi ama kusmadı. Simonds, Claire'in üzerini aramadan önce en azından onu uyardı. Evde gizledikleri silahlar ve sivri objelerle ilgili dedektifin sorduğu soruları, ne söylediğini bilmeden cevapladı. Kafası yerinde değildi ve bayılmak üzere olduğunu hissediyordu. Dedektif ona haklarından bahsetti ve Claire de uyuşuk bir hâlde başını sallayarak anladığını ifade etti.

Simonds, ellerini ahşap çitten aşağı indirerek kelepçelediğinde, Claire ağlamak üzereydi.

Ama ben hiçbir şey yapmadım ki.

Keşke Shane onu, Cam Ev'de yaşayanlar için bunun bir önemi olmadığına dair daha önceden uyarmış olsaydı.

5

Claire ekip otosunun arka koltuğuna oturtulup Belediye Binası'na götürülürken, kafasının yerine gelmesi yarım saat sürmüştü. Nezarethane, gotik bir kale görünümündeki binanın bir kat altındaydı ve burada sakin bir işleyişle onu kayda geçtiler. Hiçbir şey söylemedi. Kendini konuşabilecek durumda hissetmiyordu çünkü. Nezarethanede ondan başka tutuklu yoktu ama Simonds kapısına bir memur dikmeyi ihmal etmedi. "Ne olur, ne olmaz," demişti Simonds fakat ne olabileceği konusunda kendisi bile net değildi anlaşılan.

Simonds oradan ayrılmak üzereyken, "Ben bir şey yapmadım," dedi Claire, en sonunda. "Dedektif, ben *yapmadım.* Hiçbirimiz o adamın aşağıda olduğunu bilmiyorduk bile!"

"İfadeni daha sonra alacağım," dedi Simonds. Adam bunu kaba bir tavırla söylememişti; sadece Claire'i çoktan

ümitsiz vaka olarak kaydetmiş gibi sakin, ilgisiz fakat enerjikti. "Erkek arkadaşının ve Eve'in nerede olduğunu söyle ki sana nasıl yardımcı olabileceğimizi öğrenelim."

"Nereye gittiklerini bilmiyorum." Gerçekten de bilmiyordu. Polis cep telefonunu almıştı. *Umarım Shane mesajı almış, güvenli bir yere kaçmış ve telefonunu kapatmıştır,* diye düşündü. Çaresizce Shane'in bu konuda Eve'i de uyarmış olmasını umuyordu. Miranda kolayca görünmez olabilirdi ama Eve kabak gibi ortada kalırdı. Shane de iri yarı arabasıyla aynı durumdaydı. İkisi de Morganville'i çok iyi biliyordu, yani saklanacak bir yer elbet bulurlardı. Ama yine de Claire endişelenmeden edemiyordu.

"Nerede olduklarını iyice düşünsen iyi edersin çünkü onları bulamazsak başın fena hâlde dertte Claire," dedi Simonds. "Böyle bir şeyin olmasını en az senin kadar ben de istemiyorum. İşin aslı, kurbanı canlı görmüştünüz ve birkaç saat sonra bıçaklandı, taşındı ve sizin bodrum katınıza bırakıldı. Gayet açık ve net görünüyor. Belki de Eve'in kocasını alışveriş merkezinden kaçırabileceğinizi düşündünüz ama işler planladığınız gibi gitmedi... Bak, arkadaşınızı kurtarmak istemeniz gayet normal. Belki de onun gerçekten de tehlikede olduğunu düşündünüz. Bay Thickery -bu arada, bodrumunuzda ölü bulunan adamın adı bu- sizi durdurmaya çalıştı. Meşru müdafaa olabilir, bunu anlarım."

Claire hiçbir şey söylemedi çünkü Simonds'ın samimi ses tonu onu ürkütmüştü. İnsanlardan -hiç kastetmedikleri bir konuda bile- bilgi elde etmede ustaydı. Claire birçok

şeyin onu işaret ettiğinin farkındaydı ve ağzından çıkacak ufacık bir hatalı söz bile Shane ile Eve'in de işe bulaşmasına neden olabilirdi. Neler olup bittiğini anlayana kadar tek kelime etmese daha iyiydi.

Simonds, Claire'in sessizliğinden anlaması gerekeni anlayarak ona biraz su getirdi ve yiyecek bir şeyler de getireceğini söyleyerek yanından ayrıldı. Kapının önünde bekleyen kadın polisin -neyse ki Halling değildi çünkü Claire onu görmeye bile katlanamıyordu- Gün Işığı sembolü olan kol düğmeleri vardı. Fakat pek sohbete meyilli biri gibi de görünmüyordu. Bir sandalye çekerek dergi karıştırmaya başladı.

Claire hiç tadına bakmadan suyunu içtikten sonra ince, uzun tahta iskemleye uzandı. Birkaç dakika sonra üşüyerek battaniyeye sarındı ve gözlerini kapadı. Sadece düşünmek istiyordu.

Uyandığında etraf karanlıktı.

Gün batımında uyuyakalmasına rağmen, bu zifiri karanlık, nefesinin kesilmesine neden oluyordu. Kapının diğer tarafındaki ışıkların tamamı kapalıydı. Metalik sürtme sesinin ardından, bulunduğu hücrenin kapısı korku filmlerini aratmayacak bir gıcırtıyla açılmaya başladı. Claire sarındığı battaniyeden bir hışımla kurtulmaya çalışarak ayağa kalktı ve her an her şeye karşı hazır duruma geçti. Ama buna gerek kalmadı.

Bir ziyaretçisi vardı.

Myrnin gelmişti.

Üzerine en az iki beden büyük, tertemiz kıyafetlere bürünmüştü. Muhtemelen birilerinin askıdaki çamaşırlarından ya da boş bir çamaşırhane kurutucusundan yürütmüştü bunları. Her ne kadar başkalarının kıyafetlerini çalmış olsa da kravat motifli tişörtü, parlak turuncu, kapüşonlu sweatshirt ve haki kargo pantolonuyla, kendine has Myrnin tarzını yakalamayı başarmıştı. Tabii malum, kimse ayakkabılarını çamaşır makinesine atmazdı ve ayağındaki parmak arası terlikler de bunu doğruluyordu. Onları da çöpte falan bulmuş olmalıydı; ait olduğu yüzyılda daha güzel günler görmüş birer parmak arası terliğe benziyordu ve Myrnin'in ayağına da iki numara büyüktü. İşin iyi yanıysa en azından ayağına bile giyecek bir şeyler bulmasıydı.

"Pekâlâ," dedi ve tatlı gülüşüyle Claire'e baktı. "Bunu hiç beklemezdim. Sen ve parmaklıklar ardında olmak. Ne büyük değişim."

"Sen nasıl kaçtın?" Claire hayretle ona bakıyordu çünkü Myrnin'in boğazında hâlâ çirkin bir durum işareti olan şok tasması takılıydı. "Seni şoklamadılar mı?"

"Ah, evet, çok kez hem de," dedi. "Bazılarımız o tür şeyleri pek dert etmez. Eğer senin, ufak sinsi icadınla donanmış olsalardı asıl o zaman işler tamamen farklı gelişirdi."

Bahsettiği silah, vampirlerin direnme gücünü kıran bir icattı. Claire, bu icadın sahibi olduğu düşüncesinden bile nefret ediyordu. Sorumlusu oydu ve icadın sahibiydi ama bu yüzden o silahı sevmesi de gerekmiyordu. "Bence Fallon, hain dostumuz Anderson'a yeni modeller ürettiriyordur. Bu

durumda savunma silahlarını tamamen donanmaya henüz pek şansları olmamıştır. Şanslıyım yani."

"Sen? Oradan sadece sen mi..."

"Kaçtım?" diyerek Claire'in cümlesini tamamladı Myrnin. Sanki zamanları bolmuş gibi parmaklıklara yaslandı. Claire, polis kadının kapının hemen dışında beklediğini hatırladı. Fazlasıyla sönük acil durum ışığının yansımasıyla bile, kadının devrilen sandalyenin yanında yere yığılı hâlde yattığını görebiliyordu. "Korkarım ki öyle. Oliver da birkaç cesur girişimde bulundu ama benim kadar acıyı hiçe sayma becerisine sahip değil. Sanırım bu konuya canı epey sıkkın. Gerçi benim kaçtığımı da örtbas etmede yardımcı olduğuna göre ona minnettar olmalıyım."

Claire, Myrnin'in art arda söylediklerini takip etmekte zorlanıyordu çünkü polis kadın için endişelenmeye başlamıştı. Myrnin fazlasıyla hızlı ve kararlı davranmış ve kadını etkisiz hâle getirmişti. "Yoksa... Onu..."

"Ah, baş belası, hemen yüzünü asma Claire. Hayır, lanet zavallıyı öldürmedim sadece etkisiz hâle getirdim. Bu konularda nasıl düşünürsün bilirim. Gerçi çok da leziz görünüyor ama."

"Isırmayı unut," diye uyardı onu Claire.

"Her zamanki gibi emrinize amadeyim." Vampirin bunu öyle bir söyleyişi vardı ki ciddi olmadığı gayet açıktı. "Haydi öyleyse gidelim, tabii işlemediğin bir cinayet yüzünden hapse atılmayı istemiyorsan."

"Cinayeti nereden duydun?"

Myrnin'in dengesi hafifçe kayar gibi oldu fakat yüz ifadesi değişmedi. "Shane ile konuştum. Aşırı coşkulu dedektif tarafından götürüldüğünü görmüş. Seninki, söz konusu eğer birinin hayatıysa, korkaklığın en büyük cesaret olduğuna karar kılmış."

"Peki, o iyi mi?"

"Hımmm, bu kelimenin bize göre fazlasıyla değişkenlik gösterdiğine eminim sevgili Claire. Fakat gördüğüm kadarıyla nefes alabiliyor ve ayakta durabiliyordu. Gerçi haklı olarak burnundan soluyordu."

Claire, Myrnin'in boynundaki çirkin ve sıkıcı şok tasmasından gözlerini alamıyordu. "Canını yakıyor mu?"

"Bu mu?" Myrnin kaşlarını yukarı dikerek şok tasmasına dokundu. "Şu an kapsam dışındayım. Biraz sıkıyor ama acınası biri gibi görünmek istemem."

"İstersen onu senin için çıkarabilirim?"

"Saçmalama, buna ihtiyacım olacak. Ayrıca kilidini açarsan büyük bir gürültüyle alarm çalmaya başlar ve hem benim kafamı hem de senin ellerini havaya uçuracak büyüklükte bir patlamaya neden olur ki böyle bir şeyin yaşanmasını ikimiz de istemeyiz."

"Bekle bir dakika, nasıl yani? *Patlayıcılar mı var?*"

"Merak etme, uygun araçları kullanmadan tasmaları çıkarmaya çalışan biri olmadığı sürece patlamaz. Bu arada, yokluğum fark edilmeden bu gece geri dönmem gerekiyor. Yani tasmaya zarar gelmemeli ve tabii kafama da. Yoksa fark ederler."

"Ama..."

"Hapishaneden kaçmak üzereyiz! Haydi artık, oyalanmayı bırak. Yanında çantan falan var mı?"

"Burası hapishane Myrnin, otel değil."

"Sonuçta bugünlerde hapishaneler daha iyi yerlere dönüştü. Hiç belli olmaz," dedi Myrnin ve nezarethaneden çıkıp koridorda ilerlemeye başladı. Yerde baygın hâlde yatan polisin üzerinden ayağındaki iki numara büyük terlikleriyle dengesiz ve tehlikeli bir şekilde atlayarak geçti. "Haydi o zaman."

Claire bir an için tereddüt etti çünkü her ne kadar kötü durumda olsa da Myrnin ile gitmenin daha da kötü bir şekilde sonuçlanıp sonuçlanmayacağından emin değildi.

Hücresinden çıktığı an o artık bir kaçaktı.

Myrnin, asansörü es geçerek merdivenlere yöneldi. Basamakları çıkarken, "Binanın elektriğini kesmiştim. Ah, haydi ama yürüsene, tuhaf küçük dostun telaş içinde seni bekliyor."

"Benim neyim... Bekle, nasıl yani?"

Myrnin omuz silkerek cevap verdi. "Hayalet kız. Beni biraz ürkütücü buldu ve seni nerede bulabileceğimi anlatmakta epey zorlandı. Sanırım onu ısıracağımdan falan korktu. Korkmakta da haklı sanırım, bilirsin, ruhsal konular işte." Parmağıyla şakağını işaret ederek yuvarlak çizen, kıza deli demeye getiren Myrnin'i, Claire aptallaşmış hâlde, şaşkınlıkla izliyordu. *Söyleyene bak,* diye düşündü Claire. Myrnin aynaya bakmıyordu herhâlde.

"Ha, bazı katlarda da Başkan Ramos ve asistanı dâhil birkaç kişiyi daha etkisiz hâle getirmem gerekti. Sanırım biz zekice kaçış planımızı tamamlarken, bu durum ortalığı iyice karıştıracak."

"Plan demişken. Zekice kaçış planımız tam olarak nedir?"

"Ön kapıdan çıkmak," dedi Myrnin neşeyle.

Tabii.

Ne yazık ki Myrnin'i bundan vazgeçirmenin bir yolu yoktu ve herhangi bir tuzak olup olmadığına bile bakmaksızın, merdivenlerin başındaki yangın çıkışı kapısını açarken de onu yakından takip etmekten başka elinden bir şey gelmezdi. Tuzak yoktu. Ama ön kapıda bekleyen silahlı iki polis memuru vardı.

Myrnin neon renkli bir fırtına gibi eserek onları etkisiz hâle getirdikten sonra, "Gördün mü?" dedi, parmak arası terlikleriyle yürürken. "Plan başarılı. Ben de fazlasıyla insancıl davrandım. Beni asla suçlayamazsın."

Dışarıda çalışır durumda bekleyen arabanın yolcu koltuğunun açık camından, Miranda'nın solgun ve endişeli yüzü görünüyordu. Kızcağızın hâline bakılırsa, çılgına dönmüştü. Gösterge lambalarının ışığında ürkütücü bir gölge seçiliyordu; Claire, Jenna'ya baktı. Miranda'yı bir nevi evlat edinmiş psişik kadın, aynı zamanda hayaletin yaşama gücünü aldığı ve Cam Ev'in sınırlarının dışında dolaşmasını sağlayan kişiydi. O da son derece gergin ve endişeli görünüyordu.

Zaten başka türlü de olamazdı.

Sirenler çalmaya başladı ve birdenbire Belediye Binası'nın elektriği geldi. Hoşgörü dakikaları burada sona ermişti ve Jenna'nın arabasına sığınmak için arada çok mesafe vardı.

Jenna ani bir kararla gaza sertçe yüklendi. Miranda karşı çıkmak için haykırdıysa da artık çok geçti. Birkaç saniye sonra Jenna direksiyonu sağa kırarak Belediye Binası'nın çıkışına yöneldi ve hızla gözden kayboldu.

"Pekâlâ," dedi Myrnin, "bunu hiç planlamamıştım. Sanırım koşmamız gerekiyor."

Claire'i tuttuğu gibi, hızla yana doğru koşturmaya başladı.

Hava giderek kararıyordu. Claire zar zor nefes alarak konuştu: "Üzerindeki kapüşonlu şey karanlıkta çok dikkat çekiyor. Çıkarsan iyi edersin!"

"Cildim ondan daha çok parlıyor," dedi vampir. "Hem rengi çok hoşuma gitti, sence de güzel değil mi? Çok şenlikli."

"*Nereye* gidiyoruz?"

"Şu yöne gitmediğimiz kesin," dedi Myrnin. Polis otosunun onlara doğru yaklaşan ışıklarını görünce aniden yön değiştirdi. Claire'i kolundan tuttuğu gibi yemyeşil ağaçların olduğu çimlik alana doğru çekti. "Şşş." Claire'in buna karşı çıkması riskli olurdu. Myrnin onu yakalayıp eliyle ağzını kapattı. Claire'in belli belirsiz itirazı tamamen sönüp gitti. Myrnin onu hiçbir şekilde kaçamayacağı kadar sıkı tutuyordu.

Polis aracının arama fenerleri ağaçların arasında dolaşıyordu fakat ikisi de sık çalılıkların arasına çok iyi bir şe-

kilde gizlenmeyi başarmıştı. Myrnin tehlike geçene kadar bekledikten sonra Claire'i serbest bıraktı ve sırtını arkadaki çimlik alana dönmesi için onu düzeltti. Claire telaş içinde sordu. "*Nereye* gidiyoruz dedim? Çünkü bu konuda hiç de iyi şeyler hissetmiyorum! Artık ikimiz de kaçağız!"

"Gereği dikkate alındı. Nefesini boşa harcama. Koşmalıyız. Arkamdan ayrılma."

Claire bunu yapabileceğini sanmıyordu. Myrnin kendine has vampir hızını belli bir ölçüde düşürmüştü fakat buna rağmen Claire, loş ve kısık ışıkta, güvende olabileceğinden biraz daha hızlı koşabiliyordu sanki. Belediye Binası'nın bulunduğu caddenin karşısındaki mağazalara doğru koştururlarken sokak lambaları da bir bir yanmaya başlıyordu. Polis arabalarının sayısı artıp ışıldaklarla blokların arasını arayıp taramaya başlayınca, dar bir sokak arasına dalıverdiler. Myrnin ayaklarını ıslatan kirli sulara aldırış etmezken, Claire bunlardan da kaçmaya çabalıyordu. Temiz su olmadığı belliydi. Hatta belki *su bile değildi.* "Nereye gidiyoruz?"

Myrnin soruya ilkinde de cevap vermemişti ama sokağı seyrederken söze başladı, "Arkadaşın Jenna bize bir nevi cenneti sundu. Ne yazık ki servisi kaçırdık. Ona güvenmiyorum ama Steve de Shane de..."

"Onun adı *Eve!* Gerçekten Myrnin, onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Çok tuhaf bir ismi var, anlarsın ya. Efa, mesela, daha uygun bir isim gibi geldi. Ya da Aoife bile," dedi. "Pekâlâ. Eve ve Shane, şimdilik elimizden gelenin en iyisinin bu

olacağına beni inandırdılar. Bana kalırsa, onların alternatif planının sonunda ikimiz de bir çukurun dibinde ölü bulunacağız ve bu kulağa hiç de çekici gelmiyor."

"Demek ki kısmet değilmiş. Değil mi?"

"Kesinlikle." Myrnin onu tutarak son sürat bir koşuya daha sürükledi. Şimdiki çok da zor değildi çünkü artık kaldırımdaydılar. Fakat Myrnin aniden dik bir ara sokağa dalınca Claire korkudan ölecekti. Yüzünü gözünü karanlıkta görünmeyen bir şeylere çarpmamak için de Myrnin'e güvenmesi gerektiğini düşündü.

Çarptığı takdirde büyük acı verebilecek şeyleri birkaç kez sıyırıp geçtiyse de sonunda diğer taraftaki sokağa sağ salim çıkabildiler.

Sokak insan kaynıyordu. Myrnin aniden geri çekilerek durdu ve Claire'i kuytu köşeye çekti. "Kahretsin," dedi. "Morganville sakinlerinin alışılagelmiş tedbirlerini elden bıraktıklarını unutmuşum. Dünyanın geldiği duruma bak."

"Güvenli olması mı diyorsun?"

Myrnin kuşkulu ve keyifsiz bir kahkaha patlattı. "Saçmalama. İnsanlar sadece şimdilik zafer coşkusu ve kardeşlik duyguları yaşıyor ama insan doğası yakında kaçınılmaz varlığını ortaya koyacaktır. Suçlular bu yepyeni güven ortamından faydalanarak suç işlemeye başlayacak, dürüst adamlar oldukları yerde kalıp ideallerine ulaşamayacak ve her türlü kaos ortamı yaşanacaktır. İnsanlar henüz birbirlerinin kâbusu olmadı burada. Dünyanın işleyişi bu ve vampirler olaylara el atmayacağı için de kötülüklerin kökünü

kazıyamayacaklar. Güvenli diye bir şey yok Claire ve asla da olmaz. Bu sadece bir illüzyon. Ama sonuçta olması gereken de bu, sence de öyle değil mi?"

Claire'in buna verecek cevabı yoktu. Sokaklarda dolaşan ve gün batımının tadını çıkaran insanları seyretti. Birbirlerinin iyi yanlarına güvenen insanlar. Bazıları gerçekten de kimseyi incitemeyecek, iyi insanlardı fakat bazıları öyle değildi. İşte o an, Myrnin'in az önce söyledikleri, tüylerini diken diken etti. Yani vampirler olsa da olmasa da Morganville hep tehlikeli kalacaktı. Sadece tehlikenin farklı bir boyutuydu bu. Biraz daha belirsiz olanıydı.

Karanlık tamamen çökünce kısa bir sessizlik oldu ve gökyüzündeki son kızıllıklar da yok olup gitti. Myrnin hiçbir şey söylemeden Claire'in elini tuttu ve kaldırımdan aşağı doğru tekrar koşturmaya başladılar. Kaldırım aniden sona erdiğinde bile hiç duraksamadan terk edilmiş bir otoparka yönelip oradan bir diğerine geçtiler. Sola keskin bir dönüş, ardından sağa ve Claire kaybolmuştu. Tamamen kaybolmuştu ve her şey taşıyabileceğinden de ağır gelmeye başlamıştı. Kalbi öylesine hızlı çarpıyordu ki yere yığılıp kalacağını hissetti. Her nefes alışında hava ciğerlerini yakıyordu sanki. Bacaklarındaki ve ayaklarındaki ağrıyı bile düşünemezken birden her şey bitti. Myrnin öyle ani bir duruş yaptı ki Claire kendini durduramayıp ona hızla çarptı. Myrnin neredeyse olduğu yerde sallandı.

Bir süre boyunca birbirlerine yapışık hâlde, öylece kaldılar. Claire, hızla çarpan kalbinin Myrnin'in kulaklarında uğulda-

dığını, ter ve kan kokusunun onu etkilediğini, göz bebeklerinin giderek büyüyerek bütün bu duyguları içine çekmek istediğini biliyordu... Bir an için Myrnin'in gözlerindeki açlığı gördü. Gözleri karanlık ve çaresizdi. Claire o an Myrnin'e ne kadar güvenmesi gerektiğini merak ediyordu.

Fakat Myrnin dengede durmak için çabalayan Claire'i hafifçe itti ve bir süre onu tutarak destek oldu. "Sanıyorum ki geldik."

Ev, kasabadaki diğer binalardan farksızdı. Ahşap kaplı, küçük, kare şeklindeydi. Pencerelerdeki ve ön kapıdaki lacivert şeritler sayesinde az da olsa karakteristik bir yapıya sahipti ve Gün Işığı onaylı dış cephe boyaması, karakterine biraz da ihtişam katmıştı. Fakat sonuçta burası Morganville'di. Kasaba, simetrisi hafiften bozuk, biraz harap ve tuhaf bir silüete sahipti. Myrnin, Claire ile birlikte kaldırımdan ilerleyerek evin verandasına vardığında, demir kapı, çalmalarına gerek kalmadan kendiliğinden açıldı.

Jenna delici bakışlarıyla karşılarındaydı. Uzun boylu ve sarışındı. Suratındaki dalgın ifadeye rağmen tam bir psişik *gibi görünüyordu*... Fakat Myrnin'i gördüğündeki afallamış hâlinin, psişik ya da olağanüstü bir yanı yoktu.

Duruşuna bakılırsa endişeliydi ve hesap yapıyordu.

Myrnin bir an duraksayıp elleriyle kanat çırpma hareketi yaparak "Evet?" diye sordu. "Ben bir vampirim seni aptal kadın. İçeri davet etmelisin! Aranan suçlularız, bilirsin!"

Jenna bunun hiç de iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu ama yine de geri çekilerek "İkiniz de içeri girin lütfen,"

dedi. Myrnin, Claire'in elinden tutarak içeri girdikten sonra, Jenna kapıyı hemen kapattı.

Claire tam nefesini toparlamak üzereyken boş havada birdenbire Miranda belirmeye başladı. Claire'e doğru hızla koştu ve bedeni onunkine çarpınca durarak sımsıkı sarıldı. "Başardın!" dedi. "Bundan emin değildim. Sizi orada bıraktığımız için özür dilerim. Ama Jenna'dan uzun süre ayrı kalırsam..."

"Sorun değil," dedi Claire. Hâlâ nefes nefeseydi, terliyordu ve dehşet içindeydi ama Miranda'yı gördüğü için sevinmişti. Küçük kız geri çekilince Jenna kolunu onun omzuna attı. Böylesi de Claire'in hoşuna gitmişti; psişiğin hayalet kıza anne gibi yaklaşması. Jenna, en başından beri, Miranda'ya korumacı yaklaşmıştı ve görünen o ki ilişkileri iyice sağlamlaşmıştı. Miranda'nın da böyle bir şeye ihtiyacı vardı çünkü kendi ailesi tarafından terk edilmişti. Nihayet Morganville'de iyi bir şey de yaşanıyordu. İki üzgün insan birbirini bulmuş ve birbirlerine iyi gelmişti.

Shane ise kapının önünde sabırla Claire'in onu fark etmesini bekliyordu. Claire bu surat ifadesini biliyordu. Myrnin'in bulunduğu ortamlarda Shane'in yüzü değişirdi ve şimdi de kıskançlığını belli etmemek için epey zorlanıyordu. Kıskanılacak *hiçbir şey* yoktu, Claire buna emindi ama sevgilisinin Myrnin ile el ele tutuştuğunu görmek, muhtemelen Shane'in en sevdiği sahnelerden biri değildi.

"Selam," dedi Shane, çenesini havaya dikerek. En nötr selamlarından biriydi bu. Claire, onun yanına giderek sarı-

lıp öptü. Böylece Shane'in ördüğü duvar yıkılıverdi ve kollarını açarak Claire'e sımsıkı sarıldı. "Başka ne yapacağımı bilemedim. Seni orada tutmalarına izin veremezdim. Hiç de hapishaneye göre biri değilsin."

"Evet ama kabul et, bu sefer tutuklanıp içeri atılma sırası galiba bendeydi," dedi Claire. Gülümsemesi istediği etkiyi yaratamadan sönüp gitti. "Bodrumdaki adam bizim bıçaklarımızdan biriyle öldürülmüş Shane." Soru sorar gibi *görünmemeye çalıştı.*

Shane mesajı almıştı ve ona cevap verdi. "Ben yapmadım. Eve de yapmadı, emin olabilirsin. Yapsaydı, cesedi bir kenara saklardı. O kadar aptal değil."

"Eve nerede peki?"

"Dışarıda," dedi Jenna. Son derece dobra ve hoşnutsuz görünüyordu. "Onu uyardım ama kalamayacağını söyledi. Tekrar Fallon'ı görmeyi deneyecekmiş."

"Evden çıktığında onu görmeye gittiğini sanıyordum!"

"İçeri almamışlar. Beni bulmak için geri döndü ve o sırada polislerin seni götürdüğünü gördük. Hangimizin diğerini tuttuğundan emin değilim ama sanırım senin sağduyu özelliğin bize de geçmeye başlamış. En azından olayın ortasına dalıp kendimizi tutuklatmadık," diye anlattı Shane. Claire gözlerini kocaman açarak dönüp ona baktı; aklında o kadar çok soru vardı ki hangisini soracağını bir türlü seçemiyordu.

"Ama..." Claire, Eve'in fikrinden hiç hoşlanmadığını anlatamadı. Her zamankinden daha kızgın ve bıkkındı.

tg: kaktusunx

Fırlayıp Fallon'ın yanına gitmek de neydi? Fakat şu noktada, bu konuda ikisinin de elinden bir şey gelmezdi.

"Bak, aslında mantıklı. Gösterinin ardındaki kişinin o olduğu bariz. Eğer Eve onun ofisine ulaşmayı başarırsa, ki hâlâ onu durdurmaya çalışan birileri çıkmadığına göre başaracaktır, o zaman kimse Fallon'ın ofisine gelerek elleri kelepçeli hâlde Eve'i oradan çıkarmaya kalkışamaz. Fallon'ın gözünü korkutarak Michael'la görüşmeyi başarırsa belki onun dışarı çıkmasını sağlar ya da Amelie'yi dışarı yollar. İçeride adamımız -ya da kadınımız- olma riskine girebilecek tek kişi Eve. Artık bunu kabul edelim. Şu anda hiçbirimiz dâhi falan değiliz."

"Ölü adamı da biliyor mu yani?"

"Ah, evet, biliyor," dedi Jenna. "Eve, adamın alışveriş merkezinde öldürülüp sizin eve taşındığını düşünüyor ve bunu kimin, neden yapmış olabileceğini bulabilirmiş. Sanırım tam olarak şöyle söyledi. *Gidip bu boku Nancy Drew gibi çözeceğim.*"

"Ama Eve *bok* demez," dedi Shane.

"Kendi yorumumu kattım."

Eve'in planı çok tehlikeliydi. Claire, Eve'i güvenebileceği kimse olmadan, tuzağa düşürülmüş ve yalnız kalmış hâlde düşününce daha da panikledi. Michael vardı tabii ama o da yardım edemezdi. Ta ki büyük bir değişiklik yaşanmadıkça.

Myrnin eve girdiklerinden beri tuhaf bir şekilde hiç konuşmamıştı. Claire, onun başını eğip ayaklarına baktığını fark etti. *Galiba vampir tavşanı terliklerini özledi,* diye düşündü.

"Alışveriş merkezindeki korumalar senin kaçtığını biliyor mu?" diye sordu Myrnin'e. Myrnin hâlâ ayaklarına bakıyordu.

"Sanmıyorum," dedi. "Ne de olsa beni gören güvenliği öldürdüm."

Hepsi birden donup kaldı ve ortama birkaç saniyelik sessizlik hâkim oldu.

Shane başını aniden ona çevirdi ve Myrnin ile yüzleşmek için bedenini de aynı doğrultuda çevirdi.

Bir adım ilerleyerek öfkeli bir sesle, "Lanet olası *bodrum katımızdaki ceset,* o adama ait olabilir mi peki?"

"Şey, tabii, başka kaç güvenlik görevlisi öldü ki? Niye sordun? Yoksa sen de mi bir tanesini öldürdün? Ne gereksiz iş."

Shane hırıldamaya başladı. Claire daha önce hiç böyle bir ses duymamıştı. Shane'in göğsünün derinliklerinden gelen, hayvansı, vahşi bir sesti. Myrnin'e doğru bir adım daha attı. Myrnin'in gözleri, alarma geçtiğini belli edercesine parlayarak kızılımsı bir renge büründü. "Claire," diye seslendi, sert bir şekilde. "Genç adamına sahip olsan iyi edersin. Beni, onu öldürmek zorunda bırakmak istemezsin, değil mi?"

Vampir bunu öyle kaba bir şekilde söylemişti ki Claire büyük bir korkuya kapıldı. Ne kadar uğraşsa da Myrnin'in aslında pek de aklı başında biri olmadığını ve aynı zamanda insan olmadığını unutabiliyordu.

Artık Shane'in de öyle olduğundan emin değildi.

Jenna ve Miranda hiç düşünmeden geri çekildiler. Fakat bedenindeki hislerin tamamı geri çekilmesini söylemesine

rağmen, Claire ikisinin arasına girerek Shane'e döndü ve direkt genç adamın gözlerine baktı. Gözlerinde bir tuhaflık vardı. Hiç de iyi görünmüyordu. Rengi, ortasındaki boşluk, tamamen tuhaftı.

Shane, Claire'i pas geçerek Myrnin'in üzerine yürüdü. Claire, onun gözlerinde zehir zemberek bir sarılık gördüğünden kesinlikle emindi.

Yerinden kıpırdamadı. Claire iki elini de avuçları Shane'e dönük şekilde havaya kaldırdı. Shane ikisinin de üzerine yürüyerek Claire'i sarstı. Claire geriye doğru sendeleyince, Shane'in dikkati Myrnin'den ona kaydı.

O anda gözlerindeki yabancı bakış kaybolup geriye sadece Shane'i bıraktı. Hâlâ öfkeliydi, olması gerekenden daha sinirliydi ama her nasıl olduysa, Claire onu durdurmayı başarmıştı.

En azından şimdilik.

Shane iki elini de havaya kaldırarak geri çekildi, arkasını dönüp zar zor nefes alarak içeride volta atmaya başladı. "Onu neden koruyorsun?" Claire'e bağırır gibi konuşmuyordu. Claire, Shane'in öfkesini sadece sinirli bir suçlamaya indirgemeyebilmek için ne kadar zorlandığının farkındaydı.

"Güzel soru," dedi ve Myrnin'e döndü. "Adamın birini öldürdün," dedi. "Ve onu *bizim evimize* mi getirdin?"

"Yemin ederim, ben seni arıyordum," dedi Myrnin. "Ama evde yoktun. Adamı *bir şekilde* ortadan kaldırmalıydım. Normalde mezarlığa götürürdüm; beklenmedik cesetleri bırakmak için harika bir yer. Eski bir mezarı kazarsın ve..."

Claire'in, Myrnin'de hiç iletişime geçmeyi tercih etmeyeceği bazı yönler vardı ve o noktalara asla ulaşmaması gerektiğini de biliyordu. Hatta denememeliydi bile, ikisinin de iyiliği için.

Shane arkasını döndü. Claire içgüdüsel olarak onu kolundan tuttu çünkü Shane'in içinde hâlâ bastırılmış bir vahşetin yattığının farkındaydı. Myrnin'e saldırmamak için kendini tutuyordu -eğer öyle bir şey olursa sonu kötü biterdi- ama bu duyguları henüz iyi bir şekilde kontrol edemiyordu ve bu yüzden Claire kimsenin incinmesini istemiyordu. "Adamı bizim evimize bıraktın ve sonra? Unuttun mu yani?"

"İşlerim vardı. Hem polislerin evde serbestçe dolaşmasına izin vereceğinizi nereden bilebilirdim ki?"

"Arama izinleri vardı. Ayrıca o ev, senin cesetleri saklayabileceğin geçici depo falan da değil!" dedi Claire. Olanlar hakkında aslında kendinin de ne kadar sinirlendiğini fark etti. Neredeyse Shane kadar öfkeliydi, üstelik köpek ısırığı enfeksiyonu olmadığı hâlde. "Onu öldürdün. Bıçağı nereden aldın? *Bizim* bıçağımızı?"

Myrnin'in omuz silkerek konuşmasına bakılırsa, durumu ve olup bitenleri pek de ciddiye almıyordu. "O konularda çok dikkatsizsiniz," dedi. "Sanırım ilk olarak sizden almıştım. Daha sonra tutuklanınca memur bıçağa el koydu. O bıçağı geri almam gerektiğine karar vermiştim. Ama sonra onda kalmasına izin verdim işte." Gülümseyince, uzun vampir dişleri korkutucu bir şekilde ortaya çıktı. "Haydi

ama. Bana öyle surat asma Claire. O bunu hak etti, buna emin olabilirsin. Acımasız herifin tekiydi. Ben sadece bir bayanın onurunu savunuyordum aslında."

"O bayan, Jesse olabilir mi acaba?" diye sordu Claire. Çünkü Jesse -Myrnin ile Claire'in hemencecik arkadaş olduğu o kızıl saçlı barmen- sadece bir vampir değil, aynı zamanda Myrnin'in fazlaca ilgi gösterdiği bir kızdı. "Ne oldu?"

Myrnin buna net bir cevap vermedi. "Artık yeter. Zaman azalıyor. Leydi Grey belli bir süre benim yokluğumu kimseye hissettirmeyeceğine dair söz verdi. Fakat tutuklulara yaptıkları gece denetiminden önce oraya dönmeliyim. Gitmeden önce almam gereken bazı şeyler de var. Binada işe yarar ne var ne yoksa aldım ama bulamadığım ve ihtiyacım olan birkaç şey daha kaldı."

"Ne gibi şeyler?" diye sordu Claire.

"Seni ilgilendirmez," dedi Myrnin. "Ama Fallon'ın deliliklerinin takipçileri bir savaş başlattı ve ben de bu savaşı bitireceğim." Myrnin'in gözleri bir an için yine kızıla bürünerek tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Claire o akşam onda sezdiği açlığı ve korkunç sivri dişleri düşündü. Artık kendisi gibi görünmüyordu. Hapishanede kimsenin, onun ilaç tedavisini umursamayacağını, bu durumda kendi başınayken ilaçlarını almayı istemeyeceğini fark eden Claire'in tüyleri diken diken oldu.

İlaçlarını almayan bipolar vampirden daha kötü şeyler de vardı ama doğrusu bunlar bir elin parmaklarını geçmezdi.

"Myrnin," dedi Claire. Bir anda onun dikkatini çekmeyi başarmıştı. Huzursuzluk vericiydi. "Oraya tekrar gidemezsin. Senin için çok tehlikeli."

Her yerin güvenli olduğunu düşünen masum insanlar için daha da tehlikeli.

"Benim yerime oraya senin gidebileceğini söylemeye çalışıyorsan Claire, asıl senin için daha tehlikeli. Yarı mahkûm bir katil olduğunu düşünürsek." Bunları söylemekten büyük bir keyif aldığı anlaşılıyordu. "Ha, seninkinin yardımını *teklif etmeden önce* –onun da pek iyi durumda olduğu söylenemez, değil mi? Hayır, tek başıma gitmek daha iyi ve hızlı olur. Fallon severler ve Gün Işığı takipçilerine yakalanmayacak kadar, sizin ufacık ömürlerinizin bilmem kaç katı kadardır bu kasabada yaşıyorum. Üstelik onların niyetine karşılık bazı uyarılarım var."

Jenna, Miranda'yla kısa bir bakışmanın ardından, "Seni bırakırım. Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Tabii ki laboratuvarıma."

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

Myrnin iç geçirdi. "*Ben sürebilirim*, tamamdır."

Claire ürkek bir tavırla Jenna'ya bakarak boğazını keser gibi bir işaret yaptı. Myrnin en normal zamanlarında bile iyi bir sürücü değildi. Jenna'nın gözleri kocaman oldu ama hemen kendini toparlayarak gülümsedi. "Eminim sürebilirsin ama sen görünürde olmasan daha iyi değil mi?"

"Ah, doğru olabilir," dedi Myrnin. "Haydi o zaman. Gece sonsuz değil ne de olsa."

Jenna, Miranda'ya işaret ederek "Sen burada kalıyorsun," dedi. "Gelmek istediğini biliyorum ama bu ikisiyle kalmalısın. Söz ver bana." Miranda akıllı bir tavırla başını salladı. Claire, kapıdan çıkmadan önce Jenna'yı yakaladı ve Myrnin'in ilaçlarının nerede olduğunu hızlıca kulağına fısıldadı.

Kapı kapanınca Shane rahat bir nefes aldı ve kapıyı kilitledi. "Özür dilerim," dedi. Yorgun görünüyordu, kendini kanepeye bıraktı ve başını ellerinin arasına alarak "Tanrım, özür dilerim. Bu da neydi böyle?" dedi.

"Sanırım... Sanırım stres yüzünden ve onun bu kadar yakınında olması seni etkiledi," dedi Claire. "Artık iyisin." Gerçi bunu rahatlayarak söylemişti ama aslında göründüğü kadar rahatladığından emin değildi. Biraz sonra başını eğerek ona fısıldadı. "Lütfen bana iyi olduğunu söyle Shane."

"Adam birini öldürmüş ama hiç de umurunda değil," dedi Shane. "Şu an en büyük sorununun ben olmadığımı düşünüyorum."

"Sence ne yapmayı planlıyor?"

"Planı her neyse, emin ol yakınındaki kimse güvende olmayacak."

"Keşke Jenna gitmeseydi," dedi Miranda. Şimdi daha solgun ve hafiften saydam görünüyordu. Cam Ev'in desteği olmadan, görünür ve üç boyutlu olması zordu. Ayrıca Jenna ile bağlantısı da giderek azalıyordu. Büyük ihtimalle fiziksel varlığını daha fazla sürdüremeyecekti. "Peki eve ne olacak? Onu şimdi kim koruyacak? *Hepimiz* buradayız!"

"Eve de yok," dedi Claire.

"Eve, Gün Işığı'na gitti. Evi oradan koruyamaz ki."

Miranda haklıydı. Claire, evin yalnızlığını, savunmasızlığını ve tehlikede oluşunu düşününce paniğe kapıldı. Herkes evdekilerin başka yerlere kaçtığını bildiği için, ev şimdi öncekinden de daha büyük tehlikedeydi.

Saldırıya geçmenin tam zamanıydı.

"Gitmemiz gerek," dedi Claire, Shane'e. "Eğer bir şey yapmaya kalkışırlarsa orada olmalıyız."

Miranda artık cam kadar şeffaflaşmıştı ve gözleri hayalet bedeninde kocaman ve simsiyah görünüyordu. "Hemen gitmelisiniz," dedi. Sesi de bedeni gibi havaya karışıyordu sanki. Giderek derinlere gömülüyor ve sönükleşiyordu. "*Hemen! Şimdi gidin!*"

O an Claire de bunu hissetti... Bir şeyler içini ürpertiyordu. Deprem gibi bir sarsıntı. Fiziksel değil ama duygusal, ruhsal ve psişik bir sarsıntıydı.

Ev ağlıyordu.

6

Claire koşarak kapıya vardı.

"Hayır!" Shane çabucak önüne geçerek onu geri itti. "Hayır, bizi aradıklarını biliyorsun. Gidemezsin..."

"*Onu sen de duydun!*" Claire ondan kurtulmayı denemedi bile çünkü Shane'in savunması fazla iyiydi. Onunla birlikte dönerek diğer yöne yürüdü. Jenna'nın evini bilmiyordu. Ama kare, küçük bir evdi ve bir kenarda ya da köşede mutlaka arka kapı olmalıydı. Arka tarafta kapı olduğuna emindi çünkü Morganville mimarisi modern tarz yerine bir örnek evlerden oluşuyordu. Claire kapıyı gördü, içine daldığı odadan bakınca mutfağın sağ köşesinde kalıyordu. Jenna'nın mutfağı tertemiz ve derli topluydu. Claire bir an duraksayıp kıskanarak mutfağa baktı ama uzun sürmedi çünkü içindeki panik bütün bedenini sarmaya başlamıştı.

Arka kapıyı hızlıca açarak verandaya çıktı ve koşarak aşağı inip evin etrafından dolaştı. Shane'in ona seslendiğini

duyuyordu ama Shane de ortalığı velveleye vermek istemediği için sadece bir kez, "Claire!" diye bağırmakla yetindi. Ardından kapıyı bir hışımla çarparak Claire'in arkasından koşmaya başladı.

Claire'in ondan hızlı koşmasının imkânı yoktu ama zaten amacı da bu değildi... Sadece, geri dönmektense koşmaya devam etmenin Shane'e de daha mantıklı gelmesini sağlayacaktı.

Shane, Claire'e bir kol boyu kadar yaklaşıp onu aniden yakaladığında Morganville'in (eski tarz, L şeklinde on daireden oluşan) tek apartman kompleksinin fazlaca aydınlatılmış otoparkına gelmişlerdi. Claire'in diğer kolunu da kavrayarak "*Claire!* Bu delilik. Dışarıda dolaşamayız. Bunu biliyorsun!" dedi Shane.

"Fark edilirsek, sebebi sensin," dedi Claire. "Ben sadece akşam koşusuna çıkmış bir genç kız gibi görünebilirdim. Ama şimdi erkek arkadaşı tarafından taciz edilen biri gibiyim resmen."

"Ben taciz falan..." Shane derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Tamam. Haydi, birlikte geri dönelim. Sakin bir şekilde. Bunu yapabiliriz. Sadece..."

"Hayır," dedi Claire ve topuklarının üzerinde dönerek birkaç blok ötede kalan Cam Ev'e doğru yürümeye koyuldu.

"*Senin derdin ne?*"

Shane hissedemiyordu. Belki de psişik şeylere karşı körlüğünün nedeni de buydu. Belki bu duygulara set çekiyor-

du. O, evin yardım çığlıkları attığını gerçekten de duymuyordu ama Claire bu çağrıya hayır diyemezdi. O ev en az bir kez Claire'in hayatını kurtarmıştı. Claire, eve hayatını borçluydu.

Fakat Monica Morrell'ın dumanlı, uyuşuk sesini duyunca aniden donup kaldı. "Sakın kıpırdama, yoksa kafanı uçururum anaokulu bebeği. Seni kastediyorum Shane. Aptallık etme. Yani, bilirsin işte. Mankafalık."

Monica, Morganville'in taçlı zalim prensesiydi. Zengin, güç sahibi, her şeyi isteme hakkı tanınan ve her şeyi isteyen güzel bir kızdı. Son birkaç yıl içerisinde biraz daha olgunlaşabilmişti ama Claire'e göre aktif bela kişiliği, yerini pasif, kaba birine bırakmıştı. Shane ve Claire ile Monica hiç arkadaş olmamışlardı ama düşmanlık dolu denemeyecek anlar da yaşamışlardı.

Fakat bu seferki öyle bir an değildi.

Claire, park yeri tartışmalarını tam olarak Monica'nın kırmızı arabasının yanında yaptıklarını fark etti. Morganville'de bunun gibi başka bir araba yoktu ve Claire biraz olsun dikkat etseydi arabayı anında tanıyabilirdi. Tabii bir de Monica'nın evinin tam önüne park edilmişti. Monica, rüzgârda durmadan savrularak on sekiz yaş altına uygunsuz bölgeleri her an ortaya çıkaracak ve her an partiye gitmeye hazır, parıltılı, şeftali tonundaki şık mini elbisesiyle açık kapının çerçevesine yaslanmış duruyordu.

Claire'i asıl ilgilendiren, elbisesi değil elindeki silahtı. Teksas terimine göre, bu bir kadın tabancasıydı -küçük, si-

yah otomatik tabanca erkekler tarafından çanta tabancası olarak ikinci plana atılırdı- ve Monica, Claire'in göğsünü hedef almıştı. O uzaklıktan da ıskalaması düşük ihtimaldi. Çanta tabancası olsun ya da olmasın, zarar vereceği barizdi.

Claire ellerini yavaşça havaya kaldırdı. Shane zolukla, "Tanrım, Monica..." dedi.

"Eller havaya Collins," dedi Monica ve her ikisine de aynı derecede keyifle gülümseyerek baktı. "Zavallı bir pisliği doğradığınızı duydum. Ama ne yazık ki *kan emici* olmadığı için kimse onu umursamadı bile. Yani size yazık olmuş. Sanırım sizi, vatandaşlık görevim gereği tutuklatıp tekrar hapse göndermeliyim. Bilirsiniz, halkın güvenliği saçmalıkları falan. Ayrıca bir de ödül veriyorlar galiba. Toplasan en fazla birkaç papeldir."

"Bu durum seni çok eğlendiriyor sanırım," dedi Claire.

"Lanet olsun ki evet ve siz ikinizi turuncu tulumları giyerken görmeyi çok isterim. Tam senin rengin Shane."

"Yiyorsa yap Sürtük Kraliçe."

Monica ona öpücük göndererek konuşmasına devam etti. "Yersem iz bırakırım ama." Güzel gözlerinde kötülüğü çağrıştıran bir ışık yandı. Shane'e karşı sapkınlık derecesinde sado-mazoşist duygular besliyordu ve genç adamın ona durmadan meydan okuması da Monica'yı beklenmedik derecede kızıştırıyordu. İnsanların çoğu Shane'in ailesinin evini yakıp kül edenlerin ve kız kardeşi Alyssa'yı öldürenlerin arkasında Monica'nın olduğunu düşünüyordu hâlâ. Claire hiçbir zaman bundan emin olamamıştı ve Shane'in de bu

düşünceden vazgeçtiğini biliyordu. Monica trajedi oyunlarının peşinde koşturmaktan çok da uzak biri sayılmazdı ama yangını başlatan o değildi.

Yine de iyi bir insan olduğu söylenemezdi.

"Sadece bir kez söyleyeceğim," dedi Shane. "Ve bunu söyleyeceğime inanamıyorum, o yüzden sakın beni tekrar ettirme. Yardımına ihtiyacımız var. Lütfen."

Monica gözlerini kırpıştırdı. Hiç de beklediği bir şey değildi bu. Ya da daha doğrusu, Claire'in beklediği bir şey değildi. Monica oturduğu yerden insanları avucunun içinde oynatırdı ve Shane de manipüle etmesi kolay biriydi. Ama bu sefer durum farklıydı. "Anlamadım?" diye sordu ve başını yana doğru havaya dikti. "Arkadaşmışız gibi davranmaya mı çalışıyorsun yoksa?"

"Monica, kişiliği oturmuş insanlarla arkadaş olmanın nasıl bir şey olduğuna dair hiçbir fikrin yoktur eminim ama aptal biri de değilsin. Bu kasabada fazlasıyla kötü bir karma yarattığının farkındasındır ve hepsi dönüp dolaşıp seni bulacak. Vampirler gitti, insanlar geldi ve sen de hayatının yarısını Sürtüklerin Kraliçesi gibi yaşadın. Artık tarafını seçmelisin. Orta parmağını da es geçmeyeceğinden eminim."

Monica uzun ve düşünceli bir bakış attı. Claire, Monica'yı daha önce hiç bu kadar olgun ve düşünceli görmemişti. Belki de sonsuza dek benmerkezci kişiler bile bazen yetişkin biri gibi davranabiliyor, en azından kendilerinin tehlikeli olduğunu kavrayabilecek kadar olgunlaşabiliyorlardı. "Sizi dinliyorum," dedi Monica.

"Konuşmayı içeride yapsak diyorum?" diye sordu Claire. Sokağın ilerisinden, Morganville polislerinin ellerinde fenerlerle dolaştığını görmüştü.

Monica silahını indirip geri çekilene kadar yaklaşık on beş yirmi saniye kadar kendiyle çelişti. "Olur," dedi. "Ama sakın size Güneyli güzeli oynayarak çay ve kurabiye ikram etmemi falan beklemeyin. Sizin büyükanneniz değilim. Ayrıca eşyalarıma da kesinlikle dokunmayacaksınız."

İkisi de hiç tereddüt etmeden hızlıca içeri girdi ve Monica'nın konuşmasına izin vermeden kapıyı içeriden kilitlediler. Büyük bir rahatlama anıydı ve Claire sırtını kapıya yaslayarak soluklandı.

"Vay canına," dedi Shane. "Burası..." Söyleyecek kelime bulamıyordu. Claire nedenini çok iyi anlamıştı.

Claire'in hayatında gördüğü en kız işi odaydı. Pastel tonda halı, pembe saten yatak, ipek, pastel sarı koltuk. Aydınlatma armatürlerinin etrafına rengârenk ışıklar asılmıştı. Kitaplığın rafları, kitap yerine, Monica'nın süslü, pembe çerçeveli fotoğraflarıyla doluydu. Andy Warhol'un dev boy geleneksel Marilyn Monroe afişiyse -Marilyn Monroe yerine Monica'nın yüzü farkıyla- duvardaydı. Claire bakışlarını sarı koltuğun altına çevirince, tiz sesli, kesintisiz havlamanın, boynunda fırfırlı pembe yakası ve huysuz pörtlek gözleriyle onlara bakan Şivava cinsi mini minnacık köpekten geldiğini anladı.

"Channing, şşş," dedi Monica ve küçük şeyi yerden aldı. Köpek durmadan kıpırdanıyor, Shane ile Claire'i coşkulu

bir hâlde inceliyordu. Havlamayı kesmişti ama hırlaması devam ediyordu; bir kelebeği bile ürkütmeyecek sessizlikte. "Bu Channing. Channing, bu Pislik ve bu da onun Gıcık Kız Arkadaşı."

"Sanırım yeni müzik grubumun adı bu olabilir," dedi Shane. "Pislik ve Gıcık Kız Arkadaşı. Kulağa hoş geliyor. Köpeğine *Channing Tatum'un* adını mı verdin?"

"Nitelikli biri," dedi Monica ve Şivavayı yere bıraktı. Köpek hemen Shane'in paçalarına saldırmaya başladı. Shane alnını kırıştırarak şaşkın şaşkın onu izledi, gülmeli miydi yoksa? Gerçekten gülünecek hâldeydi. Tam bir komediydi. Ayakkabısı bile köpekten büyüktü. "Otur. *Hiçbir şeye* dokunmayın," dedi Monica.

Claire pembe yatağa oturdu; Shane ise ayağını aşındıran Channing'i silkelemeye çalışarak tercihini, rengini çekici ve en azından daha erkeksi bulduğu sarı koltuktan yana kullandı. Channing'i silkelemeye çalışması, köpeği daha da heyecanlandırmıştı. Claire kıkırdamasını engellemek için elini ağzına kapatıp Shane ile Channing'i izlerken, Monica umursamaz bir şekilde kendine viski doldurdu. Misafirlerine teklif etmeye niyeti yoktu. Zaten teklif etse bile, Claire kabul edecek değildi. "Eee, anlatın bakalım," dedi Monica ve bardağındaki viskinin yarısını kafasına dikti. "Çünkü sizi eve izinsiz girdiğiniz için vurabilirim hâlâ. Kimse de bunu sorgulamaz çünkü siz hapishane kaçkını katillersiniz."

"Eve gitmemiz gerekiyor," dedi Claire. Şu an içinde bulundukları durum, fazlasıyla gerçeküstüydü. Pastel ton-

larındaki daire, (ocaktaki şey *pembe bir çaydanlık mıydı?)* Channing'in Shane'in bacağıyla girdiği köpeksi nefret-seks ilişkisi ve kalbini burkarak daha da derinleşen endişe duygusu. Evin onlara ihtiyacı vardı. *Hemen.* Fakat şu an zaman kaybetmekten başka bir şey yapmıyorlardı.

"Gün Işığı, Kurucu evlerinin yok edilmesini istiyor. Amelie'nin inşa ettiği ne varsa paramparça etmeye çalışıyorlar, bunu biliyorsundur. Myrnin, Kurucu evlerinin, Morganville'in kalbi olduğunu söylerdi hep. Eğer onları yıkarlarsa..."

"Çirkin Viktoryen yapılara daha mı az maruz kalırız?" diye sordu Monica ve viskisinin geri kalanını bitirdi. "Tamam, gün doğumu saplantılı geri zekâlıların istediği her şeye ben de karşıyım, bu kesin. Hatta bu durumda iş birliği yapmak zorunda kaldığım kişiler... Neyse." İkisine bakarak dudaklarını bir kenara kıvırmasıyla, hissettiği tiksinti, nefret ve kabullenme duygularını bir kerede yansıtabilmişti. Bir bardak viski daha aldıktan sonra konuşmasına devam etti. "Herkes, kötülükler ortadan kalktı sanıp güneşli günler geldi, Amerika'da güneş açtı diye çok mutlu ve bir havalarda. Sizi bilmem ama ben bu heriflerin, insanların hayatını daha iyi kılmaya çalıştığı saçmalıklarına inanmıyorum. Tek istedikleri, insanları yanlarına çekmek. Bütün bu yeniden yapılanmalar, boyalar ve mimari botoks falan... Hepsi hava cıva. Onların asıl amacı, vampirleri ele geçirmek. Zaten bunu da yaptılar."

Monica'dan böyle doğru tespitler duymak şaşırtıcıydı. Shane duyduklarının etkisiyle Channing'in sürtünmesini bile unutmuş gibiydi.

Channing de Shane'in rahatsız olmadığını fark edince ilgisini kaybetmişti. Halıyı koklayarak uzaklaştı ve mücevherli taçla süslenmiş minik, pembe kâsedeki yiyeceklerini tırtıklamaya koyuldu.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu Monica. "Çünkü kendimi tutuklatmayacağımı biliyorsunuz. Tanrım, hele de ikiniz için. Bu manyak ezikçe olur."

"Her şeyden önce arabaya ihtiyacımız var," dedi Shane. "Eve gitmek için. Bunu halledebilir misin Mızmız Prenses?"

Monica el hareketi çektikten sonra viskisini bitirdi. Claire gözlerini kısarak ona bakıyordu. İki bardak viskiyi fondiplemişti ve Monica'nın hareketlerine bakılırsa -topuklularının üstünde sallanıyor denilemezdi ama *sabit duramadığı* kesindi- ayık olduğunu söylemek mümkün değildi. "Ben kullanırım," dedi Claire.

"Ah, *lanet olası,* sen kullanmayacaksın," dedi Monica ve sehpanın üzerinde duran değerli taşlarla süslü anahtarlığı aldı. "Arabamı benden başka kimse kullanamaz."

"Bir elinde silah varken araba kullanmaman daha iyi olmaz mı?" dedi Shane. Monica hâlâ küçük tabancayı kavrayan sağ eline baktı ve aniden şaşırdı. Omuz silkerek tabancayı viski şişesinin yanına bıraktı. Claire bir an için Monica'nın otuzlu yaşlarındaki, üzücü derecede gülünç hâlini hayal etti. Göbekli, her yanı sarkmış ve silahlı bir şekilde hâlâ pembe dairesinde oturuyordu hayalinde.

Monica sarhoşluğun etkisiyle silahı masaya koymaya odaklanmışken, Claire bunu fırsat bilerek elinden anahtar-

ları aldı. Monica tabancayı geri almak için hareketlendiğindeyse Shane yerinden fırladı ve silahı Monica'dan uzaklaştırdı. Monica ona vurmayı denediyse de Shane eğilip kenara çekilerek kolayca kenara kaçtı. "Sen kullanmayacaksın," dedi Claire. "Ama araban sayesinde bizimle gelebileceksin çünkü araç hırsızlığı suçlamasıyla polisleri peşimize düşürmeni istemeyiz."

Monica hafifçe dudağını bükerek surat yaptı. Onları polise teslim etmeyi yapılacaklar listesinin en tepesine yerleştirmişti anında.

"Tabancamı bana geri ver."

"Kesinlikle olmaz," dedi Shane.

"O bana *hatıra!*" Shane'in tuhaf bakışlarına karşılık, "İyi," diye cevap verdi. "Ama burada bitmedi, bilesin."

"Ne zaman bitti ki," dedi Shane. "Yeter ki sorun çıkarma da sıkıntısız bir şekilde yolumuza gidelim."

Claire bundan şüpheliydi. Yine de Monica'nın dairesinin kapısını açıp dışarıyı kontrol etti. Görünürde polis araçları yoktu; demek ki başka bir bölgeye geçmişlerdi.

"Acele edin," dedi ve yolu açtı. Shane, Monica'yı bir kolundan sıkıca tutarak önüne kattı. Böylece hem topuklularıyla yürümesine yardım ediyor hem de ellerinden kaçıp ortalığı ayağa kaldırmasına engel oluyordu. Monica hiç ses çıkarmadan ön koltuğa geçerken Claire'in de direksiyona geçmesine izin verdi. Shane kapının önünde dikilip kaşlarını çatarak ona bakınca, "Ne yani?" dedi Monica. "Cidden? Arabama silahla binemezsin ezik."

"En azından buradan icabına daha rahat bakarım," dedi Shane, arka koltuğa otururken. "Bir umut."

"Bana dokunduğun an seni gebertirim," dedi Monica ve işaret parmağını Claire'e sallayarak "Ve sakın çizdireyim deme," diye uyardı. Gözleri sarhoş ve haylazca bakıyordu. "Her göçük için sizi iki kere keserim."

Shane'in canavar arabasını kullandıktan sonra bu, Claire'e göre çocuk oyuncağıydı. Otomatik vites, hassas direksiyon, lüks deri kaplama koltuklar... Gerçekten de insana kendini harika hissettiriyordu. Claire kendini Monica'nın arabasından nefret etmeye hazırlamışken, onu gayet sevmeye başlamıştı. Belki de zengin olmak o kadar kötü bir şey değildi. Tabii aynı anda sürtük değilseniz.

Claire çöp kutularının yanından milimetrik farkla geçerken ve park yerinden ana yola hızla fırlarken, Monica'nın çığlık atmasına neden oldu. Üstü açık arabayla dolaşmak ikisi için de riskliydi (Monica'nın tabii ki üstü açık arabası vardı) ama üstünü kapatmaya da zamanları yoktu ve herkes bilirdi ki Monica yağmurlu havalar haricinde asla aracının üstü kapalı gezmezdi.

Morganville'e ise yağmur nadiren yağardı.

Gökyüzünün açık, yıldızların parlak olduğu bir geceydi ve göğün soğuk karanlığındaki milyarlarca yıldız öylesine ışıldıyordu ki manzara fazlasıyla gerçek dışı görünüyordu. Yarım ayın yaydığı aydınlık, uç noktalara keskin köşeler ve gölgelere yoğunluk katıyordu. Tenine ay ışığının değdiği noktalarda Claire, annesinin ona hastayken sürdüğü naneli

kremin kokusunu duyuyordu. Tek fark ise Morganville'deki havanın iyileştirici değil, tuhaf şekilde, yaş odun aromalı ve tozlu olmasıydı.

Havada güneş yanığını andıran bir koku vardı sanki ve Claire, Gün Işığı Birliği'nin neredeyse ibadet ettiği güneş ışığının, onları durmaksızın esen çöl rüzgârlarında savrulan, kavrulmuş yemiş kabuklarına çevireceğini düşündü.

Cam Ev çok uzakta değildi fakat Claire'in içindeki endişe, gövdesini yarıp çıkmaya çalışan vahşi bir hayvan gibiydi. Claire, Eve'in cenaze arabasını evin önünde ya da yan tarafında park edilmiş görmeyi umuyordu ama tam aksine, arka arkaya sıralanmış külüstür kamyonetler karşılarındaydı ve bu hiç de iyiye işaret değildi. Arabayı son anda sertçe sağa kırarak evin çakıllı yolunda ilerlerken, Monica'nın üstü açık arabasını bağırtmayı başardı. Monica arabanın tekerlerinden fırlayarak altına vuran taşların sesini duyunca, "Hey!" diye bağırmaya başladı. Claire'in aniden fren yaparak durmasıyla ona dik dik bakarak "Ehliyetini nereden aldın sen manyak?" dedi.

"Myrnin'in yıkım sürüşü kursundan," dedi Shane. Tabii ki bu doğru değildi ama komikti ve Claire, onu düzeltme gereği görmedi. "Pekâlâ. Bıraktığın için sağ ol ama bir daha almayayım, seni öldürmeme izin vermediğin için de teşekkürler."

Shane arka koltuktan fırlayarak hızla harekete geçti ve gölgelerin arasına karıştı. Claire onun neden böyle davrandığına ilk başta anlam veremedi ama evin arkasındaki hareketliliği görünce jeton düştü.

"İnsene," diye emretti Monica ve Claire daha yerinden kalkmadan, onu itekleyerek sürücü koltuğuna geçmeye çalıştı. "Dışarı, dışarı, dışarı, seni aptal!" Claire iner inmez arabayı geri vitese aldı ve kapıyı kapatır kapatmaz hızla geri geri gitmeye başladı. Arabayı gazlayıp giderken, asfaltta bıraktığı lastik izleri ve küçük kıvılcımlar görülmeyecek gibi değildi. Claire, *sakın çizdireyim deme* teorisinin, Monica'nın kendisi direksiyon başındayken geçerli olmadığını düşündü.

Monica'nın üstü açık arabasının sesi uzaklaşırken, "Burada neler oluyor böyle?" diye sordu Shane. "Görünen o ki bir şeyler olduğu konusunda endişelenmekte haklıymışsın."

"Bilmiyorum," dedi Claire. "Ama ev bana seslendi, *gerçekten de* huzursuzdu. Bunu hissetmediğine inanamıyorum."

"Benden hiçbir zaman hoşlanmadı. Hem de hiç. Sanırım benim, Michael'ın başının belası olduğumu düşünüyor ve bilirsin, bu ev karakter analizinde çok başarılıdır. Kaldı ki ben de buraya ilk geldiğimde gerçekten de öyle biriydim. Değil mi? Eee, arka kapı mı ön mü?"

"Gördüğüm kadarıyla, gelenler arka tarafta," dedi Claire. "Ön kapıdan girelim."

"Bunun için çok zeki olmaya gerek yok," dedi Shane ve ön kapıya koşmadan önce Claire'e çılgın bir gülücük atarak harekete geçti. Kapıyı tekmelemek için hazırlanırken, Claire onu yakalayıp durdurdu ve parmağını dudağına götürerek sessiz olmasını işaret etti. Cebindeki anahtarları çıkararak kapıyı yavaşça açtı ve içeri girdi.

Shane havalı bir giriş yapamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Claire'in arkasından içeri girdi, kapıyı kapatıp tekrar kilitlediler. Girişte herhangi bir sorun görünmüyordu. Claire oturma odasına doğru birkaç adım daha attı, burada da bir şey yoktu. Yangın tüpleri hâlâ koyduğu gibi duruyordu ve içeriye birilerinin zorla girdiğine dair en ufak bir iz görünmüyordu.

Ama hissedebiliyordu, yüreği düğüm düğüm olmuştu. Ev öfkeli ve korkmuştu. İçeri zorla girilmişti. Evin, Claire'e ihtiyacı vardı. Claire n*eden böyle olduğunu* bir türlü anlayamadı. Ya da ne beklemesi gerektiğini de.

"Claire," diye fısıldadı Shane ve ellerini durmadan hareket ettirerek ona bir şeyler anlattı. Claire onun ne demek istediğini anlayabildiğine şaşırmıştı. Koridor boyunca devam edip yukarı çıkmasını ve gizli odayı kontrol etmesini söylüyordu. Haklıydı; gizli oda birçok yönde evin kalbi sayılırdı ve eğer bir durum varsa muhtemelen orada olup bitiyordu.

Claire, Shane'e işaret ederek soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. Shane de mutfağı göstererek Claire'e bir şekilde anlamlı gelen el hareketleriyle ne yapacağını anlattı. Sanki aralarında görünmez bir oyun metni vardı ve ikisi de rollerini oynuyordu. Shane kilere gizlediği silahları geri alacağını söylüyordu. Claire elini yumruk yapıp başparmağıyla onay verdikten sonra, koridorda ilerlemeye koyuldu.

Salona da kimse girmemişti. İçerisi çok ama çok sessizdi ve bu esrarengizlik Claire'in tüylerini diken diken ediyordu. Sanki ev, nefesini tutmuş gibiydi.

Basamaklar, dikkatsizce basıldığında her zaman gıcırdardı ama Claire nereye basıp basmaması gerektiğini iyi biliyordu. Duvara yakın tarafta, merdivenin solunda dikkatlice dengede durmaya çalıştı. Üst basamakların birinde ahşap hafifçe gıcırdardı, durup herhangi bir ses var mı diye dinledi ama hiçbir şey yoktu. Yatak odalarının olduğu kata gelmişti ve gizli odaya giden yolu yarılamıştı ki banyodan bir yaratık çıkıp tam önüne dikildi.

Beyni gördüğü şeyi *yaratık* olarak nitelendirmişti çünkü Claire bunu başka türlü bir şeye benzetemiyordu. İnsan gibi iki ayaklı ve dik duran ama farklı oranlarda bir şeydi. Kolları aşırı uzun, yüzü fazlasıyla sivri ve sanki kemikleri kırılmış gibi eğri büğrü görünen bir derisi vardı. Giydiği sünmüş beyaz tişörtün altında, sırtından öne doğru kaslı bir çıkıntı vardı.

Claire evine giren bir canavarın, kot pantolon ve Nike spor ayakkabısı giyeceğini hiç düşünmezdi.

En kötüsü, kesinlikle en kötüsü de parlak asidik sarı renginde gözleri ve ortasındaki ince yarık şeklindeki göz bebeğiydi. Elleri de aynı ölçüde korkunçtu çünkü Wolverine'i bile yetersiz hissettirecek kadar büyük ve dehşetengiz pençeleri vardı.

Ağzını açıp hırladığındaysa, az önce ürkütücü sayılan her şey, yan yana dizili jilet gibi keskin ve sivri dişlerin gölgesinde kaldı.

Claire olduğu yerde sarsılarak geri dönüp kaçmaya yeltendi fakat aynısından bir yaratık daha Eve ile Michael'ın odasından çıkarak yolunu kapattı. Şimdiki daha küçüktü

ama yine de Claire'in iki katı büyüklüğünde görünüyordu. Tuhaf bir şekilde, belki de giydiği sarı yazlık elbiseden dolayı, dişi gibi görünüyordu. *Bir canavar neden elbise giysin ki?* Çok saçmaydı...

Claire ona bakarken yaratık döndü, kıvrıldı, büküldü ve değişti. Yaratık hırlayarak üzerindekileri yırtarken, Claire'in midesi bulanmaya başladı. Ardından cehennemden fırlamışçasına, parlak, uzaylı ve *deli* bakışlarını Claire'e dikti.

Shane ne demişti?

Zebaniler.

İkisi de hâlâ değişim içindeydi ama her hâlükârda köpeğe benziyorlardı.

Açıkçası bu durumla ilgili işe yarar tek bir şey söylemek bile zordu ve Claire'in beyni iyice zonklamaya başlamıştı. Canavar mezarlığından fırlamış gibi görünen bu iki şeyin ortasında kalmıştı ve ikisi birbirine yaklaştıkça Claire'i sıkıştırmaya başlıyorlardı.

Sonra onu koklamaya başladılar.

Claire -stratejik değil, içgüdüsel olarak- kafasını ellerinin arasına alıp eğilerek top şeklini aldı. Yaratıklar da onun üzerine eğilerek daha çok koklamaya, hırslı bir şekilde burunlarından solumaya başladı. O kadar *kötü* bir durumdu ki aynı anda hem çirkin hem korkutucu hem de insanı paniğe iten bir şeydi. Claire, onların kokusunu alabiliyordu. Hayvan kokusu ve karşı cinsi kışkırtma amacıyla sıkılan vücut spreyi karışımı iğrenç bir kokuydu bu. Berbat bir birleşimdi. Claire öğürmeye başladı fakat oldukça sessizdi çünkü o an

çığlık atmak bile elinden gelmiyordu. Bazı içgüdüleri yüzünden sesi sonuna kadar kısılmıştı. *Sessiz ol, küçücük kal, gözlerini kapat ve bırak gitsinler.*

Şaşırtıcı bir şekilde işe yaramıştı. Gürültülü koklama seansı sona ermişti ve Claire cesaretle gözünü açıp baktığında, iki yaratığın da onu serbest bıraktığını, bu sefer dört ayağını kullanarak koridorda ilerlemeye başladığını gördü. Koridor, parçalanıp yırtılarak sağa sola saçılan kıyafetlerle doluydu. Biraz ileride durup duvarları koklamaya başladıktan sonra, birer hayalet gibi Shane'in odasına sokuldular.

Claire bir anda tuttuğu nefesi bırakarak ayağa fırladı ve çok geç olmadan aşağı inip bu evden ve içindeki şeylerden kaçma arzusuyla savaştı.

Fakat bunun yerine yoluna devam etti ve gizli kapıyı açmak için kullanılan ahşap kola gözlerini dikti.

Kolu çevirdi ve hafif bir sesle açılan panelin arkasına geçti. O sırada sarı gözlülerin Shane'in odasından çıkıp ona doğru geldiğini fark ederek kapıyı sertçe kapattı. Kalbi yerinden fırlayacaktı sanki. Basamakları birer ikişer çıktı ve en tepeye ulaşıp Amelie'nin gizli yuvası, Miranda'nın da yatak odasına varınca durdu.

Koltukta uzanan, Miranda değil, bir başkasıydı.

Amelie'ydi bu. Amelie hiç olmadık bir şekilde, mat kan kırmızısı renginde giyinmişti ve cildi mermer taşı gibi bembeyazdı. Claire ilk önce, *Amelie neden bu renkte giyinmiş,* diye düşündü. Fakat aslında bunun bir giysi olmadığını sonradan fark etti.

Kandı bu. Amelie'nin beyaz elbisesi kan içindeydi.

Amelie'nin gözleri açıktı ve kanlı elbisesiyle uyumlu şekilde, akik taşı kırmızısına dönmüştü. "Kaçmalısın Claire. Bana yardım edemezsin. Eğer şimdi gidersen seni görmezden gelirler. Onların aradığı kurban sen değilsin."

"Neler oluyor?" diye sordu Claire, daha yakınına giderek. Amelie, çelimsiz, titrek ve bembeyaz elini kaldırarak onu durdurdu. Claire bu kadar kan kaybetmiş bir vampir dur diyorsa, onu dinlemenin muhtemelen en iyisi olacağını düşünerek yerinden kıpırdamadı. "O şeyler-neydi?" Ne olduklarını biliyordu aslında. Hannah'nın söylediklerini ve Shane'in kolundaki ısırığı hatırladı. O anda zemin ayaklarının altından kayıyormuş gibiydi.

"Onlar şey değil," dedi Amelie. "Onlar insan. Vampirlerin izini sürmesi için değişime uğramış insanlar. Bizi savaşamayacak ya da kaçamayacak kadar yorgun düşürene dek kovalıyorlar. Fallon'ın sadık köpekleri onlar ve kendi isteklerine göre hareket edemiyorlar. Ama şimdi gidersen sana zarar vermezler." Oldukça tetikte ve aynı zamanda korkunç derecede zayıf durumdaydı. Claire yutkunarak biraz daha yaklaştı. "Dediğimi duymadın mı? Git buradan Claire. Beni öldürmeyecekler. Bu onuru sahiplerine bırakacaklardır."

"Hayır, bırakıp gidemem!"

"Ben berbat bir hata yaptım," diye fısıldadı Amelie. Gözlerini tekrar kapadı ve eli tekrar göğsüne düştü. "Sandım ki onunla anlaşma sağlayabilirim. Bir zamanlar benim tarafımdaydı. Bizden biriydi. Bize bu kadar sert bir şekilde sır-

tını döneceğine asla inanmadım. Benim akılsızlığım Claire, benim. Bütün bunların nedeni benim. Eğer elime fırsat geçtiğinde onu öldürseydim..."

"Onları nasıl durdurabilirim?" diye sordu Claire ve Amelie'nin elini tutarak ayık kalmasını sağlamak için sıktı. Amelie gözlerini kırpıştırarak açtı fakat Claire'in gözlerine bakmaktan kaçınarak direkt karşıya odaklandı. "Amelie! Öylece pes edemezsin. Bana *ne yapabileceğimi* söylemelisin!"

"Yapabileceğin tek bir şey var," dedi Amelie ve birden Claire onun elini tutarken, o da genç kızınkini tuttu... Sanki hiç bırakmayacakmış gibi sıkıca tutuyordu Claire'in elini. "Myrnine'e yardım edebilirsin. Benim için bir şey yapmayacaksın, anladın mı? Bırak beni bulsunlar. Dediğim gibi, öldürmeyecekler. Fakat aradan çekilmelisin, yoksa bana ulaşmak için seni paramparça ederler." Bir şeyler duymaya çalışıyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi. Claire bir şey duymuyordu ama belli ki Amelie'nin hissettiği şeyler vardı. Fiziksel duyguların ötesinde bir acı ya da hareket olmalıydı bu. Evin canı yanıyordu.

Gizli kapı, on beş santimlik pençelerin saldırısıyla lime lime ediliyordu.

"Sana yardım etmek istiyorum," dedi Claire. "Lütfen."

"Bu odadan kaçış yok. Myrnin'in ana kapıları da kırıldı ve buradan çıkmanın tek yolu, yaratıkların arasından geçmek. Bana yardım edemezsin. Tek yapabileceğin kaçmak ve ben senin *kaçmanı istiyorum* Claire. Cam Ev'i terk et ve asla geri dönme. Morganville'den ayrıl. Git. Ben amacıma

ulaşamadım. Ve bu senin hiçbir zaman anlayabileceğin bir amaç değil." Amelie gülümsemeye çalıştı. İyi görünmüyordu. "Asıl canavar benim, unutma."

"Seni burada ölüme terk edemem Amelie. Sen..." Güçlükle yutkundu. "Sen canavar falan değilsin."

Amelie bir süre boyunca dikkatle Claire'i inceledi. Bakışlarının ardındaki güç, açlık ve enerji, Claire'in başını döndürüyordu. Sanki bir tarihe bakmak gibiydi. Yüzyıllık derin bir tarihi seyretmek gibi bir duyguydu. "Henüz çok gençsin," dedi Amelie. "Ve bir o kadar da inatçısın. Şimdiye kadar bu inadın hep işine yaradı ama artık yaramayacak. Bana bir tek konuda yardım edebilirsin. Son bir hizmette bulunabilirsin."

Claire başını sallayarak onayladı. Korkuyordu fakat korkusunun nedeni tam olarak Amelie değildi. Gittiğinde Amelie'ye olacaklardan korkuyordu.

Fallon'ı durduracak hiçbir şey kalmadığında yaşanacaklardan korkuyordu.

"Kıpırdama," dedi Amelie ve Claire'in bileğini dudaklarına götürdü.

Vampir dişleri derisine hızlıca saplandığı an, Claire'i bir huzursuzluk sardı. Kanepenin yanında dizlerinin üzerine çökmesine neden olan, gerçek dışı bir fısıltının verdiği baygınlık hissini yaşıyordu. Kolunu çekmeye çalışmadı; bunun bir anlamı yoktu. Amelie istediği kadar kanını içebilirdi. Belki tamamını ya da birazını. Fakat her ne şekilde olursa olsun, Claire bunun sonucunu değiştiremezdi.

Amelie tarafından ısırılmak, daha önce kurtulmayı başardığı ısırıklardan farklıydı. Tuhaf bir şekilde, daha kolaydı. Sanki Amelie'nin ısırığı aynı zamanda sakinleştirici özelliğe de sahipti. Claire kendini huzurlu hissediyordu. Çok tuhaftı bu. Ürkek, öfkeli olmalıydı. Ya da aptallaşarak rahatlamak dışında ne kadar duygu varsa aslında onları hissetmesi gerekirdi.

Uzun süren bir dakika sonunda Amelie hafifçe iç çekerek Claire'i serbest bıraktı. Claire'i az önce sarıp sarmalayan huzur, çöldeki buz tanesi gibi buharlaşıp uçtu. Tekrar panik hâline dönmüştü. Oldukça sert ve gerçekçi bir dönüş oldu. Kendini güçsüz, süzülmüş hissediyordu. Başı dönmeye başlamıştı, ayağa kalkmak istedi fakat yapamadı. Tek yapabildiği, geriye doğru sürüklenerek kanepede kanlı elbisesiyle yatan kraliçeyle arasına mümkün olduğunca mesafe koyabilmekti.

Amelie ayağa kalktı. Kollarından kızıl saçaklar gibi kan damlaları akıyordu. Kaşlarını çatarak kendine baktı ve kapıdan derin bir gümbürtü gelene dek öylece kaldı. Henüz içeri girememişlerdi fakat ahşabı kazıyarak metal panele kadar ulaşmışlardı. "Ellerinden benim kanımı sil," dedi Claire'e. "Seni koklarlar, çok tehlikeli. Beni almaya geldiklerinde sen aşağı in. Shane'i de al ve buradan uzaklaş. Bana söz ver."

"Sana ne olacak peki?"

"Sadece canımı yakacaklar," dedi Amelie duyarsızca. "Onlarla savaşacağım ama yine de beni götüreceklerdir. Sakın araya gireyim deme. Beni kurtaramazsın. Kanını ver-

diğin için sana teşekkür ederim Claire, bu benim için çok onur verici. Fakat sen de beni onurlandırmalısın."

O anda Claire'in aklına, Amelie'nin düşünmemiş olabileceği bir şey geldi. Tehlikeli bir şeydi. Muhtemelen de ölümcüldü.

Fakat belki, çok küçük bir ihtimalle işe yarayabilirdi.

"Buradan kaçabilirsen saklanabilecek misin?" diye sordu Claire. "Gidebileceğin bir yer var mı?"

"Morley, Blacke kasabasında bana güvenli bir yer temin edecek, tabii Morganville sınırına kadar ulaşmayı başarabilirsem," dedi Amelie. "Orada Fallon'ı düşürmenin bir yolunu bulabiliriz belki. Fakat bunu düşünmesi bile saçma. Bu tavan arasından, onlara yakalanmadan çıkamam."

Bunun için, diye düşündü Claire, *iki şey gerekli. Mükemmel zamanlama ve bolca şans.* Ev onlardan yanaydı. Claire, evin yardım edebilmek için heyecanla beklediğinin farkındaydı. Shane de silahlarıyla onu bekleyecekti.

Metal panelin gıcırdadığını ve parçalara ayrıldığını duydu. Bir süre boyunca Amelie'ye bakarak bekledi. Amelie, yaratıkları duyamıyordu çünkü hayalet gibi sessiz hareket ediyorlardı. Ama çevresel görüş gücü sayesinde yaratığın birinin merdivenlerde olduğunu görebiliyordu. Yaratık en üst basamağı çıkınca, hemen arkasında duran ikinciyi de gördü.

"Üzgünüm," dedi Claire. "Henüz senden vazgeçmiyorum."

Amelie'nin onu durdurmasına izin vermeden hızla ileri koşarak Morganville'in Kurucusu'na sarıldı.

Tuhaf ve tiksindiriciydi. Amelie'nin elbisesindeki henüz ıslak olan kan, Claire'in üzerine de bulaştı. Elbisenin içindeki vampirin kaskatı bedeni, soğuk bir mermere sarılma hissi veriyordu. Kucaklaşma sadece birkaç saniye sürdü ve Amelie şoku üzerinden atarak Claire'i itti.

"Sen *ne yaptığını sanıyorsun?*" diye sordu Claire'e. Fakat açıklamaya zaman yoktu çünkü zebaniler içeri girmek üzereydi.

Claire kendini kanepenin karşısına doğru attı, lambayı düşürdü ve alçak tırabzanların üzerinden atlayarak basamağa iniş yaptı. Adımını doğru atamayınca sendeledi ve gizli panel kapının yerine, az kalsın lime lime edilen keskin demir parçaların üzerine düşüyordu. Neyse ki dengeyi sağladı.

Korku ve heyecanın doruğundayken, önüne gelen ne varsa kenara iterek kaçmaya başladı. Canavarlardan biri arkasından geliyordu. Canavar havayı koklayınca sarı gözleri kocaman açıldı ve Claire'e kilitlendi. Ağzını açarak hırlayınca, berbat dişleri parlayarak ortaya çıktı.

Uluduğu an, Claire iliklerine kadar buz tuttuğunu hissetti ve canavarın onu kovalamaya başlayıp başlamadığını görmeyi bile beklemedi.

Amelie'yi arkasında bıraktı ve koştu.

7

Yaratık kapıdan fırladığında Claire merdivenlere varmak üzereydi. Durmadan ürkütücü şekilde uğuldayıp inleyen yaratıktan kaçabilmek için var gücüyle koşmaya devam etti. Yakalanmamalıydı. Yaratık, Claire'in üzerine sinen Amelie'nin kan kokusunu takip ediyor ve onu vampir sanıyordu. Yakaladığı an Claire'in vampirler gibi daha sonra iyileşeceğini düşünerek onu paramparça edecekti.

Ama Claire iyileşemezdi elbette. Yakalandığı an işi biterdi. Hesabını yaparak göze aldığı risk boşa giderdi. Eğer Amelie yaratıklardan sadece biriyle uğraşmak zorunda kalırsa daha kolay kaçabilirdi. Claire'in teorisi böyleydi. Tek umudu, kendini bir hiç uğruna feda etmiş olmamaktı.

"Shane!" diye bağırdı, merdivenlerin başına gelip inmeye başlayınca. Gizli odanın merdivenlerinden yuvarlandığında vücuduna aldığı çizikleri, yaraları ve kas ağrılarını henüz hissetmiyordu. Onun sancısını daha sonra çekecekti. İçinde

bulunduğu panik yüzünden bütün normal tepkiler varlığını yitirmiş gibiydi. En azından hiçbir yeri kırılmamıştı; her iki ayağına da eşit derece yüklenebiliyordu. Önemli olan da buydu.

Shane merdivenlerin bitiminde içi silahlarla dolu ağır bir spor çantayla durmuş, Claire'e bakıyordu. Hareket etmiyordu. Sadece... Çok tuhaf görünüyordu.

"Shane!" diye seslendi Claire, bir kez daha. Arkasına dönüp baktı. Yeşil gözlü, keskin pençeli ve komik yazlık elbisesiyle, canavarın peşinden geldiğini gördü.

"Shane, silaha ihtiyacım var!" Silahın nasıl bir şey olduğunun şimdilik önemi yoktu. Bilimsel davranmanın sırası değildi.

Fakat *Shane kıpırdamıyordu.* Hayır. Artık hareket ediyordu; elindeki spor çantayı gürültüyle yere bıraktı.

Ona bir şeyler oluyordu. Gözleri...

Değişiyordu.

Olamaz. O hengâmede, Shane'in bir vampirle karşı karşıya gelmesinin etkilerini unutuvermişti...

... Ya da vampir gibi kokan biriyle.

Shane'in gözleri kapalıydı. Açtığında, dikey olarak yarılmış siyah göz bebekleriyle, parlak sarı gözleri ortaya çıktı.

Parmak uçlarından sert bir şekilde çıkan pençeleriyle, süper kahramanın kâbus versiyonu gibiydi fakat tek farkı, dönüştüğü şeyin daha değişik, çok daha kötü bir yaratık olmasıydı. Hırlaması öfke doluydu, tıpkı bir hayvanın delirmesi gibiydi.

Claire kalp kırıklığı, öfke ve korku dolu bir çığlık atarak yapabileceği tek şeyi yaptı: Shane değişimini tamamlamadan önce merdivenlerden aşağı hışımla inerek, onun yanından geçip gitmek. *Shane'i* de ele geçirmişlerdi. En kötüsü de Shane daha yakınındaydı, daha hızlıydı ve ondan kaçma şansı çok düşüktü. Claire'in tek avantajı, Shane'in henüz yeni değişmeye başlamasıydı; hâlâ acı içinde ve kafası karışıktı.

Ondan kaçmaktan başka çaresi yoktu.

"Lütfen," diye fısıldadı. Gözyaşları tamamen korku ve kalp ağrısı yüklüydü çünkü Shane'in yaşadığı değişim ve ızdırap karşısında korkudan başka bir şey hissedemiyordu. "Lütfen Shane, benim. Claire."

Değişimi hızlanmıştı ve gözlerinde Shane'den geriye hiçbir şey kalmamıştı. Sadece saf öfke vardı. Kıyafetleri değişimine ayak uydurmuştu fakat bu da uzun sürmeyecekti; pençeleri çoktan kot pantolonunu parçalamaya başlamıştı.

Claire derin bir nefes aldı, iki eliyle birden tırabzanlara tutundu ve Shane'in daha önce binlerce kez yaptığı gibi, üzerinden kayarak aşağı indi. Michael'ın koltuğuna düştü ve neredeyse yarım metre sıçrayarak sallantılı bir şekilde TV'nin önüne atlayıp dengede durmaya çalıştı.

Shane onun ardından hırlıyordu. Claire dönüp baktığında sevgilisinin, değişimini neredeyse tamamlayarak zebani kılığına büründüğünü gördü. Kasları şişiyor, yer değiştiriyor ve dört ayak üstünde durmasına neden oluyordu. Bedeni artık bir insan gibi görünmekten çıkmıştı.

Claire bunların hepsini alelacele görebildi ve bir anda Shane, aradaki mesafeyi kapattı, Claire'i yere devirip üzerine çıktı.

Claire ellerini bir şekilde araya koyarak onun tenine -hayır, artık ten denemezdi, parmaklarına batan sert *postuna*- bastırarak ittirmeye çalıştı. Shane'in ağzı *-burunla bitişik ağzı-* açılıyordu ve dişleri kesinlikle sivri ve upuzundu. Claire birazdan ölecekti işte.

Claire bunu görmemek için gözlerini sımsıkı kapadı.

Shane, Claire'in içinde yankılanacak derecede derin bir acı ve kederle ulumaya başladı. Claire, Shane'in nefesinin sıcaklığını ensesinde hissediyordu. Gözlerini açıp onunkilere bakmak istedi.

"Benim," diye fısıldadı. "Shane. Benim."

Shane hırladı ama bedeni ağlamaklı bir ulumayla tekrar gerildi. *İşte, buraya kadarmış,* diye düşündü Claire. Hayatını riske atmıştı ve bu sefer, en sonunda, kumarda kaybeden taraf olmuştu. Tam anlamıyla korktuğu söylenemezdi, girdiği şok her şeyin önüne geçiyordu. Fakat üzgündü. Herkes dururken, sonunu getiren kişinin Shane olmasına üzülüyordu. Shane'in yaşadığı onca acının, kayıpların üzerine bir de bunun ekleneceğini ve bununla yaşamak zorunda kalacağını düşünerek onun için üzüldü.

Claire hareket edebiliyordu. Shane artık üzerinde değildi, başka bir şeye odaklanmıştı.

Merdivenlerden Claire'i yakalamak için atlayan diğer zebaniyle çarpışmak için onu serbest bırakmıştı.

Kanepenin yanında, yerde yuvarlanarak ve hırlayarak birbirleriyle boğuşuyorlardı.

Claire, kazananı görmek için beklemedi; bütün içgüdülerine, Shane'in damarlarında dolaşan programlanmış sezgilere rağmen bunu yapmadı. Shane ona bir şans tanımıştı ve Claire'in ondan isteyebileceği tek şey de buydu zaten. Ne olursa olsun oradan uzaklaşmalı ve elinden geldiği kadar onları Amelie'den uzaklaştırmalıydı.

Ev gerçekten de ondan yanaydı çünkü mutfak kapısına yönelir yönelmez, musluk patlamışçasına lavabodan fışkıran su, Claire'in yüzünü ve gövdesini ıslatıp Amelie'nin kanının büyük bir kısmını arıtmaya başladı. Claire orada durup vücudunu deli gibi ovalamaya başladı ve su kesilince Shane'in en sevdiği yangın söndürücü el bombalarından birini aldı. Mutfak kapısı ardına kadar açılınca el bombasını hazır etti ve Shane'le diğer köpek içeri girince arka kapıya yöneldi. Bombayı dosdoğru onların üzerine fırlattı. Bomba Shane'in ayağının dibine düştü ve bir anda patlayarak her tarafı bembeyaz toz bulutuna boğdu.

Claire, onların dikkatini büsbütün dağıtmanın avantajıyla, arka bahçeden sokağa doğru hızla koşmaya başladı.

Sokak lambaları yanmıştı ve her tarafı aydınlatıyordu. Claire bir komşudan yardım istemeyi düşündü. Fakat komşuların herhangi birinin artık güvenilir olabileceğinden emin değildi (önceleri de pek güvenilir oldukları söylenemezdi gerçi). Shane'in arabası Jenna'nın evinin oralarda bir yerde olmalıydı ama Claire, Shane'e arabayı nereye park et-

tiğini sormamıştı hiç. Ayrıca bu gece saklambaç oynamak için hiç de uygun bir gece değildi. Polisler onu arıyordu ve şimdi bir de -neydi *o yaratıklar*, zebani mi, *kurtadam mı?*- bunlar çıkmıştı.

En azından buraya kadar onu takip edememişlerdi. Henüz değil. Hızlı durulama çözümü ve pudra bombası işe yaramış olmalıydı. Claire onların kafasını karıştırmış ve koku alma duyularını geçici olarak devre dışı bırakmıştı belki de.

Claire gelişigüzel bir yöne döndü ve hızla koşmayı sürdürdü. Sokak lambalarına denk geldikçe duraklıyor, arkasını kolladıktan sonra etrafta polis olmadığına bakıyordu ama ortalık gayet sakindi. Hem de fazlasıyla sessiz ve sakindi.

Sessizlik, polis sirenlerin yükselmesiyle bozuldu. Üç polis otosu kırmızı mavi ışıklarıyla etrafı ana renklere boyarken, Claire çitlerin arkasına saklanarak mola verdi. Biraz sonra ortalık tekrar gri rengine döndü. *Cam Ev'e gidiyor olmalılar,* diye düşündü Claire. Amelie 911'i aramazdı ama komşulardan biri bütün o tuhaflıkları göz ardı edemeyecek kadar paniklemişti demek ki. Sonuçta Morganville, kanunlara itaat eden bir kasabaydı artık.

Ya da biri Morganville'in En Çok Arananı'nı, yani Claire'i görmüş ve polislere haber vermişti? İşte bu hiç de iyi olmazdı.

Claire çalılıkların arasından çıktı. Evden ıslanarak çıktığı için soğuk çöl akşamında kıyafetleri yavaş yavaş kururken, Claire'i bir üşüme aldı. Ne kadar hızlı ve çok koştuysa da

serinlikte hemen üşümeye başlamıştı. Normalde Myrnin'in laboratuvarına giderdi fakat oraya giderek kendini daha çok tehlikeye atmış olurdu. Yine de bildik bir yerin rahatlığına hasret kalmıştı; mantıksız bir şekilde. Ya da çılgınca. Bilinen şey, her zaman, bilinmeyenden daha iyiydi.

Kes şunu, dedi kendi kendine sert bir biçimde. *Sen bir bilim insanısın, değil mi? Bilinmeyenden korkmayı kes.* Böylece biraz sakinleşmişti. Bilim sayesinde, saldırganları uzaklaştırmak için üzerine bulaşan Amelie'nin kanını temizlemeyi akıl etmişti. Ve bilim sayesinde, yangın söndürücü el bombalarını kullanmıştı. Bilinmeyen, her zaman ürkütücü değildi; keşfedilmemiş avantajlarla doluydu. Bir şeyden kaçmaktansa, bir şeye doğru koşmalıydı.

Cam Ev, ölümcül tehlikedeydi; Amelie karmaşadan faydalanıp küçük Blacke kasabasına kaçmayı başardıysa, Fallon, Kurucu evlerinin varlığını kesinlikle sona erdirmek isteyecekti. Amelie'nin son sığınaklarını, onların evini yok edecekti.

Claire önünde dikilip kavga ederek evi kurtaramayacağının farkındaydı; bu savunma amaçlı bir yoldu fakat şimdi ihtiyacı olan, hücumdu. Fallon'a ulaşması gerekiyordu.

Bütün bunları sona erdirmeliydi. Shane için, Michael için, Cam Ev'in güvenliği için. Ayrıca tehlikenin kalbine giderken yalnız olmayacaktı...

Çünkü Eve çoktan oradaydı.

Claire kasabanın sınırına varana kadar gölgelerin arasında koşmaya devam etti. En azından nasıl gidileceğini hatırlı-

yordu. Birkaç hafta öncesine kadar MIT'de yaptığı düzenli yürüyüşler de onu Morganville'deki nispeten kısa mesafe koşulara hazırlamıştı. Bugünlerde karanlığa gizlenmek sıkıntılı değildi, ansızın bir vampir saldırısına maruz kalma tehlikesi yoktu. Gerçi Myrnin'in nerede olduğunu da bilmiyordu, Amelie'nin Cam Ev'den kaçıp kaçamadığını da. Kaçtıysa o zaman Shane...

Amelie'nin peşinen koşuyor olmalıydı.

Claire bunu düşününce canı sıkıldı. Shane içten içe hiçbir zaman vampirlerden hoşnut değildi. Morganville'i vampirlerin pençesinden kurtarmanın bir yolunu bulmak için zamanında babasının ekibine katılarak gönüllü olmuştu. Fakat Claire, onun vampirleri artık bir nebze kabullenmeye başladığını düşünmüştü, özellikle de Michael'ı. En yakın arkadaşınızın giderek sivrilen köpek dişleri, ön yargılarınızı yeniden değerlendirmenizi gerektirirdi elbette.

Fakat vampirlere duyduğu öfke, Shane'in içinde yer etmişti bir kere ve bu kendi tercihi de değildi. Şimdiki durum da ondan farksızdı. Claire, Shane'i o hâlde görmek istemiyordu. Kana susamış, öfkeli ve vahşi hâldeki Shane'dense, vampirlerden nefret eden versiyonu daha iyiydi.

Hatta şu anki her şeyden daha iyilerdi o zaman.

Claire yol üzerindeki parklardan birinde, küçük fıskiyenin başında durdu ve üzerinde Amelie'den hiçbir kan izinin kalmaması için uğraştı. Ne kadar iyi olduğunu bilmiyordu. Shane'in algılarının en üst seviyeye ulaşmasının ne faydası olurdu emin değildi ama Fallon avcı köpekleri yaratırken

kesinlikle kusursuz bir iş çıkarmıştı. Claire her ne kadar Shane'in yanında olmak istese de onu bir daha asla bu hâlde görmek istemiyordu.

Elbiseleri ıslanınca, havanın soğuğu yine etkisini göstermeye başlamıştı. *Eğer hayatta kalırsam, bu işler bittikten sonra fena hasta olacağım*, diye düşündü.

Gün Işığı Birliği'ne giderken katlanması en zor şey, soğuk hava ve rüzgârın etkisiyle peşini bırakmayan çalı topaklarıydı. Claire ne kadar kaçmaya çalışsa da sert esen rüzgâr çalı topaklarını onun üzerine savuruyordu. Yuvarlak çalıdaki minik dikenler pantolonuna saplanınca çıkarması zordu ve onları çıkarmaya uğraşırken eline batarak kaşıntılı deliklere neden oluyordu. Çalı topaklarının bir diğer özelliği de kümeler hâlinde yuvarlanmalarıydı ve Claire bu yüzden *otlardan kaçma* oyununu hiç istemediği kadar çok oynamak zorunda kalıyordu...

Köşeyi döndüğünde parlak neon ışıkları gördü. Kasabanın bu kesimi henüz yapım aşamasındaydı ama sitelere sessizlik çökmüştü ve işçiler çalışma aletlerini bırakarak evlerine gitmişti. Her yanı saran taze ahşap ve talaş kokusu yüzünden, kavşağa geldiğinde oluşan hapşırma isteğini bastırmaya çalıştı. Solundaki çift şeritli neon ışık, turuncu ve parlak sarı renginde kıpraşıp duruyordu.

Gün Işığı'ndakilerin kullandığı yaka iğnesindeki gibi, gün doğumu resmi yanıp sönüyordu.

Claire dikkatle ilerlemeye başladı, etrafta kimseler görünmüyordu. Park yerinde birkaç araba vardı ve daha yak-

laşınca, Eve'in şık krom kaplamalı cenaze arabasının da aralarında olduğunu gördü. İlk anda Eve'in hâlâ orada olduğunu düşünerek rahatlayan Claire daha sonra farklı ihtimalleri de düşündü. Fallon, Eve'i de vampirlerle aynı yere, alışveriş merkezine kapatmaya karar vermiş ve arabasını da park yerinden kaldırtmayı henüz düşünmemiş olabilirdi. Yani cenaze arabasının orada bulunması demek, Eve'in de orada olduğu anlamına gelmeyebilirdi. Eve, arabayı önceden park etmişti ama belki de şu an başka yerdeydi.

Claire, onu bulmak ve Fallon'a ulaşmak için içeri girmek zorundaydı.

İçine düşen bin bir türlü şüpheyi, binaya doğru yürürken kafasından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Eve de buraya aynı amaçla gelmişti. Fallon'ı durdurmak için. Peki ne kadar başarılı olabilmişti?

Ondan daha iyisini yapabileceğimi nereden bilebilirim ki? Keşke Myrnin, Jenna ile birlikte gitmeseydi, diye düşündü Claire. Deli patronuna her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

İlk atacağı adım -ve tek çaresi- Gün Işığı Birliği'nde neler olup bittiğini öğrenmekti. Eğer Eve hâlâ içerideyse bir müttefiki var demekti. Yoksa Claire için bu durum, Fallon'ı bulup her şeyi bir anda sona erdirmek için daha teşvik edici olurdu.

Uzaktan gelen bir uğultu duydu, fazlaca uzun süren ve ürkütücü bir uğuldama.

Bazen gidilecek en güvenli yer, tam da düşmanın bulunduğu yerdi.

*

Ön kapıdan girmek mümkün değildi; lobinin ışıkları yanıyordu. Claire doğru açıya geçip baktığında, daha önce resepsiyonistin durduğu masanın arkasında gömlekli bir bodyguardın durduğunu gördü. Eve ya da Fallon'a dair bir iz yoktu. Claire binanın yan tarafını geçti ve bir pencere buldu –kilitliydi. Ofislerin ışığı yanmıyordu. Claire alarm olabileceğini düşünerek her ihtimale karşı binanın çevresini dolaştı.

İyi ki öyle yapmıştı çünkü binanın arkasındaki pencerelerden biri açıktı. Ardına kadar değil ama alarm olmadığını düşündürecek kadar aralanmıştı. Claire yerdeki paslanmış inşaat demirini alıp pencereyi yukarı itmek için kullandı. Pencere bir şeye takılmış olmalıydı ve bu yüzden kapatılamamıştı demek. Claire camı kırmaktan korkarken, sonunda pencere takıldığı yerden kurtuldu ve yukarı doğru açıldı.

Ardına kadar açılmış olmasına rağmen çok da geniş sayılmazdı. Claire dikkatli bir şekilde, esnek hareketlerle içeri girdi ve sendeleyerek kitaplar ve şişelerle dolu loş bir depoya baş aşağı düştü. Aslında her şey sıkıcı derece sıradan görünüyordu. Tuvalet kâğıdında, temizlik malzemelerinde ve insanı daha iyi biri yapmak amacıyla okunacak kitaplarda bir fenalık olduğu düşünülemezdi. Burası Gün Işığı Birliği'nin halka açık yüzüydü. Gizli yüzüyse o kasvetli alışveriş merkezi ve yerleşim bölgesi adı altında vampirleri tuttukları yerdi. Üstelik ne için?

Türlerini sona erdirmek için.

Claire malzeme odasının kapısını yokladı. İçeriden açılabiliyordu. *İçeride kilitli kalma ihtimaline karşı bir önlem*

herhâlde, diye düşündü. Fakat diğer taraftaki kolu çevirmeyi deneyince açılmadığını fark etti. İçeriden bir parça bant alarak ne olur ne olmaz diye kilidi tutturdu. Böylece onları çok fazla uğraştırmayacaktı. Eve ile birlikte hızlıca kaçmaları gerekebilirdi. Öyle bir durum yaşanmamasını umuyordu tabii ama akıllı insanlar, olasılıkları her zaman hesaba katardı.

Koridorlar sessizdi, tıpkı fazlasıyla sessiz sakin malzeme odası gibi. Halı kaplı, eşyasız, ahşap kapılar ve tabelalarla dolu koridorlar hâlâ boya kokuyordu. Hannah Moses'ın kendine ait ofisi vardı. Claire, onun ofisini görünce dikkat kesildi. Fakat neyse ki mesai bittiği için kapısı kilitli, ışıkları kapalıydı. Nasıl işliyordu bu sistem? Polis şefi vaktini şehir ve Fallon için çalışmak şeklinde ikiye mi ayırmak zorundaydı? Yoksa buradaki -en azından kâğıt üzerinde- daha çok, gönüllülük işi miydi? Hannah'nın da en az Shane kadar seçme şansı olmamıştı fakat Claire'e göre Fallon bu durumu şimdilik yasal bir şey gibi gösterecekti.

Claire sesleri duyduğunda lobiye yaklaşmıştı. Diğer koridora bağlanan yere gelince sağa döndü ve seslerin geldiği yönü takip etmeye başladı. Çünkü bu ses, Eve'e aitti. Ses tonunu duyar duymaz tanımıştı fakat ne söylediğini duyamıyordu. Sözleri belli belirsiz bir şekilde kaybolup gidiyordu.

Koridorda tek kapı vardı ve o da en uçtaydı.

Fallon'ın ofisiydi bu.

Claire biraz daha yaklaşarak ne konuştuklarını anlamaya çalıştı ama kelimelerin çoğunu seçemiyordu. Michael'ın adı

geçmişti. *Hiç şaşırmadım,* diye düşündü. Claire'i asıl endişelendiren, Eve'in konuşmasıydı.

Sanki çok... Rahattı. Sakin. Hatta uyuşturulmuş. Fallon, Eve'e bir şey mi yapmıştı? İlaç mı vermişti yoksa?

Fallon'ın sesini çok net bir şekilde duymaya başladığında, Claire kapıya sadece üç adım uzaklıktaydı. Diğer tarafa doğru iyice yaklaşarak dinledi.

"Garip, biliyorum ama sana hayranım. Buraya gelerek gösterdiğin cesarete hayranım. Canavarın içine gömülmüş o genç adamda bile hâlâ bir şeyler olduğuna dair duyduğun güçlü inancına hayranım. Belki gerçekten de bir şeyler kalmıştır ama o çok genç. Tabii öyle olduğunu umuyorum, senin için."

"Onu serbest bırakmalısın," dedi Eve. "Eğer bırakmazsan seni öldürürüm." Sözleri sertti fakat ses tonu için aynı şey söylenemezdi. Neredeyse kıkırdamak üzereymiş gibi konuşuyordu. "Bana ilaç verdin. Suyuma ilaç kattın. Bu çok adice."

"Sana zarar vermek istemedim Eve," dedi Fallon. "Ben senin için savaşıyorum. İnsanlık için. Sen gerçeği kolayca kabul edemiyorsun. Bu senin suçun değil ama tehlikeli bir şey, hem senin hem de benim için. Sen ve arkadaşın Claire, diğerleri gibi değilsiniz. Vampirleri, sorunları olan birer insan gibi görüyorsunuz. Fakat bu yanlış, hem de çok. Onlarda insanlıktan eser yok."

"Michael hâlâ aynı Michael."

"Yanılıyorsun. Görüyorum ki bunu sana kanıtlamadan inanmayacaksın Eve. Sen henüz çok genç bir kızsın, yani-

bir vampirle yaşadığı ilişkiyi böylesine katı bir şekilde savunan birini daha önce hiç görmedim. Bu beni üzüyor. Aynı zamanda ümitlendiriyor da."

O sırada tiz bir şekilde çalan telefonun sesi duyuldu ve Fallon cevapladı. Çok fazla konuşmasa da sözleri fazlasıyla öfkeli ve sertti. "Nasıl? Hangi beceriksizin işi bu? Evet, onlarla konuşmak istiyorum. Orada tutun. Geliyorum." Telefonu kapadı ve Claire'in anlamadığı akıcı bir dilde, arka arkaya küfürleri sıraladı. Hangi dilde olduğunu anlamasa da Claire adamın küfür ettiğini anlamıştı; ses tonundan belli oluyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Eve. Gücünü toplayıp ayağa kalkmak istiyor gibiydi ama pek iyi bir iş çıkardığı söylenemezdi. "Michael mı? O iyi mi?"

"Gidip görelim haydi," dedi Fallon acımasızca. "Ona ve diğerlerine soracağım bazı şeyler var."

Claire bu sözlerin üzerine yoldan çekilmesi gerektiğini hissetti. Arkasını dönüp koridorların birleştiği noktaya kadar koştuktan sonra hızını kesmeden sağa döndü ve duvara yaslandı. Bir saniye sonra Fallon'ın kapısının açıldığını ve Eve'in uyuşuk, rüyada gibi konuşmalarını duydu. "Nereye gidiyoruz?"

"Genç Michael'ı ziyarete, unuttun mu?" dedi Fallon. "Ve senin aşkına layık olmadığını görmeye. Gel bakalım tatlım, kolunu uzat. İşte oldu. Ne hissediyorsun?"

"Başım dönüyor," dedi Eve. Sesi hiç de iyi gelmiyordu. "Sarhoş muyum? Eve gitmem gerek, gerçekten. Çok geç

oldu. Claire endişelenir. Çok evhamlıdır. Claire. Çok fazla düşünür. Sürekli düşüncelidir. Keşke biraz kendini bıraksa ve... Bilirsin işte. Sadece öyle olsa."

"Eminim o iyidir," dedi Fallon. Claire dişlerini sıkıyordu. Ne kadar da yalancı biriydi. Fallon ona, Claire'in tutuklandığını ve polis merkezine götürüldüğünü bilmesine rağmen yalan söylüyordu. Hatta muhtemelen nezarethaneden kaçtığını ve peşine de zebanilerin düştüğünü biliyordu.

Gerçek şu ki Fallon, Eve'e ne kadar tecavüz hapı verirse versin, onun Michael'a olan aşkını alt edemeyecekti. Fallon en nihayetinde bunu anladığındaysa, Eve daha da büyük bir tehlikede olacaktı.

Claire ayak seslerini duyunca yerinden kıpırdayıp kıpırdamamakta kararsız kaldı, saklanacak bir yer yoktu; arkasındaki kapı kilitliydi, malzeme odasına geri koşsa fark edilirdi. Nefesini tuttu, hiç kıpırdamadan durarak Fallon ve Eve'in köşeye kadar gelişlerini ve sonra sola, lobiye doğru dönüşlerini dinledi. Onun olduğu yönün tam tersine gidiyorlardı.

Eve kendi başına yürüyebiliyor ama çok zorlanıyordu; askeri botlarının üzerinde zar zor dengede kalabiliyordu. Fallon destek olmak için onu kolundan tutmuştu ve hâlinden gayet memnun görünüyordu. Diğer kolunu da Eve'in omzuna attığını görünce, Claire gözlerini kısarak ona baktı. Çünkü Fallon'ın böyle bir şey yapmaya hakkı yoktu.

Fallon'ın, Michael'a bir kötülük yapmanın peşinde olduğu kesindi; Eve'in kalbinin kırılmasını, içindeki aşkının

sona ermesini istiyordu. Fakat Claire buna izin veremezdi. Tek sorun, ne yapacağını bilmemesiydi. Fallon ile Eve lobiye gelmişlerdi. Claire, Eve'in çantasını yanına almadığını fark etti. Tabut şeklinde, gümüş çivili siyah bir çantası vardı. Eve o çantaya bayılırdı. Asla bir yerde unutmazdı. Tabii unutmasına neden olacak kadar ilaç verilmediyse.

Claire geri döndü ve Fallon'ın ofisine doğru koridorda sessizce ilerlemeye başladı. Kapısı kilitli değildi -*bu ne rahatlık*- içeri girip hızlıca odayı taradı. Hiç ummadığı kadar geniş bir odaydı; Fallon'ın büyük, ahşap masasının arkasındaki duvarda, altın ışıltılı gün doğumu levhası vardı. Odadaki her şey altın sarısı, turuncu ve kahverengiden ibaretti. Yani zevkli ve yatıştırıcı bir tasarıma sahipti.

Eve'in tabut çantası, masanın karşısındaki misafir koltuğunun yanında, yerde duruyordu. Claire cüzdanı alıp içine baktı, Eve'in arabasının anahtarları vardı. Acil durumlar için biber gazı spreyini almayı da ihmal etmemişti. Ne yazık ki yanında götürdüğü dev sırt çantası ortalarda görünmüyordu; tam da Claire'in öyle bir cephaneliğe ihtiyacı olduğu anda. Claire, Eve'in cüzdanını omzuna atarak masanın diğer tarafına geçti ve çekmeceleri açıp baktı. Sıkıcı şeyler. Ofis malzemeleri. Birkaç dosya ama çoğu sivil planlamayla ilgiliydi ve vampirlerle alakası yoktu.

Fakat çekmecelerden biri kilitliydi. Kilitli çekmeceler her zaman ilgi çekicidir.

Claire ofis malzemelerinin olduğu çekmeceyi tekrar açtı ve uzun çelikten mektup açacağını aldı. Kilitli çekmecenin

üst kısmına sokarak açmaya zorladı; biraz aralamayı başarmıştı ama mektup açacağı işe yaramayacak kadar elastikti.

Keskin, sivri uçlu bir makas daha iyi iş görürdü.

Çekmece hafif bir gürültüyle açıldı ve düzenle yerleştirilmiş bir dizi dosya ortaya çıktı. Her biri etiketlenmişti. Ve Claire, etiketlerdeki isimlerin tamamını tanıyordu.

Hepsi vampirdi.

Amelie'nin, Myrnin'in, Oliver'ın ve Michael'ın dosyalarını alıp masanın üzerine yaydı. Amelie'nin dosyası, diğerlerinden daha kalındı. Genel bir izlenim edinmek için hızlıca göz attı. Fakat karşısına çıkan şey, resmen bir tarihti. Amelie'nin doğumu, ölümü, yeniden canlanması gibi şeylerden bahseden ve daha önce hiç görmediği türden, derin bir geçmiş yer alıyordu. Hem insan hem de vampirlerden oluşan soy ağacı da mevcuttu. Yıllar boyunca vampire dönüştürdüğü kişilerin isimleri yazıyordu. Uzunca bir liste olmasına rağmen, son yüzyılda yeni vampir yaptığı kişiler arasındaki süreler giderek açılmıştı. Ta ki Sam Glass ve sonrasında onun torunu Michael'a kadar.

Tuhaf bir şekilde ürkütücü, antika bir el yazısıyla biri -muhtemelen Fallon- Michael'ın isminin altına bir not düşmüş ve *yolun sonu* yazmıştı. Son derece huzursuz edici bir şeydi bu.

Dosyanın arkasında bir kâğıt vardı ve tamamen el yazısı kullanılarak Fallon'ın Amelie hakkındaki gözlemleri yazılmıştı. Güçlü ve zayıf yanları sıralanıyordu. Claire yazılanları hızlıca tararken, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Çünkü listede kendi adı da geçiyordu. Üstelik *her iki* sütunda da.

Güçlü yanları başlığı altında "Amelie, insanların güçlü savunucusu ve dostu," yazıyordu. Claire, Amelie ile olan ilişkisini bu şekilde tanımlamazdı. Fakat *zayıf yanları*'nın altında, "Amelie, kıza aşırı derecede düşkün. Ve kızın tehdit altında olması Amelie'nin kararlılığını kırabilir," yazıyordu.

Claire bundan o kadar da emin değildi fakat Fallon'ın böyle bir şey denemesi, yine de Amelie için iyi sonuçlar doğurmayacaktı.

Michael da *zayıf yanları* başlığı altındaydı. "Michael Glass'ın tehdide maruz kalması, Samuel Glass'ın Morganville'de kalan tek akrabası olduğu ve Amelie'nin Samuel Glass'a olan bağlılığı bilindiği için etki sağlayabilir."

Kesinlikle insanın keyfini kaçıracak şeylerdi bunlar.

Myrnin'in geçmişini okumak ilgi çekici olabilirdi ama Claire, bu kısmı atlayarak onun güçlü ve zayıf yanlarını okumayı tercih etti. Şimdiki listede de kendi adı geçiyordu, zaten aksini beklemiyordu. Görünen o ki Fallon, Claire'in tehdit edilmesi durumunda Myrnin'in dize gelmesini sağlayacaktı.

Muhtemelen bu konuda haksız sayılmazdı.

Oliver'ın listesinde, adı bile geçmiyordu. Fakat Amelie vardı... *Zayıf yanları* sütununun altında. *Güçlü yanları* sütununda kimsenin adı yoktu. Sadece bir kelime yazıyordu.

"Acımasız."

Michael'ın dosyasının ilk sayfasında kırmızı bir damga vardı. "TEDAVİ," yazıyordu.

Claire kaşlarını çatarak damgayı inceledi. Damganın altında Gün Işığı Birliği'nin sembolü vardı. Claire bunun ne anlama gelebileceğini çözemedi fakat, *hiç de iyi bir şey gibi görünmüyor,* diye düşündü.

Dosyaların tamamını yanına almak istiyordu ama hepsini taşıyamazdı, çok ağırdı. Fallon'ın yazdığı notların hepsini yerinden sökerek aldı ve Eve'in tabut çantasına sığacak şekilde katlayıp koydu. Çekmeceyi kapatıp toparlanmaya başladı.

O sırada gözüne bir şey takıldı... Masanın üstündeki tepside bir dosya daha vardı. Onun da üzerine TEDAVİ damgası basılmıştı. Dosyayı açtı, çok yakından tanımadığı bir vampire aitti. Bay Ransom, yerel cenaze evini işleten yaşlı ve ruhani bir adamdı.

TEDAVİ damgasının altında bu sefer küçük kutucuklar olduğunu fark etti. Daha önce hiç gözüne çarpmamıştı. Kutucuğun birinde GÖNÜLLÜ, diğerinde ise ZORUNLU yazıyordu.

Ransom'ınkinde ZORUNLU kutucuğu işaretlenmişti.

Dosyayı açınca, yine karşısına kişinin hikâyesi çıktı. Güçlü ve zayıf yanlarını analiz eden sayfa ise aradaydı... Ransom'ın dosyasında çok fazla bilgi yoktu. Fazlasıyla yalnız, insanlarla ve diğer vampirlerle bile pek iletişim kurmayan biriydi.

Fakat bu dosyada bir sayfa daha vardı. Yeni bir sayfa. Bay Ransom'ın fotoğrafı yer alıyordu.

Adam gerçekten... *Ölü gibiydi.*

tg: kaktusunx

Tepeden çekilmiş bir klinik fotoğrafıydı. Bay Ransom bedeninin yarısına ince, beyaz bir çarşaf örtülmüş hâlde, metal bir masada yatıyordu. Vücudunda yara izi yoktu. Yaşlı, solgun ve zavallı görünüyordu. Claire bir vampirin, kalbine kazık saplanmadan bu şekilde yatabileceğini ve fotoğrafının çekilebileceğini hayal bile edemiyordu. Fakat Ransom'ın kalbinde kazık falan yoktu. En ufak bir yara bile almamıştı.

Sadece ölmüş gibi görünüyordu.

Sayfayı çevirdi. Kısaca yazılmış, medikal bir rapor buldu.

Denek Ransom, Tedaviyi Protokol H'de yer aldığı şekliyle, yaşına, boyuna ve kilosuna uygun dozlarda adı. Kısa süren bir zihin açıklığının ardından ruhsal durumu hızla çöküşe geçerek komaya girdi. Üç kritik günün ardından uyandıktan sonra ciddi bir acı ve endişe belirtisi gösterdi. Ses kaydı yapıldı fakat konuştuğu dil, gözlemcilerin hiçbirine tanıdık gelmiyordu.

Kısmi açıklığının üçüncü bölümünden sonra Denek Ransom hızlı bir zihinsel ve fiziksel çöküş yaşadı. Önceki denemelerde de dokümante edildiği gibi bu çöküşün başarısızlık oranı da %73 civarındaydı. Gerçek İnsan'a dönüşerek geçirdiği kısa bir sürenin ardından ölümcül bir iskemik inme olgusu yaşadı. Ölüm zamanı: 13:48 saatleri.

Tanrı onu affetsin.

Bay Ransom ölmüştü. Tedavi dedikleri şey yüzünden.

Yüzde yetmiş üçlük bir başarısızlık oranı varsa, buna tedavi denemezdi, değil mi?

Çekmeceyi tekrar açıp Michael'ın dosyasını aldı. Dosyada bulduğu kâğıtta, zorunlu tedavi yazan kutucuk işaretlenmişti.

Bay Ransom'a ne olduysa aynısını Michael'a da yapmayı düşünüyorlardı.

Claire, Ransom'ın dosyasındaki raporu alarak çantadaki diğer kâğıtların arasına tıkıştırdı ve hemen malzeme odasına gidip pencereden dışarı çıktı. Fallon ve Eve'den bir iz yoktu ama lastik izlerinin, köşeyi dönerek kaybolduğunu fark etti.

Claire anahtarları cüzdandan çıkarmaya çalışırken Eve'in cenaze arabasına doğru koşturdu.

Eve'in arabasını pek sürmemişti fakat Shane'in canavarından daha zor olacağını sanmıyordu. Virajlardaki manevra sıkıntıları yüzünden, daha çok okyanus gemisi gibi denebilirdi. Claire motoru çalıştırdı ve neredeyse tamamı boş olan otoparkta süper geniş bir dönüş yaparak caddeye yöneldi. Tam hangi yöne döneceğini kontrol ederken, kulağına çok yakından bir ses geldi, "Eee, nereye gidiyoruz bakalım?"

Myrnin. Claire, önlenemeyen ilk şokun ardından kendine hâkim olmaya çabasıyla dönüp Myrnin'e baktı. Claire'in koltuğuna öyle yaslanmıştı ki yanakları neredeyse birbirilerine değecekti. Vampirin gözleri, gösterge ışıklarının etkisiyle kıpkırmızı görünüyordu.

"Lütfen arkana yaslanır mısın?" diye sordu Claire, sesini kontrol etmeye çalışarak. Gerçi hâlâ tiz çıkıyordu. "Ömrümden resmen on yılı çaldın."

"Sadece on mu? Sanırım etkimi yitirmeye başlamışım."

"Burada ne işin var?"

"Saklanıyordum," dedi Myrnin. "Farkındaysan, Fallon kendine vampirleri avlayan insan-av köpeği sürüsü oluşturdu. Maalesef bir süredir benim kokumun peşindeler. Sanırım onları atlatmayı başardım ama yine de bir süre gizlenmenin daha iyi olacağını düşündüm. Bilirsin, tilki gibi kurnazımdır."

"Ve de çılgın," dedi Claire. "Jenna nerede?"

"Eve gitti," dedi. "Beni laboratuvarıma bıraktı ama orası pek de işe yarar bir durumda değildi. Gerçi ihtiyacım olanları aldım." Tişörtünün içine tıkıştırdığı şeyleri göstermek istercesine karnına dokundu. "Umarım benim gideceğim tarafa gidiyorsundur."

"Fallon'ı takip ediyorum. Sanırım Eve'i alışveriş merkezine götürüyor."

"Ah. Süper o zaman. Bu çok iyi olur. Devam et." Sanki Claire, onun limuzin şoförüymüş gibi bir havayla arkasına yaslandı Myrnin. Claire sinirden dişlerini sıkıyordu ama bir süre daha yola odaklandıktan sonra, yine Fallon'ın lastik izlerini gördü. Gerçekten de alışveriş merkezine doğru gidiyor gibiydi.

"Fallon, vampirlik için bir çeşit tedavi bulduğunu sanıyor. Bunu biliyor muydun?"

"Ha, evet," dedi Myrnin. "Fallon hakkında her şeyi, bizim geleceğimizin biricik kahramanı olmak için kapıldığı yanlış arayışlarını biliyorum. Hiçbir zaman işe yaramadı. Asla da *işe yaramayacak.*"

"Bir planın var mı?"

"Evet. Fallon'ı öldürüp onun kurduğu her şeyi yıkmak."

"Sanırım Shane olsa bunun gerçek bir plan değil, amaç olduğunu söylerdi. Bu amaca nasıl ulaşmayı düşünüyorsun?"

"Boynuna dişlerimi geçirerek," dedi Myrnin. "Daha ayrıntılı konuşmak gerekirse, o herifi kanının son damlasına kadar emmek benim için inanılmaz bir haz olacak. Yine."

"Yine derken?" Claire frene asıldı ve dikiz aynasından Myrnin'e kilitlendi. "Neden bahsediyorsun sen?"

Myrnin arka koltuktan kalkıp zar zor ön koltuğa, Claire'in yanına geçti. Kıyafetlerini bir hışımla düzeltmeye çalıştı. Hâlâ aynı uyumsuz kıyafetler içineydi. "Fallon'dan tabii ki. Onu bir kere öldürdüm. Sanırım iki yüz yıl kadar önce falandı ya da daha fazla. Bu konularda net konuşmak zor, bilirsin işte. Onu vampire dönüştürdüm. Ondan sonra da hiç umursamadım. Biraz aksi ve hastalıklı türde biriydi. İşte o zamanın şartları farklıydı. Daha fazla konuşmayalım bence."

"O *vampir* değil!"

"Evet, görüldüğü üzere şimdi değil. Ama bir zamanlar vampirdi. Ona bahşettiğim hayatı sevmedi. Kendini, vampir olmayı sevenlerden daha üstün görüyordu." Myrnin omuzlarını silkerek konuşmaya devam etti. "Aslında haksız da sayılmaz. Ama sorun şu ki ona verdiğim zamanın tamamını, işleyişi geri çevirmeye ve kendini tekrar insana dönüştürebilmeye adadı."

"Bir yolunu da buldu," dedi Claire. "Kendini tedavi etti. Michael'a da vermek istediği şey bu... Aynı tedavi."

"Ben olsam buna tedavi demezdim," dedi Myrnin. "Sadece kan emmeye bağımlı biri değil, o kadar."

"Öyleyse neye bağımlı?"

"Siz neyle yaşıyorsunuz? Hava, su, yemek, arada bir gelen yabancıların nezaketi." Myrnin ürpererek titredi, gayet sahici görünüyordu. "Kan bağımlısı olmayı tercih ederim şahsen. Kaos anlarında bulması daha kolay, şipşak. Asla bölüşülmez. Ayrıca sıklıkla bağış yapılması da serbest."

"Ama o... İnsan."

"Evet, öyle. Kalbi atıyor falan."

"Hâlâ ölümsüz mü?"

"Kimse ölümsüz değildir." Myrnin bunu oldukça ciddi söylemişti sanki. Bakışlarını diğer yana çevirip dışarı baktı. "Kesinlikle hiçbir vampir ölümsüz değildir. Doğru kuvvet kullanıldığı zaman bizler de insanlar kadar savunmasızızdır. Sadece tanrılar ve şeytanlar ölümsüzdür, biz de onlardan olmadığımıza göre. Gerçi bizi de bu şekilde ananlar oluyor."

"Yani... Yaşlanıyor mu?"

"Evet. Vampir doğasından çıktığı an, tekrar ölüme doğru ağır adımlarla ilerlemeye başladı. Kalbinin kıpırdamadan durduğu onca zamandan sonra, her atışının, ölümlü saatlerinden çaldığını düşünüyor olsa gerek. Ben kesinlikle öyle düşünürdüm."

"Bunu nasıl yapıyor?"

"Bilmiyorum," dedi Myrnin.

Oldukça sakin ve düşünceli görünüyordu. Başını arkaya yasladı ve gecenin karanlığını izlemeye devam etti. "Mantıklı en ufak bir fikrim bile yok. Onun izini kaybettiğimde, çaresiz bir şekilde tedavi bulmaya çalışıyordu. Fizikçileri, bilim insanlarını hatta büyücüleri bile işe alarak üzerindeki laneti bozmaya çalıştı. Onu burada tekrar görene kadar, yemin ederim, böyle bir şeyin mümkün olmadığını düşünüyordum. Demek ki dünyada daha öğrenilecek çok şey varmış. Sorun şu ki bazı dersler çok ama çok tatsızdır Claire. Umarım bu da onlardan biri değildir diyeceğim ama korkarım ki öyle."

Claire, Michael'ın dosyasındaki damgayı düşündü. ZORUNLU.

"Bay Ransom ölmüş," dedi. "Fallon'ın masasındaki dosyalarda yazdığına göre, bulduğu bu tedavi, sadece yüzde yirmi yedi oranında başarılıymış."

"Hiç şaşırmadım. Fallon'ın kurduğu Gün Işığı Birliği, en başından beri vampirleri durdurmayı ve onların kökünü kazımak için her yolu denemeyi amaç edindi. Tedaviyi de bunu başarmanın insancıl bir yolu olarak görüyor, değil mi? Onların dörtte üçü bile, bu büyük acıya dayanamayıp yok olur gider." Derin bir iç çekti. "İnsan kelimesinden sonra, insancıl bir süreç. Fakat tecrübelerime dayanarak söylüyorum, insanlar bu tür berbat şeyler konusunda çok becerikliler."

Claire ne bu duyduklarından ne de sakin, kibar tavırları, hastalıklı derecede fanatik bakışlarıyla Eve'i, Michael'ı

ve bütün vampirleri alışveriş merkezinde tutan Fallon'ı düşünmekten hoşlanmıştı. "Amelie'nin teslim olmasını nasıl sağladı peki?" diye sordu Claire. Myrnin cevap vermedi. "Birini tehdit etti, değil mi?"

"Kaybetmeyi en son isteyeceği kişiyle tehdit etti onu," dedi Myrnin. "Onlardan biri tabii ki Michael'dı ama küçük ekibimiz kasabaya dönmeden önce Fallon, Oliver'ı ele geçirdi ve onu Amelie'ye karşı kullandı."

"Seni de kullandı mı?" Cevap yok. Claire bunu evet olarak kabul etti. "Myrnin. Fallon şimdi de Eve'i aldı. Michael'ın dosyasında gördüğüm kadarıyla da Eve'i kullanarak Michael'ın tedaviyi kabul etmesini sağlayacak."

"Bunda bir sorun yok," dedi Myrnin. "O çocuğu severim. Fallon'ın tedavisi, sonunda sağ kalmayı başarsan bile -ki bu konuda şans genelde yaver gitmez- korkunç derecede eziyetlidir. Michael kadar genç bir vampirde nasıl bir hasar bırakacağını hiç bilemiyorum. Fallon'ın da bildiğini sanmıyorum. Bilse bile bu onu durdurmaz zaten."

Claire alışveriş merkezini artık görebiliyordu. Yukarı doğrultulan devasa endüstriyel ışıklandırmalarıyla tam bir hapishaneyi andıran alışveriş merkezinin hapishaneden tek farkı, büyük ve boş otoparkıydı. "Bir şeyler yapmalıyız."

"Ah, bunu ben de istiyorum ve gerçekleştirmek için sana ihtiyacım var. Ne de olsa sen benim asistanımsın. Üstelik maaşlı."

"Maaşımı *Amelie* veriyor. Banka hesabının nasıl işlediği hakkında en ufak bir fikrin olduğunu sanmıyorum."

"Doğru," dedi Myrnin keyifle. "Gıda, başını sokabileceğin bir çatı ve zengin bir bilgi kaynağı sunduğumuz zamanlarda her şey daha kolaydı. Tüm bu para gözlülük sinir bozucu. Hâlâ altın kullanıyor musunuz? Sanırım bende biraz olacaktı."

"Konuyu saptırmasak diyorum," dedi Claire ama aslında, *altınların mı var, nerede saklıyorsun,* gibi şeyler düşünüyordu. "Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun?"

"Bir çift ele daha ihtiyacım var. Hem insan hem de çok zeki olan birine. Şu lanet olası tasmaları sabote edebilmem için. Doktor Anderson aptal değil, her ne kadar plan yapmış olsam da bu iş sağlam bir sinir ve kalp atışı gerektiriyor. İki vampirin başarabileceği bir şey değil. Laf açılmışken, sevgili hain Irene, vampir karşıtı silahları seri üretime geçirmek için gece gündüz çalışıyor ve bunu başardığında, bizi yakalamak, kontrol etmek ve topluca sonumuzu getirmek için her şeyi elde etmiş olacaklar. Bunun olmasına izin veremeyiz Claire. Dolayısıyla benimle birlikte hapishaneye girmene ve tasmaları etkisiz hâle getirmeme yardım etmene ihtiyacım var."

"Ben aslında..."

"Savaş çıkarsa bizi öldürecekler," dedi Myrnin. "Bunu nasıl yapacaklarını da biliyorlar tabii. Şöyle söyleyeyim, fazlasıyla etkili ve acı dolu bir şekilde. Kullandıkları metotlar, diğerlerine ders niteliğinde olacak kadar uzun süre etkili ve eğer bunun acısını eski dostlarım çekmeseydi onların acımasızlıklarına hayran kalabilirdim. Bu durum çok uzun

sürmeyecek, vampirlerin çok geç olmadan kesinlikle serbest kalmalarını *sağlamak zorundayız.*" Gözlerini diğer yana çevirip baktıktan sonra, "Senin çok da tehlikede olacağını sanmıyorum," dedi. "Oliver, Leydi Grey ve ben, senin güvende olmanı sağlayacağız. Yani elimizden geleni yapacağız."

Claire'e göre bunlar pek de güven verici türden konuşmalar değildi ama şu durumda daha iyisini de bekleyemezdi. "İçeri nasıl gireceğiz?"

"Dışarı çıktığım yerden," dedi Myrnin. "Atık bacasından. Haydi o zaman. Şu komik aracı bir yere park et de hızlanalım. Umarım üstündekiler, en sevdiğin kıyafetlerin değildir."

Claire, bunun korkunç bir fikir olacağını tahmin etmeliydi.

Atık bacasından içeri girmek, Claire'in düşündüğünden de beterdi. Alışveriş merkezi boşaltıldıktan sonra, atık bacası -ikinci kattan başlayan, berbat bir diklikteki klostrofobik metal boru, uzun süredir kullanılmamış paslı çöp tenekesine kadar uzanıyordu- belli ki hiç temizlenmemişti. Küflenmiş yiyecek katmanları ve çürümüş iğrenç pislikler yüzünden, Claire bu yolda devam etmeyi tekrar düşünmek istedi ama Eve içerideydi ve ona ihtiyacı vardı. "Yapamam," dedi Claire. Bahsettiği şey, basit bir baca pisliği değildi. "Ben insanım Myrnin. Yukarı tırmanamam!"

"Buna gerek yok zaten," dedi Myrnin ve havalı bir tavırla kolunu ona uzattı. "Sen öne geç, ben seni iteceğim."

Claire'in hazırlanmasına bile fırsat bırakmadan onu minik, minicik açıklıktan içeri itmeye başladı. Claire bir anda yaşadığı bulantı ve panikle çığlık atma isteyerek geri kayarken, Myrnin'in avuçlarını kalçasında hissetti. "Hey!" diye fısıldayarak bağırdı ama Myrnin hiç durmadan onu yukarı doğru itiyordu. İğrenç pisliklerin tek işe yarar noktası, onun daha hızlı yukarı çıkmasını sağlamasıydı. Claire nelerin üzerinden kayarak geçtiğini düşünmek dahi istemiyordu. Kendini gerçekten de fazlasıyla zorladı. Kesinlikle tarif edilemez bir koku vardı. "Ellerini koyduğun yere dikkat et!" dedi Claire.

"Tamamen itme amaçlı," diye fısıldayarak cevap verdi Myrnin. "Şimdi sessiz ol. Ses yankı yapıyor." Claire, onun nasıl olup da bu dimdik yere tırmanabildiğine anlam veremiyordu ama Myrnin'in tırnaklarını pisliklerin arasına daldırarak metale geçirdiğini düşündü. Tıpkı tırmanma kramponları gibi. Her ittirmede sürekli yukarı çıkıyordu. Claire boş yere kalçasındaki elleri düşünmektense, ellerini yukarı uzatarak, ne olduğu belirsiz, yolu tıkayan şeylerin yüzüne gelmesini engellemeye çalışmalıydı. Hayatının en uzun ve aynı zamanda en kısa dakikalarıydı; strese yenik düşmemek ve bulundukları durumda mızmız kızlar gibi çığlık atarak çaresizce pes etmemek için bütün iradesine sımsıkı tutunmak zorundaydı.

En sonunda tırmanma bitti ve Claire metalin dışına kayarak çıktı. O anda bir çift güçlü ve solgun el, sağa sola salladığı kirli ellerinden tuttu ve onu yukarı çekerek ayağa kaldırdı. Claire loş ışıkta gözlerini kırparak Cambridge'ten

arkadaşı Jesse'nin parlak kızıl saçlarını ve keskin gülüşünü seçebildi. Myrnin'in deyişiyle, Leydi Grey. Claire onunla tanıştığında Jesse barmendi fakat Claire onun bir vampir olduğunu çok sonraları fark etmişti. Jesse uzun mu uzun hayatı boyunca muhtemelen pek çok işe sahip olmuştu ve bunların çoğu da birbiriyle alakası olmayan işlerdi.

"Evet," dedi Jesse, kaşlarını şüpheci bir bakışla kaldırarak. "İtiraf etmeliyim ki bunu hiç beklemiyordum." Claire'in ellerini bıraktı ve kendi gücüyle borudan çıkmaya çabalayan Myrnin'e yardım eli uzatmak için tekrar arkasını döndü. Claire, ellerinin bırakılmasına üzülmüştü çünkü bacakları hâlâ titriyordu. Kenardaki plastik sandalyeye tutunarak oturdu. *Az önce neyin içinden sürünerek çıktım ben?* Belki de en iyisi, nelerin arasından geçtiğini hiç bilmemesiydi. Duş almaya, tahta fırçasına ve çamaşır suyuna ihtiyacı vardı. Bir de yeni kıyafetlere tabii. Çünkü üzerindekileri ne kadar yıkasa da onları bir daha asla giymeyecekti.

Myrnin borunun geri kalan kısmından kayarak gelirken, Jesse de bir şeyler anlatıyordu. "*Onu* buraya mı getirdin yani? Sormadan edemeyeceğim, canın atıştırmalık bir şeyler mi çekti yoksa onun hayatını kurtarmak için bir planın var mı? Çünkü buradaki ruh hâlini biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Myrnin. "Onun hayatının Morganville'de bir kuru incir kadar bile değeri olmadığını da biliyorum. Dışarıda düşmanlardan kaçmak için tek başına uğraşmak yerine, burada, arkadaşlarının onu koruyabileceği bir yerde olması daha iyidir diye düşündüm."

"Sanki burada hiç düşmanı yok."

Myrnin omuz silkti. "Bunun hiç önemi yok. Oliver kıza bayılmıyor değil ve onunla hoş deneyimler yaşamış olan çok kişi var. Ondan beslenmek isteyecek birkaç kişi çıkar ama durduramayacağımız kadar çok değil."

"Biz mi?" Jesse kollarını kavuşturarak başını yana eğip ona dik dik baktı. "Biz derken, çoğunluğu oluşturduğumuzu farz etmeliyim, değil mi sevgili deli adam?"

"Makul bir oranda," diye kabullendi Myrnin. "Fakat ihtiyaçlar, zaman zaman öne çıkmalıdır. Sana güvenebileceğimi düşünüyorum leydim." Üzerindeki pisliklerin etkisiyle, biraz sarsak fakat gayet zarif bir reveransla Jesse'yi selamladı. Jesse'nin yüzü gülmedi. Myrnin'e, şık salon kıyafetleri yerine, kot pantolon ve dar tişörtü yüzünden bütünlüğü bozulan bir reveransla karşılık verdi.

"Pekâlâ," dedi Jesse. "İş birliğine varım. Pençelerin küçük dostumuzdan uzak durması için uğraşacağım. Ama kötü bir haberim var. Fallon da burada. Birkaç dakika önce fırtına gibi içeri girdi. Sanırım Amelie'nin dışarı çıkabildiğini ve kurtulduğunu öğrendi.

"Bu duruma hiç sevinmemiştir."

"Ah, hayır," dedi Jesse, geniş ve gergin bir gülümsemeyle. "Bodrum katında sorguya çekilmemiz emredildi. Dışarı nasıl çıktığını anlamamaları için üzerindekileri değiştirmen gerekecek ama sanırım bütün yedek kıyafetlerin hakkından geldin."

Myrnin gayet rahat bir tavırla buna aldırış etmedi.

"Bir şeyler bulurum."

"Ona ne şüphe," dedi Jesse. "Senin için bir şeyler yürütürüm. En azından, renk uyumunda senden daha başarılıyım."

Myrnin, alaycı bir gülüşle ona baktıktan sonra Jesse göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboluverdi. Myrnin ile baş başa kaldığı odanın aslında bir yatak odası olduğunu Claire o an fark etti. İçeride iki kamp yatağı ve her ikisinin de üzerinde güzelce katlanmış birer battaniye vardı. Odada bunlardan başka hiç eşya yoktu –ne de kişisel bir dokunuş. Herhangi birine ait olabilirdi ya da kimsenin değildi.

"Jesse birkaç dakikaya gelir," dedi Myrnin. "Aslında haklı. Eğer bizi aşağı çağırdılarsa, hemen temizlenmem gerek. Ben yokken biri seni ısırmaya gelirse, dikkat çekmemeye çalışsan iyi edersin. Yani ölürken çok ses çıkarma."

"Kendimi *savunabilirim*, biliyorsun."

"Çıplak elle, aç, sıkılmış ve kızgın vampirlere karşı mı? Claire. Senin iyiliğini isterim, bilirsin ama bu söylediğin kesinlikle en iyi sorun çözme taktiklerinden biri değil." Claire'in zayıf bakış açısı karşısında hayal kırıklığına uğramış gibi başını iki yana salladı. "En azından üzerindeki pislikler, kanının kokusunu bastırıyor. Sessizce bekler ve hiçbir yere kıpırdamazsan bir şey olmaz. Ayrıca kimse seni bu iğrenç hâlinle ısıracak kadar da acıkmamıştır bence."

Myrnin'in söyledikleri kulağa hakaret gibi gelse de Claire'in içini rahatlatmıştı.

Myrnin de tıpkı Jesse gibi bir anda ortadan kayboldu. Claire loş odada tek başına kalakaldı. Myrnin'in atık boru-

sunun ızgara kapağını kapattığını fark etmemişti bile; bacanın önüne gelip kapağı kaldırmaya çalıştı ama Myrnin onu yerine iyice yerleştirmişti. Kimse, yakından incelese bile, kapağın yerinden kaldırılabileceğini anlamazdı. Azıcık oynatabilmek için bile vampir gücü gerektiriyordu.

Amelie de buradan mı çıkmıştı? Mikrop tabakalarının arasından mı geçmişti? Nedense Claire bunu hayal bile edemiyordu. Amelie'nin lekesizliği, balçıkların arasından geçerek dışarı çıkıyor ve Nickelodeon Ödülleri'ndeki mülteciler gibi görünerek Morganville'e doğru yola koyuluyordu. Vampirlerin, üzerinde en çok durdukları şey, onurlarıydı.

Atık bacasına yoğunlaşıp derin düşüncelere daldığında, bir ziyaretçisinin olduğunu fark etti. Myrnin değildi. Jesse de değildi.

Michael gelmişti.

Claire irkildi çünkü Michael hiçbir ses çıkarmadan, izin istemeden *odaya girmişti.* Genelde böyle davranmazdı... Fazlasıyla vampirimsi bir hareketti. Michael evdeyken, geldiğini onlara duyurmaya özellikle dikkat ederdi. Claire, Michael'ın sadece bu yüzden ne kadar çok çaba sarf etmiş olabileceğini daha önce hiç merak edip düşünmemişti. Belki de mutfaktayken ya da koridordayken, sırf onları ürkütmemek için, ne kadar utanç verici olsa da bilerek sakarlıklar yapmak zorunda kalmıştı hep.

İşte o an Michael'ın artık böyle bir şey için özen göstermediğini fark eden Claire, onun gözlerindeki değişik bakışı da anlamaya çalışıyordu. Bedeni ve yüzündeki bas

bas bağıran durgunluk, nedense Claire'i deli gibi huzursuz ediyordu.

"Michael?" Neredeyse, *ödümü kopardın,* diyecekti ama zaten yerinden sıçraması ve kalp atışının kulakları sağır edecek kadar hızlı çarpışı, bunu söylemesini gereksiz kılıyordu. Kalp atışlarının, ilk andaki korku ve kavrama aşamasından sonra biraz daha yavaşlaması gerekirken, sanki aklının bilmediği bir şeyi bedeni biliyormuşçasına, hiç hız kesmiyordu

Yerinden kıpırdamadı. Gerçi bunun için fazlasıyla çaba gösteriyordu çünkü korktuğunu söyleyen içgüdüleri aynı zamanda birkaç adım geri çekilmesi konusunda da ısrar ediyordu. Hem de çok büyük adımlar.

Michael, "Eve'e yalan söyledim," dedi.

Her başlangıcın kafa karıştırdığı gibi bu da öyleydi. Hem beklenmedik hem de huzursuz ediciydi. "Hımmm... Tamam. Ne hakkında peki?"

"Bizi beslediklerini söylemiştim ama aslında onlar bizim zayıf düşmemizi istiyorlar. Ne kadar güçsüz, o kadar iyi. Kan veriyorlar tabii ama nedense hep ekşimiş oluyor. İlaç katılmış kanlar. Hiç de işimize yaramıyor yani," dedi Michael. Ilımlı ve temkinli konuşması, tuhaf şekilde Claire'i yatıştırıyordu. Sonunda kalp atışları eski hâline dönmüş, yavaşlamıştı. Ne de olsa Michael onun arkadaşıydı. En yakın ve en tatlı arkadaşlarından biriydi. "Sesini duydum. Buraya geldiğini anladım."

"Seni görmek çok güzel," dedi Claire. Şimdi de kendi sesi, tuhaf derecede sakin ve düz çıkıyordu. "İyi misin?"

"Hayır," dedi Michael. "Eve'i buraya getirdi. Onu bana karşı kullanacak. Çok açım. Ve senin burada olmaman gerekiyor Claire. Senin burada olmanı istemiyorum çünkü..." Acı veren bir spazm gibi dudakları seğirerek gülümsedi ama o hâli birden kayboldu. "İğrenç kokuyorsun ama."

"Üzgünüm. Pisliğe bulaştım."

"Ama yine de seni istiyorum."

Claire konuşmak için ağzını açtı ama buna verecek bir cevabı yoktu. Hem de hiç. Çünkü bu durum şok ediciydi ve yanlıştı. *Fazlasıyla yanlıştı* ve bunu söyleyen Michael'dı. Her şey tuhaf derecede normal görünse de Claire kendini ılık bir duş alıyormuş ve sanki rüyadaymış gibi hissediyordu... İki şeyi anladı. Michael bunu cinsel anlamda söylememişti ve söyledikleri *hiç de normal değildi.*

Michael iyice yaklaşmıştı ve Claire, onun hangi ara bu kadar yakınına geldiğini anlayamadı bile. Sadece bir anda... Yanında bitivermişti işte. Claire'i izliyordu. Claire'in içindeki huzursuzluk büyüdü. Sakin kabuğunun içinde bir şeyler burkuluyor, onu zorluyor ve büründüğü sinir bozucu, yapışkan sakinliği kırarak kurtulmak istiyordu.

Lütfen bunu yapma.

Michael daha da yaklaştı. Claire elini uzatsa onun göğsüne dokunabilirdi. Eli nasıl oluyor da kendinden bağımsız bir şekilde yukarı kalkıyordu şimdi? Sanki kendini kontrol edemiyordu. Michael'ın gözleri tamamen *kırmızıya döndü...*

"Michael."

Sesi, kısık ve soğuk çıkmıştı. Claire, ses tonunun, sımsıkı büründüğü kabuğu yırtıp attığını hissetti. Etrafındaki hava iyice yoğunlaşıp ağırlaştı ve nefes almasını zorlaştırdı. Kalp atışları yeniden hızlanmıştı. Duvara yaslanana kadar geriye doğru sendeleyeme başladı.

Jesse kapıdaydı. Vahşi, tehlikeli ve sinirliydi. Michael, Claire'e bir adım daha yaklaşınca Jesse, genç vampiri tişörtünden sıkıca kavrayıp üç metre gerideki kapıya doğru fırlattı. Michael'ın yeniden Claire'e ulaşmaya çalıştığını fark edince Jesse, onu tekrar yakalayıp sabit bir şekilde tuttu. Michael, onun elinden kurtulmaya çalışıyor fakat Jesse buna izin vermiyordu. "Olmaz," dedi Jesse, onun omzunu sıvazlayarak. "Daha sonra düşünme fırsatın olduğunda bana teşekkür edeceksin. Senin suçun değil evlat. İnan bana. Ama bu durum daha kötüye giderse çok üzülürsün."

"Onu incitmeyeceğim," diye homurdandı Michael. Claire, Michael'ın parlayan sivri köpek dişlerini o sırada fark etti. "O benim arkadaşım. Ne yaptığımın farkındayım. *Sadece birazcık* alacaktım."

"Sadece bir yudum. Tabii, bilmez miyim? Ama öyle olmuyor işte. Böyle zamanlarda yapılacak en iyi şey, hayır demektir."

Michael'ın hiç hoşuna gitmemişti bu durum. Jesse onu geri çevirdi. Michael'ı iterek uzaklaştırıp giderken de kapıyı kapattı.

Jesse kızgın ve bezgin görünüyordu. Uzaktaki bir fırtınanın şimşek çakması gibi, gözleri kırmızılaşmaya başlamıştı. Odanın içinde uzun adımlarla dolaşıp durmaya başladı.

Yürürken de tişörtünden kopardığı bez parçasıyla, uzun kızıl saçlarını toplamaya çalışıyordu. Tişörtü pek de iyi durumda değildi. Claire, Jesse'nin saçlarını toplamak için tişörtünü kaç kere daha yırttığını merak etti.

"Kana ilaç katıyorlar," dedi Claire'e. "Ne kullandıklarını bilmiyorum ama yediklerimizi neredeyse tamamen verimsizleştiriyor. Yesek de beslenemiyoruz ve açlık... Açlık hiç bitmiyor. Bunu neden yaptıklarından emin değilim ve beni endişelendiriyor. Neden açlıktan gözü dönmüş vampirlere dönüşmemizi istesinler ki?"

Bu çok iyi -korkunç- bir soruydu. "Bilmiyorum."

"Sen kendini ne amaçla bütün bunların ortasına atmaya karar verdin peki?"

"Çünkü," dedi Claire ve gülümsemeye çalışarak, "Ya hapse girecektim ya da buraya," dedi.

"Hapishanede seni durmadan yiyip bitirmek isteyen birileri var mıydı peki?"

"Myrnin'in bana göre bir işi varmış ve senin de beni güvende tutabileceğini düşünüyor," dedi. "Yapabilir misin?"

Jesse keyifsiz ve kuru bir kıkırdamayla cevap verdi. "Duruma göre değişir," dedi. "Fakat vampir arkadaşlarımın çoğunun aksine, evet, ortalamanın üzerinde bir şansa sahibim. Benim hakkımdan sadece Oliver ve Amelie gelebilir. İkisi de beni karşılarına alacak durumda değil sanırım. Amelie ortadan kayboldu ve Oliver..."

"Fallon onu yakaladı," diye tahmin etti Claire. "Aşağıda. Ona ne yapacak?"

"Oliver'ın katlanamayacağı bir şey olmayacaktır. Daha kötülerini de yaşadı, buna emin olabilirsin."

"Peki ya Eve? Fallon, Eve'i de yakaladı. Onu da buraya..."

"Onu kapıdayken gördüm," dedi Jesse. "Dışarıda, Fallon'ın arabasında kilitli duruyor hâlâ. Sanki biraz... Sarhoş gibiydi?"

"İlaç verildi," diyerek cevabı yapıştırdı Claire. Eve'in yerine sinirlenmişti. "İyi miydi peki?"

"Şimdilik." Jesse kendini tutma ihtiyacı duyuyormuş gibi, ellerini arkasında birleştirmiş, sıkıca tutuyordu. Claire, onun ne kadar aç olabileceğini merak etti. Muhtemelen fazlasıyla açtı. Myrnin dışarıda beslenmişti belki de ama Jesse'nin böyle bir şansı yoktu ve en az Michael kadar aç olması normaldi. Hatta belki de daha fazla. Oliver da beslenmemişti kesin. Beslenme şansını yakaladıysa da önceliği diğerlerine tanımıştır çünkü -geçici de olsa- küçük ve kasvetli krallığının hâkimi oydu. "Şanslısın ki damarlarında dolaşan kan miktarı fazla değil. Yani daha az... çekici görünüyorsun."

En sonunda ortalamadan kısa boylu olmanın bir faydasını görmüştü. "Sanırım bana ihtiyacınız varmış. Myrnin, şok tabancalarını etkisiz hâle getirmek için bir insana ihtiyacınız olduğunu söyledi."

"Rüyasında görür," dedi Jesse ve başını sallayarak konuşmaya devam etti. "Modern mahkemelerin suçlulara ev hapsi boyunca taktıkları gibi, monitöre bağlı alıcıları var. Ama onların önemli ölçüde modifiye edilmiş hâli. Kasasını

açmak için çok zorlarsan, vampiri şoka uğratarak uyuşturur ve muhtemelen de insan beynini anında kızartır."

"Myrnin, tasmaların verdiği şokun üstesinden gelebildiğini söylüyordu."

Jesse üzgün bir ifadeyle gülümsedi. "Çünkü iyice keçileri kaçırmış durumda."

"Bu deyimi de hiç anlamam."

"Eski zamanın birinde çoban dağda keçilerini otlatırken uyumuş, o sırada keçiler kaçmış. Uyanınca bunu fark eden çoban, keçileri kaçırdım diyerek ortada koşturmaya başlamış. Aslında keçiler dereye su içmeye inmiş ve insanlar bunu görünce çobanın delirdiğini düşünmüşler," diye açıkladı Jesse. "Myrnin de senin bu konuda bize yardım edebileceğini düşünüyorsa, delirmiş demektir. En iyi ihtimalle, elektro şokla ölmene neden olur. En kötü ihtimalle de kendi kafasını ve senin ellerini uçurur." Odanın içinde dolanırken Claire'in yanından geçti ve iğrenerek geri çekildi. "Evet, seni hemen temizlememiz gerek. En az lağım kadar iğrenç kokuyorsun."

Çok renkli bir karakterdi ve Claire, Jesse'nin burnunun hiçbir koku alamayacak kadar uyuştuğuna sevinmişti. "Myrnin burada beklememi söyledi."

"Myrnin söyledi ve sen de itaat ettin," dedi, Myrnin kapıdan içeri girer girmez. Üzerinde eski püskü, çiçekli, ipek bir robdöşambr, belinde çivili deri kemer ve bağcıkları açık, ayağına iki numara büyük yağmur botları vardı. Ama temiz görünüyordu. Sadece biraz... komikti.

"Devam et öyleyse kızım. Pis koktuğunu söylerken haklıymış. Jesse seni koruyacak. Sana bir zarar gelmeyecek. Haydi kış kış." Claire'in tereddüt ettiğini görünce bıkkınlıkla iç geçirdi ve onu omuzlarından sımsıkı tutarak kapıya doğru itekledi. Jesse de kollarını kavuşturmuş, kapıda onu bekliyordu. "Dışarı."

"Myrnin," dedi Jesse. "İyi mi oldu şimdi bu yaptığın? Ellerin yine mikrop oldu."

"Ah," dedi Myrnin, hayal kırıklığıyla ellerine bakarak. "Kahretsin."

Jesse pis pis güldü ama bu hâli, iyi niyetlilikten uzak, vahşiceydi. "Haydi Claire, Myrnin ellerini bana sürmeden buradan gitsek iyi olur yoksa onun bacaklarını ayırmak zorunda kalacağım."

Claire, muhtemelen mağazanın deposu olduğunu tahmin ettiği bu küçük odadan çıkıp Jesse ile birlikte daha fazla yataklı bir bölüme geçti. Bazıları derli toplu, bazıları dağınıktı ve birkaç tanesi de doluydu... Fakat yataktaki vampirler, onların geçmesiyle pek de hareketlenmediler. Claire, her ihtimale karşın Jesse'nin gözünü onlardan ayırmadığını fark etti. Onların da Michael gibi, Claire'i saran, çürümüş, iğrenç pislik kokusunun ardındaki kan kokusunu almalarından korkuyordu.

Temizlendiğimde ne yapacağım peki, diye düşündü Claire. Mantıklı bir soruydu fakat temizlenmeyi o kadar çok istiyordu ki sonrasında ne olacağını pek de dert etmiyordu. Öyle ya da böyle, Myrnin ile Jesse'nin onu koruyacağına güvenmekten başka çaresi yoktu.

Peki ya Oliver ne olacak? Fallon ona ne yapıyor?

Yıkandıkları yer, birkaç lavabolu ve klozet bölmeli bir tuvaletti sadece. Duş falan yoktu. Bir köşede, renkleri solmuş eski havlu yığını vardı. Claire, Goodwill yardım çantalarından çıkanlar gibi, hepsi değişik renk ve boylarda havlulardan birkaçını aldı ve kıyafetindeki yapışkan katmanları silmek için uğraştı. Claire, Jesse'nin iki adım ötede durarak uzattığı plastik poşete tişörtünü, pantolonunu ve iç çamaşırlarını bırakırken, kokunun yanı sıra kıyafetlerin görüntüsüne bile katlanamıyormuşçasına arkasını dönmüştü. "Evet," dedi Jesse, "Seni çok iyi tanımıyorum Claire ama istersen sen duştayken gidip birkaç kıyafet getirebilirim."

"Teşekkürler," dedi Claire. O hâlde üşürken, kendini inanılmaz derecede savunmasız hissediyordu. Jesse'nin, poşetin ağzını bağlayıp eski kıyafetlerin atıldığı çöp tenekesine koyuşunu izledi. Eskimiş banyo lifini alıp ıslattıktan sonra -soğuk suda tabii- kurumuş sabunu sürerek köpürene kadar ovaladı. Pisliklerden kurtulmak iyiydi fakat saçlarını yıkamak berbattı. Çıplak hâlde lavaboya eğilmek ve sabunu saçlarına sürmek zorundaydı. O sırada bir vampirin, *herhangi* bir vampirin arkasından sessizce yaklaşıp onu ısırmasından korkuyordu.

Neyse ki öyle bir şey olmadı. Claire saçlarını durulamayı bitirip geriye doğru atarak sırtına ıslak bir darbe aldıktan sonra havluyla kurulanmaya başladı.

Jesse katlanabilir kamp sandalyesinde oturmuş, birilerinin içeri girme ihtimaline karşı kapıyı bloke etmişti.

"Kıyafetler ikinci lavaboda," dedi Jesse. "Kusura bakma, çok fazla seçenek yoktu." Gerçekten de kıyafetler kötüydü. Çamaşırlar birkaç beden büyük, sütyen yırtık pırtık ve lastiği gevşemiş, tişörtse anneannelerin bile sıkıcı bulup giymeyeceği türdendi. En azından pantolon, uzun olmasına rağmen, Claire'in üstüne tam oturmuştu. Claire pantolonun paçalarını katladı. Bir zamanlar mavi renkte olan, sade, eskimiş ve aşınmış ayakkabıları ayağına geçirerek "Sanırım hazırım," dedi.

Jesse okuduğu kitaptan başını kaldırıp ona baktı. Gözlerindeki kıpırtılara bakılırsa, gülmemek için kendini zor tutuyor olmalıydı. "Çok yakışmış evlat. Evsiz hippilere benzemişsin."

"Neydin sen? Leydi mi?" diye sordu Claire. "Çünkü alınma ama hiç de öyle gibi görünmüyorsun."

"Bir zamanlar öyleydim. Kraliçe de oldum," dedi Jesse. "Ama çok da ciddiye alınacak bir şey değil; uzun sürmemişti. Fakat bütün hayatımı, herkesin olmamı gerektiğini düşündüğü şekilde geçirdim. Herkesin standartlarına göre giyindim, hiçbir zaman kendime ait bir fikrim olmadı. Çok yorucu bir şeydi, herkesin süslü oyuncak bebeği olmak yani. Kendim olma şansını yakaladığım andaysa, dönüp arkama bile bakmadım. Myrnin eskiden bir leydi olduğum düşüncesinden hoşlanıyor ama bunun seni kandırmasına izin verme. Leydi falan değilim. Artık değil. Ve gerçek şu ki Myrnin'in bende en çok sevdiği şey de bu bence; değişim."

Olabilir, diye düşündü Claire. Myrnin bir zamanlar Ada isminde bir vampire âşıktı. Onu tanıyan herkesin söylediğine göre de en dikkatli ve kuralcı olduğu zamanlarda bile, etrafındaki kişilerin beklentilerine kafa tutarak yaşayan biriymiş. *Bu tanıma ben de uyuyorumdur,* diye düşündü. Bazı anlarda Myrnin, ona sanki özlemle bakardı... Fakat Claire'de ilgisini çeken şeyin, fiziği değil, zekâsı olduğunu en başında açıkça belirtmişti.

Myrnin, bir kızı zekâsı için sevmeyi biraz fazla ciddiye alırdı. Ada'ya olanlara bakılırsa; Onun beynini alıp bir kavanoza koymuş, bedenini kanla çalışan bilgisayara bağlamış ve bunu gerçek bir yaşam gibi algılamıştı.

Claire, Jesse'nin böyle bir şeye izin vereceğini hayal bile edemiyordu. Belki Myrnin'in de buna ihtiyacı vardı. Onun için sınırları belirleyen birine. Claire'in, bir insan olarak belirleyip sürdüremeyeceği sınırlar.

"Jesse. Michael kötü görünüyordu. İyi olacak mı?"

Jesse başını yana eğince kızıl saçının örgüsü omzuna düştü.

"Galiba. Biz sonradan geldik. Yani daha şanslıyız. Buradaki fakir pisliklerin çoğu iki haftadan uzun süredir Gün Işığı reçetesine maruz kalıyor. Bu da demek oluyor ki B pozitif niyetine hamam böceği kanı bile içebilirler. Michael ise daha önce böyle bir yokluk yaşamadı sadece."

"Gün Işığı Birliği neden böyle bir şey yapsın ki? Neden vampirleri *daha da acıktırıyorlar?* Kendi insanlarını tehlikeye atmış olmuyorlar mı?"

"Aynen öyle," dedi Jesse. "Ve düşmanını şeytan gibi göstermenin en iyi yolu da onları canavarlaştırmaktır. Savaşların çoğunda bu, propaganda yoluyla yapılır ama anlaşılan Gün Işığı'ndakiler, bizi sadece sivri dişli ve öfkeli bir hâle dönüştürebilirlerse etkiyi daha da artıracaklarını düşünüyor. Kasaba sakinlerinden belli bir ortalamayı, bizim öldürülmesi gerek parazitler olduğumuza inandırmaları çok uzun sürmez. Bu bölümde üstümüze düşeni fazlasıyla yaptık zaten." Konuşurken üzgün ve öfkeli görünüyordu. "O yüzden buradan ayrıldım. Çünkü Amelie artık fazla geliyordu. Geleneklere çok tutunmuştu ve vampirlerin üstünlüğüne inanıyordu. Bazı şeylerin değişmesi gerektiği konusunda onu uyardım ama aramızda hiçbir zaman huzur ortamı oluşmadı; ikimiz de bir zamanlar kural koyan yöneticilerdik ve inan bana, iki kraliçe asla arkadaş olamaz. Biraz ağır olacak ama ektiğini biçiyor işte."

Jesse, Claire, Morganville'e gelmeden çok önce kasabadan ayrılmıştı. Claire, kadının hiçbir zaman düşündükleri konusunda çekingen biri olmadığına emindi. Amelie de açık görüşlü biriydi fakat direkt meydan okumaları sevmezdi... Ve bir zamanlar kraliçe olan vampirin kısacık da olsa ona meydan okuması hiç hoşuna gitmemişti belli ki.

"Yani vampirleri kudurtmayı planlıyorlar? Sonra onları yakalayıp bir kerede bütün vampirlerin tehdit oluşturduğunu ve yok edilmesi gerektiğini kanıtlayacaklar? Neden bunu kan dökmeden yapmıyorlar ki? Kimsenin buna karşı çıkacağını sanmıyorum."

"Çünkü Fallon cani biri olarak görülmek istemiyor," dedi Jesse. "Hiçbir zaman da istemedi, sanırım haklı bir nedene ihtiyaç duyuyor. Ona göre, kendisi doğrunun yanında ve bunun aksini iddia edecek kimse de yok. Fakat kahraman olmak için, aynı zamanda cani olması gerekiyor." Jesse'nin bakışları giderek ağırlaşmıştı sanki. Claire, onun ne düşündüğünü merak ediyordu. Nefes almak ve kalbinin atması gibi basit şeyler yüzünden Jesse'nin onu inceleyip incelemediğini de. "Bir sorum var Claire."

"Nedir?"

"Seni vampirlere bu kadar bağlayan şey ne? Burada yaşadım; nasıl birer sırtlan sürüsüne dönüşebildiklerini iyi bilirim. Seni bize acımaya zorlayacak bir hâlimiz de yok. Tabii sadakatine lafım yok."

"Kendi adamlarınızı pek düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Jesse, omuz silkerek. "Başkalarının hayatlarına mal olmasına bakmaksızın geçmişine ve kendi var olma savaşına takılıp kalmış, kasvetli bir grubuz. Senin yerinde olsam, bu neredeyse kaçınılmaz çirkin kaderimizin yoluna daha fazla çıkmazdım. Soruma hâlâ cevap alamadım. Neden *böylesin?*"

Claire nedenini söylemek için ağzını açtı... Fakat ilk anda bunu başaramadı. Yapacağı her türlü mantıklı açıklama, eski pullar kadar değersiz ve sahte görünecekti. Derin bir nefes aldı ve söyleyeceklerini iyice düşünerek cevap verdi. "Çünkü hanginiz ne yaparsa yapsın, bunu *hepiniz* yaptığınız anlamına gelmiyor. Çünkü sadece bir ya da birkaç

kişinin hareketleri yüzünden koca bir sınıfı yargılayamazsın. Buna adalet denmez. Ön yargı denir ve ben bundan hiç hoşlanmam. Adalet demek, her bireyi, bireysel olarak yargılamak demektir."

Jesse'nin dudakları hafifçe büküldü. Gülümsedi ve bakışları ılımanlaştı. "Yüce gönüllü," dedi. "Standartlarına uygun çok kişi bulacağını hiç sanmıyorum."

Claire omuzlarını silkti. "Bunun bir önemi yok. Benim düşüncem böyle; kimse buna katılmak zorunda değil. Ama kimse de kendi fikirlerine katılmaya beni zorlayamaz."

"İşte savaşlar da böyle başlar," dedi bir zamanlar kraliçe olan Leydi Grey. Ne demek istediğini çok iyi biliyor gibi konuşuyordu.

Kadının sesindeki kesinlik ve keder, Claire'in içini ürpertti.

8

"Bir şeyler yapmalıyız," dedi Claire, hızla yürürken. Myrnin'in beklediği odaya gelmişlerdi. Odanın Myrnin'e mi yoksa başkasına mı ait olduğunu ya da vampirlerin uyudukları yeri dert edip etmediklerini hâlâ bilmiyordu. Ya da rahatsız olup olmadıklarını. "Fallon, Oliver'ı aldıysa mutlaka bir şeyler yapmamız gerek!"

"Fallon, Amelie'nin kaçışıyla ilgili Oliver'ın bir şey bilip bilmediğini öğrenmekle meşgul," dedi Myrnin.

Yatağın bir kenarına oturmuş, kapağında Prenses Diana'nın düğün fotoğrafı olan, ıslanıp kurumuş, buruş buruş dergiyi kurcalıyordu. Alışveriş merkezinde kalan tek okuma materyali, bu dergiydi muhtemelen.

"Ve Oliver'ın hiçbir şey bildiği yok. Amelie'nin kaçtığını bile bilmiyor. Yani Fallon ondan bir şey öğrenemeyecek."

"Onu öldürebilir!"

"Claire haklı," dedi, duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturan Jesse. "Öldürebilir."

"Yapmaz. Oliver'a ihtiyacı var, özellikle de Amelie ortalarda yokken. Hayatta kalmasına izin verdiği, herkesin saygı duyduğu tek kişi Oliver. Bizden yeteri kadar korktu; hepimizin takip ettiği bir lider olmazsa bizi hizada tutması zor olur." Myrnin omuzlarını silkerek konuşmaya devam etti. "Hem çığlığını duyduğumuz sürece hayatta demektir."

Claire ürkek bakışlarla Myrnin'e ve sonra ciddiyetle başını sallayan Jesse'ye baktı. "Keşke hiç duymasak," dedi Jesse.

"Ona yardım edin!"

Myrnin, tüyler ürperten vampir hızı ve nezaketiyle, Claire iki çift lafını bitiremeden yanına diz çöktü ve çenesini yukarı dikerek "Öyleyse *bana* yardım et," dedi. Boynundaki tasmayı gösterdi. "Bunu çıkarmama yardım et!"

"Olmaz," dedi Jesse, Claire'in yanına gelerek. "Myrnin, onu ve kendini öldürteceksin. Bu şeylerle uğraştığında ne kadar tehlikeli olabildiklerini gördün."

"Bir dakika," dedi Claire. Aklından bin türlü düşünce geçerken kanlı canlı ve keskin bir görüntü kafasında belirene kadar ne düşündüğünü anlayamadı. Amelie'yi düşünüyordu.

Amelie'nin boynunda tasma yoktu.

"Bekliyorum," dedi Myrnin, sabırla ona bakarken.

"Amelie kendi boynundakini nasıl çıkardı?"

"O çıkarmadı," dedi Myrnin. "Onun cesedine kazık sapladım. Böylece, sınırı geçtiğimizde şok tasması otoma-

tikman aktif hâle getirildiğinde herhangi bir acı hissetmeyecekti. Aktif bölgeyi tamamen geçtikten sonra onu uyandırdım ve kaçmasına izin verdim. Fakat tasmayı çıkarmak için patlayıcıyı aktif hâle getirmekten başka çarem yoktu."

"Kaçmayı başardı," dedi Claire. "Cam Ev'de görüştüğümüzde boynunda şok tasması yoktu."

"Cam Ev mi?" Myrnin afallamış gibiydi. "Dosdoğru sınıra gidip kasabayı terk etmesi gerekiyordu. Ne diye Cam Ev'e gitti ki?"

"Sanırım asıl soru, şok tasmasını kendi kendine nasıl çıkarabildi, olmalıydı?" diye sordu Jesse.

Myrnin başıyla onayladı. "Claire, benimkine bir bakar mısın? Gözden kaçırdığımız bir şey var belki de."

"Tamam," dedi Claire. Bir dizinin üstüne tekrar çöküp başını yana eğerek çenesini kaldırdı. Claire eğilerek tasmanın kilidini inceledi. Tamamen özelliksiz, neredeyse hiçbir yere bağlantısı olmayan tasmada bir anahtar deliği vardı. Kasası siyah, sert plastiktendi. "Ben... İşe yarar bir şey göremiyorum. Bekle... Biraz... Bakmamda bir sakınca..."

"Yok." Gözlerini devirerek, "Bunca zaman sonra bunu anlamış olmalısın Claire," dedi.

Claire yavaşça elini uzatıp tasmanın altına parmaklarını soktu ve iç tarafında gizli bir düğme, süngü ya da ne olduğuna dair fikir verecek bir şeyler var mı diye yoklamaya başladı. İç yüzeyi girintisiz çıkıntısız bir şekilde devam ediyordu. Ta ki halkanın arka kısmındaki biraz daha sert parçaya gelene kadar. Daha sert bastırınca, esnediğini fark etti.

Tasmanın plastik kasası pıt diye açılarak elektrik kabloları ve yeşil devre kartını ortaya çıkardı. Claire nefesini tutmuştu, tasmayı dikkatle diğer yöne doğru çevirerek öteki tarafı da görmeye çalıştı.

Yanıp sönen kırmızı ışık ve ortadan geçen gri renkli lastiğimsi ipi gördü. Daha dikkatli baktığında, gri şeyin, büyük ihtimalle Gün Işığı'ndakilerin tasmalara monte ettiği patlayıcı olabileceğini fark etti. Malzeme, vampirlerin kafasını uçurmak için tasarlanmıştı resmen. Bileşime bu kadar yakın olmak kötüydü. Ozon kokusu ve yarattığı yağımsı pis koku daha da kötüydü ama Claire bunları bir kenara bırakmalıydı. *Odaklan!* En azından devre sistemi gayet kolay anlaşılır görünüyordu ama ona yaklaştıkça, kırmızı ışığın daha hızlı bir şekilde yanıp söndüğünü fark etti. Bir çeşit yakınlık alarmıydı ya da hareket dedektörü de olabilirdi... Hareket etmemek için gayret ediyor fakat elini de geri çekmiyordu. Işığı takip ederken, derin ve sakin nefes almaya çalışıyordu.

Işığın hızı tekrar azaldı. Hareket dedektörüydü. Çok hızlı hareket algıladığı zaman aktif duruma geçiyordu. Şok vermesine neden olup olmayacağını -ki verirse Myrnin'in dediği gibi muhtemelen beynini yakabilirdi- ya da vampirin kafasını uçururken onun da ellerini parçalayıp parçalamayacağını bilmiyordu. Her ikisi de isteyeceği türden bir sonuç değildi elbet.

Elini o kadar yavaş hareket ettiriyordu ki zaman durmuş gibiydi; parmak uçlarını her seferinde bir milim geri çekti. Parmak uçları devre kartının en alt kısmına değene

kadar ışığın yavaşlamasını bekledi. Hareket dedektörünün kablosunu işlemciye kadar takip etti ve hiçbir şeyi kaçırmadığına emin olmak için bir süre daha kurulumu inceledi. Patlayıcıyla bağlantılı sadece bir kablo var gibi görünüyordu.

"Bir şey deneyeceğim," dedi Myrnin'e. "Sonu kötüye de gidebilir."

"Bundan daha kötüsü de mi var?" diye sordu vampir. "Yapman gerekeni yap. Patlarsa, farkına bile varmadan kafam uçacak."

Düşünmesi bile kötüydü fakat Claire derin bir nefes alıp kabloyu tuttu ve yavaş yavaş, santim santim elektrikli bölmeye doğru parmaklarını hareket ettirdi. Alt kısmından giderek daha da yaklaşarak hızlı ve sert bir şekilde çekip bağlantıyı kopardı.

Yanıp sönen ışık tamamen söndü.

Claire derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. Hemen sonra, şok aktif duruma geçti ve parlak mavi renkli ışık, tıslayarak tasmanın iç yüzeyinde hareketlenip Myrnin'in tenine yayıldı. Myrnin sarsılarak yere düştü. Yanık et kokusu alan Claire, Myrnin'e doğru uzandı fakat Jesse onu omzundan tutarak durdurdu.

"Yapma," dedi, sert bir şekilde. "Bekle. Sadece bekle."

Birkaç saniye sonra elektrik kesildi ve Myrnin rahatlayarak, gözleri açık vaziyette boş boş bakındı. Ardından kendine gelip gözlerini kırpıştırarak ayağa kalktı ve el yordamıyla tasmadaki bölmenin kapanıp kapanmadığını yokladı.

"Pekâlâ," dedi. "Bence bugünlük bu kadar deney yeter. Bu arada, Oliver'ın sesi kesildi."

Jesse canını yakmadan güven vermek amacıyla Claire'in omuzlarını sıktıktan sonra bıraktı. "Fallon, Oliver'ın hiçbir şey bilmediğine karar vermiş olmalı," dedi. "Bu da iyi haber."

"Haberler nadiren iyi oluyor," dedi Myrnin. "Sana söylemiştim, insan güvenlik görevlilerinin işini bitirmemiz gerek. Onları parçalara ayırmalıyız. Artık beni balon gibi patlatamayacaklarına göre, en az birkaçını birden devirebilirim ve sanırım sen de..."

"Hayır," dedi Jesse ve elini ona uzattı. Myrnin, elini tutarak ayağa kalktı. "Seni yine de parçalarına ayırabilirler. Hem üzerinde robdöşambr ile ölmek istemezsin, değil mi? Hiç de onurlu olmaz."

"Onur dediğin şeyin bende öne çıkan bir özellik olduğunu hiç gördün mü?" diye sordu, hâlâ nemli olan dalgalı saçlarını arkaya atarak. "Hepimizi buradan çıkarabileceğimi söylüyorum. Sen ya da ben belli bir noktaya kadar işe yararız. *Biz* bir şeyler yapmalıyız. Claire, tasmaları belli bir süre içerisinde devre dışı bırakabileceğini kanıtladı."

"Öyle bir şeyi kanıtlamadım," diye karşı çıktı Claire. "Sadece, kabloyu çekebileceğimi kanıtladım. Bu bile seni etkisiz hâle getirmeye yetti. Ya daha hızlı hareket edip patlayıcıyı harekete geçirseydim ne olacaktı?"

"Tekrar yıkanman gerekecekti," dedi Myrnin. "Ve bu robdöşambr da eskisi gibi görünmezdi."

"Myrnin..."

Elini kaldırıp kapıya doğru döndü. Jesse de dönmüştü. Birkaç saniye sonra Claire, kapının çaldığını duydu. Kapı açılınca, soluk tenli vampir kadının sessiz yüzü, başıyla gelmelerini işaret ettikten sonra geri çekildi.

"Bizi çağırıyor," dedi Myrnin. "Claire, seni tekrar bacanın içine bırakmalıyım. Dışarı çıkabilecek misin?"

"Ben gitmiyorum," dedi Claire.

"Burada *kalamazsın.*"

"Eve'e ne olduğunu öğrenmeden bir yere kıpırdamıyorum!"

"Claire, olmaz..."

Claire bakışlarını Myrnin'in gözlerine kilitleyerek tane tane, sert bir şekilde tekrar etti. "Ben. *Gitmiyorum.* Eve tehlikede. Fallon, Oliver'ın bile canını yakacak durumdaysa, kim bilir Michael'a neler yapar? Ya da *Eve'e?*"

Ona karşı çıkacaklardı, bunu görebiliyordu ama tuhaf bir şekilde sessiz kaldıktan sonra, Jesse sakinliği bozarak "Zamanımız yok. Onu da yanımızda götürmek zorundayız," dedi.

Claire'i aralarına alarak ortak alana açılan geniş merdivenlerden indiler. Zemin katın orta kısmındaki fayanslı halkanın etrafında vampirler omuz omuza durarak etten duvar örmüşlerdi. Claire'in arkadaşlarıyla ilk geldiği bölümü de çevrelemişlerdi. Claire görünüşte vampirler meclis toplantısına gelmiş gibiydi.

Oliver, fayanslı alanda Fallon'ın birkaç adım ötesinde, kıvrılmış yatıyordu. Ölü gibi görünüyordu. Ama sonra hafiften kıpırdanıp doğrulmaya çalıştı. Yine de ayağa kalkmayı başaramadı.

Myrnin, elini uzatarak Claire'i durdurdu, kalabalığın arasında gizlenmesini sağladı. "Sessiz ol," diye uyardı. Claire'in gözlerine tam karşıdan bakmak için hafifçe eğilerek "Kendi hayatın için, *sessiz ol,*" dedi.

Ufak tefek, minyon bir vampir kadın onlara baktı ve aç gözlerini Claire'in boynuna dikti. Fakat Jesse araya geçip Claire'i kollayınca geri çekildi. Bir yanında Myrnin, diğer yanında Jesse ile Claire'in etrafı tamamen nefes almayan bedenlerle çevriliydi.

Claire, oradaki vampirlerin hepsinin ondan bir ısırık almak istediğini hisseder gibiydi... Fakat hiçbiri bunu denemeye cesaret edemiyordu.

Dış kapı açıldı ve iki polis Eve'i içeri sürükledi. Eve'in biraz kendine geldiği, karşı koymasından anlaşılıyordu. Çok güçlü olmasa da polisler, onu fayanslı alandaki çalışmayan süs havuzunun önünde duran Fallon'a götürmek için zar zor kontrol altına alabildi. Yalnız değillerdi. Demek ki Fallon bile, kendi hapishanesinin güvenliğinden *o kadar da* emin değildi. Bir düzine silahlı Gün Işığı mensubu etraflarını çevirmiş, atış poligonundaki Gizli Servis ajanları kadar gergin ve tetikte görünüyordu.

Eve sağa sola saldırmayı bırakıp ters ters bakmaya başladı. Ne türden bir tehlikenin içine düştüğünü görüyor, yine

de sıra sıra dizili vampirlere bakıp içlerinde Michael'ı bulmaya çalışıyordu.

Fakat Michael orada değildi.

"Oliver, Amelie'nin ortadan kaybolmasıyla hiçbir ilgisinin olmadığına beni ikna etti fakat buradaki biri biliyor. Buradan biri ona yardım etti." Fallon'ın sakin ve kendinden emin sesi içeride yankılanıyor, en ücra köşelere kadar yayılıyordu. "Ve size yemin ederim, ilerleyen günlerde her biriniz bu konuyla ilgili olarak uzun uzun sorguya çekileceksiniz. Yani şimdi itiraf etmek istemiyorsanız, sıranızın gelmesini dört gözle bekleyebilirsiniz. Konuşmak isteyen?"

Ölüm -gerçek anlamda- sessizliği hâkimdi. Claire etrafa göz gezdirdi fakat kimse kıpırdamıyordu. En ufak bir kıpırtı bile yoktu.

"Öyleyse dün akşamki teklifimin hâlâ geçerli olduğunu temin ederim. Geçmişte yaptıklarınıza, zulümlere bakmaksızın bugünden itibaren sizi sağlıklı kılabilirim. Temizlenmenizi sağlayabilirim. Affedilirsiniz ve suçlarınız unutulup gider. Hepiniz beni tanıyorsunuz. Benim kim olduğumu, ne olduğumu biliyorsunuz. Hayatıma yeni bir başlangıç yaptım. Sizler de yapabilirsiniz. Tek yapmanız gereken, bir adım atmak. Sadece küçük bir adım."

Oliver hâlâ yerde yatıyordu. Ayağa kalkamayacak kadar güçsüzdü fakat konuşmaya başladığında, nasıl olduysa sesi, Fallon'ın ve kendi halkının metrelerce yükseğinden konuşuyormuş gibi çıkmıştı. "Buradan sana gönüllü çıkmaz," dedi. "Kızı da alıp git artık. Burada kalırsa kurtlara yem olur, sen

de biliyorsun. Açlıktan ölmek ne demek, unutmamışsındır Fallon. Ayrıca göründüğün gibi aziz falan değilsin."

"Sen de göründüğün kadar lider değilmişsin."

"Ben lider değilim ki zaten," dedi Oliver, kısa ve acı bir kahkahayla. "Ama sen kesinlikle tapılası biri değilsin."

"Öyle olduğumu asla iddia etmedim."

"Kurtuluşu teklif edecek kadar ileri gittin."

"Kurtuluş sizin kendi sorununuz. Ben size *günahlarınızdan arınma* şansını teklif ediyorum. Basit ve temiz bir şekilde. Bir daha asla böyle bir teklif alamazsınız. Doğrusu, bunu siz de biliyorsunuz." Fallon neredeyse yalvarıyor gibi görünüyordu. "Biliyorum, kendi amacının doğru olduğunu düşünüyorsun Oliver. Zaten ne zaman öyle olmadı ki? Fakat unutmamalısın ki vampirlerin lanetlendiği inancı, bizim ortak paydamız. Cennetten uzaklaştırılmış, yeryüzünde dolaşmaya mahkûm edilmiş, kendi kibir günahları yüzünden umutlarını ve sonsuzluk ödüllerini tüketen vampirlersiniz. Ölümsüz değilsiniz. *Yitiksiniz.* Bense size doğru yolu gösteriyorum." Her kelimesinde ciddiydi; Claire bunu görebiliyordu. Hatta gözleri biraz dolmuş gibi parlıyordu. Onların kurtarıcısı olduğuna gerçekten de inanıyordu.

"Bana mezarlığın yolunu gösteriyorsun," dedi Oliver. "Doğrusu yuvaya dönüş için çok soğuk bir başlangıç. Cevabım, hayır. Buradan gönüllü kimse çıkmaz."

"Michael Glass bile mi? Onun serbest bırakılması için cesurca yalvaran güzel kız arkadaşıyla birleşecek olsa dahi mi?"

"Karısı," dedi Eve. Sesi bir köpeğinki gibi hırıltılı ve tuhaftı. Sersemlemiş, uyuşturulmuş ve fazlasıyla korkmuştu. Fakat buna rağmen ayakta durabiliyordu. Hâlâ inatla kavga edebiliyordu. "Ben onun karısıyım."

"Sen onun için bir yemsin," dedi Oliver ve acı içinde ayağa kalktı. Korumalar bir anda gerildi, Fallon elinde tuttuğu şeyin düğmesinin üzerinde parmağını gezdirmeye başladı. "Michael bunu yutmaz Fallon. O yüzden talihsiz bir kaza yaşanmadan kızı buradan götür."

"Ona mı bir şey olacak?"

"Sana," dedi Oliver. Karanlık ve kuytu bir hırıltıyla çıkan sesi, korku ve beklenti karışımı tuhaf duygularla Claire'in tüylerini diken diken etmişti. "Bu kadar oyun yeter seni zavallı boş herif. Sen kurtulmadın. Koflaştın, için bomboş kaldı, eski hâlinin silik bir gölgesisin artık. Yürüyen bir ölüsün ve bunu çok iyi biliyorsun. Mezarına tek başına defolup git artık. Amelie'nin halkından herhangi birinin senin peşinden geleceğini sanıyorsan yanılıyorsun."

Claire, Amelie'nin halkının hiçbir zaman birbiriyle ittifak hâlinde olmadığını biliyordu fakat en azından bu kez farklılıklarını bir kenara bırakabilmişlerdi. Ürkütücü derecede sessiz heykeller bloğu, gözlerini Fallon'a, Eve'e ve korumalara dikmiş, hiç kıpırdamadan duruyordu.

Fallon yenilgiyi kabullenmiş gibi görünüyordu... Fakat tekrar konuşmaya başladı. "Michael, buradasın, biliyorum. Oliver bir şekilde seni kısıtladı ama beni duyabildiğine eminim. Görüyorsun da. Eve'i de görüyorsun. Onun kalbinin

atışını duyuyor ve ne kadar acı çektiğini hissediyorsun. Seni çok seviyor. Ben bile bunu hissedebiliyorum. Buna kayıtsızmışsın gibi davranma."

Sessizlik sürüyordu. Fallon hiç de şaşırmamıştı. *Son bombasını atmadan önce etkiyi artırmak için duraksadı,* diye düşündü Claire. "Senin karın olduğunu söylüyor ama değil, biliyorsun. Ölü ile canlı arasında evlilik diye bir şey gerçekleşemez. Ne Tanrı'nın ne de devletin huzurunda. Morganville Belediye Başkanı bugün yeni bir yasa çıkardı. Vampirlerle insanlar arasındaki evlilikler artık geçerli değil. Evliliğinize resmi olarak son verildi."

"*Ne?*" Eve ağzı açık hâlde ona döndü. Sinirinden, yanakları aniden kızarmıştı. Fallon'a sert bir tokat atarken, az önceki durgunluğundan eser yoktu. "*Seni adi herif!* Bana yalan söyledin!"

"Evet," dedi adam. Eve'in attığı tokat Fallon'ın suratında kıpkırmızı bir iz olarak belirmişti. Yine de Fallon yerinden hiç kıpırdamadan konuşmasına devam etti. "Öyle gerekiyordu. Artık seçim senin. Michael kendi tercihini yaptı. Tedavi görmek için bir adım öne çıkabilir ve tekrar senin eşin olmayı seçebilirdi ama bunu geri çevirirken, aynı zaman da seni de reddetti. Şimdi de ben sana tam tersini öneriyorum: *Onu* reddetmeni. Yüzüğünü çıkar ve at. İnsan olmaktan gurur duyduğunu ve hep böyle kalacağını onlara söyle ki karşılığında Morganville'de bizimle mutlu mesut yaşayabilesin."

"Canın cehenneme," dedi Eve.

Claire, Eve'in başka bir şey söylemesini beklemiyordu zaten fakat kızın öfkesinin altında gizlenen yalnızlık, Claire'i şaşırtmıştı. Eve elbette kendini yalnız hissediyordu. Hep öyle hissedecekti. Michael ile evlendikten sonra Morganville halkı ona sırtını dönmüş ve Cam Ev'de yaşayanlar, en başından beri genel yapıya uymadıkları için, diğerleri tarafından asla kabul edilmemişlerdi.

Zemin onların etrafında, küçük uyumsuzluk adalarının etrafında yer değiştirip duruyorken, Claire yine aynı berbat duyguyu hissediyordu. Vampirlere yardım edilmesine katkıda bulunarak belki de tamamen yanlış yapıyordu. Peki ama doğru neydi? Fallon mu? Gün Işığı mı? Claire buna bir türlü inanamıyordu. İnanamayacaktı.

Fallon başını sallayarak cevap verdi, "Gerçekleri kabul etmemek ve karşılığında seni sevemeyecek bir yaratığa duyulan aşk fantezisine tutunmak... Bu durumda, sonunda bir hücreye kapatılacaksın ve biz de sen iyileşene dek, çektiğin bu ruhsal bozukluğu tedavi etmek zorunda kalacağız."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Ne yani, beni tımarhaneye mi kapatacaksınız?" dedi Eve. "Birine âşık olduğum için mi?"

"Sen Michael'a âşık değilsin. Michael öldü. Sen sadece bir zamanlar Michael olan şeyi seviyorsun ve bir cesede âşık olmak, azıcık ahlak sahibi insanlar için bile her zaman korkunç bir şey demektir. Yani, evet. Tımarhane ya de ne dersen de, Michael'ı terk etmezsen sonunda kendini bulacağın yer orası. İnsafsız biri değilim; bu kaderden kurtulman için

sana bir şans veriyorum. Yüzüğü çıkar ve at. Onlara benim yanımda, insaniyetten yana olduğunu göster. Sen de Gün Işığı'na katıl Eve."

Eve bir adım öne çıkarak adamın karşısında durdu ve gözlerinin içine bakarak "Canın cehenneme Fallon. Alyansımı çok istiyorsan, yüzünde kalıcı bir dövme bırakana kadar yüzüğümü suratına derinlemesine bastırırım," dedi.

Fallon irkilmemiş, sadece gülümsemişti.

"Götürün," dedi ve Gün Işığı'ndakilerden biri Eve'i omzundan tutup çekmeye çalıştı.

Eve, onun elinden kurtularak kıvrak bir hareketle adamın burnuna elinin tersiyle vurdu. Omzunu adamın göğsüne savurup kirli fayansların üzerine kıvranarak diz çökmesine neden oldu. Eve hâlâ savunmasız ve sersemlemiş görünüyordu, ayakta durmakta güçlük çekiyordu. Fakat Claire, Eve ile öyle gurur duymuştu ki savaş naraları atmak istiyordu. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. "Sıradaki kim?" diye bağırdı Eve, Claire'in hislerine tercüman olurcasına. Gün Işığı korumalarından bir diğerini işaret etti "Sen. Gel bakalım Gün Işığı, gel de gör!"

Fallon'ın işaretiyle öne çıkan koruma gafil avlanacak tipte değildi. Birkaç yumruk attıktan sonra sendeleyen Eve için uygun bir rakipti.

Rakibin dengesini yitirmesini bekleyen her erkek gibi, o da Eve'in ayağını yerden kesip yüzükoyun yere yapıştırmayı başardı. Saniyesinde Eve'in küçük kalçasına çöküp ellerini arkadan bağlayıverdi.

Eve bağırıyordu, fakat canı yandığı için değil. Tamamen öfkeyle dolup taşmıştı. Claire yardım etmek için öne atılır gibi oldu fakat Myrnin güçlü kuvvetli elleriyle onu omzundan tutarak geri çekti. Claire, onun elinden kurtulamazdı.

"Yüzüğünü çıkarın," dedi Fallon, korumalara. Adam başını sallayarak Eve'in sol elini çevirdi ve alyansını çıkararak Fallon'a doğru uzattı. "Şimdi yüzüğü fırlat."

"Hayır!" diye bağırdı Eve, fakat artık çok geçti. Adam yüzüğü havaya fırlattı. Yüzüğün ortasındaki yakut, tepeden yayılan ışığın da etkisiyle, kızıl bir parıltının ardından gölgeye doğru düşmeye başladı.

Soluk bir el yüzüğü yakaladı.

Michael Glass, kalabalığın arasından fırlayıp öne çıkmıştı.

Oliver, öfkeli fakat çok sert olmayan bir şekilde, fısıltıyla söylendi. "Hayır, seni aptal."

Myrnin, Claire'i daha sıkı tutuyordu. Claire işlerin tarif edemeyeceği bir şekilde gelişmeye başladığını düşündü.

Michael elinde yüzükle durmuş Fallon'a bakıyordu. "Onu bırak. Senin istediğin o değil. Benim."

"Amelie'nin evladı," dedi Fallon. "Evet. Sana ihtiyacım var Michael. Çünkü sen bir sembolsün. Sen Amelie'nin zaafısın. Bu kızın sana ihtiyacı olduğu kadar, senin de ona ihtiyaç duyduğunu biliyorum. Onu sana geri verebilirim. Seni de ona. Üstelik ikinizin de hiç tahmin edemediği yollarla. Tek yapman gereken, tedaviyi kabul etmek."

Tedavi. Tabii ya. Fallon'ın kurtuluş dediği şey, dinsel bir benzetme değildi. Vampirlere insan olmalarını teklif ediyor-

du. Normal, nefes alınan, ölümlü bir hayata geri dönüşü. *Peki bu iyi bir şey değil miydi? Olamaz mıydı?*

Bir gönüllüye ihtiyacı vardı ve işte Michael, avucunda Eve'in alyansıyla Fallon'ın karşısında durmuş, Claire'e biraz baygınlık veren büyük aşkı ve çaresizliğiyle karısına bakıyordu. Vampirlerin arasında huzursuz bir fısıldaşma vardı sanki... Claire'in duyamadığı, göremediği fakat daha önce hiç hissetmediği türden bir duyguydu bu.

"Hayır," diye fısıldadı Oliver yeniden. Hem öfke hem de korkuyla sesleniyordu. Her şeyin çark ettiği, muazzam şeylerin gerçekleştiği bir an varsa, işte o anlardan biriydi. Claire hissedebiliyordu, vampirler de öyle.

Fallon'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da biliyordu. Zafer anını bekliyordu.

"Ben asla bir vampir olmak istemedim," dedi Michael. "Bunu biliyorsun Eve. Bunu hiç istemedim."

Koruma, Eve'in ayağa kalkmasına izin verdi, fakat kızın bileğini, canını yakacak derecede sımsıkı tutuyordu. Eve hiç sesini çıkarmadan, soluğu kesilmiş hâlde Michael'a bakıyordu.

"Seni seviyorum," dedi Michael. "Hep sevdim. Bunu kabul etmeyecek kadar aptalca davrandığım, salaklık ettiğim zamanlarda bile. Kabul ettiğimdeyse artık çok geçti ve ben... Başka bir şeye dönüşmüştüm. İnsanken seninle birlikte olamadım, bu şansı yakalayamadım. Çok özür dilerim. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

"Özür dileme," dedi Eve. Sesi titriyordu fakat gülümsemeye çalıştı. "Ben de en başından beri normal biri gibi

davranmadım. Seni çok seviyorum Mike. Hep sevdim ve seveceğim, ne olursan ol."

Michael ona bakarak başını salladı ve hafifçe gülümsedi. Gülüşü yürek parçalayıcı derecede güzeldi. Sadece ikisinin arasında, özel ve saf bir andı. Sonra Michael korkusuzca dönerek Fallon'a baktı.

Avucunu açtı ve Eve'in yüzüğü parmaklarının arasından düştü.

Yüzük dönerek fayansa düştü ve yürekleri sızlatarak yerde hafif bir tınıyla dönmeye başladı. Fallon'ın ayaklarına gidene kadar yuvarlandı.

"Ne istiyorsan yap," dedi Michael. "Fakat yüzük olsun ya da olmasın, yasal olsun ya da olmasın, Eve benim karım ve sen ya da herhangi biri bunu asla değiştiremez. Gönüllü değilim. Eğer bana tedavini uygulamak istiyorsan, tıpkı boynumu koparan vampir gibi sen de bunu zorla yapacaksın."

"Bu ölümcül bir hata olur," dedi Fallon. "Eğer terapiye karşı savaşırsan, hayatta kalma şansın fazlasıyla azalır. Gönüllü olmalısın. Lütfen."

"Karımın da dediği gibi, canın cehenneme."

Fallon'ın yüzü değişti. Sıcakkanlı sakinliğin yerini şeytani bir öfke almıştı. Claire korkunun bedenini sarstığını hissedebiliyordu. Kendi için değil, arkadaşları için korkuyordu. Böylesine yalnız, savunmasız ve cesur olan arkadaşları için.

Fallon, Eve'i zapt eden korumanın etrafında döndü. "Bu sapığı hastaneye götürün. Doktor Anderson'a, ona mutlak bir kaçınma terapisi başlatmasını ve vampirleri görmek bile

istemeyene kadar devam etmesini söyleyin. Bu konuda taviz istemiyorum."

Michael, Fallon'a saldırmak üzereyken adam elindeki kumandayı kullanınca, tasmanın yarattığı acı en üst seviyelere çıktı. Michael çok kötü bir şekilde yere düştü ve elektrik akımına karşı durmaya çalışırken yerde kıvranarak kamburlaştı.

Sadece Michael değil, *hepsi* aynı durumdaydı. Vampirler arka arkaya yere yığılırken, Claire, onlarla beraber hareket etmezse düğün pastasındaki sinek gibi ortaya çıkacağını fark ediverdi. Tutsakların ortasında, ayakta kalan tek kişi olacaktı. Neyse ki Myrnin yardım etti, her ne kadar kasıtlı olmasa da kolu Claire'e çarpınca onun öne doğru sendelemesine neden oldu. Claire kendini olduğu gibi yere bıraktı. Myrnin'in cüssesi sayesinde neredeyse hiç görünmüyordu. Hafiften çığlık atarak nefes aldı ve Fallon'ı görmeye çalıştı.

Fallon seyircilerin bazı şeyleri görmesini fakat aynı zamanda da sessiz olmalarını istiyordu.

İtaatkâr olmalarını.

Eve ayağa kaldırılıp kapıya doğru sürüklenirken, Michael'ın adını haykırıp duruyordu. Fallon ayağını Michael'ın bedeninin altına iterek onu sırtüstü çevirdi ve eğilip baktı. O korkunç gülümsemesi hâlâ kaybolmamıştı.

"Seni uyarmıştım. Tedavi edileceksin. İstesen de istemesen de. Ya değişimine ya da ölümüne neden olacağım. Kız arkadaşının yazık ki acı dolu geleceği konusuna gelirsek,

bunun sebebi sensin Michael. İlaç damarlarında dolaşmaya başladığında ve olduğun şey senden çekip giderken, asla geri dönemeyeceğini unutmamanı istiyorum. Seni kendi suretlerinde yeniden yaratanın kim olduğunu hatırlamanı istiyorum. Amelie'yi değil. *Beni.*"

Claire'in elinden hiçbir şey gelmiyordu. Michael sürüklenerek götürülürken o, Myrnin'in arkasına saklanarak olup bitene seyirci kalmaktan başka bir şey yapamıyordu. Tek bir düşüncesi vardı. *Sizi mahvedeceğiz.* Sırf Fallon'ın yaptığı şey yanlış olduğundan değil, bu işi kişiselleştirdiği için.

Claire, insanlara karşı vampirlere yardım ettiği için hata ediyordu belki. Fallon'ın bulduğu ilacı onların boğazlarından zorla akıtmaya hakkı olmadığını düşünerek de yanılıyor olabilirdi. Fakat şu anda bunların hiçbir önemi yoktu.

Mesele artık arkadaşlarıyla ilgiliydi.

Fallon yanındaki polisle konuşuyordu. Claire bir anlık şokla, bu ciddi tavırlı, sarı saçlı polisi tanıdı. Memur Halling'di. "Valerie, yirmi tanesini tedavi için seç lütfen ve Michael'ın aralarında olması gerektiğini de unutma. Onları doğruca hastaneye götür ve Doktor Anderson'a bir an önce tedaviye başlamasını söyle."

"Emredersiniz."

"Bir şey daha," dedi Fallon. "Amelie elimizden kaçtığı için programımızı hızlandırmamız gerekiyor. Bir çeşit direnç geliştirmesi riskini alamam. Binadaki en aç, ahlaksız pislikleri bulun ve on tanesini seçip bu gece dışarı salın."

Halling bile bu emirden rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Dışarı salın derken? Serbest bırakın mı diyorsunuz? Yani onlara elektrik şoku vermeden ya da..."

"Onları avlanması için salıvermeden önce, şok tasmalarını etkisiz hâle getirmenizi istiyorum."

"Efendim, saygısızlık etmek istemem ama neden..."

"Morganville, karanlıktan korktuğu günleri çok çabuk unuttu," dedi Fallon. "Vampirlerin neden tedavi edilmesi ya da gebertilmesi gerektiğini hatırlasalar iyi olur. Kasabada bir kısım insanlar, vampirlerin tutukluluğunu sorgulamaya ve bana sızlanmaya başladı bile. Bu sefil yaratıkları doğru düzgün zapt etmenin sadece bir yolu olduğunu onlara göstermeliyiz: *Sadece bizim yolumuzla.*"

Halling hiç memnun görünmüyordu fakat emre uyarak geri çekildi. Michael'ın sağlam bir şekilde bağlandığına emin olduktan sonra, adamlarının onu dışarı sürüklemesini sağladı ve yirmiye ulaşana dek önündeki bedenleri parmağıyla saydıktan sonra "Tamam, bunları hastaneye götürün," dedi.

"Bu şanslı piçler tedavi görecek. Hatta yarın Morganville'deki evlerine sağ salim yerleştirilebilirler belki de."

Fakat Claire biliyordu ki -herkesin bildiği gibi- böyle bir olasılık son derece düşüktü. Dörtte bir kadar.

Michael da dâhil olmak üzere seçilen yirmi kişi, elektriğin şokuyla hâlâ titreyerek oradan çıkarıldı. Claire, yanından biri götürülürken hiç kıpırdamadan durmaya çalıştı. Myrnin'in ağırlığı onu ezmeye başlamıştı artık. Kolundaki

ağrı her saniye daha da keskinleşiyordu. Korumalardan biri ayağıyla Myrnin'i yoklarken, Claire, gözlerini kapatıp hareket etmemeye, kıpırdamamaya çalıştı. Myrnin'in bedeni Claire'in üzerinden ayrılarak diğer tarafa yuvarlandı.

"Bunun nesi var böyle?" diye sordu koruma. "Herifin üzerinde kadın sabahlığı var."

Fallon gözlerini kısarak baktı ve Myrnin'e dikkat kesildi. Birkaç adım atarak onlara yaklaştı. "Ben de bu yaşlı örümceğin nereye gizlendiğini merak ediyordum. Dikkat et, aklı yerindeyken bile çok tehlikelidir ve hâline bakılırsa ruh sağlığı hiç de iyi gibi görünmüyor." Polis geri çekilince Fallon yaklaşarak eğildi. Myrnin'in yüzüne düşen siyah saçlarını geri itti. "Beni duyabiliyor musun Örümcek?"

"Evet," diye fısıldadı Myrnin. "Duyuyorum."

"Bunu senin için yapmıyorum," dedi Fallon. "Bana yaptıklarına rağmen, beni öldürmene ve kan emici bir şeytana dönüştürmek için cehenneme sürüklemene rağmen, bunları seni incitmek için yapmıyorum Myrnin. *Yardım etmek için* yapıyorum." Belki buna gerçekten inanıyordu fakat Claire ufak bir aralıktan, adamın yüzündeki zalim ve öfke dolu ifadeyi görebiliyordu. Ve bu aşırı derecede *kişisel bir şeydi.* "Seni en sona saklıyorum sevgili kan efendisi. Dünyadaki son vampir sen olacaksın. Sonra da seni dönüştüreceğim."

"Ben seni kurtardım," dedi Myrnin. "Bunu biliyorsun. Ölüyordun."

"Ben Tanrı'nın kollarındaydım ve sen beni cennetten koparıp aldın. Bunu unutacağımı mı sanıyorsun? Ya da af-

fedeceğimi mi?" Fallon, Myrnin'i itekleyince, yanında yatan Jesse hareketlenmeye çalıştı. Fallon, Jesse'nin kızıl örgüsünü tutup canını yakarak yukarı çekti. "Bu da kim? Arkadaşın falan mı?"

"Bırak onu," dedi Myrnin, sarsılarak Fallon'a vurmaya çalışırken. Fakat başaramadı. "Lütfen..."

"Bu," dedi Fallon ve Jesse'yi fayanslı alandan sürükledi. "Bunu da tedavi için götürün."

"Hayır!" Myrnin'in fısıltı kadar sönük çıkan sesi, acı ve korku doluydu. Claire, Fallon'ı durdurmak için ne yapabileceğini düşündü. *Belki başarır,* diye düşündü. *Belki de Jesse...* Ne? Kurtulur muydu? Jesse hâlinden memnundu, iyi biriydi. Gücünü başkalarına yardım etmek için kullanıyordu.

Kurtarılmaya ihtiyacı yoktu ki.

Bir şeyler yapmalıyım.

Fakat yapmasına fırsat kalmadı çünkü Oliver birdenbire ayağa fırlayarak perişan hâlde bağırdı. "Beni alın."

Fallon yavaşça dönerek ona baktı. "Anlamadım?"

"Ben. Gönüllüyüm. Senin. Tedavini almaya." Oliver sözcükleri hassasiyetle seçerek, net, belirgin ve keskin bir vurguyla konuşuyordu. "Bir gönüllüye ihtiyacın var. Bir örneğe. Benden daha iyi kim olabilir?"

"Bu kendini feda etmeler hiç de sana göre değil Oliver," dedi Fallon. Omuz silkerek devam etti. "Hayatta kalabilirsen işe yararsın. Muhtemelen de başaramayacaksın, biliyorsun."

"O zaman sen kendi yolunda ilerlersin ve ben de seni izlemek zorunda kalmam. İkimiz de kazanırız."

Fallon'ın bir hareketiyle, korumalar Oliver'ı da kelepçeleyip götürdü. Claire, tasmaların nasıl devre dışı bırakıldığını merak ediyordu. *Onu götürmeden önce* tasmayı çıkarmadıklarına göre... Devre dışı bırakıyorlar demekti. Fakat aynı zamanda beyninin, problemler yoluyla onu paniğin uç noktasına taşımak için duygusal bir kalkan oluşturduğunu da biliyordu.

Michael'ı, Eve'i götürüyorlardı ama o bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordu. Ciğerleri yanıyordu. Daha fazla dayanamayıp hızlı ve titrek bir nefes alma riskine girdi.

Fallon bu kıpırdanmayı fark etmişti.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Salonda ilerleyen siyah ceketli Gün Işığı korumalarından birine işaret etti ve koruma, eğilerek Claire'i kolundan tuttu.

Claire hazırda bekliyordu.

Fallon'ın Eve ile Michael'a nasıl davrandığını gördüğünden beri içinde biriken öfkeyle yerinden fırlayarak korumaya tosladı. Başının üst kısmı adamın burnuna öyle sert çarptı ki gözünün önünde yıldızlar dönmeye başladı. Koruma, onu bırakarak geriye doğru sendelerken Claire, Shane'in öğrettiği gibi, hayatı tehlikeye girdiği zaman doldurması gereken boşluğu kapatmak için ani ve soğukkanlı bir hareketle ileri atıldı. Adam bir eliyle kanayan burnunu tutup diğerini sımsıkı yumruk yaparak savururken, Claire yere eğilerek yumruktan kurtuldu. Dansçı gibi olduğu yer-

tg: kaktusunx

de döndükten sonra korumanın savunmasını kırıp yine aynı noktaya dirsek atarak darbeyi ikiye katladı. Koruma şaşkınlık ve acı dolu bir haykırışla sırtüstü yere serildi. Yattığı yerde debelenerek belindeki şok tabancasına ulaşmaya çalışırken Claire daha hızlı davranarak tabancayı aldı ve düğmesine bastı. Korumaya elektro şok verdikten sonra onu yerde kanlar içinde kıvranırken bırakarak, Fallon'a koştu.

Fallon'ın elinde silah vardı. Claire şaşkınlıkla olduğu yerde kalakaldı ve parmağını şok tabancasının düğmesinden geri çekti. Tabancanın tehditkâr ve aynı zamanda iç rahatlatıcı sesi kesilmişti.

"Elindekini yere bırak," dedi Fallon. Sakin, nazik ve eğleniyor gibi görünüyordu. "Siz Cam Ev'in çocukları, tahrik edildiğinizde fena hırçınlaşıyorsunuz, değil mi? Hem de ne için, vampirler ha? Ufaklık, neyi savunduğunun farkında bile değilsin, öyle değil mi? Onlar ne ki? Ne yapıyorlar?"

"Ben senin ne olduğunu iyi biliyorum," dedi Claire. "Neler yaptığını da gördüm. Bu bana yeter."

"Düşmanınla savaşırken ya onlar gibi olmalısın ya da onlardan daha kötü. Savaşlar böyle kazanılır küçük kız. Gerçi senin yaşında birinin bunu anlamasını da bekleyemem tabii." Önceden daha dikkatli ve düzgün görünmeye çabalarken, şimdi bütün o katıksız mide bulandırıcı sapkınlığının altındaki kibri apaçık ortadaydı. "Kötülüğü barış ve sevgiyle yenemezsin."

"Senin dindar biri olduğunu sanıyordum," diye karşılık verdi Claire. "Ve bildiğim kadarıyla İsa, kötülüğü iyilikle yenmemizi söylüyordu."

"İsa çarmıha gerildi ve ben de aynı acıyı yaşamak istemiyorum." Silahı gösterdi. "Seni bir daha uyarmayacağım. O oyuncağı elinden bırak."

"Yoksa ne olur? Beni vurur musun? Senin, insanları korumaya çalıştığını sanıyordum."

"Düşmanla iş birliği yaparsan, sadece teknik anlamda insan olduğun söylenebilir."

Claire kendi kendine gülümsediğini fark etti. Nedenini gerçekten de bilmiyordu; gülünecek zaman değildi fakat yüzündeki gülümsemenin kaynağının mutluluk olmadığını anladı. Muhtemelen bu hâliyle hiç de hoş görünmüyordu. "Ve savaşlar işte böyle başlar," dedi usulca. Jesse'nin tam olarak ne demek istediğini şimdi anlıyordu. "Onları kurtarmak için masum insanları öldürmeye razısın. Haçlı seferini hatırlatmıyor mu sence de?"

"Konuşma," dedi Fallon. Bir hayli sinirliydi. "Dizlerinin üzerine çök. Dediklerimi yap. Ellerini başının arkasına koy."

Claire, Fallon ne söylediyse yaptı çünkü kendini öldürtmenin kimseye faydası yoktu. Fakat gülümsemeye devam etti, çünkü bu, Fallon'ı daha da sinirlendiriyordu.

Adam, onu tutup ellerini kelepçeleyerek -bir günde ikinci kez- ayağa kalkmaya zorlarlarken bile gülümsemeyi bırakmadı.

"Kaybeden sen olacaksın," dedi Fallon'a.

"Çıkarın onu buradan," dedi adam. Şimdi o da gülümsemeye çalışıyordu. Fakat hiç de ikna edici görünmüyordu. "Kendi iyiliği için tabii ki."

"Nereye götürelim?" Claire, korumanın söylediklerini zar zor anlayabiliyordu. Adam sinirliydi, burnu kanıyordu. Burnu muhtemelen çok acıdığı için konuşmakta zorlanıyordu. Claire neredeyse onun için üzülecekti. Neredeyse.

"Arkadaşını götürdüğünüz yere," dedi Fallon. "Doktor Anderson'a bu kızın da ıslaha ihtiyacı olduğunu söyleyin. Bu arada Claire? Sizin Kurucu evinizi yerle bir edeceğim. Geri dönecek bir eviniz olmayacak. Buna yepyeni bir başlangıç diyebiliriz."

Nasıl olsa bunu yapacaktı, diye düşündü Claire kendi kendine. Sırf onun üzerine atlamamak için sakinleşmeye çalışıyordu. *Ne fark eder. Onu durdurmanın bir yolunu bulacağız. Bulmak zorundayız.*

"Sadece bir ev," dedi ve gülümsemeyi de elden bırakmadı. "Senin kazanmana asla izin vermeyeceğiz."

Fakat Claire ilk cümlesinin yalan olduğunu biliyordu. Cam Ev, kesinlikle sıradan bir ev değildi.

Onlar için farklıydı.

9

Koruma, gözleri şiştiği ve yüzüne kan oturduğu için, arabayı kullanması için bir arkadaşını çağırdı. Claire'e göre adamın burnu, canavar makyajlı bir oyuncunun *aşırı tuhaf* diyerek reddedeceği şekle bürünmüştü. Korumaya bu kadar zarar verebilmesi şaşırtıcıydı ve bu yüzden kendini çok suçlu hissediyordu. Shane ile arasındaki farkın sonunda bu olduğuna karar vermişti; Claire, uyguladığı vahşetten gurur duyan biri değildi. Fakat yine de gerektiğinde kendini savunabildiğini görmek iyi gelmişti.

Korumalar yol boyu onunla tek kelime etmediler. Medeni davranamayacak kadar sinirli olduklarını düşünen Claire de aslında hiç konuşmak istemiyordu. Koltukla koltuk arkalığının arasındaki çatlağa birileri işe yarar bir şeyler düşürmüş olabilir mi diye kurcalamakla meşguldü. Puroya benzer, silindir şeklinde bir boru buldu fakat pek de legal bir şey gibi olmadığı için tekrar bıraktı. Ümitsiz vaka olan

bu girişiminden vazgeçmek üzereyken, parmakları metalik bir şeye değdi. Tuttuğu şey bir ataştı, büyük ve sağlam olanlarındandı. Ataşı kumaşın arasından dikkatle çıkardıktan sonra nasıl saklayabileceğini düşündü. Kot pantolonundaki yırtıklardan birini buldu ve ataşı içe doğru sarkacak şekilde, yırtık, ince iplere geçirdi. Buradan düşme ihtimali yüksekti fakat bulunduğu şartlar altında elinden daha fazlası da gelmiyordu.

Görünen o ki Hannah, özel korumaların resmi ekipmanları kullanmasına izin veriyordu fakat Claire'e göre bu kötü bir fikirdi. Polis arabasında kısa bir yolculuğun ardından, aslında kale olarak inşa edilmiş gibi görünen, eski ve geniş bir yerin kapısının önünde durdular. Dar, parmaklıklı pencereleri ve korkutucu gotik kapıları vardı. Kapının üstünde, MORGANVILLE RUH HASTALIKLARI MERKEZİ yazıyordu. Durum hiç de umut verici görünmüyordu.

Korumalar ana kapıları geçtikten sonra, aracı ön kapının oraya park ettikten sonra dönüp Claire'e baktı. "Daha fazla sorun çıkarma," dedi burnu sağlam olan. "Çırpı gibi küçük kızlara dayak atmaktan hoşlanmam ama yine aynı numarayı yaparsan, yemin ederim, hiç düşünmeden seni yere sererim."

Diğeri de onu desteklercesine homurdanarak söylendi fakat şiş burnu ve bozuk ruh hâli yüzünden, Claire adamın ne söylediğini anlayamadı. Burnu sağlam olanı, kapıyı açarken Claire sessizce yerinde bekledi ve ellerinin arkadan bağlanması her hareketini on kat daha zorlaştırdığı için,

adamın onu arabadan indirmesine izin verdi. Gri taşlı koca bina -*tımarhane*- onu yıkıp gömecekmişçesine, bir kâbus gibi üzerine çöküyordu. Geleceğini düşününce içini ürperten bir korku kapladı. *Hayır, buradan çıkacağız,* diye düşündü. *Eve ile birlikte burayı havaya uçurup Cam Ev'i, Michael'ı, Oliver'ı ve Myrnin'i kurtaracak, her şeyi yoluna koyacağız.*

Fakat Fallon, köklü ve giderek filizlenen bir şüphe tohumu ekmeyi başarmıştı. "Yoluna koymak", en nihayetinde ne anlama geliyordu ki? Statüko mu? Vampirlerin kendi varlıkları ve menfaatleri uğruna insanlara baskı uygulaması ve zarar vermesi miydi? İnsanların vampirlerden nefret etmesi ve onları öldürmek istemesi miydi? Her iki tarafta da bitmek bilmeyen bir gerilim ve katliam mıydı? Claire doğru tarafta mıydı? Ya da doğru taraf diye bir şey gerçekten var mıydı? Her şey göz önünde bulundurulduğunda, olması gerekiyordu. *Avlanan ve esir edilenin yanında olman gerekmiyor mu?*

Yine de. Bu ağır griye bürünmüş yerde, içini kemiren, yanlış tarafı tuttuğu fikri, giderek onu korkutmaya başlamıştı.

Ta ki gotik kapılar ardına kadar açılıp Doktor Anderson onları karşılayana kadar. Pek değişmemişti. Cambridge'te Claire'in çok sevdiği danışmanıydı. Sakin, yetkili ve biraz tuhaf görünmesine rağmen, kötülük ve kaos adına çalışan biri gibi durmuyordu. Hatta üzerindeki beyaz gömlek ona daha resmi bir hava katıyordu. Claire'e hoşnut fakat soğuk bir bakış attıktan sonra, "Tekrar görüştüğümüze sevindim Claire," dedi. "İçeri gir lütfen. Eminim, kamu yararına ça-

lışmak adına tekrar bir araya geldiğimiz için, sen de en az benim kadar memnun olacaksın." –

"Eğer bu asla olmayacaksa, evet diyebilirim," dedi Claire. Anderson'ın beklediği kapı eşiğine doğru adım atmayı hiç istemediği hâlde, başka seçeneği de yoktu. İki özenti polis, içeri girmediği takdirde onu arkasından itmek için hazırda bekliyordu. Anderson ise Claire'in korkarak hareket etmesine çok memnun olurdu muhtemelen.

Claire gözlerini Anderson'dan ayırmadan ilerledi. Anderson kolunu Claire'in omzuna atarak "Seni tekrar gördüğüme sevindim," dedi. Yalan söylüyordu, bakışlarından bir şey anlamaksa mümkün değildi. "Korkma. Vampirlere duyduğun bu sadakat duygusunun üstesinden gelmen için sana yardım edeceğiz. Bu senin suçun değil. Daha çok Stockholm Sendromu reaksiyonu. Hayatta kalabilmek için, kendinden güçlü olanlara yaranma duygusu. Utanılacak bir şey yok, düzeltilebilir bir durum."

"Teşekkürler. Şunları da çıkarabilir misiniz?" Claire kelepçelerini gösterdi. Anderson'ın gülümsemesi büyüyerek alçak bir ifadeye dönüştü.

"Belki biraz daha sonra," dedi. "Görüyorum ki bazı kötü huylar edinmişsin Claire. Öncelikle sana güvenebileceğimi görmek istiyorum."

"Bana güvenebilirsiniz," dedi Claire.

"Ne konuda? Haylazlıkların konusunda mı? Evet, eminim sana da arkadaşın Eve'e güvendiğim kadar çok güvenebilirim."

Claire sormadan edemedi. "O iyi mi?"

"İyi," dedi Anderson. "Yakında görürsün."

Gölgelerin arasına karıştıkları an kapılar sertçe kapanıp arkalarından kilitlendi. Claire berbat bir hata yaptığı duygusuyla savaşıp duruyordu.

Tımarhane (tabii buraya tımarhane denmiyordu fakat bu şekilde düşünmemek Claire'in elinde değildi) aşırı derecede sessizdi. Gözleri içerinin kısık aydınlatmasına alıştığında, aslında burasının ne kadar cafcaflı göründüğünü fark etti. Yeni, elastiki halılar ayaklarını okşuyordu ve duvarlardaki boyanın keskin kokusunu aldı. Morganville'in tamamında olduğu gibi, burada da bir yenilenmeye gidilmişti.

Fakat kayan cam monteli, ağır, metal kapılar- hâlâ kilitliydi.

"Ne hoş," dedi Claire. "Eve nerede?"

"Terapiye alındı," dedi Anderson. "Merak etme, onunla görüşeceksin fakat hemen olmaz. Biraz kapsamlı bir terapi görüyor."

"Daha çok VAKA kopyası oluşturmada benim yardımıma ihtiyacınız varmış sanırım." Bu, tuhaf bir şekilde-Myrnin'in laboratuvarında oluşturdukları ve vampirlerde etkili süper-şok tabancasına verdiği isimdi. Tabanca fiziksel değil, ruhsal bir şok veriyordu. Çok etkiliydi. Hem de fazlasıyla etkili.

"Sana verdiğim son işi sabote ettin ve sonrasında gerçekleşen ölümlerin tamamından sen sorumlusun. Senin

hareketlerin yüzünden öldüler," dedi eski danışmanı. Kırgınlığını gizleyememişti. "Artık hiçbir sebeple sana güvenebileceğimi sanmıyorum Claire. Bu çok kötü. Sen çok zeki bir genç kızsın ve çok iyi işler başarabilirsin."

"Hâlâ yapabilirim," dedi Claire. "Fakat muhtemelen sizinle değil. Çünkü siz bir delisiniz."

"Myrnin ile samimiyetine bakılırsa, her şeyi biliyorsundur." Anderson'ın ses tonunda Claire'i şaşırtan ve ona öfkeyle bakmasına neden olan bir tını vardı. "O biliyor mu, erkek arkadaşın yani? Vampirle yaşadığın gizli ilişkiyi?"

"Kimseyle gizli ilişki yaşamıyorum!"

"Sizin yaşınızdakiler buna tam olarak ne diyordu? Takılmak mı?"

"Hah. Kapa çeneni," dedi Claire. "Kendini küçük düşürüyorsun. Myrnin ile asıl takılmak isteyen sendin. Hani o gün? Ve bunu bir türlü atlatamadın." Claire bunu gerçekten söylemişti, üstelik gayet ciddiydi. Doktor Anderson'ın sinirlendiğini görmek hoşuna gitmişti. Çirkinleşerek savaşmayı Shane'den öğrenmişti fakat birinin zayıf noktasını bulup üzerine gitmeyi Monica Morrel'dan öğrenmişti. En kötü düşmanlarınızdan bile bir şeyler öğrenebilmek ne kadar da komikti. "Ayrıca Cambridge'teyken Doktor Davis'e de fena sulanıyordunuz. Ev arkadaşımı da yatağa atmaya çalıştığını size söyledi mi? Ama belki de siz bugünlerde Fallon'ı kesiyorsunuzdur. Ne önemi var. İkisi de ezik birer seçim olur. Ayrıca sizinle ilgili de bir sürü şey söylüyorlar."

Anderson'ın kızgınlıktan kıpkırmızı kesilmesinin sebebi hangi tahmindi, söylemesi zor. Claire hedefe tam ortadan isabet ettirmişti. Anderson gıcırdayarak açılan kapıdan Claire'i içeri itti. Claire düştüğü yerden kalkmaya çalışırken, tek kaçış yolunun da gürültüyle kapandığını duydu. Kapı, üzerine kilitlenmişti.

Odada pek eşya yoktu; herhangi bir hücre kadar boş ve sadeydi. Bir küçük ikiz yatak, yastık, battaniye ve tahminen klasik hasta kıyafet ve pijamalarının konulduğu çekmeceli ahşap dolaptan başka, lavabonun üzerine asılı ayna vardı. Gerçek camdan değildi tabii. Plastik aynalardandı. En azından tuvalet ve banyo birleşimi, ayrı bir girintideydi.

İçerisi çamaşır suyu ve umutsuzluk kokuyordu.

Kapıdaki cam yana kaydı ve Anderson uzun bir süre ona baktı. "Hemen yayılma," dedi. "Birazdan senin terapin başlayacak."

"Kelepçelerimi çözmeye ne dersin?"

"Olmaz." Pencere sert bir şekilde kapandıktan sonra, Claire yine aynı kilit sesini duydu.

Kulağına değişik bir ses geliyordu sanki. İlk başta siren sesine benzetti... Fakat sonra öyle olmadığını anladı.

Biri çığlık atıyordu. *Tedaviler.*

Claire'in dizleri çözülüverdi. Kendini yatağa bıraktı. Acı acı yankılanan her çığlıkta gözlerini sımsıkı yumarak derin nefes alıp verdi. *Buradan çıkmam gerek.*

Pantolonun arkasını yoklayarak yırtığa tutturduğu ataşı aradı.

Pantolonun yırtığındaki salaş iplere dolanan ataşı yerinden çıkarmak, parmaklarını acıtsa ve zaman alsa da Claire sabrederek sonunda başardı. Hâlâ kelepçeli ellerini ve acıyan parmaklarını biraz serbest bırakıp kendini daha iyi hissedene kadar bekledi. Onu içeri atan polisler, tam da beklediği gibi, ellerini sımsıkı kelepçelemişlerdi ve bilekleri artık zonkluyordu. Davul gibi şişen elleri iyice batmaya başlamıştı. O an elinden başka bir şey gelmediğinden, yatağa uzanarak kan akışını yavaşlatmak için kollarını güçlükle ve canı yanarak yukarı kaldırdı. Birkaç dakika içinde batma hissi kayboldu ve parmaklarını daha iyi hissetmeye başladı. Parmakları hâlâ titrese de Claire kendini daha iyi hissediyordu.

Tekrar ayağa kalktı, derin bir nefes aldı ve ataşla kelepçeyi kurcalamaya başladı. Kilidin yerini tutturmak *epey zaman aldı.* Bir keresinde Myrnin bu işin ince yönlerini göstermek için ona tatbikat uygulamıştı. Morganville'de böyle şeylere ihtiyaç duyulduğunu düşünmüştü ve bu konuda haklı olduğu şimdi anlaşılıyordu. Fakat Claire paslanmıştı, sert ve kalın ataşı doğru şekle sokup el becerisini kullanarak kilide ittirmesi bir hayli uzun sürdü. Ardından kaslarına giren kramplara, ağrıdan yanmalara aldırış etmemeye çalışarak ataşı kilide geçirmek için uğraştı. En sonunda kelepçenin birini açmayı başarmıştı. İkincisini açmak önceki kadar uzun sürmedi çünkü doğru açıyı tespit etmişti artık.

Özgürdü ve bunun ilk saniyelerini rahat bir soluk alıp sessizce kutlayarak geçirdi. Sonra hemen odadaki dolabın

çekmecelerini karıştırmaya başladı. Tam da tahmin ettiği gibi, çeşitli bedenlerde, çirkin, pamuklu iç çamaşırlar ve bir o kadar çirkin, spor sütyenler karşısındaydı. Gerçi Vampir Alışveriş Merkezi'nde üzerinden çıkardıklarını hatırlayınca, bu gördüklerinin üst modeller olduğuna karar verdi. Çekmeceyi açıp kapadığında, kolayca içeri ve dışarı kayarak hareket ettiğini fark etti.

İşte bu iyi haberdi.

Claire yataktaki yastığı alıp çekmecenin altına sıkıştırdı. Çekmecedekileri çıkarıp mekanizmayı bir anda hızlıca çekti. Çekmece sıkıştığı için açılmadı. Claire, küçük tekerlerden biri çıkıp sol taraf aşağı eğilene kadar çekmeceyi sağa, sola, yukarı ve aşağı doğru sarstı. O şekilde sağ taraftan asılarak çekmeceyi yerinden kolayca çıkarabilirdi ama çok ağır ve hantaldı. Claire yastığı alta sıkıştırmayı akıl ederek çekmecenin düştüğü an gürültü çıkarmasını ve sesin yankılanmasını önlemişti. Çığlıklar kesildiğine göre, artık daha sessiz hareket etmeliydi.

Çekmece yerinden çıkınca, kızakların iki taraftan da vidalı olduğunu gördü. *Harika.*

Büyük ataşı, vidaların başına uygun biçimde tornavida olarak kullanabileceği şekle sokmak için epey uğraştı. Vidaları sökmek, güçlü, gergin kasları, sabır ve terlemeyi gerektiriyordu fakat sonunda, bir taraftaki üç mandaldan ikisini gevşetmeyi başardı. Üçüncüsü daha kolaydı. Metali gevşeyene kadar çevirip durdu.

Başlangıçta Claire'in elleri kelepçeliydi, tek silahı ise

ataştı. Şimdiyse uçları keskin yirmi beş santimlik metal parçası, kelepçeler *ve* ataşı vardı. Avantajı her seferinde biraz daha artıyordu.

Metale düzgün şekil verecek zamanı yoktu. Ama ahşap çekmecenin ağır uçlarını kullanarak metali düzleştirip sivri bir hâle sokabileceğini fark etti. Metali daha iyi kavrayabilmek için yedek bir çift iç çamaşırını diğer ucuna sardı.

Şipşak bıçak.

Çekmecenin diğer kızağını da sökerek esnek bir U şekli verdi. Sütyenlerden birinin de yardımıyla, idare edecek bir sapan yaptı. Vidaları cephane olarak kullanacaktı. Yatağın çerçevesinden söktüğü parçaları da öyle.

Çekmeceye kıyafetleri koyduktan sonra kapattı ve yastığı da tekrar yatağa bıraktı. İlk bakışta her şey kusursuz derecede sıradan görünüyordu.

Bıçağı için (pastel boyalarla birlikte çekmeceye bırakılan karton yardımıyla) bir de kılıf yaptı. Kot pantolonunun belinden sarkan ipliklere kartonu sıkıca bağladı. Karton kılıfı pantolonun iç kısmına yerleştirdikten sonra, bıçağı da içine koydu. Dışarıdan biraz belli oluyordu fakat neyse ki pantolon çok dar değildi. Yeterince iyiydi.

Eğri büğrü sapanı için kullanacağı cephanelikleri cebine attı. Pantolonunun düğmelerini ve pastel boyaları kırıp cephaneliklerin arasına kattı.

Kapı tıkırdamaya başladığında kelepçeleri ne yapacağını düşünüyordu. Birkaç saniye sonra sapanı arka cebine koydu ve kelepçeleri tekrar bileğine takarak çok sıktırmadan

kapattı... Ellerini kolaylıkla çıkarabileceği kadar gevşek bırakmıştı.

Doktor Anderson kapıyı ardına kadar açıp içeri girdiğinde Claire, odanın ortasında, mahzun bir hâlde duruyordu. "Artık şu kelepçeleri çıkarır mısın?" diye sordu, azar yemiş bir çocuk gibi. "Canım yanıyor."

"Biraz sonra," dedi Anderson. Zaten Claire de bunu duyacağını tahmin etmişti. Doktor Anderson, Claire'e dışarı çıkmasını işaret etti. Pantolonunun arkasına soktuğu sapan Claire'in kalçasına batıyor ve canını yakıyordu. İnce tişörtünün altında, arkadan bakıldığında kesin fark edilirdi fakat neyse ki Anderson onun arkasından gitmedi. Claire'i dirseğinden tuttu ve birlikte, hızla koridorun sonuna doğru ilerlemeye başladılar. Etrafta onlardan başka kimse yoktu. Claire risk alarak arkasına dönüp baktığında peşlerinden kimsenin gelmediğini gördü.

"Pek çalışan yok gibi," dedi.

"Henüz yeni işe alım yapıyoruz," dedi Anderson. "Sen ve arkadaşın, ilk hastalarımızsınız. Sizin için büyük bir onur olmalı."

Claire bu şekilde yorumlamazdı ama sol köşeyi dönüp bir diğer metal kapıya geldikleri için Doktor Anderson'a alaycı bir karşılık vermeye fırsatı olmadı. Şimdiki kapıda, TEDAVİ ODASI. ÖN İZİNSİZ GİRİLMESİ YASAKTIR, yazıyordu. Anderson cebinden kalabalık bir anahtarlık çıkardı.

Çığlıklar tekrar başlamıştı. Boğuk çıkan seslerin, odanın diğer ucundan geldiği kesindi.

Kapı açılınca Claire, Eve'i karşısında gördü. Arkadaşı bir koltuğa bağlanmış, her tarafı kilitlenmişti ve *bir vampir tarafından ısırılıyordu.* Michael değildi. Sivri dişlerini Eve'in boynuna geçirmiş, iğrenç görünümlü, deli gibi bakan serserinin tekiydi. Eve'in boynundan akan incecik kan damlasına bakılırsa, vampir onu tam da damarından ısırmıştı.

"Hayır!" diye bağırdı Claire ve ileri atıldı. Aralarında ayna cam vardı. "Durun! Onu bırakın!"

"Bunu kendi tercih etti," dedi Anderson. "Kendini vampirlere sunarak böyle küçük düşmeyi seçti."

"Hayır, *o seçmedi!* Eve ve Michael..."

"Michael da bir vampir."

"Kes artık!"

"İkinizin de vampirlerin gerçekte ne olduğunu görmenizi istiyorum. Onlar yırtıcı hayvanlar. Birer parazitler. Sizi sadece yiyecek olarak görüyorlar ve hep de öyle görecekler. Şu vampire bak Claire. *Bak.*"

Anderson, işkence gibi gelen bir süre boyunca Claire'i kıpırdamadan durmaya zorladı ve yanında durduğu duvardaki düğmeye basmak için uzandı. "Bu kadarı yeter," dedi mikrofonun diğer ucundaki kişiye. "Bir sonraki aşamaya geçilebilir."

Eve artık bilincini yitirmiş gibiydi. Çığlık atmayı bırakmıştı ve cildi mosmor olmuştu. Eve'in arkasındaki kapıdan, beyaz önlüklü iki görevli girdi. Birinde şok tabancası ve diğerinde de uzun bir sopanın ucunda duran, gümüş kaplamalı tasma vardı. Şok tabancasıyla vampire elektrik vererek

Eve'den uzaklaştırdılar. Vampir dişlerini gösterip hırlayınca, ikinci görevli tasmayı vampirin boynuna takarak yandaki kilit mekanizmasıyla boynuna göre sıkıladı. Vampir nefessiz kalarak tasmayı çıkarmaya çalıştı fakat adam onu kapıdan dışarı çıkararak kafesin içine itti.

Claire, vampire bakmayı bırakarak Eve için endişelenmeye başladı. Eve hızlı hızlı, kesik nefes alıp veriyor ve güçsüz bir şekilde, oturduğu yerde kıvranıp duruyordu. Boynu hâlâ kan içindeydi.

Başka bir beyaz önlüklü içeri girip el çabukluğuyla Eve'in boynundaki yarayı bandajladı. Ardından, çıkardığı şırıngayı Eve'in koluna batırdı.

Eve'in gözleri kocaman açıldı ve hâlâ zayıf görünmesine rağmen, korkutucu derecede dikkat kesiliverdi. Görevlilerden biri serum askısını getirerek üzerine birkaç poşet taktı. Koyu kırmızı sıvı dolu poşetlerdi. Kadın görevli, tecrübeli biri olmalıydı ki Eve'in kolundaki damarı ustalıkla, ilk iğnede bulmayı başardı. Düzenli akış sağlamak için serumları askıya astı.

"Ona ne veriyorsunuz?" diye sordu Claire. Konuşurken sesi boğazında düğümleniyordu. Harekete geçmek istiyordu fakat doğru anı beklemeliydi; Eve'i oradan çıkarması imkânsızdı. Zaten yapması gereken, arkadaşına yardım etmekti, kaçıp gitmek değil. "O poşetlerde ne var?"

"Göründüğü gibi, kan," dedi Doktor Anderson. "Arkadaşın en az iki litre kan kaybetti ve tehlikeli derecede zayıf düştü. Kalp ile ilgili sıkıntı da çekiyor olabilir."

"Sizin kaçınma terapisi dediğiniz bu mu? Vampirin onu ısırmasına izin veriyorsunuz, sonra da onu kurtarıyorsunuz, öyle mi?"

"Hayır," dedi Anderson. "Terapinin bir parçası da bu tabii. Kontrol kaybı ve korku. Fakat en önemli parçası, şu an *ona verilen* kan. Oluşturduğum bu içerik sayesinde, vampirin varlığına karşı aşırı tepki gösterecek. Herhangi bir vampirle yan yana geldiğinde, inanılmaz bir acı duyacak. Bu süreci birkaç kez daha tekrarladıktan sonra, aynı şeyi hissetmesi için artık kan nakline de ihtiyacı kalmayacak. İnsan beyni çok komik; acıyı sezebiliyor ve kendini ondan koruyabiliyor. Bunun gerçekleşmesi birkaç hafta sürecek ama sonunda vampirleri görmeye bile tahammül edemeyecek. Hem de hiçbirini. Michael Glass'ı bile. Koşullandırılmış korku ve tiksinti, onu zayıf düşürecek."

"Beni görebiliyor mu?" diye sordu Claire. İşe yarayacağına emin olmadan, öfkesine yenik düşmemek için uğraşıyordu ama Eve'in titreyip kendinden geçişini seyretmek kolay değildi.

"Hayır. Hastayı gözlemleyebilmemiz için tek yönlü cam var," dedi Anderson gülümseyerek. "Endişelenme. Terapinin bitmesine yarım saat kaldı. Sonra sıra sende. Ne yaşayacağını görmenin, senin için daha iyi olacağını düşündüm."

Claire o an kelepçelerini atıp Anderson'ın suratına yumruğu indirmemek için kendini zor tuttu. Fakat dört elle sarıldığı tek bir şey vardı. *Suratının ortasına yumruğumu yiye-*

ceksin. Ama henüz değil. Zamanı gelince. Çünkü Anderson bunu sonuna kadar hak ediyordu.

"Sen bir canavarsın, değil mi?" diye sordu Claire. "Yani gerçekten, özünde öylesin. Yaptığın şeyin aslında yanlış olduğunun farkındasın."

"Canavar dediğin, senin gibi Renfield'a denir," dedi Anderson. "Tıpkı Stroker'ın romanında Drakula'nın uşağı gibi. Vampirlerin savunucusu. İş birlikçi. İnsanlığın haini. Sanırım çok geçmeden sana gittiğin yoldaki yanlışları göstereceğiz Claire. Sen de bize, canavarlardan kurtulmanın daha hızlı ve daha iyi yollarını göstereceksin. Sonunda bir işe yarayacaksın."

Claire kanatana kadar dudağının içini ısırdı ve torbalardaki kanların, arkadaşının koluna akışını sessizce seyretti. İkinci kan torbası boşaldığında, Eve daha sakin ve rengi yerine gelmiş görünüyordu. En azından bu iyi bir şeydi.

Görevli, odadaki boş serum torbalarını alırken, Anderson içeri girdikleri kapıdan Claire'i çıkardı ve sağ taraftaki kapıya yöneldi. Kapı kilitliydi. Fakat Anderson'ın kemerinde bir dizi anahtar vardı ve içlerinden biriyle kapıyı açarak Claire'i içeri soktu. Kapıyı tekrar arkalarından kapadı.

Eve'in *terapi koltuğundan* çözüldüğü odadaydı.

"Claire?" Eve'in sesi zayıftı. Gözyaşlarının da etkisiyle, Claire daha fazla dayanamadı. Bir saniye bile beklemeye gücü kalmamıştı. Ellerini hızla sallayarak kelepçeleri çıkardı. Sağ eliyle tuttuğu kelepçeyi demir yumruk olarak kullanarak Doktor Anderson'ın yüzüne vurdu. Shane öğretmişti bunu. Bütün

gücünü omzundan alarak öne doğru eğildi ve Anderson'ı hiç beklemediği bir şekilde savurdu. Anderson sarsılarak arkadaki duvara çarptı ve yere yığıldı. Claire, Anderson'ın kemerindeki anahtarları alırken, odada *iki görevlinin daha* olduğunu fark etti. Doğrusu bunu hiç düşünmemişti.

Düşünecek zamanı da yoktu.

Görevliler odadaki şiddetin farkına varınca, Claire kelepçeyi bir kenara atıp sapanını çıkardı. Sapana yerleştirdiği bir dolu pastel boya parçası ve vidayı, kendisine doğru gelen iki görevliye birden fırlatmaya başladı.

İkisinin de tam yüzüne isabet ettirdi. Görevliler şaşkınlık içinde geri çekilirken, Claire sürekli hareket ederek sapanı kullanmaya devam etti. Erkek görevlinin kemerinde şok tabancası vardı. Claire tabancayı alarak adamın göğsüne dayadı ve düğmesine bastı. Görevli yere yığıldı. Saniyeler sonra, aynı şeyi diğer görevli de yaşıyordu.

Eve sersemliği hâlâ üzerinden atamamıştı. Başını sallayarak "Claire? Burada ne işin var?" diye sordu.

Claire çoktan, arkadaşını saran diğer kemerleri de çözmeye başlamıştı. "Millete korku saçıyorum galiba."

"Tanrıya şükür!" Eve koltuktan kalkarak Claire'e sımsıkı sarıldı, hatta neredeyse ayaklarını yerden kesecek kadar kucakladı. "Beni kurtarmak zorunda kaldığın için üzgünüm ama teşekkürler. Onlar... Onlar bana..."

"Biliyorum," dedi Claire ve Eve'i kucakladı. "Gördüm." Ağlamak istiyordu ama bunun hiç de yeri ve zamanı değildi. "Bu lanet olası yerden hemen çıkmalıyız."

Doktor Anderson hâlâ yerdeydi ama pes etmemişti. Ayağa kalkmaya çalışıyordu. Claire, Eve'i bıraktı ve şok tabancasını bıraktığı yataktan alarak doktorun şaşkın bakışları karşısında salladı. "Sakın," diye uyardı Claire. "Daha fazla canını yakmak zorunda bırakma beni."

"Öyleyse aptallık edersin," dedi Anderson. Perişan ve sancılı konuşuyordu. Ağzına dolan kanı tükürüp attı. Claire şaşırarak *berbat* bir yumruk attığını düşündü. Shane görse, onunla ne kadar gurur duyardı. "Çünkü bundan sonra ruhsal durumunu iyileştirmeye yönelik en ufak bir uyum ayarı bile yapılmayacak. Artık kesinlikle iyileştirilmeyeceksin. Sadece uyutulacaksın. Buraya geldiğimden beri bunun gerekli olacağını hep söylemiştim ama Fallon beni dinlemedi. Artık haklı olduğumu görecek."

Claire eğilip yerdeki kelepçeyi aldı ve çabucak Anderson'ın arkasına koyduğu bileklerine geçirdi. "Yerden kalkma," dedi. "Eve?"

"Biz *kaçar*," dedi Eve. Kendine baktı ve irkildi. Claire, Eve'in üzerindeki soluk pembe hastane pijamasını o an fark etti. "Modayı bu şekilde katledenlerin, kıyafetlerime ne halt ettiklerini öğrendikten sonra kaçıyoruz. Harbiden, bu hâlde ölü bulunamazdım." Yine kendi gibi olmaya çalışıyordu ama Claire, onun ne kadar incindiğini, korktuğunu ve dehşete kapıldığını görebiliyordu.

"Buna zamanımız olduğunu sanmıyorum," dedi Claire. Çünkü beyaz önlüklü koca hademe yavaş yavaş kas gücüne kavuşmaya başlıyor ve kan çanağına dönmüş gözleriyle

onlara ölümcül bakışlar atıyordu. Claire bir hışımla atılıp adamdaki ve diğer kadın görevlideki anahtarları da alarak "Önce kaçış. Sonra moda," dedi.

Eve, "Moda için her zaman, zaman vardır!" diyerek karşı çıksa da Claire onu elinden tutup kapıya doğru çekiştirince, koşmaktan başka çaresi kalmadı. Claire odadan çıkınca kapıyı hemen kapatıp Doktor Anderson'dan aldığı anahtarlarla kilitledi. Düşmanlarının hızını kesmeye çalışmadan kaçmanın bir anlamı olmayacağını düşündü.

Koridorda koşmaya başladıklarında, Claire birilerinin onlara doğru geldiğini gördü. En az üç kişi vardı ve hepsi beyaz önlük giymişti.

"Bu taraftan değil," dedi ve geri dönerek diğer yöne doğru koşturdular. Şimdiki koridorun sonunda kilitli bir kapı vardı ama ne de olsa Claire, Doktor Anderson'dan anahtarları almıştı. Birkaç tanesini denedikten sonra doğru anahtarı buldu. Hızlıca çevirdi ve işte içerideydiler. Anahtarı diğer tarafın deliğine de sokup çevirerek sürgülerin kapıyı kilitlediğini duydu. "Tamamdır," dedi Eve'e. Fakat Eve, onu dinlemiyordu.

Eve, girdikleri odaya takılıp kalmıştı. İlk gördüğü andan itibaren, Claire de aynı şekilde bakakaldı.

Çünkü içerisi ceset doluydu.

Vampir cesetleriyle.

"Bay Ransom," dedi Claire. Bay Ransom'ın yarı örtülü cesedinin bulunduğu masaya yaklaştı. Tıpkı Fallon'ın ofisindeki fotoğrafta gördüğü gibiydi. Ve aynı zamanda...

Üzgün görünüyordu. Tek başına ve kayıp. Örtüyü adamın donuk yüzüne kadar çekip kapattı. "Şuradaki, Amelie'nin asistanı. Bu da korumalarından biri." Yanlarından geçerken hepsinin yüzlerini örttü. Bazılarını tanımıyordu. Bazıları da pek sevdiği kişiler değildi ama artık bunun bir önemi yoktu. Onlar birer kurbandı. Öldükleri kesindi. Bunu nereden bildiğini açıklayamıyordu ama ten renkleri, *boşluğa* düşmüşlüğü yansıtıyordu.

"Onlara ne olmuş böyle?" diye sordu Eve. *Aslında cevabı o da biliyor,* diye düşündü Claire. Çünkü ses tonunda katıksız korku vardı.

"Fallon onlara sözde tedavisini uygulamış," dedi Claire. "Bunlar tedavide başarısız olanlar."

"Ama... Ama aynı tedaviyi Michael da görecek!"

"Biliyorum," dedi Claire. Derin bir nefes alarak sırtını ölülere döndü. "Oliver da öyle. Hatta daha bir sürü kişi. Fallon'ın söylediklerini duydum. Anderson'ı tedaviden sorumlu kişi yapmış ve o burada olduğuna göre, Michael ve diğerleri de burada olmalı. Belki de koridordaki kilitli kapıların ardındalar. Onları bulacağız Eve."

"Sende şok tabancası var," dedi Eve. "Bense savaş için yeterince donanımlı değilim." Odaya bakındıktan sonra, tek tek çekmeceleri yoklamaya başladı. Çekmecelerde bıçaklar vardı. Testereler. Claire gördükleri karşısında başının döndüğünü hissetti.

Eve bir anlık tereddüdün ardından uzanıp kalın, korkunç bıçağı aldı. Claire el yapımı silahlarını tutan lastiği kopardı

ve karton kılıfına sığacak türdeki neşteri aldı. Ardından raflara ve çeşit çeşit şişelere baktı.

"Bekle," dedi ve bir şeyleri çekip almaya başladı.

"Bekleyemeyiz. Michael'ı zehirleyecekler!"

"Biliyorum. *Sadece* bekle biraz."

Eve beklemek istemiyordu ama bütün anahtarlar Claire'deydi. "Neye bakıyorsun, söyler misin?"

"Trikloroetilen," dedi Claire. "Hidrojen florür ve brom. Anestetik gaz oluşturuyorum. Halotan yani."

"Peki bu *güvenli mi?*"

"Hayır," dedi Claire. "Ama insanları bıçaklamaktan daha güvenilir. Ayrıca bir sürü insanı bir anda atlatmamız gerektiğinde işe yarar."

Eve itirazlarını sessize almıştı en azından ama Claire, onun içten içe çığlıklar attığına emindi. Claire konsantrasyonunun dağılmasına izin vermemeliydi çünkü hata yaptığı an bu korkunç bir fikir olacaktı. Halotan, uçucu bir maddeydi ve gaza dönüştürülmesi için pek de donanımlı bir tezgâhta bulunmuyordu. Claire bulduğu solunum maskelerinden birini Eve'e uzattı. Eve hafiften söylenerek "Birazdan bizi bulurlar," diye hatırlattı. "İçlerinden birinde mutlaka yedek anahtar vardır."

"Biliyorum," dedi Claire. "Al. Bunu kilide tak." Kullanılmaktan artık şekilsiz bir hâle gelen ataşı Eve'e uzattı. Eve, denileni hemen yaparken Claire de şişelerdeki sıvı miktarlarını dikkatle ölçüyordu. Tepkimeye geçen gazı yakalamak için, en zor şartlarda bulunabilecek ekipmanlara

sahipti. Boru sistemi ve şişe. Bütün dikkatini elindeki probleme vererek hızlı bir şekilde çalışıyordu. Neyse ki zihni açıktı ve kimyasal bileşimin resmini öylesine gerçekçi görebiliyordu ki elini uzatsa dokunacaktı sanki. Ocağı hazırladı. Son bölüm biraz sorunlu olacaktı çünkü brom tepkimesi, yüksek ısıya ihtiyaç duyardı. Fakat bulunduğu ortamda, Claire sadece elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışacaktı.

Trikloroetilenin hidrojen florür ile sentezi gayet kolay geçekleşti; sıcaklık 130 derecelere ulaştığında gaz ikinci faza doğru ilerledi. Claire bromu ekledi ve ısıyı mümkün olan en yüksek seviyeye kadar yükseltti. Karışım kaynayarak gaz hâline dönüştü ve tüpün içinde yoğunlaşarak şişeye doldu. Claire tüpe hemen bir mantar taktı ve şişeye ilişik hâlde bıraktı.

"Dışarıdalar mı?" diye sordu Eve, ona dönerek. Cevaba ihtiyacı yoktu çünkü Claire de kapıdaki metalik tıkırtıların beraberindeki büyük gümbürtüyü duymuştu.

"Kapıyı açın!" diye bağırdı biri. Öfkeli bir erkeğin sesiydi. "*Hemen* açın dedim!"

Claire hızla yerine geçerek eğildi ve tüpün kapağındaki mantarı çıkardı. Tüpü ortasından bükerek tuttu ve elastik paspası kapının en altına doğru kaydırdı. "Onlarla konuş!" dedi Eve'e. "Kapıya iyice yaklaşmalarını sağla!"

Eve ölülerin tekrar canlandığını ve yattıkları yerden kalkarak zombi gibi dolaşmaya başladıklarıyla ilgili deli saçması şeyler anlattıktan sonra, giderek kısılan ve kulağa son derece ürkütücü gelen ses tonuyla, "Ah, Tanrım bize yardım

et, yardım et...” diyerek konuşmasını bitirdiğinde, Claire bile adamların yerinde olsaydı bu yalanı yutabileceğini düşündü.

Kapının diğer ucunda, sessizlik hâkimdi.

“Sence...” diye fısıldadı Eve. Fakat cümlesini tamamlayamadı. Çünkü Claire, dışarıdakilerden birinin kapıya çarparak yere yığıldığını duydu. Ardından biri daha ve daha uzaktaki başka biri daha.

Claire tüpü hızla çekerek şişeyi odanın diğer ucuna fırlattı ve maskesini çıkardı. Eve de kendi maskesini çıkardı. “Nefesini tut,” diye uyardı Claire. Kapıdaki bükülmüş ataşı çekip çıkardı ve anahtarla kilidi açtı. Kapıyı açtığı an adamın biri içeri doğru yığıldı. Tıknaz ve yaşlı adamın ağzı açık kalmış, gözlerinin sadece beyazı görünüyordu. Claire, adamın nabzını yokladı ve çok yavaş fakat düzenli attığını hissetti. Diğer iki adam da bayılmıştı fakat bir tanesi baygın hâlde bir şeyler söyleniyordu.

Claire, Eve'in elinden tuttu ve adamların üzerinden atlayıp koridorda koşmaya başladılar.

“Onlara bir şey olmayacak,” diyerek arkadaşını teselli etti. “Temiz hava birazdan uyanmalarını sağlar.”

“Sanki çok da umurumdaydı,” dedi Eve. “Michael'ı bulmalıyız!”

“Sen koridorun diğer tarafına koş. Kapılardaki pencereleri açıp içeride biri var mı, bak.”

Eve hiç zaman kaybetmeden koştu fakat boşunaydı. Koridordaki tüm pencereleri açıp bakmalarına rağmen,

hücrelerde vampire rastlamadılar. Hatta kimse yoktu. Eve, Claire'e umutsuz, panik dolu gözlerle baktı. Gözleri her şeyi anlatıyordu. Binanın diğer ucundaki büyük resepsiyon alanına koşmaya başladılar.

Şimdiki koridorda, hücreler yerine sadece bir tane kilitli oda vardı. Claire elindeki anahtarlara baktı. Heyecandan elleri titriyor ve kafasının içinde bir saat durmadan işliyordu. Geride baygın hâlde bıraktıkları üç adam, birazdan ayılırdı. Onlar sersemlemiş, dengesiz, akşamdan kalma öldürücü bir baş ağrısıyla uyanacak olsalar da Michael ve diğerlerini bulmak için, zaman kızların ellerinden kayıp gidiyordu.

Tabii böyle bir durumda Claire'in kapıyı açma girişimi en sondan ikinci anahtara kadar devam etti. Kapıyı itip adımını attı ve hemen önünde durmaya çalıştı. Çünkü kapı, hızla kapanmak üzere ayarlanmış basınçlı otomatik türdendi. Claire içerideki koldan kapıya sıkıca asılarak, kapanmaması için bütün gücünü harcamak zorunda kaldı. Eve ise henüz adımını atmıştı ki Claire kapıyı tutmasa metalin ağırlığıyla bütün kemikleri kırılabilirdi.

Eve de içeri girince Claire kapıyı bıraktı. Hızla kapanan kapı, otomatik olarak kilitlendi. Küçük bir bekleme odasındaydılar. İçeride bir kapı daha vardı. "Acele et," dedi Eve. Boş duvarlarda gezinen gözleri, tavandaki küçük, yarım daire şeklindeki camdan sete takıldı. Yüzü kaskatı kesilmişti. "Bizi izliyor olabilirler."

"Kahretsin," diye fısıldadı Claire. Çılgınca anahtarları denemeye başladı. Kilide uyanı bulunca çevirdi.

Kapı açıldığında karşılarına çıkan oda, az önceki ölülerle, bir kenara bırakılmış -insana dönüşmeyi başaramamış- vampirlerle dolu odanın tam tersindekiydi. Alelacele morga dönüştürülen odanın diğer tarafıydı.

Cam kapaklı dolaplar, tezgâhlar, bileşim hazırlamak için kullanılan istasyonlar ve buzdolaplarıyla tamamlanmış, temiz, aydınlık, iyi donanımlı bir laboratuvardı burası. Ayrıca diğer odadakiyle aynı sayıda masa ve üzerlerinde vampirler vardı.

Aradaki fark, buradaki vampirlerin hâlâ yaşamasıydı. En azından şimdilik.

Claire'in gözleri sırayla vampirleri inceledikten sonra, dağınık sarı saçlı olanda sabitlendi. "Orada!" diye bağırdı Eve'e. İkisi de hemen onun yanına koştular... Ve birden durdular. Çünkü karşılarına iki koruma çıkıvermişti. Yakaları Gün Işığı rozetli, Morganville üniforması giyen polis memurlarıydı bunlar. Claire onlardan birini tanıyordu. Memur Halling. Cam Ev'in bodrumundaki cesedi bulan kadın.

Memur Halling tabancasının kılıfını açarak silahını çıkardı.

Eve hiç düşünmeden şok tabancasıyla onun üzerine atıldı fakat ne yazık ki Halling'in ortağı daha hızlı davranarak Eve'i kolundan yakaladı ve şok tabancasını elinden almak için bileğini bükmeye çalıştı. Şok tabancası Eve'in elinden düşerek yerde yuvarlandı. Halling, Eve yerine Claire'e odaklanmıştı.

Claire karton kılıftan neşteri çıkardı fakat saldırıya geçmedi. Onun yerine, en sondaki yatağa doğru hızla koşmaya başladı. O tarafta da tanıdık birini görmüştü.

Oliver'ı.

Oliver, gümüş kaplamalı tel gibi bir şeyle kollarından ve bacaklarından bağlanmıştı. Kolundaki kalın, yıpranmış mavi damara serum bağlanmıştı. Teni kireç gibi bembeyazdı ama kolları güçlü ve kuvvetli, göğsü de sağlam kaslı görünüyordu.

Gözleri açıktı. Başını çevirip Claire'e baktığı an, gözleri vahşileşerek sıkıntılı bir şekilde kırmızıya büründü. Konuşmuyordu.

Claire, Oliver'ın kolundaki serumu çekip attı ve onu saran telleri koparmak için neşteri kullandı. Teller kalındı ve neşteri hemen köreltmişti ama sonunda bir elini çözmeyi başardı.

Oliver geri kalanı halletti. Diğer tarafa yatarak gümüş telleri koparana kadar yıprattı. Parmaklarının kesilip yanmasına neden olduysa da bileklerini saran şeyden kurtulmak için ayağa kalktı.

Claire'i ıskalayan kurşun, tezgâhtaki camları paramparça etti. Halling onu hedef almıştı. Üstelik bu sefer, uyarıcı atışta bulunmadan işe koyulmuştu.

"Kıpırdama!" diye bağırdı Halling. "Bıçağı yere at!"

Claire kadının dediğini yaptı, bıçak tatlı bir *tınıyla* yere düştü fakat Halling yanlış kişiyi hedef alıyordu. Belki de Oliver'ın masadan kurtulmasının ya da iyileşmesinin zaman alacağını düşünmüştü ama yanılıyordu.

Hem de nasıl.

Oliver görünmez bir hızda yerinden kalkıp bir eliyle Halling'in silah tutan kolunu, diğeriyle de boynunu kavrayacak mesafede durdu. Claire gözlerini kapamıştı çünkü olacakları görmek istemiyordu ama kemiklerin kırılışını duymaktan kaçamadı. Tekrar gözlerini açtığında, Halling yerde yatıyordu. *Ölmemesi* şaşırtıcıydı ama kolu tamamen tersine dönmüş, göğsünün yanında duruyordu. Şok içinde ve şaşkın görünüyordu.

Oliver hiç beklemeden Eve'i yere yatıran diğer polis memuruna yöneldi. Kibar fakat tuhaf şekilde demode bir hareketle yana dönerek Halling'in tabancasına el koydu ve "Asla ikinci bir şans sunmam. Bu sana ilk ve son uyarım. Hemen silahını yere at ve kızı bırak," dedi. Sanki... düelloya davet eder gibiydi. Hatta sol kolunu dirsekten bükerek sırtına yaslamıştı.

O an *düello başlamıştı* çünkü polis, Eve'i bırakıp dik bir pozisyona geçti ve elini belindeki tabancasına koydu. Claire'in eski kovboy filmlerinde gördüğü kadar hızlı bir hareketle silahını çekti. Fakat yine de yeteri kadar hızlı değildi.

Oliver ise ufacık bir çaba bile göstermeden, adam silahını henüz kaldırırken, kendi tabancasını doğrulttu, nişan aldı ve ateşledi.

Karşısındaki polis yere yığıldı.

Oliver bir süre kıpırdamadan polisi seyretti ve yerden kalkamayacağına emin olduktan sonra gerilim ortadan

kalktı. Yana doğru yalpaladı. Başka bir vampirin yattığı sedyeye tutunarak destek aldı fakat daha fazla ayakta duramadı. Dizlerinin üzerine çökerken, tutunduğu çarşafa dolandı. Dehşet içinde onu seyreden Claire'in gözleri önünde, hava-le nöbeti geçirmeye başladı.

"Oliver!" Claire ne yapacağını ya da *yapabileceğini* bilemeden onun yanına çöktü. "Oliver, beni duyabiliyor musun? *Oliver!*"

Oliver uzun bir süre kıvrandı ve en sonunda yatıştı. "Duyuyorum," dedi. Sesi çok tuhaf, hassas ve sanki... ürkekçe çıkmıştı. Gözlerini yeniden açtığında, artık vampir kırmızılığından eser yoktu. Yalın, sıradan kahverengindeydiler. Teni, renk değiştiriyormuş gibi, garip bir şekilde parlıyordu. "Onları durdurmalısın Claire. Onların her şeyi mahvetmesine izin verme..." Konuşmasını yarıda kesip acı dolu, gerçekten canı yanıyormuşçasına bağırdı ve elini uzattı. Claire hiç düşünmeden, az önce onun neler yaptığını gördüğü hâlde, Oliver'ın uzattığı eli geri çevirmedi. Elini tuttu ve Oliver'ın bin parçaya bölünüyormuşçasına sarsılışını hissetti. Oliver, Claire'in elini tüm gücüyle sıkıyordu ama artık vampir değil, insan gücüyle yapıyordu bunu.

İçinde bir şeyler yanıyormuş gibi ya da sanki yanarak *sönüyormuş gibi,* teni *resmen ışıldıyordu.* Yaşadığı şey her neyse, canını çok yakıyor olmalıydı. Aldığı her nefeste acı çekiyor, işkence görüyor ve boğuluyordu. Kalp atışıysa...

Kalp atışı mı? Nefes alışı mı?

Claire'in gözleri birden büyüdü.

Oliver, onun gözleri önünde, insana dönüşüyordu. Ve Claire, derinlerde bir yerde biliyordu ki bu, Oliver'ın isteyeceği en son şeydi.

"Hayır," dedi Oliver. Sesi kükreme gibi, ilkel ve öfkeli bir hırıltı gibi çıkmıştı. Kasılmaları yüzünden, sırtı gergin bir şekilde kamburlaşmıştı. Claire, Oliver'ın giderek daha sıkı tutmaya başladığı elini geri çekmek zorunda kaldı. "Hayır! *Dönüşmeyeceğim!*"

Oliver'ın bu son sözü kulağa her ne kadar bir yakarış ya da dua gibi gelse de Claire, Tanrı'nın böylesine vahşi, böylesine öfkeli bir şeyi dinleyeceğini hiç sanmıyordu. Bir insan vücudu, onu bu derece körükleyen öfkeyi ne yaratabilecek ne de ona katlanabilecek kapasitedeydi.

Birdenbire Oliver'ın içindeki parıltı söndü ve teni yine eski, soğuk ve yarı saydam beyazlığına kavuştu. Sanki buzlu, boş camdan yapılma bir bedene sahipti.

Nefesini bıraktı ve kasları sakinleşti. Kahverengi, acı dolu gözleri kapandı.

Claire, ona dokunmaya korktuğu hâlde, parmaklarını bileğine koydu.

Sessizlik. Nabız yoktu. Göğsü inip kalkmıyordu.

Fakat binanın diğer ucundaki morgda duran cesetler gibi ölü de görünmüyordu. En azından şimdilik. Daha çok, komaya girmiş gibiydi. Yaşamla ölüm arasında, vampirle insan arasında kalmıştı.

Claire, Oliver'ın en sonunda bir tarafa gitmek zorunda kalacağını düşündü.

Oliver'ı daha rahat bir hâle getirmek için biraz çekti. Ondan çok, aslında kendi için bunu yapmıştı. Laboratuvarın diğer ucuna koştu. O tarafta el kılavuzları, kimyasallar, çeşit çeşit serum torbaları, kontrol listesi ve protokoller vardı.

Protokol el kılavuzunu aldı ve içerikler sayfasını açarak parmağını hızla satırlarda kaydırmaya başladı. *Sonuçlar.*

Baktığı yerde çok içerik yoktu, sadece sonuçlara dair klinik tablolara yer verilmişti. Yüzde yetmiş üç oranında ölüm yazıyordu ki Claire bunu zaten biliyordu. Fakat tuhaf bir şekilde, yüzde yirmilik insana dönüşüm sonucu olduğu yazıyordu.

Geriye kalan yüzde yedi için... *DÖN.* yazıyordu. Claire, bu kısaltmanın ne anlama geldiğini bilmiyordu ve çözene kadar gösterge sütununu tek tek inceledi. DÖN.'ün anlamı, *eskiye dönüş*'tü.

Tedavi görenlerin yüzde yedisi tekrar vampir hâline dönüşüyordu. Satırın sonunda dipnot işareti vardı. Claire dipnotu okumak için sayfanın alt tarafına baktı.

Bütün DÖN. deneklerinin, D Protokolü gereğince derhâl ayrıştırılması.

Claire, D Protokolü içeriğinin, Gün Işığı'ndakilerin özel gümüş-sıvı-dolu kazıklarını vampirin göğsüne batırıp sıvının içeri akması için geri çekişlerini gösteren bir resimden oluştuğunu gördü.

Bir başka deyişle, tedavilerinden sağ çıkarak hâlâ vampir kalan her bir vampire, ötenazi uyguluyorlardı. Claire aldığı nefesi, titreyerek yavaşça geri verdi. Okudukları kar-

şısında uyuşmuş gibiydi; daha önceden doğru tarafta olup olmadığını merak ettiyse de bunu bilemezdi. Amelie bir şeytan olsaydı bilirdi ama Fallon, ondan çok daha beter biriydi.

Kitabı kapatırken gözüne bir kelime takıldı ve tekrar açıp okudu.

Son bölümün adı, *Karşıt Etken Madde*'ydi.

Epey uzun bir bölüm olduğu için, elinden geldiğince hızlı bir şekilde sayfalarda göz gezdirdi. Umarsızca, yazılmış kalın sütunlardaki açıklamaları okuyordu.

Karşıt Etken Madde, tedavi sürecini durdurmak için tasarlanmıştı. Onu geliştirmedeki amaçları, tedavi sürecindeki etkilerin üzerinde çalışabilmekti. Yani canlı deneyler yapıyorlardı ve Claire bunu hiç de derinlemesine düşünmek istemiyordu. Sayfanın kenar boşluğunda, el yazısıyla alınmış bir not gördü.

KOMB. 733118

Bir kombinasyondu bu. Demek ki bir yerlerde bir kasa vardı. Bir kasa olmalıydı.

En sonunda kasayı gördü, tezgâhın altına yarım yamalak bir şekilde gizlenmişti. Dijital, mini klavyeli, küçük, gri bir kasaydı. Dizlerinin üzerine çökerek, sayfada gördüğü sayıları tuşladı.

Bip sesinin ardından kapak açıldı.

Fakat içinde hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

"Hayır!" diye bağırdı Claire ve bütün öfkesiyle, elini kutunun içinde gezdirip durdu. Odada yatan diğer vampirler

de bağırmaya başlamıştı ve Eve korku dolu bir çaresizlikle ona seslendi.

Karşıt Etken Madde varsa onu başka bir yere taşımış olmalıydılar. Burada hiçbir şey yoktu. Fallon'ın tedavisini tersine çevirecek hiçbir şey yoktu. Fallon, kasadaki şeyi Claire'in bulamayacağı bir yere saklamıştı.

Tam da zamanında.

Claire daha fazla dayanamayacağını düşündü... Ayağa kalkamıyordu. Acıyla yüzleşmeye gücü kalmamıştı. Öylece yere uzanmak, kıvrılıp kulaklarını tıkamak ve sadece bir kereliğine *saklanmak* istiyordu. Elinden geldiği kadarıyla, her şeyle dosdoğru yüzleşmişti. Savaşmış, plan yapmış ve denemişti.

Fakat önündeki açık kasa bütün planlarının sonuydu. Bütün umutlarının da.

Sana ihtiyacım var, diye düşündü. *Shane, lütfen, sana ihtiyacım var, lütfen buraya gel, lütfen...*

Fakat Shane'in orada olamayacağını biliyordu. Şimdi yapamazdı.

Kafasını çevirdiğinde Michael ile Eve'i görmeyi düşünüyordu. Fakat Eve'in Michael'ın yanına gitmediğini fark etti. Sırtını karşıdaki duvara yaslamıştı. Ve vampirleri korku dolu, çılgın bakışlarıyla seyrediyordu. Vampirler öğürüyor, iki büklüm oluyorlardı.

Onlara yaklaşmayı denedi fakat tereddüt ederek geri çekilip yüzünü elleriyle kapadı.

"Onu oradan çıkar!" diye bağırdı Eve, Claire'e. "Ona yardım et!" Serum hortumunu gösteriyordu. Claire hor-

tumu çekip kopardı fakat Michael'ın tenindeki bembeyaz ışıltıyı görünce çok geç kaldığını anladı. Gözleri kapanmıştı ve hiç kıpırdamıyordu.

Eve ağlamaya başladı. Duvarı defalarca yumrukladı. Tekrar Michael'a yaklaşmayı denediğinde, kanına enjekte ettikleri şey yüzünden midesi bulanmaya başladı. "Haydi Claire, sen ekibin beynisin, zeki olanısın, her şeyi düzeltebilirsin. *Bir şeyler yap!*" Arkadaşının korku ve öfke dolu sözleri, Claire'in az önceki uyuşukluğunu üzerinden atmaya yetmişti. Gözlerini sımsıkı yumarak, girdiği şoktan kurtulmaya çalıştı. "Bir şeyler yap Claire!"

O sırada Michael bağırdı. Claire'in yaşadığı şoku delip geçen sesiyle onu tam kalbinden vurmuştu. Gözlerini açıp Michael'ın acı çeken, gergin ve ışıldayan yüzüne baktı. Parlayan, titreşen ışık, teninin altında geziniyor, damarlarında ve atardamarlarında dolaşarak kalbine doğru ilerliyordu...

Eve canının yanmasına, damarlarında dolaşan ilaca ve vampir görmeye bile katlanamaması için ona yaptıklarına rağmen, duvardan bir hışımla koparak Michael'a koştu, onun ellerini avucunun içine aldı. Michael'ın ellerini tutarken midesi bulanıyor, titriyordu ama vücudundaki her zerre onu geri dönüp kaçmaya zorladığı hâlde, acımasızca katlandı.

Michael ağrılı nefesler alıp veriyordu. Claire, onun boynundaki damarın ne kadar sert attığını görebiliyordu. Michael gözlerini kocaman açtı. Teksas'ın gökyüzü kadar

parlak mavi gözlerini sessizce Eve'e dikti. Titriyor, sarsılıyor ve *sabit bir şekilde bakıyordu.*

"Dayan," dedi Claire. Sesi bir fısıltı, yakarış ya da bir dua, umutsuz bir yalvarma gibi çıkmıştı. "Dayan, dayan, ölme!"

Michael'ın bedenindeki ışık söndü ve tamamen hareketsizleşti.

10

Claire, *öldü,* diye düşündü, uyuşmuş hâlde. *Onu öldürdüm.* Saçma sapan bir düşünceydi ve damağında yanık bir tat, genzinde yakıcı asidik bir his oluşmuştu. *Onu ben öldürdüm.* O öldürmemişti ama öyle hissediyordu. Daha hızlı davranabilirdi. Daha iyi ve güçlü hareket edebilirdi.

Bütün bunların yaşanmasını engellemesi gerekirdi. Ama yapamamıştı ve Michael artık ölmüştü.

Eve gerçeği anlamamış gibi Michael'a bakıyordu. Sanki en sonunda her şey yoluna girecekmiş gibi hissediyordu. "Michael?" Gözleri hâlâ açıktı. "Michael?" İçindeki korku, sesinin kısılmasına, ağırlaşarak fısıltının da ötesine geçmesine neden oluyordu. "Lütfen bana bak. Seni seviyorum, lütfen bana bak, lütfen..."

Claire'in gözleri dolmuştu. Ve sulu gözlerinin ardındaki Michael'ın yüzü, sadece renklerden ibaretti artık. En soluk pembe rengindeki teni, mavi gözleri, altın sarısı saçları.

Gözlerini kırpınca, kan gibi sıcacık gözyaşları arka arkaya damlamaya başladı. Michael'ın kolunu tuttu.

Bu şekilde hissettirmemesi gerek, diye düşündü. Michael'ın teni kendisininki kadar sıcaktı. Sanki hâlâ hayattaydı.

Ardından parmaklarının altındaki damarın cılız bir şekilde attığını hissetti.

Yok. Bu sadece hayaldi. Böyle olamaz... Olmamalı...

Michael'dı bu.

"Michael, bana bakmalısın," dedi Eve, gözyaşlarıyla. Onun için dünyanın sonuydu ve bu acıyla yüzleşirken midesi bulanıyor, rengi atıyordu. "Beni bırakıp gidemezsin, yapamazsın, bana *söz vermiştin...*"

Michael nefes aldı.

Eve boğuk bir çığlıkla Michael'ın gövdesine sarılarak onu öptü. Claire bunun için henüz erken olduğunu düşünüyordu çünkü Michael ne yaşadığının farkına varamayacak derecede baygındı...

Ve birden durum değişti. Michael da Eve'i öpmeye, sahici bir şekilde öpmeye başladı. Ten rengi eskisinden çok koyu olmasa da renk değiştirmeye, nasıl olduysa daha *canlı* bir hâl almaya başladı. Öpüşmeyi bıraktıklarında, Michael derin derin nefes alıyor ve gülümsüyordu. Yanakları ve dudakları kızarmıştı.

Claire, Michael'ı daha önce hiç canlı görmediğini o an fark etti. Yüzde yüz canlı gördüğü söylenemezdi. Onunla ilk tanıştığı günkü gibi görünüyordu ama şimdi... Şimdi Michael gerçekten bir insandı.

Claire buna mucize demek istemese de öyleydi. Gerçek bir mucizeydi.

Michael'ın hâlâ sedyeye bağlı olduğu aklından çıkmıştı ve bağlarından kurtulmak için uğraşıyordu. Claire gözyaşlarını sildi, kendine geldi ve Michael'ın önce sol kolundaki sonra da sol ayak bileğindeki ipleri kesmeye başladı. Sağ elindekileri kestiğinde, Michael tamamen serbest kaldığı anda, Eve'den kibarca ama aynı zamanda sert bir şekilde destek olmasını istedi. Michael ayağa kalktığında Eve'e sarılmak için öne atılınca, aradan çekilmek zorunda kalansa Claire oldu. Birbirlerini öyle sıkı kucaklamışlardı ki sanki daha önce hiç sarılmamışlardı.

Aslında hiç bu şekilde sarılamadıkları gerçeği, Claire'in kafasına dank etti.

"Hissedebiliyor musun?" dedi Michael, Eve'e. Ağlıyordu. *Michael* ağlıyordu ve gözyaşları yanaklarından boynuna süzülüyordu. Yüzünü silerken gözyaşlarına engel olamıyordu. "Kalbim. Atıyor."

"Hissediyorum," dedi Eve. Elini Michael'ın göğsüne dayadı. "Ah, Tanrım. Michael, ben... Şu anda belki de bir şeyler söylemeliyim ama ben..."

Michael, Eve'in elini tuttu ve dudaklarına götürüp öptü. Sonra tekrar, uzun ve derin bir şekilde öpüşmeye başladılar. Hislere dair, birbirlerine sözcüklerden daha çok şey anlattıkları bir öpüşmeydi.

Mucize, demişti Fallon. Michael konusunda haklıydı da. Çünkü Claire'in tanıdığı günden bu yana değişik ölümle-

re bürünen Michael Glass, artık yine kendisiydi. İnsandı. Hayat dolu. Canlı.

Claire ani bir ürpertiyle Michael'ın aynı zamanda *savunmasız* olduğunu düşündü.

Onlara arkasını döndüğünde, içerideki bütün vampirlerin bağlarından kurtulmaya çalıştıklarını, Fallon'ın ilacı işlevini görürken bedenlerinin ışıldadığını dehşet içinde seyretti. Çoğu başarısız olacaktı.

Ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Claire gergin, bulantılı hüsranını harekete dökmeye hazırlandı. Michael ile Eve'i girdikleri özel dünyalarından çıkararak uyanmak üzere olan laboratuvar görevlilerini bağlamalarını söyledi. İki polis görevlisini kenara çekerek, Oliver'ın öldürdüğü memurun üstüne bir örtü serdi. Halling öfke dolu sözler savuruyordu fakat Claire ona aldırış etmedi. Aksi takdirde sinirleri bozulacaktı ki kendini zaten yeterince kötü hissediyordu.

Yapacak başka bir iş kalmadığında, en önce uyanan laboratuvar görevlisinin yanına eğildi ve göğüs kemiğine parmaklarını bastırarak sürttü. Claire bunun can yaktığını biliyordu. Kadın hemen hareketlendi.

Kadının duruma ayak uydurması fazla uzun sürmedi. Ellerinin ve ayaklarının bağlandığını, sadece Claire, Michael ve Eve'in ayakta olduğunu fark etti. Aptal biri de değildi, yüzünde bir an için beliren korkuyu profesyonelce maskelemeyi başardı.

"Beni çözün," diye emretti.

"Yok canım," dedi Eve. "O kadar aptal değiliz Bayan Mengele."

Kadın, gözlerini Michael'a kilitledi. Çok mutlu görünüyordu. "Başarmışsın," dedi. "Başaracağını biliyordum Michael."

"Beni tanıyor musun?" diye sordu Michael. Suratı asılmıştı.

"Tabii ki tanıyorum! Ben senin yaptığın müziğin büyük hayranıyım. İsmim Amanda. Hastanede çalışıyorum."

Michael göz kırparak "Ama kolumdan zehir verdin," dedi.

"Seni kurtarmak için!"

Michael bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama sonra kafası karışmış ve utanmış hâlde duraksadı. Claire, Michael'ın, artık var olmayan köpek dişlerini göstermeye çalıştığını anlamıştı. Doğrusu tuhaf bir durumdu. "Peki ya onlara ne olacak?" diye sordu, diğer vampirleri göstererek. Bazıları artık kıpırdamıyor, bazılarıysa olduğu yerde debelenip duruyordu.

Amanda vampirlere hızlı bir bakış attıktan sonra tekrar Michael'a baktı. "O cehennemde yaşamaktansa, ölsünler daha iyi," dedi. "Biz insanları kurtarıyoruz. İnsan olanları. Canavarları değil."

"Karşıt Etken Madde," dedi Claire. "Onun nerede olduğunu söyle."

"Neden bahsettiğini anlamadım," dedi Amanda. Yuvarlak yüz hatları, yalanını ele veriyordu. "Karşıt Etken Madde de ne?"

"Önceden kasada kilitli duran, fakat artık orada olmayan madde," dedi Claire. "Şimdi nerede?"

"Bir fikrim yok."

"Numara yapmayı kes Mandy," dedi Eve. "Çünkü hiç beceremiyorsun. Onu kim aldı?"

Amanda ağzını kapatarak inatla susup ona baktı. Eve'den hiç hoşlanmıyordu. Michael'a tapar gibi bakışının tam aksiyle bakıyordu Eve'e.

Claire ayağa dikilip arkadaşlarını bir kenara çekti. Kısık sesle konuşarak "Michael, kız senden hoşlanıyor. Eve, senden de nefret ediyor. O yüzden geri çekil ve Michael'ın, çekiciliğini kullanarak kızdan bilgiyi almasına izin ver," dedi.

Michael biraz isteksiz görünüyordu. "Yapmak zorunda mıyım?"

"Ölüyorlar. Yapacak mısın?"

Michael yüzünü buruşturarak başını salladı. "Gidip başka şeylerle ilgilenin. Bu işi yaparken beni seyretmenizi istemiyorum. Zaten kendimi yeteri kadar kötü hissediyorum." Claire, Michael'ın üstesinden gelmeyi başardığı süreceği düşünerek bunları söylediğini tahmin edebiliyordu. O hayatta kalmıştı ama daha birçoğu... Birçok kişi bunu başaramayacaktı. Belki de tedavi uğruna birilerini öldürmekte sakınca görmeyen bu kızı etkilemek gibi alçakça bir mecburiyetten nefret ediyordu.

Eve'i kolundan tutarak "Oliver'a bir bak," dedi.

Eve'in gözleri büyüdü. "Claire, ben... Ben... Yapamam. Yanına bile yaklaşamam."

"Az önce Michael'ın yanına yaklaştın ama."

"O farklıydı. Hem... Michael değişime uğruyordu."

"Oliver da öyle," diye karşılık verdi Claire. "Haydi, *git!*"

Claire de diğerlerini kontrol etmeye gitti. Yarısı çoktan ölmüştü. Işıkları sönmüş ve tenleri kireç gibi bembeyaz kesilmişti. Dokununca kül olup dağılacakmış gibi garip görünüyorlardı. Tartışmasız, ölmüşlerdi.

Michael'ın yattığı yerdeki iki kişi insana dönüşümlerini tamamlamış ve kasılarak nefes alıp veriyordu. Sanki, soludukları her havada boğuluyorlarmış gibi, panik hâlinde ve vahşi görünüyorlardı. Bir tanesi hıçkırarak ağlıyordu, sevinç gözyaşları gibiydi. Diğer ikisiyse... Kayıp ve korkmuş görünüyordu. Claire, onca yıl -belki yüzlerce yıl- vampir olarak yaşadıktan sonra, ölümlü hayata geri dönüşün onlara kurtuluştan çok ceza gibi geldiğini düşündü.

Bir kadın tıpkı Oliver gibi tedaviyi ne kabul etmiş ne de reddetmiş hâlde, koma durumundaydı. Ten rengi, diğerlerininki gibi bembeyazdı ama hâlâ dokunulabilir yumuşaklıktaydı. Ayrıca süreci başarısızlıkla tamamlayanlardaki gibi, bakışları yitik değildi.

DÖN.'ler, diye düşündü Claire. Kendi iyilikleri için Bayan Amanda'nın severek ötenazi uygulayacağı kişilerdi. Çaresiz, kapana kısılmış, kendilerini savunamayan Oliver ve o kadını düşünmek bile, Claire'in midesini bulandırmaya yetiyordu.

Eve korkmuş bir şekilde Claire'in yanına döndü. "Nefes almıyor ama ölmemiş de," dedi. "Çok yaklaşamadım Claire,

beni..." Güçlükle yutkundu. "Umarım bunun sebebi, bana verdikleri katkılı kandır, değil mi? Yani... Kalıcı değildir?"

"Sanmıyorum," dedi Claire. "Anderson, tedavinin birkaç kez uygulanması gerektiğini söylemişti. Yani bence düzelirsin." Hiç düşünmeden arkadaşına sarıldı. Eve titreyerek nefesini bıraktı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Sen olmasaydın ben ne yapardım..."

"Böyle konuşma. Biz birbirimizi kurtarırız, değil mi? Böyleyiz çünkü."

"Evet, böyleyiz." Eve bir adım geri çekildi ve yumruk çakmak için elini uzatıp birlikte geriye doğru patlayarak tekrar birbirlerine kavuştular.

Mutluluk anı uzun sürmedi. Claire taş tezgâhta kıpırtısız yatan kadına baktı. "Onu tanımıyorum, ya sen?"

"Ayesha," dedi Eve. "İyidir. Sanırım avukattı. Bir sürü kan emici avukat şakası yapardım ona. Sanırım şimdi hiçbiri komik gelmiyor."

Ufak tefek bir kadındı -bir elli boyunda falan olmalıydı- ve boyuyla eşit oranda, yuvarlak hatlara sahipti. Teninin sağlıksız görünümüne rağmen güzel biri sayılırdı. İnsan olsaydı Afrika kökenli olurdu ve saçlarını da Afro tarzında kıvır kıvır yaparak muhtemelen rengârenk bantlarla toplardı. *Gerçek bir insan,* diye düşündü Claire. *Yaşam ile ölüm arasında kalmış gerçek bir insan.* Hepsi birer gerçek insandı. Fallon ve ekibinin tam olarak göremediği ayrıntı da bu olsa gerekti. Yaptıklarının *bedeli.* Yok ettikleri tarih.

Claire bir süre kadının elini tuttu. Soğuk ve hareketsizdi.

Birkaç dakika sonra Michael yanına geldi. Claire başını kaldırıp Michael'a baktığında, onun teninin rengi, yanakları ve dudaklarındaki kırmızılık karşısında bir an için dengesini yitiriverdi. Uzun zamanlar boyunca güneş yüzü görmemiş genç bir adamdı sanki ama kesinlikle, tartışmasız insandı artık.

Yine de bu imkânsız görünüyordu.

"Panzehrin nerede olduğunu bilmiyor," dedi.

"Emin misin?"

"Aynen." Bunu nereden bildiğini söylememişti ama galiba en iyisi de buydu. "Ayesha nasıl?"

"Bilmiyorum. Ölü değil sanırım. Oliver gibi. Ama senin gibi canlı da görünmüyor."

Michael, kaşlarını hafifçe çatarak vampir kadını izledi. "Onları buradan çıkarmalıyız," dedi. "Bu kadını ve Oliver'ı yani."

"Peki ya şu insana dönüşenleri ne yapacağız?" Eve belli belirsiz bir şekilde diğer taraftaki üç kazazedeyi gösterdi. Hayatta kalmak için nefes alıp vermeye alışmaya çalışıyorlardı hâlâ. "Onları da götürmemiz gerekmez mi?"

"Fallon onlara zarar vermez. Onlar başarı hikâyesi oldu artık." Michael başını salladı, kaşları hâlâ çatıktı. "Sanırım bana yaptığı şey için bir bakıma ona minnettarım. Tekrar insan olmak istedim ama bende işe yaramayacağından korkuyordum. Seni kaybetmekten korktum Eve. Buna dayanamazdım."

"Beni asla kaybetmeyeceksin," dedi Eve. Kendinden kesinlikle emin konuşuyordu. "Yeter ki *seni* kaybetmeyeceğime söz ver."

"Söz veriyorum," dedi Michael ve Eve'i bir kez daha öptü.

"Millet?" Claire, onların bu özel baloncuğunu patlatmaktan nefret ediyordu ama masada sessizce yatan Ayesha'yı göstererek "Onları da götüreceksek, bir an önce harekete geçmemiz gerek," dedi.

"Sedyeler tekerlekli," dedi Eve. "Şunlara basınca açılıyorlar." Sedyenin ayağındaki metal kaldıraca basınca, sedye kendiliğinden hareket etmeye başladı. Eve hemen yakaladı. "Onları dışarı çıkardığımızda nakliye aracına ihtiyacımız olacak. Morganville gibi bir yerde bile, üzerinde yarı vampir yatan sedyeleri sokaklarda taşımak pek normal görülmez."

"Özellikle de yeni, gelişmiş Morganville'de," diye ekledi Claire. "Michael, sen çık ve dışarıda işimize yarayacak bir araç var mı, bak. Dur, bekle." Kapının yanında duran askılık dikkatini çekti. Üzerinde birkaç tane çanta vardı. Claire hemen askılığa uzanıp çantaların içinde anahtar aradı. Bir anahtarlık bulmuştu. Üzerinde fotoğraflı bir halka vardı ve görünüşe bakılırsa Amanda, Michael'ın büyük bir fanıydı gerçekten. Çünkü halkanın içinde, Michael'ın konser tanıtımlarında kullandığı, siyah beyaz bir fotoğrafı vardı.

Claire anahtarı Michael'a attı ve kendi fotoğrafını anahtarlığın üzerinde gördüğü andaki şaşkın ifadesine gülecek

gibi oldu. "Alışsan iyi edersin rock star. Hele ünün kasaba dışına taştığında gör sen," dedi Claire. "Acele et. Hemen arkanda olacağız."

Michael, Eve'in elini, tatlı bir jestle öptü ve kapıdan çıktı. Claire, onun karşısına bir sorun çıkmamasını umuyordu çünkü insan içgüdülerinin henüz yeteri kadar gelişmediğini düşünüyordu. Michael kendini hâlâ vampir gibi görüyordu. Tekrar ölümlü biri olmanın gerektirdiği dikkati geliştirmesi biraz zaman alacak ve muhtemelen birkaç yaraya sebep olacaktı.

Eve iç geçirdi. "Biliyor musun, bunun ikimiz için iyi sonuçlanması sinirlerimi bozuyor. Çünkü artık... Artık ne hissetmem gerekiyor?"

"Bir de Oliver'ı düşün," dedi Claire. "Ayesha'yı düşün. Hayatta kalmayı başaramamış, sedyede yatanları bir düşün. Fallon, üzerinde deney yaptığı insanların yarısından çoğunun ölmesini sorun bile etmiyor. Her ne kadar Michael şanslı grupta olsa da bu durum hiç de normal değil."

"Biliyorum," dedi Eve. Derin bir nefes aldıktan sonra eğilip Ayesha'nın koluna bağlanan serumu çıkardı. O anda tuhaf bir şekilde, herhangi bir kan sızıntısı olmadı. Eve, Claire'e başıyla işaret ederek "Sen Oliver'ı al. Ön kapıda görüşürüz," dedi.

"Yapabilecek misin? Eminsin yani? Ayesha..." Claire parmaklarını sivri dişler gibi kendi boynuna yaklaştırarak evrensel vampir işaretini yaptı ve Eve, ona buruk, solgun bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Sedyeyi itmekten başka bir şey yapmak zorunda kalmadığım sürece sorun yok," dedi.

Claire, onun sözüne güvenerek kendi işine döndü. Oliver'ın cansız bedenini yerden kaldırıp sedyeye taşımak, tahmin ettiğinden de güçtü. En sonunda Oliver'ı itfaiyeci kaldırışı tarzında omzuna yaslayıp sağa sola yalpalayarak sedyenin üzerine devirebildi. Çok temiz bir iş çıkardığı söylenemezdi ama yol üstünde tümsek falan olmadığı sürece, onu koridorda sürükleyebilecekti.

Eve çoktan Ayesha'yı kapıya doğru götürmüştü.

Claire laboratuvardan çıktığındaysa işler pek de yolunda gitmedi. Sedyeyi çıkarmak için ikinci kapıyı aralamıştı ki kulakları sağır bırakacak bir alarm ötmeye başladı. İnsanı şaşırtmak ve paniğe sürüklemek için tasarlanmış alarmın Claire'in üzerindeki etkisi, ilki olmasa da kesinlikle ikincisiydi. Oliver'ın sedyesini laboratuvar kapısından hızla geçirirken, kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Çıkmasıyla kapının aniden kapanması bir oldu. *Kilitlenmişti de.* Eve'in ön kapıyı açık tutmasını umuyordu.

Neyse ki umduğu gibiydi. Eve kapının önüne boş bir sedye koymuştu ve Claire nefes nefese oradan geçerken Michael'ın Ayesha'yı merdivenlerden indirip laboratuvar faresi Amanda'dan azat ettikleri arabanın arka koltuğuna yerleştirdiğini gördü. "Yardım edin!" diye bağırdı, Oliver'ı omuzlarından tutup kaldırırken. "Fazla zamanımız kalmadı!"

Eve başını sallayarak geri çekildi, iki elini ağzına kapatıp mide bulantısını engellemeye çalışıyordu. Claire, esasen

vampirlerle aynı arabaya bindikleri zaman, Eve'in kendini nasıl hissedeceğini merak ediyordu.

Muhtemelen hiç de iyi hissetmeyecekti.

Michael koşarak yanına geldi. Claire ona başıyla işaret ederek "Oliver'ı ayaklarından tut," dedi. Michael, onun söylediklerini yaparken, Oliver'ın üstündeki örtü kayarak düştü ve solgun, kül gibi bedenini ortaya çıkardı.

"Vaov... Pek de bir şey giyinmediğini fark etmiş miydin?" diye sordu Michael. "Ben en azından çamaşırımı çıkarmamıştım." Oliver'ın üzerine laboratuvar önlüklerinden birini attıysa da pek örttüğü söylenemezdi.

Claire daha önce fark etmemişti aslında ama o an, ne kadar dikkat çekici olsa da Oliver'ın cansız ve ağır bedenini arabaya taşıyıp Ayesha'nın yanına koyarlarken bunu görmezden geldi. Kapıda biri bağırıyordu. Claire dönüp baktığında, Eve'in terapi odasındaki -buna terapi derseniz tabii- adamlardan birinin kapının önünde dikilip boş sedyelerin arasından geçmeye çalıştığını gördü. "Hemen binin!" diye bağırdı Claire. Hademenin ardındaki Doktor Anderson'ın öfkeli yüzünü de görmüştü. "Gitmemiz gerek!"

Eve ön koltuğa atlayınca Claire'in, yarı çıplak, koma hâlindeki vampirlerin yanına geçmekten başka çaresi kalmamıştı. Michael arabayı çalıştırdı. Claire, soğuk ve ölü gibi görünen bedenlerle temas hâlinde olduğunu düşünmemeye çalışıyordu.

Eve tekrar öğürmeye başlamıştı ve bu hem onun için hem de arabadaki herkes için dayanılmaz bir durumdu.

Hademelerden biri, muhtemelen yere serilmiş korumaların belinden arakladığı silahla onlara doğru ateş edince Michael arabayı hızla geri çevirdi. Kurşun ön camı ortadan delerek görüşü engelleyici çatlaklara neden oldu. Gecikmeli bir tepkiyle Claire vücudunu yokladı ama neyse ki kurşun kimseyi yaralamadan arka camdan çıkmıştı.

"Göremiyorum!" diye bağırdı Michael. Eve kendini korumak için bir anlık duraksamanın ardından ön camı tekmelemeye başladı. Bir ara, karmaşanın ortasında evde giydiği babetleri çıkarıp büyük numaralı erkek botlarını giymeyi tercih etmişti ve şimdi çatlak camı aşağı indirmek için işe yarayacaklardı. Böylece arabayı, el yapımı üstü açık modele çevirmişti. "Claire, arkayı hallet!"

İşte bu çok daha zordu çünkü Claire'de ne manivela gücü ne de hareket edecek yer vardı. Ayaklarının altını yoklarken eline çocuklara özel beyzbol sopası yuvarlandı. Amanda'nın Küçükler Ligi'nde kızı ya da oğlu vardı demek.

Arka cam kırılıp bagajın üstüne yığılana dek vurdu. Çok temiz görünmese de Michael'ın görüşünü açmıştı.

Michael'ın geriye doğru gaza yüklenmesiyle, Claire'in elindeki sopa fırlayarak kırık camların üzerinden yuvarlandı. Michael da aniden direksiyonu kırınca, sopa gürültüyle park yerine düştü. Michael, Amanda'nın arabasını mümkün olan en yüksek hıza çıkarmak için tekrar vites değiştirerek aracı bağırttı.

Soğuk esinti iyi hissettiriyordu ve Claire'i girdiği faydasız şoktan çıkarmaya yardım etmişti. Şanslarına, arkalarından

tg: kaktusunx

ateş sesi gelmiyordu artık. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Claire. Ne yazık ki Michael da aynı anda aynı soruyu sormuştu. Yani hiçbirinin doğru düzgün bir fikri yoktu... O arada arkalarında, birkaç blok ötede, polis arabalarının ışıkları yanıp sönmeye başlamıştı bile. "Arkamızdalar!"

"Görüyorum," dedi Michael gerginlikle. "Ben... *Lanet olsun!*"

Frene öyle sert asılmıştı ki Claire -bariz nedenlerden ötürü kemerini takamadığı için- ön camdan fırlamamak için, koltuğa ölümüne asılarak tutunmak zorunda kaldı. Arabanın patinaj yapıp tekerlerinden dumanlar çıkararak birdenbire durmasıyla, arkadaki koltuktaki iki vampir, kaza deney mankenleri gibi öne savruldu.

Yolun ortasında duran, Shane'di.

Vahşi, zalim ve çıldırmış gibi görünüyordu. Gözleri yine o korkunç altın sarısına bürünmüştü. Üzerinde tişört yoktu ve pantolonu kan içinde, paramparçaydı. Claire, sevgilisinin bacaklarının yarıklarla ve morluklarla dolu olduğunu, Shane'in acı çektiğini görebiliyordu.

Henüz, genel olarak insandı.

Araba onun bacaklarının sadece birkaç santim önünde durabilmişti. Shane dengesini yitirip sarsılarak ayakları yerden kesilince, ellerini arabanın kaportasına dayayarak destek aldı.

"Shane!"

"Claire, yapma..." diye bağırdı Michael fakat geç kalmıştı. Claire çoktan arabadan atlayıp Shane'in yanına koş-

muştu. *Bana zarar vermez,* diye düşündü. *Daha öncekinde beni incitmedi, şimdi de incitmez.*

Gerçekten de öyleydi.

Shane'in elleri tekrar normal insan eline dönüştü ama hâlâ kanlı ve yara bere içindeydiler. Başını kaldırıp Claire'e baktığında, gözlerindeki delici sarı renk de sönüp gitmeye başlamıştı.

"Claire?" Korkmuş ve kendini kaybetmişti. "Ben de seni arıyordum. Amelie'yi arıyordum. Onun kan kokusunu almıştım."

Michael kapıyı açtı ve inip onları seyretti. Claire, Michael'ın gerekirse onu ya da ihtiyacı olursa Shane'i savunmaya hazır olduğunu düşündü. Shane tamamen düşecek gibi olunca, Michael da yanına gelerek onun kolunun altına girdi.

"Selam kardeşim, Amelie yerine beni buldun işte," dedi Michael. "Yoksa bensiz savaşmayı mı düşünüyordun?"

"Sen... Sen artık... Mikey, *neler oluyor?*" Shane yaşanan değişimin büyüklüğünü yeni fark etmeye başlamıştı ama kimsenin bunu açıklayacak vakti yoktu. Siren sesleri giderek yaklaşıyordu. Polis arabalarının tımarhaneye doğru gittiğine emindiler ama Amanda'nın arabasını biliyorlardı ve elleriyle koymuş gibi bulabilirlerdi. İşte o zaman, şehirden uzaklaşmaları tamamen imkânsız olurdu.

"Gitmemiz gerek," dedi Claire. Shane'in diğer yanında duran Michael da başını sallayarak onayladı. "Önce seni arabaya alalım. Yolda konuşuruz."

"Nereye doğru?" diye sordu Shane. "Eve gidemeyiz. *Onlar* evdeler."

Claire bunu sormak için ölüyordu ama zamanları yoktu. Onun yerine, Michael'ın, Shane'i ön koltukta oturan Eve'in yanına taşımasına yardım etti. Eve biraz sıkışmıştı ve Shane her zamanki şoför yardımcısı koltuğuna yerleşti.

Kapı ise zar zor kapanabilmişti.

Michael ile Claire de arabaya atladıktan sonra Michael gaza bastı. Eğer birkaç sokak öteden can sıkıcı siren sesleri yükselmeseydi, arabanın çıkardığı patinaj sesi mutlaka dikkat çekerdi.

Akşam güneşi, gökyüzünü kırmızı ve turuncuyla karışık uğursuz bir kızıllığa bürüyordu.

"Eee... Sen iyi misin?" diye sordu Shane, Eve'e. "Neyi var?" diye sordu Claire'e, titreyip duran ve hasta gibi görünen Eve'i işaret ederek.

"İyi olacak. Nereye gidiyoruz?" diye sordu Claire, can havliyle Michael'ın koltuğuna yapışmış vaziyette.

"Morganville'den defolup gidiyoruz," dedi. "Blacke'e."

Teksas, Blacke (Morganville standartlarına göre oldukça küçük sayılan) ufak bir kasabaydı ve dosdoğru kuş uçuşu gidildiğinde yaklaşık iki saatlik mesafedeydi. Ancak kuşlar yol kullanmazdı ve yolu inşa edenlerin de Blacke gibi bir yere gitmeye hiç niyeti olmamıştı belli ki. Kim gitmek istesin ki? İki kasaba karşılaştırıldığında, Morganville turist tuzağı kalırdı.

Fakat bu küçük yerin bir farkı -gizli bir özelliği- vardı. Burası, vampirlerle insanların barış içinde yaşadığı, diğer tek kasabaydı. Burada yaşayan vampirlerin yüce gönüllülüğünden değil. Liderleri Morley'nin içinde sosyal fedakârlık denen şeyin zerresi yoktu. İçinde var olan şey, kendi hayatını yaşamak arzusuydu, Morganville'in kurallarına göre değil... Ayrıca kasabanın kütüphanecisi Bayan Grant'e karşı sağlam bir saygı/korku besliyordu. Blacke, olacakları umursamayan eski ve hayli fena bir başka yırtıcının ziyareti sonrası vampir vebasına yakalanmıştı. Bayan Grant ise kasabanın sağ kalanlarından silahlı bir ordu oluşturmuştu. Morley ise Blacke'i fethetmek üzere yola çıkmış fakat bunun yerine kasabanın koruyucusu ve kurtarıcısı olmuştu.

Morley bu durum karşısında çok heyecanlanmış gibiydi. Ya da onu heyecanlandıran, belki de Bayan Grant'ti. Adamı son gördüklerinde öğretmen-aşkına tutulmuş gibi bir hâli vardı. Kasabayı -ve istemeden vampire dönüşen Blacke vatandaşlarını- yönetmelerini sağlayan bu birliktelik herkesin umduğundan daha iyi gidiyor gibi görünüyordu.

Daha doğrusu Claire öyle olduğunu duymuştu. Morganville'e dönmek üzere kasabayı terk ettiğinden beri hiç ziyarette bulunmamıştı.

"Emin misin?" diye sordu Michael'a.

"Sence başka seçeneğimiz var mı?" Morganville'in kasaba sınırına doğru hızla yol alıyorlardı; Claire ilerideki tabelanın silüetini görür gibiydi. "Eğer buradan çıkamazsak,

Fallon beni ve Oliver'ı alır. O zaman da Amelie hâlâ yakalanmamışsa, onu geri getirmek için her şeye sahip demektir. Ayrıca ne olursa olsun, bir daha *asla* Eve'e dokunamayacak." Vay canına. Michael genelde sakin yapılı biriydi ama Fallon'ın Eve'e saldırması onu kesinlikle delirtmişti.

"Çok tatlısın," dedi Eve. Michael, onu kendine yaslamıştı ve Claire, Eve'in bundan hiç rahatsız olmadığına emindi. Elini yavaşça omzuna koydu. "Hayatım, yüzüğümü kaybettiğim için üzgünüm."

"Beni kaybetmedin ya."

"Evet." Mutlulukla iç geçirdi ve sevgilisine daha da yaklaştı. "Bunun çok güzel olduğunu söylesem tuhaf mı kaçar?"

"Aynen," dedi Shane ama gülüyordu. Artık daha çok... Kendine gelmişti. "Hem de ne tuhaf kaçar, seni garip tip."

Eve başını Shane'e çevirerek bir süre süzdü. "Laf açılmışken. Sana ne oldu öyle? Yani gözlerin... Artık düzelmiş görünüyor ama gece lambası özelliğin olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim. Yoksa cep telefonunu falan mı yuttun? Çünkü gözlerin kendiliğinden o renge bürünemezdi."

Shane omuz silkti. "Köpek ısırığı, unuttun mu?"

"Yani sen şimdi nesin, zebani mi?"

"Acaba *pisliğin tekisin* desem çok mu fazla olur?"

"Muhtemelen."

"Öyleyse adam gibi koruduğum sessizliğimi cevap yerine say."

Birbirlerine takılmaları gayet normaldi ama şakanın altına yatan bir korku her ikisinde de vardı. Hatta ikisi, birbi-

rinden korkuyor gibiydi. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından Shane, "Hey, Mikey?" dedi.

"Söyle dostum."

"Yani şimdi sen vampir değilsin."

"Daha önce anlatırdım ama her şey çok hızlı gelişti."

"Sanırım hayatın kurtulmuş," dedi Shane ve başını arkaya yasladı. "Beni Amelie'yi avlamaya yolladılar ama sende de onun kanı vardı. Hâlâ kokusunu alır gibiyim ama çok değil."

"Beni öldürecek miydin?"

"Öldürmemek için epey uğraşırdım ama fayda eder miydi, bilmiyorum." Gözlerini kapadı ve güçlükle yutkundu. Claire, sevgilisinin yorgun göründüğünü düşünüyordu ve kalbi onun için yanıp tutuşuyordu. "Öldürmeyeceğime söz vermem tabii. Claire'in gitmesine ve Amelie'nin kaçmasına izin vermek çok zor oldu."

"Amelie kaçtı mı?" diye sordu Claire, öne eğilip Shane'in yüzünü okşayarak. Hâlâ ateşi vardı. "Senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Beni o durumda bırakabilmek için ne kadar acı çektiğini..."

"Evet, o konuya gelince... Bir dahaki sefere Kurucu'nun kanıyla yıkanmaya karar verdiğinde etrafta benim gibi onu avlamaya çalışan zebaniler olduğunu *biliyorsan...*"

"Bir dakika, nasıl?" Eve araya girdi. Claire'e dönüp bakabilmek için olabildiğince arkasını dönmeye çalıştı. "Ne yaptın sen?"

"İşe yaradı ama değil mi?" diye sordu Claire, hafifçe gülerek. "Ona kaçması için bir fırsat yarattı."

Shane de gülümseyerek cevap verdi. "Evet. Aynen öyle oldu."

Arabanın içi billboard ışığıyla aydınlandı. Claire ne kadar hızlı gittiklerini bilmiyordu ama içerideki rüzgârın gürültüsüne bakılırsa, ses hızına yaklaştıklarına dair iddiaya girebilirdi. Amanda'nın darbeli arabasının bu kadar hızlı gideceğini hiç düşünmemişti ve daha önce hiç bu hıza ulaşmadığına da emindi. Çünkü acayip derecede sarsılıyordu.

Tabelanın altındaki gölgeye park edilmiş polis otosu, peşinde toz bulutu bırakarak onların arkasından yola fırlayana dek, aracın farkına bile varmamıştı. Polis otosu ışıldaklarını yakmıştı ve siren sesi, gecenin karanlığından koparak geliyordu.

"Sıkı tutun!" dedi Michael ve araba hızını artırmaya başladı. Gerçi pek işe yaramıyordu çünkü polis otosu, takip ettiği aracın önünü kesmek üzere yapılmıştı ve aradaki mesafe giderek daralıyordu. Sonraki kavşağa sadece birkaç kilometre kalmıştı ama burada yollar düz ve sıkıcıydı, kaçacak yer ya da atlatmak amacıyla kullanılabilecek bir trafik yoktu.

"Arabanın motorunu havaya uçuracaksın!" diye bağırdı Shane rüzgârın gürültüsünden sesini duyurmak için. Claire'in saçları sanki yüzünü kamçılıyordu. "Mike onu atlatamazsın!"

"Onu alt edemem de!" diye karşılık verdi Michael. "Artık kurşungeçirmez değilim. Ya siz?"

"Hayır. Ama onlar öyle," dedi Shane, arkada duran Oliver ile Ayesha'nın sessiz bedenlerini göstererek. Onları uyandır."

"Nasıl?" diye bağırdı Claire.

"Kan vermeyi denedin mi?"

Kahretsin. Claire bunu hiç düşünmemişti ve gayet mantıklıydı. Aç olmalıydılar ve belki, ufacık bir ihtimal, komadan uyanabilmek için kana ihtiyaçları vardı.

Fakat uyandıklarında, sadece tadımlık kanla yetinmeyecekleri ihtimali de vardı. Riskli bir tercihti ama hızlı bir şekilde avantaja geçmeleri gerekiyordu. O anda Claire'in aklına bundan daha iyi bir fikir de gelmiyordu zaten.

"Torpido gözü," dedi Claire. "Keskin bir şeye ihtiyacım var."

Shane o söylemeden harekete geçmişti bile. Cebindeki bıçağı ona uzatıyordu. Claire, onun belinde bıçak taşıdığını bilmiyordu ama elbette silahlanması normaldi. Her zaman öyle olmamış mıydı? "Dikkatli ol," dedi Shane. "Onlara güvenme, mecbur kalırsan da bunu kullan."

Bıçağın ucu tabii ki gümüş kaplıydı. "Ya sen? Sen nasıl olacaksın? Yani onlar vampire dönüşünce sen de..."

"Lanet bir vampir avcısı kurtadam mı? Evet, biliyorum. Hâlâ ilk önceliğim Amelie'nin peşinden gitmek, bu ikisi şimdilik hedefimde değil. O yüzden nispeten sorun çıkmaması gerekir. Eğer çıkarsa da ben hallederim. Eve'e beni yumruklama ya da dövme iznini veriyorum."

"Tatlı şey seni," dedi Eve. "Zaten bunun için önceden izin alırım hep."

Claire, Eve'in biraz daha iyi görünmeye başladığını düşündü; mide bulantısı yavaş yavaş geçiyordu. Belki de kana

karıştırdıkları şey her neyse, sonunda etkisini yitirip gidiyordu.

Birbirlerine sataşıp duruyorlardı. Çünkü korkuyorlardı. Claire buna emindi çünkü kendisi de korkuyordu. Terliyordu, kalbi yerinden çıkacak gibiydi, dudakları kurumuş ve dili damağına yapışmıştı. Yüzüne doğru sert esen rüzgâr, odaklanmasını engelliyordu. Keşke gözlerini rüzgârdan ve durmadan savrulan tozdan koruyacak gözlükleri olsaydı.

Haydi, yap artık şunu.

Bıçağı avucunun ortasına koydu ve başparmağının altından itibaren bir çizik attı. Taze kan fışkırmaya başlamıştı ve Claire yakıcı acının etkisiyle nefesini tuttu. Ardından Oliver'a dönüp ağzını açtı. Dudakları ve ağzının içi kupkuru, solgundu.

Akan kanı Oliver'ın ağzına damlatmaya başladı.

Hiçbir şey olmadı.

Kahretsin. "Haydi," dedi, kısık sesle. Arabanın içinde esip duran rüzgâr, sözcükleri de uçurup gidiyordu. "Haydi, em şunu, yut artık..." Ağzında ufak bir kan gölü oluşana kadar avucunu sıkarak damlatmaya devam etti. Ardından avucunu kapatarak Oliver'ın başını geriye eğdi.

Oliver'ın teninde bir an için kasların harekete geçtiğini hisseder gibi oldu... Sonra da boynundaki âdemelmasının hareket edişiyle, yutkunduğunu fark etti.

Oliver'ın gözleri açıldı. Şaşkın ve kafası karışmış gibiydi. Göz bebeğinin çevresinde kırmızılıklar belirmeye başladı.

Gözlerini kırpıştırarak, rüzgârdan korunmak için elini havaya kaldırdı.

Gözleri Claire'den, kanayan avucuna kaydı. Hiç izin almaksızın, tereddüt etmeksizin kızın elini tuttu ve ağzına götürdü. Claire karşı koymak istercesine homurdandı ama Oliver vahşi ya da kontrolünü kaybetmiş gibi görünmüyordu. Çok ince bir ayrıntı olan şeyi, Claire zamanla kavramıştı; vampirlerdeki değişik tavırları.

Oliver iki ya da üç kere daha emdikten sonra, Claire'in elini serbest bıraktı.

Dudaklarını yaladıktan sonra genzini temizledi ve yarım yamalak fısıldarcasına, "Teşekkür ederim," dedi. Yolun gürültüsünden onun sesini duymakta zorlanan Claire, ne demek istediğini anlamıştı.

"Bir şey değil!" diye bağırdı. "Yardımına ihtiyacımız var!"

"Elbette, biliyorum." Gayet aksi görünüyordu ki onun için hiç de tuhaf kaçmıyordu ama Claire'in daha iyi duyması amacıyla sesini yükselterek konuşmaya devam etti. Sadece biraz.

"Dikkatinizden kaçmış olabilir ama tamamen ölmemiştim!"

"Ama her an ölebilirsin," diye cevabı yapıştırdı Claire. "Arkamızdaki polis arabasını durdurmamız gerekiyor. Sanırım bizi gördükleri yerde vurma emri almışlar –ve seni tekrar Fallon'a götürmelerini. Böylece başladığı işi bitirecek!"

Oliver hâlâ huysuzdu ama en azından artık gücünü toplamış ve ayılmıştı. "Michael'a yavaşlamasını söyle."

"Ama..."

"Söyle dedim!"

Michael'a dönerek kulağına gerekeni söyledi. Michael hiç soru sormadan frene asıldı ve araba hızlı bir şekilde yavaşladı.

Oliver arkadaki kırık camdan sürünerek çıktı ve bagajın üstünde ayağa dikilerek arkalarından gelen hareket hâlindeki aracın kaportasına atladı. Zar zor ayakta durabilmişti. Claire'in gördüğü kadarıyla da hareket ederken güçsüz ve acı çeker gibi bir hâli vardı. Eski zarafetinden eser yoktu. Yerine, daha vahşi ve hoyrat bir güç gelmişti.

Arabanın camına yumruğunu indirdikten sonra sürücüyü yakaladı. Polis arabası sağa sola sallanmaya başlamıştı. Ardından yoldan çıkarak çöle savruldu ve toz bulutunun arasında gözden kayboldu.

Michael frenlere tüm gücüyle basarak arabayı tekerleklerinden duman çıkaracak bir hızla tamamen durdurdu. Shane ile birlikte anında arabadan indiler ve diğer aracın kaybolduğu yöne doğru ilerlediler.

Claire de olduğu yerden kurtularak Eve'e yetişene kadar ölümüne koştu. Eve aşırı büyük erkek botlarına takılarak düşecek gibi oldu ama Claire onu kolundan yakalayarak kaldırdı ve koşmaya devam ettiler. Uçuşan kumların arasına girince, öksürerek boğulacak gibi oldular. Toz bulutu gidince, Oliver'ın arabanın tepesinden aşağı indiğini gördüler. Her tarafı kırık camlar yüzünden çizilip sıyrılmıştı ama bunun dışında bir hasarı yok gibiydi. Sadece... Rahatsız edici

derecede, neredeyse çırılçıplaktı ve Claire bunu hiç görmemiş olmayı isterdi.

Shane polis otosunun şoför tarafındaki kapısını açtı. Eğilip adamı kontrol etti. "Yaşıyor," dedi "Çok şaşırdım."

"Yeterince beslenecek zamanım olmadı," diyerek çıkıştı Oliver. "Bana giyecek bir şeyler verin."

Shane arabanın bagajını açtı ve hiç yaklaşmadan bulduğu battaniyeyi Oliver'a fırlattı. *İçgüdüleriyle savaş hâlinde*, diye düşündü Claire. Tekrar polis aracına dalarak anahtarları aldı ve koltuğun arkasındaki tüfeği yerinden çıkarmak için kilidini açtı. Tüfeği Eve'e fırlattı ve o da mükemmel bir kavramayla yakaladı. Shane, polisin tabancasını da almayı ihmal etmedi. O sırada polis ayılmaya, homurdanıp yerinde kıpırdanmaya başladı. Shane, belindeki kelepçeyi de alarak adamı sağ kolundan tekere kelepçeledi ve başını hafifçe okşayarak, "Neşelen dostum," dedi. "Ölmediğine şükret."

"Sen öleceksin," diye söylendi polis. "Seni avlayıp öldürecekler."

"Öyleyse gidelim artık," dedi Michael. "Millet, haydi. Herkes arabaya."

Claire ile Eve arabaya doğru yürümeye başladı. Ardından Shane ve Michael da. Ancak Oliver gelmiyordu.

"Hey!" dedi Michael, yürümeye devam ederek. "Geziyi kaçıracaksın Oliver. Buralarda tek başına dolaşmak istemezsin."

"Bir dakika," diye cevap verdi Oliver ve polis otosuna doğru adım attı.

Claire, vampirin dişlerini çıkarıp parlayarak araca doğru eğildiğini görünce dönüp koşmaya başladı. "Dur!" diye bağırdı. Oliver başını çevirip ona baktı fakat Claire, Oliver'ın kendine özgü tehditkâr tarzını tanıyacak kadar deneyimliydi. "Lütfen Oliver. Onu öldürme."

"Senden emmemi mi tercih edersin?"

"Onu ısırmamanı söylemedim, sadece dikkatli ol."

"Elinden daha çok kan akacağından mı korkuyorsun?" Köpek dişleri hâlâ dışarıdaydı ve gülüşünü daha da korkunçlaştırıyordu. "Beni rahat bırak kızım. Yoksa *seni* rahat bırakmam. Ne kadarına ihtiyacım olduğuna ben karar veririm."

"Onu öldürürsen, yayan kalırsın," dedi Claire.

Oliver uzun bir süre ona baktıktan sonra, siniri tuhaf şekilde ilgiye dönüştü. "Biliyor musun, o sabah Commond Grounds'ta karşılaştığım korkak fare değilsin artık," dedi. "Tamamen farklı birine dönüşmüşsün. Takdire şayan doğrusu ama aynı zamanda son derece uygunsuz."

Polisin serbest kolunu kaldırdı, gömleğinin düğmesini açtı ve adamın bileğini ağzına bastırdı. Claire, polisin haykırışıyla gözlerini kırpıştırdı ama adam acıdan çok şaşkınlıkla bağırmıştı. Sesi, kesilerek korkulu iniltiye döndü. Oliver, kanını emip yutarken adamı görmezden geliyordu.

Tam Claire endişelenmeye başlamışken Oliver, adamın kolunu bıraktı ve geri çekilerek battaniyesine sımsıkı sarındı. Battaniye el örmesi yumuşacık yündendi ve üzerinde neredeyse toga gibi duruyordu. Claire, Oliver'ı eski

Roma'da, Kolezyum'daki bir katliamı yönetirken hayal edebiliyordu.

Oliver bir şekilde, merhametli davranışını kendi fikri gibi göstermişti.

"Önden buyurun Bayan Danvers."

11

Blacke'e yolculuk pek de konforlu sayılmazdı ama Oliver, Ayesha'nın kıpırtısız, hantal bedenini kucağına alarak koltuğa yerleştiği için, en azından arka koltukta sıkışık değillerdi. Oliver esen rüzgâra karşı gözlerini kapamış, dimdik oturuyordu.

"Eve," dedi Michael en sonunda. "Boynunda neden bandaj var? Yoksa biri seni ısırdı mı?"

"Bunu daha sonra konuşsak olur mu?" diye sordu Eve.

"Ne oldu sana?"

Eve konuşmaya niyetli değildi ama Claire'in içi içini yiyordu ve Michael'ın da gerçeği bilmesi gerektiğini düşünüyordu. "Fallon ne diyordu? Şey, ona kaçınma terapisi yaptılar. Vampirlere uygulanan türden."

"Sorun yok, bir şey olmadı." Eve, Michael'ın elini tuttu. "Bak, artık midem falan da bulanmıyor. Sadece bir ısırıktı. Ölmeyeceğim."

Michael, Eve'in elini yanağına götürdü. Hiçbir şey söylemedi ama gözlerini dikiz aynasından Claire'e kilitlemişti. Claire, Michael'ın daha sonra bazı sorular soracağını anladı. Onu suçlamıyordu. Eve'in de bu konuda konuşmak istememesini anlıyordu, Michael'ın ise bilmesi gerekiyordu.

Gece iyice çökmüş ve hava Claire'i tir tir titretecek kadar soğumuştu. Michael bagajdan bir ceket bulup çıkardı. Fakat ceketin, hastane giysileri içinde titreyerek donmak üzere olan Eve'e verilmesine ortaklaşa karar verdiler. Michael'ın da üzerinde hastane giysilerinden fazlası yoktu.

"Mike," dedi Shane ve eliyle işaret etti. "Şuraya sürsene." Şurası dediği yer, uzakta ışıkları parlayan, ilerledikleri tarladan pazara geçen daracık yolun kenarındaki evdi. Verandasında sarı lambanın ışıldadığı, arkadaki ahırda güvenlik ışıkları ve perdelerinin ardında yuva sıcaklığında lambaları yanan, kutu gibi bir evdi.

"O insanlara bir şey yapmayacağız," dedi Claire. "İşte o kadar."

"Tabii ki yapmayacağız," dedi Shane. "Bana güven, olur mu?" Michael arabayı durdurunca Shane hemen atladı ve -esrarengiz bir şekilde- kot pantolonunu çıkardı. "Işıkları söndür. Birazdan dönerim."

Hep birlikte, Shane'in boxer şortuyla gidişini seyrettiler. Claire'in ciddi ciddi başı dönüyordu.

"Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi Eve. "Ne yaptığını sanıyor bu? Ya onu görür görmez vururlarsa?"

"Onagüvenmemizisöyledi," dedi Claire. "Güveniyorum."

Güvenmekte haklıydı çünkü birkaç dakika sonra Shane, elinde kıyafetlerle dolu bir çantayla geri geldi. "İşte," dedi ve çanta dolusu eşofman altı, kapüşonlu sweatshirtler, ceketler ve gömlekleri çıkarmaya başladı. "Üzgünüm bayanlar, hepsi erkek bedeni ölçülerinde ama bunların içinde bile harika görüneceğinize eminim."

"Nasıl?" diye sordu Michael. Eşofmanın birini alıp arabadan indi ve üzerine geçirdi. Üstüne de fermuarlı sweatshirt aldı. Solmuş kumaştaki logo -ne gariptir ki- Teksas Prairie Üniversitesi'nin logosuydu. Morganville'deki okulun. Bir nevi, Claire'in mezun olduğu okul da denebilirdi. "Bunları almayı nasıl başardın?"

"Bir araba dolusu herifle TPÜ'de yardımlaşma derneğine bağış topladığımı ve sonra buraya kadar arabayla geldiğimizi, yol kenarında çıplak hâlde bırakıldığımızı söyledim. Yaşlı mendebur da bunu aşırı komik bularak kıs kıs güldü. Sonra da bana bu kıyafetleri verdi." Shane de torbadan bir sweatshirt aldı -yine TPÜ logolu- ve yere bıraktığı kot pantolonunu da ayağına geçirdi. "Al bakalım, bir kat daha giyin," dedi ve Eve'e birkaç kıyafet uzattı. Eve minnetle bakarak kıyafetleri aldı. Claire de aynı şekilde, üzerindekilere ek olarak bir gömlekle sweatshirt aldı ve ilk kez o sıcaklığı hissetti yine. "Oliver?" Shane, vampire de bir şeyler uzattı ama umursamaz bakışlarıyla karşı karşıya kaldı. "Hayır mı? Togalı görünümünden memnunsun yani? Tamam, zaten senin soğukkanlı bir katil olduğunu hep söylemişimdir."

Oliver neredeyse gülümsemişti. Neredeyse.

Bağışlanan kıyafetleri giydikten sonra tekrar yola koyuldular. "Biliyor musunuz, keşke o polis arabasını da yürütseydik," dedi Eve. "En azından daha çok camı vardı."

"Oliver'ın yumruğuyla kırdığı cam hariç sanırım, ayrıca net göremezdik de değil mi?"

"Ah, doğru. Aynen öyle."

O sırada son berbat sandviçini en az yirmi yıl önce servis etmiş, yıkık dökük ve terk edilmiş bir restoranın önünden geçtiler. Claire'in karnı da tam zamanında guruldamıştı. Epey gürültülü bir şekilde.

"Aç mısınız?" diye sordu Michael. "Ben açlıktan ölüyorum da," dedi ve içten bir kahkaha attı. Claire, Michael'dan, şarkı söylemediği bir anda, ilk kez böylesine pürüzsüz ve rahat bir ses duymuştu. Sesi... Sapasağlam gelmişti. "Biliyorsunuz, vampirken gerçek bir yemek için hiç böylesine açlık duymamıştım. Her ne kadar yemek yediysem de. Bunu ne kadar özlemişim, anlatamam. Şu anda bir burger için neler vermezdim. Bir de patates kızartması için. Yanında da salata."

"Kes şunu be, beni öldüreceksin," diye söylendi Shane. "Belki Blacke'de gece de açık olan restoranlar vardır."

Varış noktaları olan kasabanın lafı geçince bir anda tekrar gerçeğe döndüler. Öylesine, delidolu bir yolculuk değildi bu. Bir amacı vardı.

"Bilmeniz gereken bir şey var," dedi Claire ve hepsi birden ona bakınca güçlükle yutkundu. Oliver'ın bile gözü ona dikilmişti. "Fallon'ın bu gece, alışveriş merkezinde

vampirlerin bir kısmını dışarı salacağını duydum. En aç ve acımasız olanlarını."

"Tabii," dedi Oliver. "Fallon'ın haklı gerekçelere ihtiyacı var. Morganville sakinlerini korku dolu bir taşkınlığa sürükleyerek bize istediği şeyi yapabilecek ve böylece kimse onun yoluna taş koyamayacak. Eğer isterse Kurucu Meydanı'na kuracağı odun ateşinde hepimizi yakabilir. Ve bunu ceza olarak nitelendirir."

"*Senin gibi* biri bu şekilde ölüme mahkûm edilirse, nitelendirmesi geçerli sayılabilir," dedi Shane.

"Shane!" dedi Claire.

Shane omuz silkti. "Özür dilerim ama Morganville'de canı yanmış birçok sıradan insan var. Ailesini kaybedenler var. Yeşillenen şeyleri görüyor musun? İşte buna, ektiğini biçmek denir."

"O haklı," dedi Oliver, beklenmedik bir şekilde. Shane bile şaşkın surat ifadesiyle dönüp Claire'e bakakalmıştı. "Korku yönetiminin problemi, en sonunda korku ortadan kaldırıldığında, yerini öfkeye bırakmasıdır. Belki de iyi yıllarımda bundan ders almam gerekirdi."

"Çok doğru," dedi Shane ama öfkesi azalmıştı. "Neyse... Bu gece Fallon'ı durdurabilmek için yapabileceğimiz bir şeyler var mı? Tabii henüz çok geç kalmadıysak?"

"Yok," dedi Oliver. Başını diğer yöne çevirip camın ardında rüzgârla savrulan çöle gözlerini dikmişti. "Ama bir şey mümkün. Gerçekten mümkün. Yani Fallon'ın planı geri tepebilir. Bizim gibi daha yaşlı vampirlerin çoğu, açlığımızı

kontrol etmede fazlasıyla tecrübelidir; kanımıza karıştırdığı maddeler yüzünden huysuz ve asabiyiz. Bu kesin ama o kadar da kontrol edilemez derecede değil. Asıl sıkıntı çekecek olanlar, genç çaylaklar. Fallon bizi kolayca çapulcuya dönüştürebileceğini düşünecek kadar kendi vampir geçmişiyle bağlarını yitirmiş olmalı."

"Sadece bir şans umduğunu sanıyordum," dedi Shane.

"Öyle mi?" Oliver omuz silkti. "Av için can atmadığımızı söyleyemem ama istisnasız hepimiz, manipüle edilmeyi sevmeyiz. Burası insanların olduğu kadar bizim de kasabamız. Evimiz, komşularımız ve hatta arkadaşlarımız var. Sen de Fallon gibi düşünerek tuzağa düşüyorsun. Sadece kahramanlar ve hainler ya da canavarlar ve kurbanlar olduğunu, arada başka bir şey olmadığını düşünüyorsun. Oysa hepimiz, bir taraftan diğerine geçilen o aradaki yerdeyiz. Sen bile."

Oliver için bu kadar konuşmak, tuhaf derecede coşkulu sayılırdı. Michael öksürerek konuşmaya niyetlenene kadar sessizlik sürdü. "Yukarı doğru dönüyorum. Buradan direkt Blacke'e varırız."

"Umarım açık restoran vardır," dedi Shane. "Aklıma patates kızartmalarını soktun bir kere."

Claire'in karnı yine guruldadı, tam zamanında. Dikkatini Oliver'a vermişti. Hâlâ komadan çıkamamış, hareketsizce duran Ayesha'yı kucaklayışındaki sakin dayanıklılığını seyrediyordu. Ayesha için kimseden kan istememişti, kendisi için de. Fakat Claire, Oliver'ın ten renginden ve gözlerin-

deki parıltıdan, kana ne kadar ihtiyacı olduğunu anlayabiliyordu.

Oliver sadece olduğu gibi davranarak onlara vampirler hakkında bir şeyler öğretiyordu. Belki iyi, belki de kötü şeyler. Ama esas anlatmaya çalıştığı da buydu zaten.

Hiçbir şeyin, kesinlikle hiçbir şeyin, tamamen basit ve anlaşılır olmadığı.

Blacke, geceleri kasıtlı olarak aydınlatılmazdı; oradan geçen yolcuların benzin ya da açık restoran için uğraması istenmezdi çünkü. Claire kasaba nüfusunun en az yüz olduğunu bilmese, burayı hayaletli bir yer sanırdı. Dışarıda sadece birkaç araba vardı. Akşam için sıkıca kilitlenip kapanan dükkânların ışıkları yanmıyordu. Sadece bir trafik ışığı olan, küçücük bir kasabaydı işte.

Büyük Adliye Sarayı tam da Claire'in hatırladığı gibiydi. Demir tel örgülerdeki hasar tamir edilmiş ve Bay Blacke'in, kasabanın en seçkin vatandaşının (daha doğrusu zengin ölüsünün) heykeli de restore edilmişti fakat buna rağmen hâlâ biraz eğik duruyordu. Okul otobüsü çarpınca böyle olmuştu, değil mi? Sanki üstünden çok zaman geçmiş gibi geliyordu.

Blacke halkı Adliye Sarayı'nın camlarını tahta çakarak kapatmıştı ve tahtaların üzerindeki soluk kırmızı İSTİMLAKLI yazısı, gecenin karanlığında bile göze çarpıyordu. Etraftaki tek ışık, sonsuza dek saat üçe sabitlenen saat kulesininkiydi. Claire yine de emin olmak için saatine

baktı ama içgüdüleri yanılmıyordu. Saat gece yarısını henüz geçmişti.

Gece yarısı.

"İzleniyoruz," dedi Oliver, Michael'ın arabayı yavaşlatarak durdurmasıyla. "Gerçi bunu söylemeye gerek bile yok. Nefesli biri bile bunu hissedebilmeli."

"Sizin gibi heriflerin, bizim için kullandığı hazımsızlık dolu bir ifade mi bu?" diye sordu Shane.

"Tıpkı sizin kullandığınız *kan emici, asalak, parazit* gibi mi? Evet. Gerçi karşılaştırıldığında, bizim tabirimiz kulağa daha onur verici geliyor."

"Oliver haklı," dedi Eve. Claire, her ne kadar kalın kıyafetlere sarındıysa da Eve'in titreyerek omuzlarını düşürdüğünü fark etti. "Bizi takip ediyorlar."

Oliver arabadan inerek yüksek sesle konuştu. "Kes artık Morley. Bön bön baktığın yeter. Yapılacak önemli işlerimiz var."

"Öyle mi?"

Claire, bu miskin sesin uzaklardan bir yerden geldiğini anladı. Saat kulesinden mesela. Başını arkaya eğip bakınca, saatin kadranının ışığının tam altında duran gölgeyi gördü. Morley'ydi. Çatının kenarına kadar yürüdü ve atladı. Dört kat yüksekten düşmekte bir sakınca görmüyordu demek. Düştüğünde dizlerini zar zor yere dayayabildi ve sonra ayağa dikildi.

Claire, onu Blacke'e yakıştıran kıyafetleri bulmayı başardığını gördü: Yere kadar, soluk kahverengi, etkileyici deri

trençkot, rüzgârda uçuşan uzun atkı ve düz kenarlı bir şapka. Gözleri karanlıkta kıpkırmızı parlıyordu.

"Kriziniz hakkındaki her şeyi anlat bana Oliver. Kendine kedilerden bir krallık inşa ettin ve şimdi de fareler dizginleri ele geçirdi, doğru mu? Avcı, kedicikleri kafese tıktı ve kırıntılarla besledi. Yakında sizi uyutup bunu kutlayacaklar ve artık fareler krallığı hükmetmeye başlayacak. Fareler, kediler, peynir ve tabii bir ısırık alırım." Morley durdu, arabanın kaportasına eğilerek dirseğini dayadı ve Oliver'ı baştan aşağı süzdü. "Yaşlı olduğunu biliyordum oğlum ama harbiden, Romalılar mı?"

"Uzun bir gündü. Ahmaklıklarınla uğraşacak modda değilim."

"Ama bir o kadar da yardımıma ihtiyaç duyacak moddasın. İlginç. Pekâlâ öyleyse. Gelin bakalım. Bayan Grant sizi bekliyor."

Morley hiçbirinden onay beklemeden sokakta yürümeye başladı. Terk edilmiş yolda ilerleyerek sağdaki kaldırıma geçerken, etraftaki tek ses, Morley'nin rüzgârda savrulan trençkotuna aitti.

Hepsi birbirlerine bakıp duruyordu. Oliver tiksintiyle başını sallayarak arabaya eğildi ve Ayesha'nın cansız bedenini kucağına aldı. Onu yastığı taşır gibi kolayca kaldırabilmişti. "Ne?" diye gürledi. "Morley teatral bir karakter olabilir ama taktik konusuna gayet hâkimdir. Ayrıca onun takipçileri için hedef konumunda olduğumuzu da belirtmek isterim. Hepimizi birer atışta öldürmeleri söz konusu."

Eve gözlerini kırpıştırdı. "Hımmm... Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Taktikler," dedi Oliver ve arkasını dönüp Morley'nin gittiği yönde yürümeye başladı.

Claire, kaşlarını kaldırarak ona bakan Shane'e omuz silkerek karşılık verdi. "Doğru," dedi Shane. "Öyleyse gidiyoruz."

Michael etraftaki karanlık pencerelere bakarak "Araba sizde kalabilir!" diye bağırdı.

Ardından Eve'in elini sımsıkı tutarak birlikte Oliver'ın izinde yürümeye koyuldular.

"Ah, hayır, eski kütüphane olamaz," dedi Shane, Oliver'ın sesi ve konuşma tarzına son derece benzer bir şekilde. "Bizi oraya kadar götürmesi çok yorucu."

Claire ona ufak bir dirsek atarak "Galiba kendini daha iyi hissediyorsun," dedi.

"Öyle görünüyor, değil mi?"

Claire aniden bir huzursuzluğa kapılarak *bu bir cevap değildi*, diye düşündü. "Kendini daha iyi *hissediyor musun, hissetmiyor musun?*"

"Daha iyiden kastın, her tarafta lanet olası vampirlerin olduğu gerçeğinin daha çok farkına varmam gerektiğiyse, evet, öyle. Ama çaresine bakıyorum."

"Bakamazsan bana haber verir misin?"

"Tabii. Ulumaya başlarım."

"Hiç komik değil."

"Yani benim açımdan da öyle olmaması gerek. Gerçekten ulurum demek istedim."

"Shane." Claire onu durdurdu ve göz göze bakıştılar. Shane ukalalık kalkanını kısmen düşürmüştü. "Sana söz veriyorum. Bunu atlatacağız."

Shane eğilerek Claire'i öptü. Sıcak, tatlı, hassas bir şekilde. Claire'in onda en çok sevdiği özellikleri barındıran bir öpücüktü. İçinde gizlenen sert erkek görüntüsünün altında yatan her şey gibi. "Bence sen her şeyin üstesinden gelebilirsin," dedi Shane. "Seninle birlikte olduğum için mutluyum. Tabii kendini Kraliçe Vampir'in kanına bulamadığın sürece. Kaçığın teki olabilirim ama benim bile sınırlarım var."

"Dalga geçme."

"Deniyorum. Ama en iyi yaptığım iş olmadığı kesin."

Claire'i güldürmeyi başarıyordu ama kızın şu an istediği bu değildi. İhtiyacı olan da bu değildi. "Shane, bu işten kurtulduğumuzda... *Kurtulacağımızı* biliyorum... Şunu bilmeni istiyorum ki ben... Ben hazırım."

Shane kaşlarını kaldırdı ve yanlış bir kanıya vardı. Her zamanki gibi. "Bu çok güzel, çünkü ben bir erkeğim Claire. Hep de..."

Claire elini Shane'in dudaklarına koyarak onu susturdu. "Seninle evlenmemi istemiştin. Ciddi miydin?"

Elini geri çekti. Shane hiçbir şey söylemedi. Dudakları bir şeyler söyleyecek gibi kıpırdanıyordu ama aslında konuşamıyordu

Claire, söyledikleriyle onun ödünü koparmıştı.

"Immm... Bir anda söyleyivermiştim."

"Yani bu hayır demek mi? Sırf söylemiş olmak için mi söylemiştin yani?"

"Hayır! Yani esas soruya değil, sonuncusuna hayır dedim." Derin bir nefes aldı. "Baştan başlayalım. Claire... Bak, beni çok şaşırttın, hepsi bu." Claire'in ellerini tuttu ve parmaklarını birbirlerininkine doladılar. Shane eğilerek alnını Claire'inkine yasladı. "Elbette ciddiydim. Her zaman öyleydim. Ve hep de öyle olacak. Ben sadece sandım ki... Sandım ki senin beklemeye ihtiyacın var."

"Vardı," dedi Claire. "Ama Morganville'de geçirdiğim senelerin bana öğrettiği bir şey varsa, o da bazen... Bazen sadece atlaman gerektiği. Güvenli değil. Asla güvenli olamaz. Ama bazen tehlikeli bir hayat yaşamalısındır."

Shane gülümsedi. "İşte şimdi benim dilimden konuşmaya başladın."

"*Ben* beklemek istiyorum dedin. Değil mi?"

"Ondan önce, sanırım benim adam olma meselemi konuşmalıyız, ha?"

"O iş bende." Claire, başını geri çekmeden onu öptü. Dudakları hâlâ birbirine sürtünüyordu. "Sen de beklemiş oldun."

"Eh, tabii. Çünkü sen beklemeye değersin." Shane bunu gayet yalın ve açık bir şekilde söylemişti ve Claire'in tüylerini diken diken etti. Öylesine güçlü ve seksi bir cümleydi ki Claire, Shane'in ne kadar ciddi olduğunu görebiliyordu. Her zaman da ciddiydi. "Hemen şimdi, bu gece evlenmek

istersen, Blacke'de sulh mahkemesine giden birini bulup çevirelim."

"Çocuklarımıza anlatacak *süper* bir hikâye olurdu," dedi Claire ve bir anda nefesini tuttu. Çünkü bunu düşünmeden söylemişti ve Shane'in de bunu tuhaf bularak geri çekilmesini ve *dur bakalım güzelim, biraz ağır ol,* demesini bekledi.

Fakat Shane tam tersine gülümseyerek "Çocuklarımıza anlatacak bir sürü hikâyemiz olacağına eminim," dedi. "Ve çoğu uygunsuz hikâyeler olacak."

"Güzel."

"Eee? Sulh mahkemesine mi?"

"Hayır," dedi Claire. "Şu işler bittikten sonra bunu Morganville'de yapmaya ne dersin? Düzgünce. Sahici bir şekilde."

"Gelinlik ve smokini mi kastediyorsun? Çünkü memleketteki dişsiz keltoştan aldığım eşofmanlarla *evet* demeye alıştırıyordum kendimi. Farklı olurdu."

"Kesinlikle fena derecede farklı olurdu."

"Seksenlerde *fena* kelimesi, aslında *harika* anlamında kullanılmıyor muydu yoksa..."

"Onları yakalasak diyorum?" diye sordu Claire. Çünkü diğerleri, önlerindeki kütüphanenin karanlık duvarları arasında gözden kaybolmuştu ve Claire yine karanlıkta birilerinin onları izlediği duygusuna kapılmıştı. Büyük ihtimalle vampirlerdi. Claire, izlendikleri gibi, dinlendiklerini de düşünüyordu.

"Bir saniye," dedi Shane ve Claire'i kendine çekti.

Bedenleri birbirine en uygun şekilde dolandığında, Claire'in içindeki nefes kesici ateş alev aldı. "Bizi izlediklerini biliyorsun, değil mi?"

Claire başını evet dercesine salladı.

"Öyleyse onlara izleyecekleri bir şey gösterelim."

Ve bütün tutkusu, sıcaklığı, yoğunluğuyla onu öpmeye başladı. Bitter çikolata tadındaki dudakları, Claire'in dilinin üzerinde eriyor, tatlı bir lezzet yerine yakıcı baharat patlamalarını da beraberinde getiriyordu. Claire, Shane'in tenini kendininkinde hissetmeye aç bir arzuyla çılgına dönüyordu neredeyse.

Neredeyse.

"Üstündekileri yırtmama sebep olacak kadar iyi bir performanstı," dedi Claire. Shane, nefes alması için dudaklarını Claire'in dudaklarından ayırmıştı.

"İşe yaradı ama?"

"Hem de nasıl. Seyirci olmasa daha iyisini görebilirdin."

Shane, Claire'in burnuna hafif bir öpücük kondurdu. "Onun için de seni başka zaman tutarım."

Kütüphanenin kapısını açtıklarında, kendilerini bir anda geçmişe dönmüş hissettiler. Pencereler, dışarıdan ışığın girmesini engellemek için karartılmıştı fakat elektriğin açık olması dışında, Blacke Halk Kütüphanesi'nde bir değişiklik yoktu. Aynı yıpranmış ahşap masalar, ağır mı ağır sandalyeler, yara bere içindeki yer karoları ve ne idüğü belirsiz halı hâlâ duruyordu. Gerçi halı biraz daha temiz görünüyordu.

Bir de bu sefer kütüphanenin içi, silahlı Blacke vatandaşlarıyla dolu değildi.

İnsanlar ikili ve üçlü gruplar hâlinde oturmuş fısıldaşıyor, görünürde silahlanmamış gibi duruyorlardı. Çoğu, masanın üzerinden zıplayıp ellerini arkasında kavuşturmuş, sağa sola koşarak etrafını tozutan Morley'ye bakıyordu. Claire, Morley'nin şıkır şıkır ses çıkaran mahmuzları olmasını da ummuştu. Ayağındaki kovboy botları İç Savaş döneminden kalmış ve o günden beri kullanılıyormuş gibi görünüyordu.

Shane de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki Morley'ye dönüp "Hoş kıyafetler. Kimin kokuşmuş ihtiyar cesedinden çıkarıp aldın acaba?" diye sordu.

Uzun, dolaşık ve yüzünü fazlasıyla gizleyen saçları yüzünden Morley'nin ne düşündüğünü anlamak zordu. "Ben de aynı şeyi senin hastalıklı kılığın için soracaktım evlat. Gerçi senin kimseyi öldürebileceğini sanmıyorum. Belki saldırıya uğramışsındır. Böylesi bir şeyi midenin kaldıracağını da sanmıyorum."

"Ah," dedi Shane, neredeyse yarı kurt görünümündeki gülümsemesiyle, "anlatsam şaşarsın."

"Anlat öyleyse," dedi Morley davetkâr bir sesle. "Oliver, söylesene. Bu yabani çocukları nereden buldun?"

"Shane'i hatırlarsın," dedi Oliver. Toga battaniyesini üzerinden bırakınca, Claire onun bembeyaz parlak tenini görür görmez arkasını döndü. Oliver hiç çekinmeden, kendisi için getirilen kıyafetleri giyiyordu. Claire, kıyafetlerin hışırtısını ve fermuar sesini duyduktan sonra başını çevirip

omzunun üstünden bakmaya cesaret etti. Evet, artık giyinikti. Üzerine tam oturan kot pantolon ve onu nedense gergin gösteren, siyah, sade bir tişört giymişti. "Ve de Claire'i. Tabii Michael ve Eve'i de."

"Bir kez daha büyülendim, doğrusu," dedi Morley. Büyülenmişten çok, fazlasıyla sabırsız görünüyordu. "Bazılarınız vampirdi diye hatırlıyorum? Aman, neyse. Sıkıcı şeyler. Esas konuya gelelim. Ayesha'yı bize getirdiğiniz için teşekkür ederim ama başka kimseyi kurtaramadığınızı görüyorum. Fikri olan?"

"Birkaç fikrim var. Hiçbirinin cırtlak sesi duyulmuyor."

"Bu kadar kuralcı olma, eminim birkaç tanesinde beni yalvarırken düşünüyorsundur. Kaçtın mı yoksa Oliver? Kafese tıkılmış onurlu kediciklerini geride bırakarak hem de?"

"Fallon onları ele geçirdi," dedi Oliver.

"Ya."

Sessizlik. Morley atladığı masaya yaslandı, değişiklik olarak Oliver'la aynı görüşteydi. Şapkasını çıkararak masaya koydu ve ellerini dağınık saçlarının arasında gezdirdi.

"Yani?" dedi sonunda. "Fallon asla benim sorunum değildi, senin de. Amelie'nin bile. Hatta onun ölü babasının bile sorunu değildi. Senin delinin işi bunlar."

"Myrnin," dedi Oliver. "Evet."

"Bir dakika," dedi Claire. "Myrnin'in sorunu derken ne demek istiyorsunuz? Onun bütün bu olanlarla hiçbir alakası yok!"

"Ah, var kızım, hem de kesinlikle öyle," dedi Morley. Masaya oturup eğlenerek Claire'e baktı. "Sana hikâyeyi hiç anlatmadı mı? Eh tabii, söz konusu kendi itibarı olunca. Tahmin edebiliyorum. Vampir yaratıcısı öldürüldükten sonra zavallı, bedbaht, dengesiz Myrnin yalnız kaldı. Sonra da oldukça bilge ve aynı zamanda gizli bir simya öğrencisi olan papazla arkadaş oldu."

"Bahsettiğin kişi Fallon'dı," dedi Oliver. "Malum gerçeği atlamış olabilirsin diye söylemek istedim."

"Sessizlik. Bu benim hikâyem. Evet, Myrnin'in deliliğini ve lanetini tedavi etmek isteyen kişi, sevgili dostumuz Fallon'dı. Fallon, korkunç bir şekilde, her şeyi daha da berbat ettiğini anlamıştı ve sonra bir bakmışız ki Myrnin, şarap fıçısı gibi, Fallon'ın içini kurutmuş. Her zamanki gibi çok pişman olup Fallon'ı kendi kilisesinin içinde yeniden diriltmeye karar vermiş. Yani Fallon'ın asla istemediği şeyi, yeniden hayata dönmeyi gerçekleştirmiş; üstelik bir vampir olarak. Bizim deli, Fallon'ı zorla, sürükleyerek ve bağırtarak diriltmiş. Korkarım ki bu durum Fallon'ı gerçekten üzmüş. Sonra da Myrnin, onu kendi başının çaresine bakması için bırakıp gitmiş."

Claire hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordu; Myrnin'in bir papazı öldürmesi mi yoksa onu istemediği hâlde vampir yapması mı ya da Fallon'ı istenmeyen bir evcil hayvan gibi terk edip gitmesi mi?

"O zamanlar kendinde değildi," dedi Oliver. "Fallon'ın... taşkınlıklarının tek sorumlusu Myrnin değil. Kendinden nefret ettiği için bizimle savaşa girmesinin de öyle."

"Saçmalık. Kısacası," dedi Morley, "Bütün bunların suçlusu Myrnin ve onun pislikleri. Ve bütün bu pisliği temizlemesi gereken kişi neden benim, anlaşılır gibi değil."

"Myrnin'in bizim için Fallon'ı saf dışı bırakması gerektiğine katılıyorum," dedi Oliver. "Fakat ne yazık ki Myrnin, şu anda öfkeden çok merak içinde. Fallon'ın *tedavi* konusunda ne kadar gelişim gösterdiğini merak ediyor. Gözünün önünde azıcık bir bilim parçası bile sallanınca ne kadar aptallaştığını biliyorsun."

"Kulağıma bir dedikodu geldi," dedi Morley. "Pek itibar etmedim açıkçası. Fallon'ın bizi tekrar insana dönüştürebildiği doğru mu?"

"Öyle olduğunu sandığı doğru. Dönüştürebildiği doğru, en azından birkaç örneği var."

Oliver, çalışma masalarından birinde oturan Michael ile Eve'i gösterdi. "Az önce de söylemiştim ya. Çocuğu hatırlıyor musun?"

Morley, Michael'a uzun uzun baktı ve gözlerini yavaşça kıstı.

"Ha. Evet, yazık olmuş," dedi. "Ama tadını çıkaracak zamanı olmadı, değil mi? Şimdi de toz toprak içindeki uzun beşeri yola atılıp gitti. Yine de. Bizim için büyük bir kayıp gibi görünmüyor."

"Ne demek istediğimi anlamadın seni maskara. Fallon, dediğini *yapabiliyor.* Her zaman değil. Tamamen kesin değil ama tedaviyi buldu. Önlerine ödül konulursa, sence kaç kişi harekete geçer?"

Morley omuz silkti. "O kadar çok kişi çıkmaz. Yeteri kadar arkadaşının mezara yürüdüğüne şahit olursun, canın kül çekmez. Kanın tadı daha ilgi çekicidir."

"Sen ve ben, ortak bir kaderi paylaşıyoruz, her ne kadar detayda farklılıklar göstersek de. Ya bizi tekrar Tanrı'ya emanet etmeye kalkışırsa?"

"Senin için işin en nihayetinde dine bağlanacağını biliyordum," dedi Morley, gözlerini devirerek. "Tanrı sevgisinden yoksun ve lanetlenmiş mi hissediyorsun kendini zavallı güvercin? Ben hissetmiyorum. Her güne bir sonraki günü de görebileceğimi bilerek, kutsandığımı hissederek uyanıyorum. Zaaflardan, hastalıklardan ve acıdan muaf bir şekilde."

Michael yerinden kalktı. Sandalyesinin gıcırtısı yankılanınca her iki vampir de aynı çatık kaşlı ifadeyle dönüp ona baktı. "Buraya, bir ipin ucunda kaç melek dans edebilir sorusunu tartışmaya ya da varmak istediğiniz şey her neyse onu konuşmak için gelmedik. Fallon vampirleri serbest bırakarak Morganville'deki insanların üzerine salmayı planlıyor, böylece ölümü kullanarak hiç vampir kalmayana dek tedaviyi uygulamayı haklı göstermeye çalışacak. Morganville'de işi bittikten sonra da buraya gelecek Morley. Senin için gelecek. Hepiniz için. Buna mecbur."

Yan masalardan birinde oturan, sessiz, minyon tipli, orta yaşlı kadın, "Doğru söylüyor," dedi. "Morganville kaybedince bunun sona ermeyeceğini biliyoruz. Draug'lar neredeyse her şeyimizi bitiriyordu ve şimdi Fallon denen herif

bunu sona erdirmeye geliyor. Onun *bizi* bitirmesine izin vermeyeceğim. Bunun için fazlasıyla savaştık."

Konuşan kadın, kütüphaneci Bayan Grant'ti. Morley ile birlikte Blacke'i yöneten kişi. Tatlı ve hoş biri gibi görünse de Claire, kadının vampirlerle nasıl savaştığını görmüştü. Hiç de bulaşılacak bir tip değildi. Morley bile bunun farkındaydı.

Morley başını kadına doğru hafifçe eğdi. "İstediğimiz zaman kaçabiliriz. Bu kasabada, ayaklarıma dolanıp duran talihsizlikten başka bir şeyle karşılaşmadım. Vampirlerimizi alıp ışığa dayanıklı bir kamyonete bindirsek ve buradan çekip gitsek ne olur sanki?"

"Vampirlerin burada aileleri var. Onlar bizim çocuklarımız, annemiz, babamız. Bunların yaşanmasını hiçbiri istemezdi. Onları burayı terk etmeye zorlayamazsın. Çoğu, bahsettiğiniz şu tedavi için gönüllü olacaktır, biliyorsunuz."

"Beni de endişelendiren bu zaten," dedi Morley. "Sevgili Oliver'ı duydun. Çoğu tedavide başarılı olamamış. Kalanların da aldıkları ilaç yüzünden hayatlarının kısalıp kısalmayacağına dair kesinlikle emin değiliz, öyle değil mi? Ya onun insanlık adına uyguladığı tedavi, sadece birkaç gün, birkaç hafta ya da yıl yaşanmasını sağlayabiliyorsa? O zaman ne anlamı kalır ki?"

Claire bunu hiç düşünmemişti, aklının ucundan bile geçmemişti. Ve şimdi bu gerçek, onu derinden sarsmıştı. Fallon, *tedavi edilen* vampirlerin uzun ve verimli bir hayat sürüp sürmedikleriyle hiç ilgilenmemişti, değil mi? Tek isteği, onların

artık vampir olmamasıydı. Muhtemelen, kan içmeden geçen bir haftalık hayatın, bu takasa değeceğini düşünmüştü.

Ya Michael sadece hastalanıp ölecek kadar kısa süre yaşarsa? Böyle bir ölüm, Eve'i yıkardı. Onu yerle bir ederdi.

"Kaçmayacağız," dedi Grant.

"Fakat sevgilim..." diyerek söze başladı Morley.

"Bana sevgilim deme seni alçak herif. Ben senin ne sevgilin ne de annenim. Ben bu kasabanın insanlarının başkanıyım ve sen de bana *kulak vereceksin.* Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedi Morley. Dudaklarında gülümseyen ufak bir dokunuş ve gözlerinin etrafında zevkten ince kırışıklıklar belirdi. "Elbette. Pekâlâ öyleyse, Morganville'i kurtarmak için bu büyük macerada nasıl bir yol izleyeceğiz bakalım? Üzerlerine öfkeli sivri dişlerimizle çullanalım mı? Bir nebze teatral çekiciliği de var ama..."

"Hazırlıklı olacaklar," dedi Oliver. "Buraya geldiklerinde hazır olacaklar. İlk başta vampirleri görmezden geldiler. İnsan topluluğuna iyi işler sunarak güvenlerini kazanıp yangını körüklediler. Görünürde henüz bir tehdit yokken, Amelie harekete geçmekte geç kaldı. Onlarla daha önceden de tanışan bizlerin ne yaptığını Amelie biliyor olsaydı, adım atmakta gecikmezdi. Ama tereddüt etti. Burada, onun yanında olabilseydim..."

"Ama olamadın," dedi Morley. "Çünkü onun ümidini çok önceden kırmıştın."

Oliver'ın bedeni gerildi ve başını tehditkâr bir şekilde öne eğdi.

"Neyse ki," diye devam etti Morley, hâlâ hafiften gülümseyen ifadesiyle, "Neyse ki ben böyle bir şey yapmadım, senin insan yoldaşların da. Amelie, Fallon'dan kaçtı. Ne, yoksa kimse sana söylemedi mi? Şu yanındaki masum bakışlı ufacık kız var ya... Zebanileri onun peşinden uzaklaştırmak için Amelie'nin kanına bulandı. Ve şu iradesiz görünümlü çocuk... İşte o da kanında dolaşan Fallon'ın enfeksiyonuna rağmen, hem kendi sevdiğini hem de *seninkini* öldürmemek için kendine hâkim oldu."

Oliver'ın kaşları çatıldı ve Claire ile Shane'e sert bir bakış attı. Fakat sonra soru sormasına fırsat kalmadan, kot pantolonlu, gömlekli bir kadın, kitaplıkların arasından çıkageldi. Beyaz-sarı saçları bukle bukle omzuna ve sırtının yarısına kadar iniyordu. Buz grisi gözleri yorgun bakıyordu. "Doğru," dedi Amelie. "Morley biraz abartıyor ama sebepsiz yere yalan söylediği de pek görülmemiştir. Bu çocuklar olmasaydı şimdi Fallon'ın ellerindeydim ve bu... Morganville vampirlerinin sonu olurdu."

Shane ani ve sarsıcı bir hareketle Claire'in elini tuttu. Claire bir an irkilerek panikle ona baktı. Shane'in yüzü solmuştu ve baştan aşağı kaskatı kesilmişti. Sanki içsel bir felaketle savaşmaya çalışıyordu.

Sonunda kaybettiği bir savaştı belli ki.

Shane'in gözleri parlak sarıya dönüştü ve Claire'in elini bıraktığı gibi ileri atıldı. Ortadaki masanın üstünden atlayarak dosdoğru Amelie'ye yöneldi. Claire, onun ellerinden çıkan kanlı pençeleri fark etti.

"Hayır!" diye bağırdı ardından. "Shane, *yapma!*"

Michael, Shane'in önüne geçti. Belki de bir an için, hâlâ vampir olduğunu, hızlı ve güçlü hareket edeceğini düşündü. Yıllarca alıştığı bu durumdan kurtulması zaman alacaktı. Fakat artık o kadar hızlı ve güçlü değildi ve Shane, yük treni gibi ona çarparak yere devirdi.

Michael, Shane'in boynunu tutmak için uzandığını görünce, sol kolunu kaldırarak kendini savunmaya geçti fakat Shane'in dişleri, vahşi bir şapırtıyla koluna kenetlendi.

Oliver harekete geçmişti. Odanın diğer ucundan hızla sıçrayarak masanın üstüne çıktı ve ok gibi fırlayarak Shane'in üzerine atıldı. Michael'ı ondan kurtardı, Shane'i geri çevirerek yere yapıştırdı. Oliver onu yerde sabit tutmaya çalışırken, Shane pençeleriyle yer karolarını yerinden söktü.

"Her zamanki gibi," dedi Oliver. "Emrinize amadeyim Kurucu."

"Biliyorum." Amelie'nin gözleri bir an için gülümsedi, korkudan eser yoktu. "Michael?"

"İyiyim," dedi ama asılsızca söylenmiş, otomatik bir cevaptı sadece. Kolu kan içindeydi. Eve hemen yanına çöküp sersemleyen sevgilisine sarıldı. Sandalyenin birini çekip Michael'ı dikkatlice oturttu ve hemen kendi sweatshirt'ünü yırtarak kolunu sarmaya başladı.

Birkaç adım ötede Shane, hâlâ değişim içindeydi. Amelie'nin varlığı onu tetikliyordu. "Bir yere kilitlenmesi gerekiyor," dedi Amelie.

"Hayır, yapamazsınız..." diye çıkıştı Claire. Ama bunu söylerken bile Amelie'nin haklı olduğunu biliyordu. Yine de bu yanlıştı. Korkunçtu. Berbattı. Fakat Shane tehlikeliydi. Michael'a sırf yoluna çıktı diye zarar vermişti. Üstelik Michael artık vampir bile değilken. Aynı şeyi herkese yapabilirdi.

"Benden bunu tekrar düşünmemi istemezsin," dedi Amelie. "Çünkü alternatifi, onu öldürmek. Ve kimse için böylesini istemeyiz."

"Kendi adına konuş," diye homurdandı Oliver. Ayağa kalkmasını engellemek için Shane'in kürek kemiklerine elleriyle iyice bastırdı. Claire, Shane'in hâlâ değiştiğini, bedeninin yeni ve korkunç bir şekle büründüğünü fark etti. "Sakin ol evlat. Yere yat."

"Onu incitme!"

Oliver, Claire'i hiç dikkate almadan, "Öyleyse onu uysallaştırmak için bir şeylere ihtiyacım var," dedi. "Çabuk lütfen. Çok güçlü."

Bayan Grant, eski moda bir doktor çantasını -Claire, Theo Goldman'ınki olduğunu görünce şaşırdı- açarak onlara doğru yürüyordu. Claire bu çantayı hatırlıyordu. Üzerinde solmuş altından, vampir doktorun isminin baş harfleri bile vardı.

"Bekle bir dakika, ne yapıyorsun?" diye sordu Claire. Yerinden kıpırdadığını hatırlamıyordu ama yürüyüp masanın yanına gelmiş, kenarından tutunuyordu. "Shane, mücadele etme! Lütfen!" Bayan Grant çantayı yere koydu ve

korkunç derece büyük iğneli, antika görünümlü bir şırınga çıkardı.

Bayan Grant kararlı bir hareketle iğneyi Shane'in kalçasına batırırken Claire nefesini tutmuştu. Shane uluyordu, içten ve tüyler ürpertici bir ulumaydı. Bayan Grant şırıngayı batırıp içindeki sıvıyı kanına enjekte ederken, Amelie de Shane'in sabit durmasına yardım etmek için yanına çömeldi.

"Geri çekil," diye çıkıştı Oliver. Kütüphaneci şırıngayı çekip Theo'nun çantasına koydu ve geri çekilerek, kurtulmak için debelenip kıvranan Shane'i iki vampirin ellerine bıraktı. Shane, Claire'in nefesini kesen, sessiz ve hırçın bir ses tonuyla hırlamaya başlamıştı.

Ardından hırıltı, acıklı ve şaşkın bir iniltiye dönüştü. Kesik kesik nefes alışlarıyla azalan bir inilti.

Claire, iç çekerek Oliver ile Amelie'nin, Shane'i -Shane'in dönüştüğü yaratığı- tuttukları yere koştu. Artık tamamen insan dışı bir varlıktı. Kızarmış, korkunç gözleriyle, daha çok, iri ve korkutucu bir kara köpeğe benziyordu.

"Kas gevşetici," dedi Bayan Grant. "Onu biraz sakinleştirir ama en azından vampirlerde tecrübe ettiğim kadarıyla, çok da uzun sürdüğünü söyleyemem. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bulmamız gerekiyor. Görünüşüne bakılırsa, onu kilitleyeceğimiz her yerden kurtulabilir."

"Hımmm, daha önce de böyle bir şey görmüştüm," dedi Morley. Hâlâ masanın kenarında oturmuş, sakin fakat şaşkın görünüyordu. "Yıllar yıllar önce. Simyacı, birini kurda

dönüştürmüştü. O zamanlar son derece özenle hazırlanan gösterilerden biriydi."

"Peki onu tekrar eski hâline çevirdi mi?" diye sordu Claire.

"Kurtlar o zamanlar pek popüler değildi. Şansı olmadı." Bir süre boyunca düşünceli gözlerle Shane'e baktı. Bayan Grant'in doktor çantasıyla Michael'a doğru ilerleyip kolundaki bezi açtığını fark edince, gözlerini ona çevirdi. Bayan Grant, Michael'dan parmaklarını hareket ettirmesini istedi ve çok acı çekmeden yapabildiğini görünce memnun oldu. "Ama bana öyle geliyor ki *onun* başına gelen şeyle bu aynı."

Claire, Morley'nin neden bahsettiğini anlamıyordu. Kafası almıyordu. Kütüphanenin önündeki sıcacık, romantik andan sonra... Doğrusu *bu* çok fazlaydı ve her şey çok hızlı yaşanmıştı. "Michael iyileşti. Bu her neyse... İyileştirilemiyor!"

"Bu çok mühim bir durum değişikliği. Vampirden insana dönüşmek neyse, senin köpek sevgiline olan da öyle. Belki de Fallon'ın Michael'a zorla verdiği ilaç, senin zebaniyi normal hâline dönüştürmek için de işe yarar, ne dersin?"

Ama bu... Çılgıncaydı. Hiç bilimsel değildi. Tam da Myrnin gibi birinin düşüneceği türdendi. Ama Claire, Myrnin'in böyle durumlarda kaç kez haklı çıktığının sayısını unutmuştu. "Ama bizde o ilaç yok," dedi. "Olsa bile, ilacı alanların çoğu ölüyor."

"Ama *onu* öldürmedi," dedi Morley, Michael'ı göstererek. "İlacın dozu artık ne kadarsa, kokusu hâlâ kanından

çıkmamış. Genç Shane de az önce o kandan bir hayli tüketti."

En sonunda Claire, Morley'nin ne demeye çalıştığını anlamıştı. Göz göze geldiği Michael da aynı şaşkınlıkla farkına varmıştı. "Hayır," dedi Michael. "O şekilde işe yaramaz."

"Bunu ona söyle," dedi Morley, Shane'i göstererek. Shane tekrar değişmeye başlamıştı.

Amelie'nin geldiği andaki kadarı hızlı bir değişim değildi bu. Claire, korku dolu bir şokla, Shane'in keçe gibi kalın kürkünün altında ışıldayan gümüşi parıltıyı fark etti. Tıpkı laboratuvarda tedavi gören vampirlerde gördüğü gibi.

O parıltının sonunda, *onların öldüğünü* görmüştü.

"Onu serbest bırak!" diye bağırdı Oliver'a. Oliver'ın kıpırdamadığını görünce de onu resmen kenara itti. Taş yapıyı yerinden ittirmek kadar işe yaramıştı. Oliver, Amelie'ye sorgulu gözlerle baktıktan sonra ayağa kalkıp Claire'in, Shane'in titrek bedenin yanına çökmesine izin verdi.

Claire, Shane'den korkması gerektiği hâlde korkmuyordu. Shane aslında kendinde değildi. Michael'a saldırması da bunun en geçerli kanıtıydı. Fakat Claire bunu düşünmüyor, bunun için endişelenmiyordu.

O sadece *Shane adına* korkuyordu.

Bir dakika içinde, Shane'in vücudu tekrar insan formuna büründü. Claire, onun parmak uçlarından çıkan pençelerinin cam gibi kırılganlaşarak aniden dökülüşünü seyretti. Bedenini saran kürkü grileşerek döküldü ve seğiren derisi gümüş bir renk aldı.

Nefes alıp verirken bir şeyler mırıldanıyordu. Claire başını onun kucağına dayadı. Ateşi çıkmıştı ve teri soğumuştu. Bedeninin içinde hareket ederek, cildinin altında fazlasıyla tuhaf ve mide bulandırıcı açılarda kıpırdaşan kemiklerini hissedebiliyordu... En sonunda doğru yerlerine yerleşmişlerdi.

Shane gözlerini açtı, ağır ve derin bir nefes aldıktan sonra, kalın fakat tanıdık ses tonuyla, "Claire?" dedi. Gözleri tekrar kahverengiye dönmüştü. İnsana. "Özür dilerim." Güçlükle yutkundu. Claire, onun bedenindeki gümüşi parıltının giderek söndüğünü fark etti. "Üzgünüm." Gözleri kayarak tekrar kapandı. Göz kapaklarını bile hareket ettiremeyecek kadar yorgundu sanki.

"Hayır," dedi Claire, Shane'i sarsarak. "Hayır, uyan! Shane, *uyuma!*"

Shane tekrar gözlerini açtı ve kırpıştırarak Claire'in yüzüne odaklandı. "Yorgunum," dedi. "Hey, biri bana hap falan mı verdi? Kendimi uyuşturulmuş gibi hissediyorum." Sesi de öyle çıkıyordu zaten ama en azından huzurluydu. Claire, Shane'in nabzını yokladı. Yavaş ve düzenli atıyordu. Ten rengi normale dönmüş, pürüzsüz parlaklığına kavuşmuştu. "Birine zarar verdim mi?"

Claire istemeye istemeye bakışlarını Bayan Grant'in Michael'ın koluyla ilgilendiği yöne çevirdi; Michael solgun görünmesine rağmen Claire'e elini yumruk yapıp başparmağını göstererek iyi olduğunu söylemeye çalıştı. "Hayır," dedi Claire, Shane'e. "Her şey yolunda. Sen de iyisin."

"Yine mi zebaniye dönüştüm? Kahretsin. Çok utanç verici."

"Dinlen biraz." Claire, onu nazikçe alnından öptü. "Dinlen." Gözlerini kapatmasından korkuyordu ama kas gevşeticiler Shane'in kafasını fazlasıyla kıyak yapmıştı. Vücut ısısı normaldi. Nabzı da iyi durumdaydı.

"O iğnenin içindeki de neydi öyle?" Uykuluydu. Söyledikleri zor anlaşılıyordu. "Vay canına. Parti haplarındanmış. Biraz daha var mı? Vaov." Kolunu kaldırıp baktı; ısırık izi neredeyse kaybolmuş, yara bandıyla kapanacak kadar küçülmüştü. "Hâlâ acıyor. Sanki yakmışım gibi. Sen çok güzelsin, biliyor muydun?" Claire'e tatlı ve şapşal bir gülüş attı.

"O iğnenin içinde *ne vardı sahiden?*" diye sordu Eve. "Çünkü uzay aracı kadar uçmuşsun dostum." Shane'in diğer tarafına çöktü ve Claire ile birlikte onu ayağa kaldırdılar. Sanki kemikleri yok gibi hantaldı. "Tamam, Shane epey uzun bir süre işe yaramayacak gibi duruyor."

"Bu gece hepinizin dinlenmesi için bir yer ayarladım," dedi Bayan Grant.

Claire çaresizce, "Bunun ne kadar uzun süreceğine dair bir fikriniz var mı?" diye sordu, parmaklarına bakıp hareket ettiren Shane'i göstererek.

"En fazla birkaç saat sürer muhtemelen. Misafir evinin anahtarlarını alıp geleyim," dedi Bayan Grant ve ofisine gitti.

"Bir şey sormam gerek," dedi Michael. "Az önce benim kanım... Onu iyileştirdi mi?"

"Öyle görünüyor," dedi Claire. "Morley, sendeki ilacın kokusunu alabildiğini söyledi. Belki de Shane'in enfeksiyonuna karşı tepkimeye geçmiştir."

"Şu konuya bir açıklık getirelim," dedi Eve. "Ex-Vampir kocam, kendi kanıyla, senin sevgilinin kurtadamlığını tedavi etti."

"Doğru söylüyorsun," dedi Claire ve biraz gülümsedi. "Tipik Morganville işte, değil mi?"

Eve ile yumruk tokuşturdular. "Tipik Morganville."

Odanın diğer ucundaki Oliver, onları görmezden geldi. Bir dizini kırarak başını Amelie'ye doğru eğdi; tıpkı eski asilzadelerin kraliçelerine reverans yaptıkları gibi. Amelie sessizce elini uzattı ve Oliver, Amelie'nin elini önce alnına sonra da dudaklarına götürdü. Baştan aşağı tuhaf bir resmiyetle.

"Seni iki kez yarı yolda bıraktım," dedi.

"Az önce çocuğu engelledin."

"Demek istediğim o değil."

"Ne demek istediğini biliyorum Oliver. Ufak aksaklıkları bile başarısızlıktan sayıyorsun." Amelie doğrulmasını işaret etti. Oliver da eğildiği gibi doğruldu. Hâlâ ona samimi derecede yakın duruyordu. Amelie ise bundan rahatsız değildi. "Eski düşmanım yanımdayken kendimi daha güvende hissediyorum."

"Öyleyse bir planın var?"

"*Planımız* var," dedi Amelie ve bakışlarını nedense Oliver'dan daha antika görünümlü, müşkülpesent ve teatral

bir şekilde reverans yapan Morley'ye çevirdi. "Yardım edeceğine inanıyorum."

"Sen nasıl uygun görürsen."

Amelie başını salladı, daha da yaklaşarak solgun elini Oliver'ın yanağına koydu. "Öyleyse beslen ve sabaha kadar dinlen," dedi. "Sabah kasabamızı geri alacağız."

12

Bayan Grant, onlar için Blacke'in küçük pansiyonunu açtı. Genel olarak kilitli odalarla birlikte, dört yatak odası bulunan, açık mutfaklı, kütüphanenin birkaç blok ötesine kurulmuş bir binaydı. Claire yorgunluktan her şeyi ışıltılı görmeye başlamıştı. Kendini tuhaf bir evin mutfağında, baharatlı sıcak çikolatasını yudumlarken bulmuştu ve bu kesinlikle ilginç, gerçeküstü, bambaşka bir deneyimdi. Tezgâha eğilirken hissettiklerinin gayet normal olduğunu düşündü.

Eve, kakaosunun son yudumunu alırken kaşlarını kaldırıp ona baktı. "Ne oldu?"

"Düşünüyordum sadece," dedi Claire. "Acaba Shane'in durumu..."

"Kötüye gider falan mı? Yapma tatlım, yok yere endişelenme. Yeteri kadar endişelendik, fazlası sana zarar verir. Shane güçlüdür. İyi olacak."

"Doğru," dedi Claire usulca. "Eve, Morley'nin söyledikleri... Yani tedaviyle ilgili..."

Eve arkasını dönüp bardağı yıkamaya koyuldu, gözlerini kaçırmaktan başka amacı yoktu.

"Yan etkileri olabileceğini mi düşünüyorsun? Buna inanmıyorum. İnanamam. Onu daha yeni kazandım ve artık tek düşündüğüm bu, Claire. Gerçek Michael geri döndü. On dört yaşımdan beri tutulduğum, on sekizimde fena şekilde âşık olduğum Michael. Geriye kalan ne varsa, hepsini sonraya bıraktım."

Claire başını salladı. Onu anlıyordu, her şeyi bloke etmek, *dinginleşmek* ihtiyacı duyuyordu. Dünyada hâlâ ümit, aşk ve gelecek olduğunu hissetmek.

"Git haydi," dedi Claire ve içeceğini bitirdi. Kakao her zamanki etkisini gösteriyordu. Yorgunluğun da ötesinde Claire, Shane'in mutluluk içeceğinden içmiş gibi, kendini sıcak ve huzurlu hissediyordu. "Bunu ona söylemek için can attığını biliyorum."

Eve'in gülümsemesi odayı, tüm dünyayı aydınlatmıştı. "Biliyordur zaten, tabii kafasının içinde bir beyne sahipse," dedi. "Ama yine de bunu ona söylemeyi gerçekten dört gözle bekliyorum." Claire'e sımsıkı sarıldı. "Seni seviyorum Claire Bear. Birkaç saat sonra görüşürüz."

"Ben de seni seviyorum," dedi Claire. Yeniden bir arada olmak çok güzeldi. "Git haydi, Michael seni bekliyor."

Eve'in gülüşü güneşten daha sıcaktı ve odadan çıktığında bile o sıcaklık kaybolmamıştı.

Claire bardağına su tutup bulaşık makinesine koydu ve küçük, ortak banyoya gitti. Misafir sabunları ve tek kullanımlık diş fırçaları vardı. Elinden gelen en iyi şekilde temizlendi ve derin bir nefes alıp Shane'i yatırdıkları odaya doğru yürüdü.

Onu daha kötü görmekten korkuyordu ama Shane bir ucunda katlı battaniyelerin olduğu büyük yatağın ortasına kıvrılıp çoktan uyumuştu. Claire ayakkabılarını, pantolonunu ve sweatshirt'ünü çıkarıp onun yanına uzandı. Shane'in ateşi yoktu ama vücudu sıcacıktı. Claire daha da yaklaşıp kıvrıldığı sırada, Shane uykulu, memnun bir hırıltıyla kolunu onun beline attı. Uyanmamıştı neyse ki; Claire öyle yorgundu ki ağlamak istiyordu. Shane'in varlığı, masal gibi hassas sıcaklığı, Claire için o an diğer her şeyden daha değerliydi.

Sırtını Shane'e dönerek kıvrıldı ve battaniyeyi üzerine çekti. Anında uyumuştu.

Claire yavaş yavaş uyandı. Her zamankinden farklı olarak panik içinde uyanmamıştı. Ve her zamankinden farklı olarak, gölgelerin içinden çıkıp onu kovalayacak canavarlar olduğunu düşünmeyerek uyandı. Shane hepsini ondan uzak tutmuştu. Perdenin dantellerinin arasından sızan gün ışıkları henüz sabah olduğunu müjdelemiyordu fakat güneş tembel tembel yukarı çıkmaya başlamıştı artık. Claire nasıl yattığıysa öyle kalkmıştı fakat tek fark, Shane'in sıcaklığını hissedememesiydi.

Arkasını döndü, yatak boştu.

O anda sabahın tembel duyguları uçup gitti. Claire hemen doğrularak bağırdı. "Shane?"

Odanın kapısı açıldı ve Shane elinde kahve fincanlarıyla içeri girdi. Solgun ve yorgun görünüyordu fakat artık kafasının kıyak olmadığı kesindi. Claire'in yanına bağdaş kurarak oturdu ve fincanı uzattı. Bir damla bile dökmemeyi başarmıştı.

Claire'in de bundan ne kadar hoşlandığını hatırladı. "Erkencisin," dedi Claire. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Akşamdan kalma," dedi Shane ve kahvesinden kocaman bir yudum aldı. Gözleri keyifle kapandı. "Ah, Tanrıya şükür. Neredeyse vücudumda yüzde bir milyon kadar kahve eksiliği yaşıyordum. Utanç verici bir şeyler söyledim mi?"

"Yine zebaniye dönüştün ve kütüphanede Amelie'ye saldırdın."

"Hayır, cidden, yüz kızartıcı bir şey söyledim mi?"

"Çok güzel olduğumu söyledin," dedi Claire ve gülümsedi.

"Evet, öylesin. Saçların komik şekilde havaya dikildiğinde bile."

Shane kahvesini bir kenara bırakıp Claire'in saçlarını düzeltti. Claire, Shane'in koluna bakıyordu. Isırık izi, artık eskimiş bir yara izi gibiydi, kızarıklığı gitmişti. "Neler olduğunu biliyorum. Mikey'yi ısırdığımı hatırlıyorum. O iyi, değil mi?" diye sordu Shane.

"Evet, iyi."

"Sanki... Sanki içimde bir şeyler yanıyormuş gibi hissettim. Onun kanı yüzünden mi?"

"Şöyle söyleyebilirim, onun kanında hâlâ ilaç vardı ve Fallon'ın değişmen için sana verdiği şey her neyse, ilaç ona hücum etti. Yani bir nevi birbirlerini ekarte ettiler."

"Şimdilik," dedi Shane, battaniyenin sökük ipini çekerken.

"Shane, sen iyisin. Gerçekten."

"Üzgünüm. Haklısın. Biraz daha kahve gerek." Uzanıp kahvesinden büyük bir yudum daha aldıktan sonra fincanı tekrar komodinin üzerine bıraktı. "Seninki nasıl?"

"Kahve mi? Harika." Shane'e yumuşacık bir öpücük verdi. "Hazırladığın için teşekkürler."

"Bir şey değil," dedi Shane ve öpücüğe karşılık verdi. Ah, bu harikaydı. *Gerçekten* çok iyiydi. Claire, kahve üzerine dökülmeden fincanı kenara bırakmak için öpüşmeye kısacık bir ara verdi ve sanki hiç bırakmamış gibi, tekrar Shane'in dudaklarına eğildi.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Shane, Claire'in dudaklarına. Sevgi dolu dokunuşlarla kızın yüzüne dökülen saçlarını geriye doğru taradı ve "Bu çok güzeldi," dedi. "Neredeyse savaşa gideceğimizi unutturdu. Yine."

"Bunu şimdi düşünmemeye ne dersin?"

"Tamam."

Shane, ona doğru eğilirken, Claire kendini kabarık yastıkların üzerine bıraktı.

tg: kaktusunx

"Öyleyse başka şeyler düşünelim. Mesela kahvelerin soğumasına neden olacak şeyler."

"Kahve iyiydi ama."

"Tekrar yaparım."

Aşk dolu, sıcacık, nefes kesici ve sakin bir saatti. Birbirlerini bu kadar iyi tanımaları, Claire'e tuhaf görünüyordu. Her bir dokunuş ve basınç, doğru yerde, doğru ölçülerdeydi. O kadar heyecan verici ve hayal edemeyeceği kadar doyurucuydu ki, kimseyle böylesini yaşayamazdı. Sır yok. Utanmak yok. Eksiksiz ve tatlı güven dışında hiçbir şey yoktu.

Ta ki biri kapılarını tıklatana dek.

İkisi de birbirlerinin kollarında huzurlu bir uykudayken, kapı sesine gözleri açılıverdi. Sadece bir anlığına yaşanan tereddüdün ardından ikisi de tam tersi yönde hareket ederek yerdeki kıyafetlerini üzerlerine geçirmeye başladılar. "Bir saniye lütfen!" dedi Claire ve hızla pantolonunu bacaklarına geçirip tişörtün üstüne sweatshirt'ünü giydi. Üstlerindeki TPÜ YILANLARI logosu o sabaha gayet uygun görünüyordu. Olanca hızıyla ayakkabılarını giyerken, Shane daha hızlı davranıp çoktan hazırlanmıştı. Kapı açıldığında yatağın kenarına oturmuş, sakince kahvesini yudumluyordu.

"Günaydın," dedi, trençkotu, botları, atkısı ve şapkasıyla yine tam bir Vahşi Batı Vampiri gibi görünen Morley'ye. "Hanımefendi beklemenizi söylediği hâlde, içeri girmeniz kabalık değil mi?"

"İçten özürlerimi sunarım," dedi Morley ve şapkasını çıkarıp havada sallayarak bacaklarını bükmeden reverans yaptı. "Fakat Morganville Kasabası'nı almak üzere yola çıkmak üzereyiz ve şu durumda en büyük derdim görgü kuralları değil. Bize katılmak ister misiniz, yoksa, hımmm, meşgul müsünüz?"

"Seçme şansımız var mı? Çünkü eğer öyleyse..."

"Geliyoruz," dedi Claire. Kahvesinin geri kalanını -soğumuş hâlde- tepesine dikti ve Morley'ye doğru yürüdü. "Haydi Shane. Buna katılmamayı düşünmüyorsundur herhalde?"

"Haklısın. Dövüş var ve ben yokum öyle mi? İşte bu çok yanlış." Shane kahvesini bitirdiğine emin olduktan sonra, "Tamam, haydi bitirelim şu işi. Dur bir dakika, tam olarak *ne yapacaktık?*" dedi.

"Senin ne yaptığın hakkında bir fikrim yok ama," dedi Morley, "Bayan Grant şu anda Amelie'yi öldürüyor."

Claire bunun ciddiyetten uzak, anlaşılmaz bir şey olduğunu düşünmüştü. Ta ki Amelie'nin, kütüphanedeki masanın üzerinde, kalbine gümüş bıçak saplı hâlde, hareketsiz yattığını görene dek...

"*Ne yapıyorsunuz?*" diye bağırdı ve ileri atıldı. Michael ile Eve çoktan gelmiş, yan yana duruyorlardı. "Neler oldu?"

"Sakın dokunma," diye uyardı Bayan Grant. "Güven bana, bunu titizlikle hesapladık."

"Onu bıçaklamayı mı? Hem de *gümüşle?*" Çünkü Amelie bile, kalbinden bıçaklanarak zehirlenmeye uzun süre daya-

namazdı. Claire'in tanıdığı vampirlerin çoğundan daha dayanıklı biriydi fakat bu... haddinden fazlaydı. Ve çok tehlikeli.

O sırada bıçağın sapındaki simgeyi gördü. Dağlanmış gün doğumu sembolü.

"Siz de Gün Işığı'ndansınız," dedi Claire, açık bir şekilde. Etrafına bakıp silah aradı. İşe yarar bir şey göremeyince de en yakınındaki sandalyeyi kaptı. Ağır olmasına rağmen havaya kaldırabilmişti. "Ondan uzak durun."

"Bırak şunu," dedi Oliver, sandalyeyi kızın elinden kolayca alarak. Sandalyeyi, sanki kibrit çöpünden yapılmış hafif bir şeymiş gibi tek eliyle tutarak masanın arkasına bıraktı. "Bu sadece illüzyon. Gayet dikkatlice tasarlanmış bir kandırmaca. Bıçak *gümüşten,* evet, Gün Işığı'ndan çalındı. Onların silahları gümüş nitrik aside batırılarak hazırlanıyor." Claire bunu zaten biliyordu, Cambridge'teyken Michael'ın göğsüne de bunlardan biri saplanmıştı. Herhangi biri bıçağı yerinden çıkarmaya çalıştığında vücuda ölümcül dozda gümüş yaymak üzere tasarlanmıştı. "Bundaki nitrik asidi ortadan kaldırdık ve bıçağın etrafını plastikle kapladık. Onu zehirlemiyor ama komik derecede canını yaktığı kesin. Böylece, öldüğü daha inandırıcı oluyor."

Amelie gözlerini açtı.

"Sizi duyabiliyorum, farkındaysan."

"Evet, gayet farkındayım," dedi Oliver. Amelie'den ne kadar hoşlansa da -Claire bunun aşırı boyutlarda olduğunu

düşünüyordu- Oliver kadının sıkıntılı hâlinden keyif almadan duramıyordu. "Sessiz ol. Sen bir ölüsün."

"Bu kazığı *senin* göğsüne her zaman gömebileceğimizi unutma seni zavallı."

"Ama bana, sana yakıştığının yarısı kadar bile yakışmaz."

Morley sabırsızlıkla başını salladı. "Artık konuya gelebilir miyiz lütfen? Bayan Grant ve insanlarımız, Amelie'ye kasabaya götürecekler. Ve Fallon'a, alışveriş merkezine mıhlanan vampirlerden haklı intikamlarını alma karşılığında, Amelie'yi teklif edecekler. O da inanacak. Hikâye, Amelie'nin kan-babasının bu kasabayı kasıp kavurduğu zamanlar düşünülürse, fazlasıyla inandırıcı. Dün geceki vampir saldırısının üzerine, esas inananlar grubuyla canavarların çok önceden saldırdığı bir kasabanın kendi halkından başka kim daha çok iftihar eder ki?"

Kendinden çok memnun görünüyordu. Tiksindirici derecede öyleydi.

"Böyle düşünmene sevindim Morley," dedi Bayan Grant. "Çünkü az önce konuştuk ve planda ufak bir değişiklik yapmaya karar verdik. Bir aktör olarak bu konsepti iyi pazarlamamız gerektiğini eminim anlıyorsundur." Başıyla işaret etti ve kitaplıkların gölgesinden, yaylı tüfekleri kuşanmış iki adam çıkageldi.

Morley söylenerek kenara sıçradı ve kalbini hedef alan ok, onu ıskaladı. Oliver daha yavaştı -muhtemelen son birkaç haftadır üzerindeki yükün etkisiyle- ve gümüş uçlu ok, tam göğsüne saplandı ve onu olduğu yere yığdı.

Morley savaşmadan pes etmeyecekti. Öfkeyle kükreyerek Bayan Grant'in etrafında dolanırken kadın da masanın altına gizlediği ufak yaylı tüfeği sakince çıkardı. Morley tam üzerine doğru atlarken, nişan alarak tüfeği ateşledi.

Morley gözleri ve ağzı açık vaziyette, masaya çarparak yere düştü.

Haklıydım, diye düşündü Claire, kapıldığı ani korkuyla. *Onlar da Gün Işığı'ndalar.* Fakat Amelie herhangi bir tepki vermiyordu. Az önce konuşarak bir şeyler yapabileceğini kanıtlamışken, hiç harekete geçmemişti. Demek ki plan Amelie'ye aitti. En başından beri. Sadece Oliver ile Morley'ye, planını nereye kadar sürdüreceğini söylememişti.

Shane, Eve ve Michael da yerlerinden kıpırdamıyorlardı. Muhtemelen farklı sebeplerle; Shane vampirlerin vurulmasına karşı çıkmaya *asla* meyilli olmamıştı. Eve, Oliver ile sürekli çatışma hâlindeydi ve zaten Morley'den hiç hoşlanmazdı. Michael ise... Muhtemelen Claire ile aynı şeyi düşünmüştü.

Bayan Grant, dördüne birden bakarak "Öylece durmasanıza, ikisini de masaya yatırın," dedi. Claire'e göre Bayan Grant, *Morley'yi* istemeye istemeye vurmuştu. "Yaşlılar ama buna böcek ısırığı denemez. Plastik kaplı kazıkları bir an önce onlara da saplamalıyız."

Bahsettiği şey, Claire'in hiç de içine sinmeyen türden klinik bir işlemdi. Okların çıkarılmasına yardım etti fakat kazıkları saplamak, daha çok mide bulantısını tetikleyici

bir iş olduğu için, bu bölümü Michael ile Shane'e devretti. Onların da bundan hiç keyif aldıkları söylenemezdi.

Eve tamamen arkasını dönmüştü. "Bunun iyi bir plan olduğuna emin miyiz?" diye sordu endişeyle. "Çünkü ben tedirgin olmaya başladım. Korkunç görünüyor."

"Zaten öyle," dedi Bayan Grant. Michael ile Shane de aralarına tekrar döndükten sonra, Bayan Grant dördünün yanına geldi. "İki centilmenin de kazıkları çıkarmak gibi aptalca bir şey yapmayacaklarından emin olmak için gözlerimi üzerlerinden ayırmamam gerekecek. Ama bunun Morley'nin aktörlük içgüdülerine hitap edeceğini, Oliver'ın ise durumun avantajlı yönlerini anlayacağını umuyorum. Şimdi, gelelim siz dördünüze. Sizden de rol yapmanıza ihtiyacım var."

"Na-nasıl bir rol?" diye sordu Eve. Az öncekinden daha da tedirgin görünüyordu.

"Çok zor bir şey olmayacak, söz veriyorum," dedi Bayan Grant. "Tek yapmanız gereken, bizim rehinemiz olmak." Başıyla işaret ettiği an, yine Blacke kasaba halkından kişiler öne çıktı. Şimdi yaylı tüfek yerine kablo bağlarını kuşanmışlardı. "Bunun için üzgünüm ama zamanı geldiğinde bağlarınızı çözeceğiz. Fallon hepinizi geri istiyor. Özellikle de seni Michael. Seni, yarattığı değişimin yeni timsali olarak görüyor."

"Yanılmıyor da," dedi Michael. "Yeniden kalbimin atması çok güzel. Vampir olmaktan vazgeçtim ama yalan söylemeyeceğim... Geri çeviremeyeceğim bir armağandı."

"Benim için de öyle," dedi Eve. "Bizi kelepçelemene gerek yok. Gerçekten. Sorun çıkarmadan anlaşmaya razıyız."

"Pekâlâ," dedi Bayan Grant. "Siz ikinize güveniyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmayın."

Claire, bu konuşmalara *kendisinin* ya da Shane'in dâhil olmadığını fark etti. Biraz sonra ikisinin de elleri birleştirilerek kablo bağlarıyla iyice sıkıştırıldı. Shane ile birbirlerine bakıştılar. Shane omuz silkerek konuştu. "Kabul etmeliyiz ki Fallon ikimizin de kararımızdan döndüğü yalanını yemez. Özellikle benim artık Zebani Takımı'nda yer almadığımı anladığında. Kulağa mantıklı geliyor. Bu zamana kadar kendimizi onun potansiyel yandaşları konumuna hiç sokmadık, değil mi?"

"Evet," diye kabullendi Claire. "Hem de hiç. Ama... Bizi serbest bırakacaksınız değil mi?"

Bayan Grant cevap vermek için kendini yormadı bile. Eve'e bir dizi tırnak makasını uzattı. Eve, Claire'e göz kırparak tırnak makaslarını alıp sweatshirt'ünün cebine koydu.

"Merak etme canım arkadaşım, bendesin," dedi Eve. "Hem bunları kaybeder ve seni kurtarmak için o plastikleri kemirmem gerekirse, yaparım. Temsili çak bir beşlik!" Eve sağ omzunu yukarı kaldırdı. Claire de aynısını yaptı. Ve tokuşmuş gibi yaptılar.

"Bu," dedi Shane, "ikinizin yaptığı en gerzekçe hareketti ki bunu iltifat bile sayabilirsiniz."

"Bunu söyleyen de *Blade* aksiyon figürleri biriktiren bir erkek."

"Hey, onlar birer klasik. Ayrıca koleksiyon parçalarıdır."

Bayan Grant iç geçirdi. "Herkes araca binsin artık. Unutmayın, Fallon, Morganville'de olabilir ama Gün Işığı Birliği'nin bütün dünyada uzantıları mevcut. Önce biz harekete geçmezsek, onlar bizim için *geleceklerdir.* Hepsini ortadan kaldıramayız belki ama tedavi için başlattığı arayışı savaşa dönüştüren adamı yok edebiliriz en azından. Daha fazla zarar ziyana yol açmasını engelleyelim artık."

Savaş konuşması devam ederken, çok iyi bir konuşma olmamasına rağmen, Blacke halkı -çoğunluğu büyük şehirlerde, Walmart'ta alışveriş yaparken ya da Dairy Queen'de yemek yerken görebileceğiniz türden, sıradan insanlardı- çoktan araca binmişti.

Blacke, Morganville gibi değildi. Morley ve diğer göçmen vampirler, Amelie'nin yönetiminden çıkıp buraya geldiğinde, kasaba çoktan kontrol edilemez bir enfeksiyonun pençesine düşmüş, insanların yarısına bulaşan virüs onları beyinsiz, kan için çıldıran canavarlara dönüştürmüştü. Tüm bunlara sebep olan kişi, Amelie'nin babası Bishop'tı. Yarattığı kargaşanın keyfini sürerek, onları geride bırakıp yoluna devam etmişti. Blacke'in, Gün Işığı'nın planlarına sıcak bakmama nedeni de buydu. Böyle bir durum, kendi ailelerini, çoğunun ölmesiyle sonuçlanacak ilaca maruz bırakmak demekti. Morganville'de ise insanlarla vampirler arasındaki sınırlar, genel olarak fazlasıyla net bir şekilde çizilmişti.

Blacke'de sınır yoktu. Sadece kalp ağrısı vardı.

Kasaba insanları tamamen simetrik bir düzen içinde, Morley'nin, zamanında Morganville'den kendine mal ettiği eski otobüse binmişti. Otobüsün çeşitli yerlerinde göçükler vardı ama en azından çalışıyordu ve camları oldukça ışık geçirmezdi. Amelie, Oliver ve Morley en son bindiler ve koltuklara uzandılar. Amelie, sakin ölü rolünü sürdürüyordu. Belki de onun için, böylesi daha kolaydı. Fakat Morley durmadan söyleniyordu. Oliver ise etrafındakilere dik dik bakmaktan başka bir şey yapmamasına rağmen, rahatsız görünüyordu.

"Hey ahbap, bana bakıp durmasan," dedi Shane ona. "Yine ellerim kelepçeli. Bunu daha önce kaç kez yaşadım, bir fikrin var mı?"

"Kalbine kazık saplandı mı peki?" dedi Oliver. Sanki bağırmamak için kendini zor tutuyormuş gibi, gergin ve isteksizce konuşuyordu. "En azından ahşap olsaydı, o zaman bilincim de kapalı olurdu. Bu berbat bir şey."

"Gayet iyi başa çıkabileceğine eminim," dedi Bayan Grant. Hiç cana yakın görünmüyordu. "Herkes bindi mi?" Koltuklardaki insanlara bakındı. Erkekler, kadınlar, birkaç genç ve hatta yaşlıca kasaba sakinleri bile vardı. Her biri çetin, zorlu ve harekete hazır görünüyordu. "Öyleyse gidebiliriz."

Şoför çok eski zamanlardan birinde okul otobüsü sürmüş gibi görünüyordu; epeyce yaşlıydı. Claire adamın direksiyon başında uyuklayacak kadar yaşlı olmasından korkuyordu. Fakat eklemleri kireçlenmiş yaşlı adam, otobüsü kaldırımdan ilerleterek hızını artırdığında, işinde yeterince

ehil gibi göründü. Diğer tarafa döndüler ve kapatılmış adliyenin yanından geçip gittiler. Hiram Blacke'in kendini beğenmiş heykeli onlara arkalarından bakakaldı.

Blacke'in gölgelerinde ya da pencerelerin arkasında yaşayan vampirler, onları izliyordu. Claire bu sefer bundan korkmadı. Sanki onlara şans diliyorlardı.

Claire bu şansın işe yaramasını gerçekten çok istiyordu.

Uzun, engebeli bir yolculuktu. Göğüslerine kazık saplı vampirler için daha kötü geçtiği kesindi ama büyük bir sessizlikle buna katlanmışlardı. Morley bile bir yerden sonra, ani çıkışlarına kimsenin karşılık vermediğini görünce susmuştu. Claire bileklerini acıtan plastik bantlardan şikâyet etmemeye karar verdi. Çünkü en azından diğerleri gibi, çilekeş sessizliğini koruyarak buna katlanabilirdi.

Otobüs nihayet yavaşlamaya başladığında ve frenler devreye girdiğinde Claire yana eğilerek ön camdan yola baktı. Morganville tabelasına yaklaştıklarını gördü. Bir anda yoğun bir duygu patlaması yaşadı: Yolculuğun sona ermesinin verdiği rahatlama ve yaptıkları işin ters gideceğine dair, içinden atamadığı büyük korku. Her şey feci şekilde kötüye gidebilirdi. Fakat başka ne yapabileceklerine dair bir fikri yoktu. Morganville'i terk edip arkalarını dönerek ne yaşanıyorsa yaşanmasına izin vermek dışında. Böyle bir şey yapınca, gözlerinden uzak olduğu sürece, vampirlerin başına gelen korkunç şeylere aldırış etmeyen Morganville sakinlerinden ne farkları kalırdı?

Yine aynı karanlık ve tiksindirici duygu Claire'in içini sarmıştı. *Morganville'e bela getiriyorum. Nihayet hep arzuladıkları huzura kavuşacaklarken, ben bunu bozmak için geri geliyorum.*

Asıl hain benim.

Tek bildiği, kaçamayacağıydı, bundan kaçış yoktu. Shane'in de Michael'ın da Eve'in de böyle bir şey yapmayacağını biliyordu. Onlar burada doğup büyümüşlerdi. Kökenleri buradaydı. İtiraf etmek gerekirse, Claire'i de buraya bağlayan kökler vardı. Ailesi başka bir yerde yaşıyor olabilirdi. Morganville hakkında, huzursuzluk veren his dışında bir şey hatırlamıyor olabilirlerdi. Fakat mademki aile geçmişi buraya dayanıyordu, o da kaçmayı düşünemezdi.

Yüzleş artık, dedi mantıklı yanı. *Kaçamazsın çünkü kaçmazsın. İnatçının tekisin. Her zaman en büyük sorunun da buydu. Eğer bu kadar inatçı olmasaydın, Monica Morrell ve onun Moni kedicikleri seni yurdun merdivenlerinden ittiği gün kaçardın.*

Ve eğer mantıklı olanı yapsaydı ve annesiyle babasının yanına geri dönseydi neleri kaçırırdı kim bilir?

Her şeyi. Shane de dâhil her şeyi.

Bayan Grant yerinden kalktı ve koridora çıkarak otobüsteki insanlara döndü.

"Pekâlâ," dedi "Unutmayın. Biz Morganville için savaşmıyoruz, kendi ailelerimiz için savaşıyoruz. Ne olursa olsun bunu aklınızdan çıkarmayın. İşler fazlasıyla çirkinleştiğinde de."

Blacke'den herkes ağırbaşlılıkla kafa salladı. Ön koltukta yatan Morley, "Olur da motivasyonunuz düşerse, vampirlerden size yaşattıkları şeyler yüzünden nefret ettiğinizi hatırlayın," dedi.

"Evet," dedi Bayan Grant, makul bir tavırla, "Nefret ediyoruz zaten. Yani abartılacak bir durum yok."

"Beni kırıyorsunuz tatlı hanımefendi."

"Sinirimi bozuyorsun baş belası."

Aralarındaki münasebet, eskimiş bir samimiyet hissi veriyordu ve Claire, hatırladığı kadarıyla dul olan Bayan Grant ile Morley'nin, esasında ne kadar yakınlaştıklarını merak etti. Tabii bu onu ilgilendirmezdi ama Fallon'ın ne yapmayı planladığı üzerine konuşmaktansa, bunun üzerinde tahminlerde bulunmak daha eğlenceli geliyordu.

"İti an, çomağı hazırla," dedi Bayan Grant, dönüp ön camdan dışarı bakarak. Morganville tabelası ışıldıyordu fakat beraberinde iki polis aracının da ışıkları göz alıcıydı. Aynı zamanda üç adet simsiyah arazi aracı vardı. Morganville'de pek rastlanmayan, yeni görünümlü arazi araçlarıydı bunlar ve kapılarında doğan güneş logosu bulunuyordu. En az on silahlı erkek ve kadın, savaşa hazır hâlde bekliyordu.

"Gösteri zamanı," dedi Morley.

"Kapa çeneni," dedi Bayan Grant. "Sen ölüsün, unuttun mu?"

"Yokluğumda beni özleyecek misin?"

"Hayır."

"Yalancı." Morley'nin kuru kahkahası giderek söndü ve sessizliğe büründü. Şoför, otobüsü bariyerlere birkaç santim kala durdurdu.

Claire, camları kapalı otobüsün içinden bile duyulabilen gür sesin Hannah Moses'a ait olduğuna emindi. "Otobüsten inin," dedi kadın. "Elleriniz havada, teker teker ve yavaş hareket ederek. Dışarı çıktığınızda yan yana dizilin ve dizlerinizin üzerine çökerek ellerinizi başınıza koyun. On saniyeniz var."

Bayan Grant sürücüye işaret edince, adam motoru durdurdu ve otobüsün kapılarını açtı. "Teker teker," dedi, geri kalanlara. "Vampirler ve tutuklular içeride kalsın. Michael, Eve, siz benimle gelin." Bayan Grant otobüsten ilk inen kişi oldu ve belirtilen şekilde hareket edip dizlerinin üzerine çökerek ellerinin başının üzerine koymasıyla, kusursuz bir örnek sergiledi. Michael ile Eve, Shane ile Claire'in önündeki koltuklarından kalktılar. Eve mutsuzdu. Michael da gizlese de bu durumdan hoşnut değildi.

"Gidin," dedi Shane, onlara başıyla işaret ederek. "Siz son kozlarımızsınız. Bizi hayal kırıklığına uğratmayın."

"Asla," dedi Eve ve eğilip Shane'in yanağına bir öpücük kondurdu. Ardından Claire'i de öperek "Sizi seviyorum," dedi.

"Biz de sizi seviyoruz," dedi Claire, gülümsemeye çalışarak. "İkiniz de dikkatli olun."

Michael, bir ağabeyin kardeşine yaklaştığı gibi Claire'in saçlarını okşadıktan sonra, karısını otobüsün kapısına yönlendirdi.

Sonrası, eğilip diz çökmeyi takip eden ağır, sistematik hareketlerden ibaretti. Claire, Bayan Grant'in Hannah'ya durumu açıkladığını duyuyordu. Hannah aptal değildi tabii; satır aralarını okuyabiliyordu. Blacke'in geçmişini gayet iyi biliyordu ve kasabaya yeni gelen Gün Işığı ekiplerinin aksine, bu hikâyeye inanmayacaktı.

Claire'in içgüdüleri, Hannah'nın Fallon'a yardım etmek *istemediğini* fakat buna mecbur olduğunu söylüyordu. Hannah'nın, Bayan Grant'in anlattıkların dinledikten sonraki karşılığı da Claire'in içgüdülerini doğrulamıştı. "Onları geri getirerek iyi yaptınız. Bay Fallon bunun için size teşekkür edecektir. Ama sormak zorundayım, neden bu kadar kalabalıksınız?"

"Blacke'den gelen insanlar da var," dedi Bayan Grant. "Morganville'i vampirlerden temizledikten sonra, sanıyorum Blacke'deki kümeyle de ilgileneceksinizdir. O zamana kadar Blacke insanlarının burada kalması daha güvenli. Gün Işığı Birliği hakkında bilgi edinmek için can atıyorlar. Bizim hayatlarımıza da aydınlığı getirin." Daha kasvetli bir ses tonuyla konuşmasına devam etti. "Ayrıca bu sefer de birkaç vampir kıçını tekmelemeyi biz hak ediyoruz. Onlar bizi mahvetti. Kasabamızı yerle bir ettiler."

Gayet iyi konuşuyordu, özellikle de vampirlerden bahsederkenki öfkesi gerçekçiydi. Claire, Bayan Grant'in bu konuda dürüst davrandığına emindi. Bishop'ın bu kasabaya gereksiz yere kötülük tohumları ekmesi, beraberinde felaketleri de getirmişti. Aileler bölünmüş ve eş dostları ölmüş-

tü. Bütün bunlar vampirlerin kendi suçu olmadığı hâlde, belli bir seviyede onlardan nefret edecekti elbette.

Ya bunların hepsi uzlaşmaya varmak için tertiplenmiş bir dümense? Ya o Gün Işığı kazıkları likit gümüş doluysa? Onları bir şekilde kazık yemeye ikna etmişti. Bu ne kadar zekice olabilir ki? Aslında o kadar mantıklıydı ki Claire panik içinde nefes alıp vermeye başladı. Fakat artık geçti, hem de çok geç. Hannah Moses, otobüsün merdivenlerine çıkarak durum değerlendirmesi yapıyordu. Gelinen noktada fazla bir değerlendirmeye gerek yoktu. Sadece elleri kablo kelepçesiyle bağlanmış Shane ve kendisi, üç de kazıklı vampir vardı.

Hannah bunun bir çeşit kandırmaca olduğunun farkındaydı. Claire, kadının vampir bedenlerine bakışından anlamıştı bunu. Fakat alarm durumuna geçmek yerine, Hannah başını ağır ağır sallayarak peşindeki Fallon'ın Gün Işığı ekibiyle birlikte otobüsten indi. "Hepsini Fallon'a götürün," dedi. "Bunu görmek isteyecektir."

Fallon'ın bunu görmekten büyük keyif alacağını söylemek istemişti... Amelie'nin, ölü olarak ayaklarına kadar getirilmesinden zevk duyacaktı.

Claire bütün içtenliğiyle, Bayan Grant tarafından kandırılmadıklarını ümit etti.

Morganville'de o gün kutlama gibi bir şey vardı. Yeni, parlak kırmızı-beyaz-mavi afişler sokaklara asılmış, rüzgârda dalgalanıyordu. Evlerin çoğunun bahçesinde, çimlerin üze-

rinde, iş yerleri ve mağazaların camlarında Gün Işığı Birliği bayrakları asılıydı.

Afişlerin üzerinde, ASLA AYRILMAK *ZORUNDA KALMAYACAĞINIZ YENİ* MORGANVILLE'E HOŞ GELDİNİZ yazıyordu.

Doğru düşünce, yanlış mantık. Claire kasabanın esas mottosu, *Asla Ayrılmak İstemeyeceksiniz*'in üzerinde oynama yapıldığını görünce, tüyleri diken diken oldu.

Yalandı. Fallon'ı artık tanıyordu. Uzun zaman önce bu işe iyi niyetlerle başlamış olabilirdi. İnsanları vampirlerden korumayı ve vampirleri kendilerinden kurtarmayı gerçekten de istemiş olabilirdi. Fakat muhtemelen bir noktada hata yapmış ve birkaç kişi kurtarmak için bir sürü kişiyi öldürmekte sakınca görmemeye başlamıştı. Claire'in annesinin sevdiği eski atasözü neydi? *Cehenneme giden yol, iyi niyet taşlarıyla döşenmiştir.*

Şimdiyse, onca yıl sonra, Fallon onunla aynı fikirde bulunmayanları vatan haini görüyor, cezaya ve ölüme layık buluyordu. Ve Claire, kendisi ile Shane'in davranışları yüzünden, bunlarla etiketlendiğini biliyordu. İnsanlara karşı vampirlere yardım etmişlerdi. Fallon bunu unutmayacak, affetmeyecekti.

Adamın biri, üç sessiz vampirin hantal bedenleri dışarı taşınırken, Claire ile Shane'i işaret ederek "Onları ne yapacağız?" diye sordu Hannah'ya. Vampirlerin öylesine ölü görünmelerini gerektiren kendine hâkimiyetini Claire'in aklı almıyordu fakat hiçbiri -Morley bile- taşınırken dikkatsizlik

sonucu metal tırabzanlara çarptığında ya da basamaklardan indirilirken sarsıldıklarında, göz kapaklarını bile kıpırdatmadılar.

Hannah düşünceli bir şekilde kaşını kaldırarak baktıktan sonra, "Onlar da vampirlerle gitsin bence. Belli ki Amelie ile aynı kaderi paylaşıyorlar," dedi. "Amelie'nin yanında kalmalılar. Fallon onların yakalandığını ve durumun kontrol altında olduğunu göstermek isteyecektir."

"Dün gece vampirleri salınca kaç kişi öldü Hannah?" diye sordu Claire. Sesini fazla yükseltmemişti fakat sorusunun, konuşmalarını yarıda keseceğini biliyordu. "Kaç kişi?"

"İki insan," dedi Hannah. "Ve altı vampir. Geri kalanı, tekrar yakalanıp hapse atıldı. Mahkeme gününü bekliyorlar."

"Saldırıyı onun düzenlediğini biliyorsun. Bunun olmasını *o istedi.* Ölenlerin az olmasına muhtemelen çok üzülmüştür."

"Kapa çeneni," dedi yanında duran Gün Işığı görevlisi. Sinirlenmiş gibiydi. "Bay Fallon hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. O bu kasabayı ve içindeki herkesi *kurtardı.* Artık korkuyla yaşamak zorunda değiliz. Çünkü vampirlerden kurtulduk."

Shane ilk kez başını kaldırıp baktı. "Nasıl kurtuldunuz?"

"Tek yol neyse onunla. Her zaman nazik davranmaya, onlara huzur içinde yaşayabilecekleri ortam sunmaya çalıştık. Fakat onlar kurallara uymadılar. Asla da uymazlardı. Bunu zaten bilmen gerek Collins. Morganville'in kuralları.

Bizi kontrol etmek için uydurdukları kurallar... Onlar *bu kurallara* asla uymadılar."

Adam aslında o kadar da yaşlı görünmüyor, diye düşündü Claire. Muhtemelen Monica'nın ölen kardeşi Richard Morrell gibi, yirmili yaşlarının sonlarındaydı. Shane'i tanıdığı belliydi.

Shane de onu tanıyordu. "Hep dırdırcı, zavallı bir korkaktın Sully. Senin ya da ailenin, insanları savunduğunu hiç görmedim. Siz sadece, kafası önünde gezen, zararsız, sıradan vatandaşlardınız. Şaka gibi. Zamanında Bay Malum'u bile destekleyecek cesareti göstermediniz be."

Shane bu son cümlesiyle altın vuruşu yapmıştı. Claire, Sully'nin koca yüzünün giderek kıpkırmızı olduğunu fark etti. "İş birlikçi," diye çıkıştı Sully. "Hain. Hak ettiğini bulacaksın ve ben de seyretmekten büyük keyif alacağım." Sözcükler resmen kusarcasına dökülüyordu dudaklarından. Claire'in yüzü, tükürükten nasibini almıştı. Iyyy. Kendini olduğundan daha da pis hissediyordu ki başkasının iç çamaşırlarını giydiği düşünülürse, bu daha beterdi.

"Sully," dedi Hannah, emreder bir vurguyla. "Benimle çalıştığın sürece, tutuklularıma saygı gösterecek ve sessizliğini koruyacaksın. Shane'in sana bir zararı yok, tek yapabildiği seni iğnelemek. Onun puan kazanmasına izin verme."

"Puan mı kazandım?" diye sordu Shane ve gülümsedi. Claire daha önce onun hiç böylesine acıklı gülümsediğini görmemişti. "Öyle mi?"

"Sessizlik," dedi Hannah. Fakat Claire, profesyonellik maskesini takınmadan önce Hannah'nın yüzündeki muzipliği fark etti. "Zaman boşa gidiyor. Onları buradan çıkar."

Sully'nin Shane'i sorumluluğuna alması, tuhaf derecede sevindiriciydi. Claire, Shane'in onun hakkından gelebileceğini biliyordu ve bu, her ikisinin de ihtiyaç duyduğu türden bir kontroldü. Kendi sorumlusu da Hannah'nın polislerinden biriydi, tanıdık biri. "Memur Kentworh," dedi Hannah. Memur Kentworth, daha kibar olan Halling ile birlikte onların evini arayan polislerden biriydi. Parmaklarını şapkasında gezdirdi.

"Hanımefendi," dedi. "Bu konuda ciddi olalım lütfen. Komikliklerden uzak."

"Bizi ölüme götürdüğünüzün farkındasınız değil mi?"

Kentworth irkildiyse de hemen kendini kontrol etti ve Claire'e sert bir bakış atarak "Sadece transfer ediliyorsunuz hanımefendi. Durumu daha da karmaşık bir hâle sokmayalım isterseniz," dedi.

Sully, Shane'i diğer araca götürmüştü ve Claire, *o* arabadaki yolculuğun ne kadar eğlenceli geçeceğini düşündü. Shane'in Sully'yi fazla zorlamamasını ve Sully'nin de sert çıkışmamasını umut etti. Elleri bağlıyken Shane ona doğru dürüst karşılık veremezdi... Ayrıca ellerindeki bağları kesecek tırnak makasları da hâlâ Eve'deydi. Claire, Eve ile Michael'ın, Blacke halkından ayrılıp başka bir araca bindirildiğini fark etti. Herkesin aynı yere götürülmesini umuyordu çünkü Memur Kentworth her ne kadar olumlu bir

yaklaşım sergilemeye çalışsa da çok geç olmadan ellerindeki bağların ciddi ciddi kesilmesi gerekiyordu. Claire, Gün Işığı Birliği'ne götürülmeyi beklerken -siren çalmadan yanıp sönen ışıklarıyla- küçük alay, Morganville'in ana caddelerinde ilerleyerek Kurucu Meydanı'na yönelmişti. Çok tuhaftı bu. Kurucu Meydanı, vampirlerin bölgesiydi. Onların yaşadığı, çalıştığı ve gece yarısı işlerini hallettiği yerdi. Amelie'nin upuzun hayatlarına dair kayıtları sakladığı ofisleri de oradaydı.

Burası aynı zamanda Morganville kurallarına usulsüzlükten zaman zaman bazı insanları idam ettikleri yerdi. Amelie'nin, Shane'e bir vampiri öldürdüğü şüphesiyle idam tehdidinde bulunduğu meydandı.

Claire içine işleyen duygularla anladı ki Fallon burayı kendisinin yeni genel merkezi yapacaktı.

Polis alayı diğer yöne döndü ve Claire'in çok iyi bildiği otoparka giden alt geçit rampasına girdi. Otopark, camları filmli vampir araçlarıyla doluydu. Sahipleri, alışveriş merkezinde *koruyucu nezaret* altına alındığı için muhtemelen araçlarına el konulmuştu. *Yaşam alanı*, diyorlardı, sanki toz ve beton yığınına dönüşmüş seksenlerin kâbusu değildi de sadece üyelere özel, lüks apartmandı.

Amelie'nin sarayında artık Fallon yaşıyordu.

Diğer araçlarla birlikte Claire'in bulunduğu araba da park edildikten sonra, hepsi araçlardan indirildi. Shane hâlâ kırmızı suratlı Memur Sully'ye sataşıyordu, Michael ile Eve ise elleri kelepçeli olmasa da korumalar eşliğindeydiler.

Claire, Shane, Eve, Michael ve muhafızları, kalabalık bir grup hâlinde asansöre bindiler. Giriş katı olan ilk kata çıktılar. Tıpkı Claire'in hatırladığı gibiydi. Gösterişli halılar, pahalı avizeler, güllerin ağır ve baygın kokusu, duvarlardaki kasvetli, düşündürücü tablolar. Bir vampiri anımsatan ne varsa kaldırılmıştı ve ana holün köşesine bir yığın branda bırakılmıştı.

"Bu taraftan," dedi Hannah, onlarla ortada buluşarak. Claire, Hannah'nın onlardan önce nasıl geldiğini anlayamamıştı ama bir şekilde olmuştu işte. Belki de polis konvoyunun en önündeydi. Koridordan yürüyerek onları geniş kubbeli, büyük ve gösterişli ana girişe getirdi. Ardından mermerlere vuran sabah güneşinin göz alıcılığındaki verandaya çıktılar.

Claire, gözleri ışığa alıştıktan sonra Kurucu Meydanı'nın kusursuzluğuna baktı. Çitler ve çimenler düzgünce biçilmişti, çiçek yatakları canlı ve tazecik renklere bürünmüştü. Parkı çevreleyen mermer kolonlu binaların da eşliğiyle, Paris'e ait bir fotoğrafta görebileceğiniz türden zarafete ve mükemmelliğe sahipti.

Tabii bahçedeki kırmızı, beyaz ve mavi renkli rüzgârda dalgalanıp fır fır dönen afişleri saymazsak.

Morganville çapındaki bir kalabalık, yaklaşık üç bin kişi, çimenlerin üzerinde kümelenmişti. Gün doğumuyla beraber bir çeşit seremoni uyguluyorlardı. Claire, bir zamanlar vampirlerin kafes koyduğu ve kurallara uymayanları sergileyip bazen de idam edildiği alanda, yüksek bir sahnenin

bulunduğunu fark etti. Oradaki kafes kaldırılmıştı, bu iyiydi ama aniden, tarih dersinde gördüğü bir fotoğraf aklına geldi. Lüks meydan, oturaklı geniş binalar, büyük, kırmızı afişler ve bir sahne. Hırslı ve coşkun konuşmacı, kendinden geçmiş engin kalabalığa hitap ediyor.

Tarih tekerrür ediyor.

Fallon'ın keyfi yerinde olmalıydı ve muhtemelen bundan daha iyi bir zamanlama olamayacağını düşünüyordu. Morley, Oliver ve Amelie'nin bedenleri kalabalığın ortasındaki yolda, sükunetle taşınıyordu. Kafile sahneye giden yolun yarısına geldiğinde, kalabalıktan birinin alkışlamaya başlamasıyla sessizlik bölündü.

Alkışlar, sevinç çığlıklarının eşliğinde çığ gibi büyümeye başladı.

Kalabalık, "Ölü bedenler!" diye bağırıyordu.

Claire dönüp Shane'e baktı. Shane de donuk bir ifadeyle olanları seyrediyordu. Büyük ihtimalle, o kalabalığın arasında, hayatının bir noktasında, nasıl sevinç çığlıkları atabileceğini düşünüyordu. Belki de ilk alkışı tutan o olurdu.

"İnsan olduğun için gurur duymanı sağlıyor, değil mi?" dedi ortaya konuşur gibi.

Eve onların yanına giderek "Hem de ne gurur," dedi. "Belki daha sonra hediyelik eşya dükkânı açarlar. Vampir kemikli anahtarlıklar, kazıktan küpeler falan satarlar. Hatta üstünde kasabanın ismi bile yazar."

Claire soğuk ve metalik bir şeyin parmaklarına değdiğini hissederek irkildi fakat sonradan bunun tırnak makası oldu-

ğunu ve Eve'in onları avucunun içine bırakmaya çalıştığını anladı. Tırnak makaslarını avucunun içinde sımsıkı tuttu.

"Gitme vakti," dedi Hannah ve merdivenlerden inerek grubu seremoni alanına doğru yönlendirdi. Aşağı indiklerinde sevinç çığlıkları neredeyse kesilmişti ve üç vampir de güneşin alnında sahneye yatırılmıştı. Fazlasıyla yaşlı oldukları için güneş onları yavaş yavaş yakıyordu. Acı verdiği kesindi.

Michael basamaklarda durunca, Eve de durdu. "Tatlım? Neyin var?" diye sordu Michael'a. Michael'ın gözleri kapalıydı ve çok tuhaf görünüyordu. "İyi misin?"

Gözlerini açtığında, Claire, Michael'ın yanaklarından süzülen yaşları gördü. "Güneş," dedi. "Eve, güneşin alnındayım. *Sıcacık.*"

Eve onu anlamış ve sımsıkı kucaklamıştı. Claire, Michael'ın yeni vampir olmasıyla, güneşin dokunuşunu yanıp kavrulmadan ne kadar uzun süredir hissedemediğini biraz sonra anladı. Artık gerçek bir insan olduğu o an kafasına dank etmişti işte.

Gerçekten de iyileşmişti.

Michael, Eve'e sarılarak "Bana hayatımı geri veren o olduğu için nefret ediyorum. Anlıyorsun, değil mi?" dedi.

"Anlıyorum," dedi Eve, Michael'ın sırtını okşayarak. "Bunun bir önemi yok. Buradasın ve önemli olan bu."

El ele tutuşarak merdivenlerden inmeye başladılar. Michael'ın saçları güneşte altın sarısı gibi parlıyordu. Claire, onun büyükbabası Sam'e işte şimdi daha çok benzediğini

düşündü. Sam, vampire dönüştürülüp dondurulduğunda, Michael'ın şimdiki yaşından daha büyük değildi. Saçlarının sarıdan ziyade daha kızıl olması dışında, Michael ile birbirlerine çok benziyorlardı.

Claire, Michael'ın insana dönüşmesi konusunda Amelie'nin ne hissettiğini merak etti. Sevinmiş miydi, yoksa üzülmüş müydü? Sam'i öyle seviyordu ki öldüğünde ulusal yas ilan etmişti. Belki de amacı, Michael'ın, büyükbabasına benzediği yaşta kalmasını sağlamaktı.

Ya da Michael'ı serbest bırakıp hayatını yaşamasına izin verdiği için mutlu da olabilirdi. Amelie hakkında kesin şeyler söylemek zordu.

Şimdi de işleri zorlaştırıyordu çünkü Michael, Fallon'ın zaferinin sembolüydü.

Hannah, onları kalabalığın arasından geçirerek sahneye yaklaştı ve basamakları çıkarak Fallon'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Fallon başını sallayarak işaret etti. Eve ve Michael, sahneye çıkarıldılar.

Shane ile Claire merdivenin başında, oldukları yerde duruyorlardı.

Herkes dikkatini Fallon'a, Eve'e ve Michael'a vermişti. Claire, fırsattan istifade, tırnak makasının bıçağını açarak küçük parmaklarını, bileklerini saran kablo kelepçelerini kesecek pozisyona gelene kadar yukarı bükmeye çalıştı. Kesme işlemini kademeli olarak gerçekleştirmeliydi; bağcıklar kalın ve sertti fakat makası sıktığında bağcıkların kolaylıkla kesildiğini fark etti. Tırnak makasını biraz daha

yukarı iterek tekrar kesti. Şimdiki daha zordu; bileğinin açısı biraz yetersizdi, kolayca baskı uygulayamıyordu. Ama plastik açıldı.

Üçüncü ve son kez yerleştirmeye çalışırken, terli parmakları kayarak makası düşürdü.

Claire çimlerin arasına düşen makasın metalik parlaklığını görene kadar yavaş yavaş geriye doğru hareket etti. Engelleri yokladı. Bileğindeki bağların üçünden ikisini kesebilmişti fakat sonuncusu hâlâ çok kalındı ve ellerini ayırarak bağcığı koparabilecek gücü yoktu. *Daha çok spor yapmalıyım,* diye düşündü. Ama bunu şimdi düşünmek faydasızdı.

Tırnak makaslarını yerden alması gerekiyordu.

Bir adım attı ve yalandan dengesini yitirip düşüyormuş gibi yaparak yalpaladı. Tırnak makaslarını uzanıp alabilecek yakınlıktaydı. Yerde deli gibi debelenerek makasa ulaştı ve avucunun içinde sakladı.

Memur Sully, onu kolundan tutarak ayağa kaldırdı. "Neyin var senin böyle?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"Bu şeylerle saatlerdir bağlı kalan *sen olsaydın*," dedi Claire. "Anlardın. Dengeni bozuyor, tamam mı?"

"Sakın bir şey denemeye kalkışma."

"Kalkışmam," dedi Claire. Yalan değildi. *Kalkışmayacaktı,* yapacaktı.

Sahnede, Fallon mikrofonun başına geçince kalabalık sustu. "Dostlarım," dedi. "Sevgili kasaba sakinleri. Morganville'de yeni bir günün doğuşunu, şiddetten ve zu-

lümden yoksun bu günü kutlamaya geldiğiniz için teşekkürler. Bugünden itibaren, yaşamak için öldüren, sonsuz ve bencil varlıklarını sürdürmek için kanınızı, paranızı alan canavarların kölesi olmayacaksınız. Bugünden itibaren, karanlıktan korkmayacaksınız. Çocuklarınızı tehlikeden uzak yetiştirebileceğinizi göreceksiniz. İşte yeni Morganville. *Gün Işığında* bir Morganville."

Duraksayınca büyük bir alkış koptu. Elini kaldırarak kalabalığı susturdu. "Bugünün kanıtı olarak, sizlere en büyük başarılarımızdan birini tanıtmaktan mutluluk duyuyorum. Hepinizin tanıdığı ve bildiği bu kişi, Morganville'in on üç kurucu ailesinden biri. İki kez vampir kurbanı oldu. Biri Oliver ve diğeri ona sahip olmak isteyen Amelie'ydi. Fakat şimdi o, benimle güneşin altında duruyor. Canlı ve lanetlerinden arınmış hâlde. Michael Glass!"

Michael bundan hoşlanmamıştı, Claire görebiliyordu. Öne çıkmak istemeyince Fallon, kulağına bir şeyler fısıldadı ve Michael boyun eğerek sevinç çığlıkları atan halkın karşısına boş bir ifadeyle çıkmak zorunda kaldı. Herkes onun tekrar insana dönüşmesinin sevinciyle bağrışıyordu. İçlerinden bazıları, daha önceki gün, göğsüne kazık saplamak için gönüllü olan kişilerdi ve Michael bunu biliyordu. Hepsinin de ötesinde, insandan daha değersiz olarak etiketlenmenin ne demek olduğunu biliyordu.

"Vay canına, bu resmen sıkıcı ve deli saçması bir propaganda," dedi Shane. O sırada Claire, tırnak makasını doğru düzgün tutmaya çalışarak, stres ve ters açı yüzünden

gerilen kaslarının acısıyla dişlerini sıkıyor, aynı zamanda bağcıkları kesmek için uğraşıyordu. "Hey, Sully, donut ve kahve de ikram ediyor musunuz? Çünkü duyduğuma göre KKK, hünerlerini sergiledikleri harika bir ziyafet masası düzenlemiş de."

Claire'in bağcıkları çözüldü ve omuzlarındaki gerginliğin yarattığı yakıcı etki, yerini karıncalanmalara bıraktı. Sully, onlara doğru yaklaşırken Claire, Shane'in gözlerine baktı ve başını sert bir şekilde yukarı kaldırarak işaret verdi.

"Sen," dedi Sully, dişlerini sıkarak. "Buraya gel seni küçük pislik."

"Hey, ben küçük falan değilim," dedi Shane. "Söyle bakalım, beyaz çarşafın hâlâ çamaşırhanede mi yoksa almayı mı unuttun?"

Sully, Shane'i kolundan tutup dengesizce çekerek sahneden uzaklaştırdı. Sahne arkasındaki sete doğru ilerleyerek Shane'i fırlattı.

Hannah iç geçirerek başını salladı ve Kentworth'e, neler olup bittiğine bakması için sahne arkasına gitmesini işaret etti. Böylece Claire ile yalnız kalmışlardı.

Claire, Shane'in ortadan kaybolduğu yere doğru büyük bir adım attı. Bileklerini hâlâ bağlıymış gibi göstermek için arkasında tutuyordu.

Hannah ise onu izliyordu.

Claire, kalabalıkta onu birilerinin izleyemeyeceği bir mesafeye giderek araya engel koymaya çalıştı. Hannah da onu takip ediyordu.

Hannah gölgeye geldiği anda, Claire ellerini arkadan çekerek kadının silahına uzandı.

Yeterince hızlı değildi.

Hannah otomatik silahı kılıfından çıkarmadan, sapından sıkıca tuttu. Claire, eski bir denizcinin bu kadar kolay kandırılamayacağını tahmin etmeliydi. Hele ki kendinin yarısı kadar olan, tecrübesiz ve eğitimsiz bir kıza kanacak değildi. Claire hayal kırıklığının verdiği acıyla kalakalmıştı.

"Kelepçelerde iyi iş çıkardın," dedi Hannah. "Şimdi ellerini hemen silahımdan çek Claire."

Claire yavaşça elini çekerek geri adım attı. Shane, elleri bağlı hâlde, Sully ile esaslı bir kavgaya tutuşmuştu. Kentworth geriye çekilmiş, elinde şok tabancasıyla, uygun anı kolluyordu. Bütün bu olanlardan hiç de memnun görünmüyordu.

Shane, Sully'nin suratına kafasını gömdü ve kanlı dişleriyle geniş geniş güldü. "Amatör," dedi Shane, Sully'nin kanlı burnunu tutup bağırarak yere yığıldığını görünce. "Buna İrlanda tokalaşması denir. Adı Sullivan olan birinin bunu bilmesi gerekir."

Kentworth şok tabancasıyla yaklaştı. Shane sırtını kamburlaştırarak, boğa ile güreşen matador gibi saldırıdan yan çizdi. Fakat elleri arkasından bağlıyken, kaçışı yoktu.

Claire şaşkın gözlerle Hannah'ya baktı. *Ya şimdi ya hiç*, diye düşündü. Tabancayı alamamıştı, Hannah'nın idmanlı reflekslerine karşı başarılı olamamıştı.

Fakat Hannah bile pes edebilirdi.

Şef Moses başını hafifçe sallayarak elini tabanca kılıfında yavaş yavaş çekti.

Claire ileri atılarak silahı aldı. Shane ile yaptığı silah eğitimlerinden edindiği tecrübeyle, tabancanın emniyetini kontrol etti ve kapattı. "Durdur onu," dedi. Tabancayı Hannah'ya doğrultmamıştı, buna gerek görmemişti.

Hannah, "Kemtworth. Geri çekil. Hemen," dedi.

Kentworth, Shane'i dengesizce bırakarak geri çekildi. Shane'in suratında kan vardı ama hâlâ ayakta durabiliyordu. Alnının ortası iyice kızarmıştı ve patlayan dudağı kanıyordu. Fakat Claire, onu daha kötü hâllerde de görmüştü. Hem de nasıl.

Sullivan hâlâ yerde yatıyor, burnunu korumaya çalışıyordu. Bağırarak bir şeyler söyledi ama hiçbiri anlaşılmıyordu.

"Bıçak," dedi Claire, Hannah'ya. Hannah kemerinin diğer tarafındaki kılıfı açarak siyah askeri stil bıçağı çıkarıp Claire'e uzattı. Claire bıçağı alıp Shane'e döndü. Şimdi silahını doğrultmuş, Hannah'ya anlamaz gözlerle bakan Kentworth'e tutuyordu. Adam ne yapması gerektiğini bilmiyor olmalıydı.

Claire, Shane'in bileğindeki bağcıklardan birini dikkatle kesti. Ve bir eli serbest kalınca bıçağı Shane'in avucuna bıraktı.

"Bana en güzel hediyeyi verdin," dedi Shane ve diğer elindeki bağcığı basit bir hareketle kesiverdi. Kablo kelepçeleri, çimenlerin üzerine düştü. "Şimdi gidiyoruz. Anahtarlar."

"Nasıl?" dedi Kentworth.

"Arabanın anahtarları diyorum. At bana."

Kentworth, anahtarlar yerine, açık açık silahına davranmayı düşünüyordu. Gün Işığı Birliği'ne dair ne kadar şüphesi varsa -hiç olmayabilirdi de- tutukladığı iki kişinin, kuralları yıkıp bir şekilde kaçmayı başararak silahlanmasıyla tutuşmuştu. Birden silahını çekince, Hannah net bir tavırla, "Anahtarları ver. Bu bir emirdir," dedi.

"Kızı vurabilirim isterseniz efendim."

"Sonra da ertesi sabah, yok yere genç bir kızı öldürdüğünü düşünerek uyanırsın," dedi Hannah. "Anahtarları ver Charlie. Bir yere gitmeyecekler zaten."

Kentworth kararsız görünüyordu. Fakat Hannah'nın sert ve sakin ses tonu biraz etkili olmuştu. Bel kemerinden anahtarları çıkardı ve Shane'in ayaklarının önüne fırlattı. "Araba epey uzakta evlat," dedi. "Kız arkadaşını nasıl bir tehlikeye attığını bilmek istersin belki."

Shane anahtarları parmağında bir iki kez salladıktan sonra, diğer yöne fırlattı. Claire ilk anda Shane'in isabetsiz atış yaptığını düşünmüştü fakat aslında ona atmadığını görünce anladı.

Shane anahtarları Hannah'ya fırlatmıştı. Hannah ise hiç çaba harcamadan yakalamıştı. "Kusura bakma," dedi Kentworth'e. Claire ne döndüğünü anlayamadan Hannah, Kentworth'ün yanından geçerek Sullivan'ın yanına geldi. İtirazcı adamı yüzükoyun çevirerek ellerini arkadan kelepçeledi. Sully karşı koymak için ağzının içinde bir şeyler geveleyince, Hannah diziyle sırtına bastırdı.

"Sully, kelepçelemenin dışında daha beter şeyler de yapabilir o. Eğer seni boğazlamam gerekirse, o burnundan akan kanın içinde boğulursun. O yüzden kapa çeneni, yoksa ben kapatmasını bilirim."

Sully'nin sesi kesildi. Hannah'nın söylediklerini ciddiye aldığına hiç şüphe yoktu. Hannah yerden kalkıp Kentworth'e baktı. Kentworth ellerini yavaş yavaş havaya kaldırıyordu. Yakasındaki Gün Işığı iğnesini çıkarıp yere attı.

"Yardım etmekten memnuniyet duyarım efendim," dedi. "Zaten bunların hiçbiri, en başından beri hoşuma gitmemişti. Sırf siz katıldınız diye ben de buna dâhil oldum."

"Benim hatamdı," dedi Hannah. Claire ile Shane'e bakarak. "Amelie gerçekten ölmedi, değil mi?" diye sordu.

"Aynen," dedi Shane ve elini Hannah'ya uzattı. Tokalaştıktan sonra ciddiyetle başını sallayarak "Seni tekrar aramızda görmek güzel Hannah," dedi.

"Bunların gerçek takipçisiymiş gibi görünmeyi bırakmak da güzel," dedi Hannah. "Dürüstçe uyarayım. Uzun süre sizin tarafınızda olabileceğimi sanmıyorum. Fallon beni vampirlerin üzerine salabilir. O zaman kendimi pek kontrol edemiyorum."

"İyi haber. Fallon'ın vampir tedavisi bizi her neye çevirdiyse, onu da iyileştiriyor. Fakat sana tavsiyem, tedaviden sağ çıkmış birini ısır. Ama Michael'ı değil. O zaten yeterince acı çekti."

Uzun zamandan sonra Hannah ilk defa samimiyetle gülümsüyordu.

"Aklımda tutarım. Taktiksel bir soru. Amelie ne için bekliyor? Neden Fallon'ı şimdi indirmiyor?"

"Eminim bunu yapmayı çok istiyordur ama öncelikle kendi ekibinin serbest kaldığından emin olmak istiyor. Bu kadar tutsaklık yeter. Fallon, onu ilk böyle kandırmıştı. Rehineler ve tehditlerle, değil mi?"

"Hayır," dedi Hannah. "Tehdit yoktu. Fallon'ın timi ilk önce on vampiri rehin aldı, evet ama Amelie'nin onları kurtarmak için ortaya çıkmasını sağladıktan sonra, vampirlerin yarısını gizli kazıklı tuzakla kazığa bağladı. Amelie onlara yardım etmeye çalışırken hepsi öldü. Geri kalanların ölmesini engellemek için de kendi pes etti." Hannah bir an tereddütte kalarak konuşmasına devam etti. "Ölenlerin hepsi Amelie'nin soyundandı. Aralarında kardeşleri ve vampire dönüştürdükleri de vardı. Vampirler bu tür kişileri de aileden sayar."

Amelie hiçbir zaman böyle kolay manipüle edilecek biri gibi görünmemişti fakat Claire, onun nasıl hissettiğini anlayabiliyordu. Morganville'i, özellikle ailesini, çevreden gelebilecek her türlü tehdide karşı korumak için kurmuştu. Ve konu *esas ailesi* olunca... "Bu korkunç."

"Evet," dedi Hannah. "Fakat Fallon'ın, bunları önemsediğini sanmıyorum artık."

Shane ile Claire bakıştı. "Michael ile Eve'i bütün bunların ortasından çıkarmamız gerek. Michael insan olmaya alışık değil. Hata yapacak, vampir gibi tepki vermeye çalışarak kendini öldürtecek."

"Yapamayız," dedi Claire. "İkisi de sahnede. Şimdilik onları burada bırakmak zorundayız." Shane'in surat ifadesini gördü ve ne hissettiğini anladı. Claire de bu durumdan hoşnut değildi. Fakat Shane, onun haklı olduğunun farkındaydı.

"Öyleyse acele etmeliyiz," dedi Hannah. "Kentworth, sen Sully'ye göz kulak ol. Ses çıkarmasın."

"Tamam efendim," dedi Kentworth. "Dikkatli olun."

"Her zaman."

Kurucu Meydanı'ndan ayrılmanın, Morganville'in şef polisi gözetiminde gerçekleşmesinden daha kolay bir yolu yoktu anlaşılan.

13

Bayan Grant onları sırtından bıçaklamamıştı. Acı Dere Alışveriş Merkezi'ne geldiklerinde Blacke'in otobüsü park yerinin kuzeyine çekilmiş, ön kapıdaki korumaların görüş alanının dışında kalıyordu. Claire bunu henüz asfalt yoldayken fark ederek Hannah'ya işaret etmişti. Hannah da bunun üzerine, alışveriş merkezinin arkasından dolanan sokağa girmişti. Asfalt yer yer çatlamıştı. Hannah yavaş giderek aynı zamanda karanlıktan çıkagelen çalılıklardan da kaçıyordu.

Bayan Grant, polis aracının durduğunu görünce otobüsten indi. Sürücü tarafındaki cama silahını doğrultmuştu.

"Yapma!" diye bağırdı Claire, arabadan hışımla inerek. Dışarı çıkıp deli gibi elini kolunu sallamaya başladı. "Dur! O bizden yana!"

Yaşlı kadın bir an için tereddüt etti ve sonra başını sallayarak silahını omzuna dayadı. "Zaten kaya tuzuyla dolu," dedi,

silahını işaret ederek. "Masum insanları öldürmek istemem, Gün Işığı'nın kancayı taktığı kişileri bile. Biz burada sadece ziyaretçileriz. Öylesi, nezakete hiç sığmazdı değil mi?"

Hannah arabadan indi. Bayan Grant'e profesyonel bir tehdit analizi uyguladıktan sonra, elini uzatarak ona yaklaştı. "Şef Hannah Moses," dedi. "Siz de Bayan Grant olmalısınız."

"Daha önce duymuş muydunuz?"

"Etki bırakan birisiniz. Hayatımda gördüğüm en savaşçı kütüphanecisiniz."

Yaşlı kadının yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı. "Bence bütün kütüphanecilerde savaşçı özellikleri mevcuttur," dedi. "Göründüğü kadar huzurlu bir iş değil. Neredeyse sizsiz yola çıkıyorduk. Diğerleri nerede?" Amelie, Oliver ve Morley'den bahsediyordu.

"Fallon onları halka sergiliyor," dedi Hannah. "Ki bu bizim için daha iyi çünkü böylece dikkat çekmemiş oluruz. Buradaki vampirleri kurtarmak istiyorsanız, hemen işe koyulsanız iyi edersiniz. Bugün bütün vampirlerde dönüşüm tedavisini başlatmayı düşünüyor. Gerçek şu ki, üçte birinin hayatı sona erecek."

"Onlar Fallon'ın bunu kolayca yapmasına izin vermezler. Vampirleri tanırım. Pek itaatkâr oldukları söylenemez."

"Karşı koydukları takdirde onları öldürür," dedi Hannah. "Bunu da başkaldırı ve karşılığında gerekli savunma önlemi olarak yansıtır. Burayı bombalayacak. Hayatta kalanlara da tedaviyi uygulayacak. Fallon hakkında bir şey daha, kolay

kolay pes etmez. Gün Işığı korumalarının neredeyse tamamını ve benim adamlarımı buraya yolladı. Vampirlere karşı ölümcül silahları var ve onları kullanmaya da hazırlar."

"Bir de vampirlerin şok tasmaları var tabii," diye ekledi Claire. "Yani onlara önce şok verecektir. Her durumda da vampirler bizim yardımımız olmadan başaramazlar."

"Ön kapıdan başka giriş var mı?" diye sordu Bayan Grant.

Claire iğrenç çöp atık bacasını düşününce, tiksinerek sarsıldı. "İnsanların tek başına kullanabileceği ya da kullanmak isteyeceği türden bir giriş değil ama bir tane var."

"Öyleyse ön kapıdan saldırıya geçeceğiz."

"Geçemeyebiliriz de," dedi Hannah. "Engelleri biraz azaltmam mümkün aslında." Tekrar arabaya gitti ve telsizini alıp frekansı ayarladı. Yandaki düğmesine basarak "Acı Dere ekibi, tamam. Moses konuşuyor," dedi.

Saniyeler içinde cevap geldi. "Salazar konuşuyor patron."

"Durum?"

"Her zamanki gibi. Bir grup lanet olası heykel, bize dik dik bakıyor. Kimse kıpırdamıyor. Hepsi aç durumda. Bir sonraki kan nakliyesi ne zaman gelecek?"

"Birkaç saat içinde," diye karşılık verdi Hannah. "Dinle, dört adamı daha Kurucu Meydanı'ndaki kalabalığı kontrol etmesi için göndermeni istiyorum."

"Patron? O zaman burada tek kalırım."

"Fallon'ın Gün Işığı ekibi orada değil mi?"

"Evet ama..."

"Bu bir emirdir Salazar."

Salazar birkaç saniyelik tereddüdün ardından tekrar konuşmaya başladı. "Peki efendim. Geri kalanı Kurucu Meydanı'na gönderiyorum. Tahmini varış süresi, yaklaşık on dakikadır."

"Anlaşıldı." Hannah telsizi kapattı ve Bayan Grant'e işaret ederek konuştu. "Böylece adamlarımın çoğunu zarar ziyandan korumuş olurum. Salazar da iyi adamdır. İçeri ilk ben gireceğim ve şok tasmalarının kontrol kumandasını bana vermesini sağlayacağım. Bakın, bu hoşunuza gitmeyecek ama diğerlerinin ayrılmasını beklemek zorundayız. Ayrıca Shane ile Claire'in benim için bir iş yapmasını istiyorum."

"Ne işi?" dedi Claire.

"Kan," dedi Hannah. "Tasmalarını devre dışı bıraktığım an içerideki vampirlerin üzerimize saldırmasını istemiyorsak, epey kana ihtiyacımız var. Kan bankasında hâlâ yeterli miktarda kan stoku bulunuyor. Gidip onu getireceksiniz."

"Gittiğimizde bize kanı verecekler mi peki?"

"İçeride bir adamım var," dedi Hannah. "Ona haber vereceğim. Arkadaki vampir girişine gideceksiniz ve o da kanı size verecek. Acele edin."

Hannah kenara çekildi ve Claire sürücü koltuğuna geçti. Koltuğunu düzeltip arabayı çalıştırdı.

Dikiz aynasına baktığı an, Shane'in hâlâ arka koltukta beklediğini fark etti. Sinirli görünüyordu. "Ah," dedi Claire, eliyle ağzını kapatıp güldüğünü gizlemek için. "Özür dilerim. Seni dışarı çıkarmamız gerekiyordu."

"Öyle mi?"

"Özür dilerim. Şimdi..."

"Kan bankasına gidiyoruz. Duydum. Harika. Hep garezli bir grup çatlak vampirin kan nakil servisinde çalışmak istemişimdir. Bir dakika, bu tam da kasabadaki günlük yaşamı anlatmıyor mu zaten?"

Claire kan bankasına gitmek üzere engebeli sokağa doğru arabayı sürerken, son sözü Shane'in söylemesine izin verdi.

Her ne kadar Claire aksaklık çıkacağını düşündüyse de son derece sorunsuz bir nakil olmuştu. Polis arabasını durdurunca sokak kapısı açıldı ve beyaz laboratuvar gömleği giymiş bir adam, otellerde çamaşır taşınanlara benzeyen büyük el arabasını iterek geldi. El arabasında çamaşır değil, kan torbaları vardı.

"Bagaj," dedi adam arabanın açılan penceresine eğilerek. Claire bagaj kapağını açmaya yarayan kolu aradı. Ardından arabadan inerek Shane'in de kapısını açmayı unutmadan, yardım için doktorun yanına gitti -adam doktor muydu acaba, Claire sormadı- ve poşetleri birlikte polis otosunun bagajına yerleştirdiler. Shane de onlara eşlik etti. Üçü birlikte çalışınca, paketleri aktarmaları sadece birkaç dakika sürdü. Kalan bir iki kan torbasını da Shane alarak bagajın döşeme tahtasının altına attı.

"Hannah'ya bunların safkan tedarik olduğunu söyleyin; onların bozduğu kanları ortadan kaldırdım," dedi adam ve el arabasını alıp tekrar içeri girdi.

Claire bagajı kapatıp tekrar sürücü koltuğuna geçerken, Shane de bu sefer ön koltuğa oturdu. Claire tanıdık birine ya da nöbetteki diğer polis araçlarına rastlamadan, dikkatlice sürmeye başladı. Şimdiye kadar bir sorun çıkmamıştı. Kentworth'ün Sully'yi kontrol altında tutabilmesini umut etti.

Tekrar otobüsün yanına arabayı park ederken, Hannah'nın Blacke sakinlerini dörtlü ekiplere ayırdığını gördü. Gerektiğinde birbirinin ardını kollayacak kadar yeterli sayıda gruplar oluşturuyordu. Claire camını açarken, Hannah'ya başparmağını göstererek her şey yolunda işareti yaptı. Hannah da başını net bir şekilde sallayarak anlaşıldığını belirtti ve dönüp herkesi yönlendirmeye başladı.

"Evet, kanlar geldi," dedi. "Şimdi, şu şekilde ilerliyoruz. Ben gidip tasmaların kontrol kumandasını alacağım. Vampirlere şok vererek yere yatıracağım. Hem onların hem de kendi güvenliğimiz için. Sizin işinizse Gün Işığı korumalarını etkisiz hâle getirmek. Ama dikkatli olun. Size hiç tereddüt etmeden karşılık vereceklerdir. Siz onları hallederken, çocuklar ve ben, bütün kanı binanın orta avlusuna taşıyacağız. Vampirlerin önceliği, ben onları serbest bırakınca, kan torbaları olacaktır. Fakat sizi uyarıyorum. Bazıları da siz ya da Gün Işığı'ndakiler için gelecektir. Kendinizi buna karşı savunmaya da hazırlayın ve vampirler beslenirken binadan çıkın."

Sağlam bir plana benziyordu ve Claire, Hannah ona arka koltuğa geçmesini emredince güçlükle yutkundu. Hannah

ağır ağır binanın diğer ucuna doğru sürerken, Bayan Grant'in adamlarının duvara yaslanarak ilerleyişini de takip etti.

Hannah köşeyi döndü. "İkiniz, eğilin ve ben gelene kadar da kalkmayın," dedi. "Sizi görmelerini istemiyorum yoksa plan bozulur."

İkisi de Hannah'nın dediğini yaptı. Claire arabanın yanına dizilen kan torbalarını net bir şekilde görebiliyordu. Hannah arabadan inip girişe doğru ilerlerken, torbalardaki koyu kırmızı sıvılar titreşiyordu. Sabah güneşi iyice sıcaklığını hissettirmeye başlamıştı. Claire, sırtına vuran güneşin etkisiyle terliyordu Arabanın kliması açık olmayınca, durum daha da fena bir hâl almıştı.

Çok geçmeden, arabadaki telsiz hışırtıyla çalıştı ve Hannah'nın sesi duyuldu. "Bayan Grant'e işaret verin."

Claire işaretin ne olduğunu bilemiyordu ama Shane gösterge tablosunun altından hafifçe doğruldu, birkaç metre öteden arabaya bakan Bayan Grant'e başparmağını hızlıca göstererek işaret verdi.

Blacke sakinleri -en azından otuz kişilik güçlü ekip- binaya girmeye başladı.

Artık saklanmaya gerek yok, diye düşündü Claire ve neler olduğunu görmek için yattığı yerden doğruldu. Fakat işe yaramaz bir hareketti çünkü dışarıda görülecek bir durum yoktu. Uzun süren birkaç dakikanın ardından, telsizden tekrar Hannah'nın sesi duyuldu. "Bagajı açın. İçindekileri buraya getirin."

Shane kapıyı açarak arkaya yürüdü. İkisi de yumuşak kan torbalarını yüklenerek kapıya doğru koşturdu. Hannah onlara kapıyı açtı. Sağ elinde, şok tasmalarının kontrol kumandası vardı. Claire vampirlerin yere yığıldığını gördü, çoğu hâlâ kıvranıp duruyordu. Hannah onları bu şekilde zapt ediyordu.

Gün Işığı'ndakilerin de çoğu etkisiz hâle getirilmişti. Blacke'liler tarafından elleri kolları bağlanmıştı fakat aralarında tuzağa düşmeyenler de vardı. Hatta bir tanesi ikinci kattan aşağı sarkmış, silahını onlara doğrultmuştu. Claire onu fark etmeyebilirdi fakat Myrnin'in, "Claire, yere yat!" diye seslenmesiyle, Shane'i de çekiştirerek hiç sorgulamadan yere yattı.

Silah patladı ve kurşun ikisinin kafasının üstünden sıyırarak giriş kapısının camlarını büyük bir şangırtıyla tuzla buz etti.

Myrnin, ateş eden adamın arkasında birden beliriverdi ve sivri dişlerini onun boynuna geçirdi.

Claire dehşet içinde seyrediyordu çünkü tatlı ve şapşal patronu bir anda gerçek bir vampire dönüşmüştü. Böyle anları daha önce de yaşamıştı Claire; Myrnin'in bütün insaniyetinden sıyrıldığını görmüştü. Fakat bu seferki daha korkutucuydu. Çünkü Myrnin, gerçekten *kızgındı.* Hem de çok ama çok kızgındı.

Myrnin adamı kanının son damlasına kadar içti ve işi bitince boynunu kırdı. Sırf öfkeden çılgına döndüğü için... Sonra da onu tırabzanlardan aşağı attı ve adam fayansların üzerine bez bebek gibi düştü.

O an herkes, kısacık bir süreliğine yaptığı işi bıraktı. Kavga eden diğer Gün Işığı korumaları bile. Myrnin hâlâ boynundaki tasmadan elektro şoka maruz kalıyordu. Fakat bu... umurunda bile değildi. Hannah da Claire gibi bu durumu fark etmiş ve hiç de hoşlanmamıştı. Myrnin ikinci kattan aşağı atlarken, Hannah belindeki silah kilidini açtı.

"Artık dursan iyi edersin," dedi Myrnin, Hannah'ya. Sesi hırçın ve hırıltılıydı. Gözleri kıpkırmızı olmuştu. Fakat Hannah yine de olumsuz karşılık verdi.

"Yapamam," dedi. "Diğerleri fazlasıyla aç. Eğer onları serbest bırakırsam bizi paramparça ederler. Elimizde kan var. İçeri taşıyoruz. Myrnin, geri çekil. Canını yakmak zorunda bırakma beni."

Myrnin'in gergin ve çılgın kahkahası, Claire'in midesini bulandırıyordu. "Benim *canımı yakmak mı?*" diye sordu. "Nasıl olacakmış o? Sevdiğim her şeyi elimden alarak mı? Onur duyduğum her şeyi yok ederek mi? Çok geç Hannah. Hem de çok. Fallon yapacağını yaptı bile."

Claire'in bulantısı, giderek yoğunlaşarak berbat bir hâl almıştı. "Jesse'yi aldı," dedi Claire. "Fallon, Jesse'yi aldı."

"Çünkü bunun canımı yakacağını biliyordu," dedi Myrnin. "Fallon, savaşının amacı bizi kurtarmakmış gibi davranmaktan hoşlanıyor ama asıl derdi *benim.* Acı çektiğimi görmek istiyor, çünkü onu çok uzun zaman önce vampire dönüştüren bendim. Onu o hâlde bırakan bendim. Benim suçum işte. Hepsi benim suçum. Bedeli Leydi Grey'in ödememesi gerekiyor."

"Onu kurtarmalıyız," dedi Claire ve Hannah'ya döndü. "Mecburuz."

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama evet, o bizim de arkadaşımız," dedi Shane. Kucak dolusu kan torbasını süs havuzunun kenarına bıraktı. Claire de kendi elindekileri bıraktı.

"Öyleyse kanları ne kadar çabuk taşırsak onu da o kadar çabuk bulabilirsiniz," dedi Hannah. "Yardım edin de taşıyalım şunları."

Myrnin, boynundaki aktif şok tasmasına, dışarıdaki yoğun gün ışığına rağmen, kalan kan torbalarını avluya taşımalarına yardım etti. Torbalardan bir yığın oluşup da arabanın bagajı boşalana kadar gidip geldi.

Claire, çılgın koşturmacaya rağmen, hâlâ bir sorunları -büyük bir sorunları- olduğunu hatırladı. "Zebaniler," dedi. "Fallon onları her an harekete geçirebilir. Eğer Hannah bize saldıracak olursa..."

"Fallon'ın iğrenç ilacını faydalı bir şeye dönüştürme üzerinde çalışıyordum," dedi Myrnin. "Bu hapishanenin dışında kalabildiğim süre boyunca. Laboratuvarımda ufak bir stok oluşturdum. Koltuğumun arkasında saklı, bir dizi kitabın arkasında. Dikkatli olursanız üç doz daha iş görür. Ha, bir de oraya gittiğinizde Bob'u besleyin. Son zamanlarda kendi başına avlanıyor ama az da olsa nezaket görmekten hoşlanır."

İşte, diye düşündü Claire, *özetle Myrnin bu*. Beş dakikadan kısa bir süre içinde, cinayetten, örümcek için en-

dişelenen bir ruh hâline bürünebilecek çılgın çalkantılara sahipti. Sonuç olarak Myrnin'i sevmek, *gerçekten* sevmek, henüz patlamamış bir bombayla yaşamak gibiydi. Er ya da geç patlardı ve kırılgan bir insan için bu ölümcül olabilirdi.

Myrnin'in bu hâlleri, Claire'in onu daha az sevmesine sebep değildi elbette ama onu düzeltmeye -ya da yaşatmaya- çalışmaktan daha iyisini biliyordu. Tabii Myrnin, onun yaklaşmasına bir izin verse.

"Bayan Grant," dedi Hannah. "Sizinkileri buradan çıkarın. Tutukluları yanınıza alın. Vampirleri serbest bırakacağım."

Bayan Grant, tamam dercesine başını sallayarak ekibine talimatları verdi. Dörderli takımların her biri, korumalardan birini alarak dışarı çıkardı. Çoğu rahatlamış görünüyordu doğrusu.

"İşin gerisini Blacke'de bekleyeceğiz," dedi Bayan Grant. "Morganville sizin kasabanız, bizim değil. Vampirlerin serbest kalmasında yardım edeceğimizi söylemiştik ve dediğimizi yaptık. Artık gerisi sizde." Claire ile Shane'e baktı ve bir an için vazgeçecekmiş gibi, hatta söylediklerine pişman olmuş gibi göründü. Shane'e sarıldı, ardından da Claire'e. "Siz ikiniz, dikkatli olun. Sizi sevmeye başlamıştım."

"Teşekkürler Bayan Grant," dedi Shane. "Elinizden geleni yaptınız. Haklısınız. Bundan sonrası artık Morganville işi."

Blacke'liler tekrar otobüslerine dönmeye başladılar. Bayan Grant ile Morley'yi tanıdıktan sonra, Claire şuna

emindi ki Blacke, Gün Işığı ile savaşmaya çoktan hazırdı. Her ihtimale karşı, tepeden tırnağa silahlanmışlardı.

İkisi birden Hannah'ya baktı. Hannah, onlara kapıyı göstererek "İkiniz de arabaya," dedi. "Tasmalarından kurtulmaları için düğmeye bastığımda, hemen silkelenip hızla ayağa kalkacaklardır."

Myrnin onlarla gitmiyordu. Olduğu yerde durmuş, üst üste yığılı kan torbalarına bakıyordu. Claire ise Myrnin'in gözünün onları gördüğünü hiç sanmıyordu. "Onu bulun," dedi Myrnin. "Jesse'yi bulun. Buradakiler beslenir beslenmez gerekli şekilde yönlendireceğim. Fallon'ı bana bırakın."

"Myrnin. Fallon bağnazın teki. İnsanların korkuları üzerine oynadı. Hepinizi öldürmenin en güvenli yol olduğuna onları inandırdı. Bunun doğruluğunu kanıtlayacak bir şey yapma sakın," dedi Claire. "Lütfen. *Onu haklı çıkarma.*"

Myrnin onu dinlemiş miydi ya da anlamış mıydı, bilmiyordu; yaşlı vampir hiçbir şey belli etmiyordu. Fakat buna vakit yoktu. Hannah onları telaşla kapıdan çıkarırken Claire, kadının parmağını kumanda düğmesine bastığını gördü. "Arabaya," diye emretti ve ikisini de kapı dışarı etti.

İlk birkaç vampir, boyunlarındaki tasmayı çıkarıp ellerindeki kan torbalarını emerek Acı Dere Alışveriş Merkezi'nin kapısında belirdiğinde, Claire ile Shane çoktan arabayı sürmeye başlamıştı.

Myrnin'in laboratuvarı, küçük, yokuş aşağı bir caddenin çıkmaz sokağındaydı. Kurucu evine, Cam Ev ile aynı yapı-

da inşa edilen Day Evi'ne komşuydu. Fakat tek değişiklik, Day'lerin evinin artık orada olmamasıydı. Onun yerine, eskimiş kereste yığınları ve bir takım yapı malzemeleri kalmıştı.

Fallon, Kurucu evlerini yok edeceği tehdidini layığıyla yerine getiriyordu.

Claire inanamıyordu. "Onlara ne oldu? Büyükanne Day'e?"

"Taşındılar," dedi Hannah. "Sonunda buradan gittiği için memnundu. Day ailesi bu evde hiç rahat edememişti zaten ama yüz yılı aşkın süredir içinde yaşıyorlardı. Ama o iyi. Kasabanın diğer tarafında yepyeni bir evi oldu. Şu yeni sitelerin yapıldığı yerde."

"Peki Lisa? Gün Işığı'na katıldı mı?" Claire, Day'in torunundan bunu beklerdi çünkü tanıdığı kadarıyla, Lisa vampir karşıtıydı... Fakat büyükanne, fazlasıyla yaşlı biri olarak, daha geniş bakış açısına sahipti.

"Lisa katıldı. Büyükanne kabul etmedi," dedi Hannah. "Büyükanne, bütün bunların savaş yıllarındaki Alman nutuklarını hatırlattığını söyledi. Aslında yanıldığı da söylenemez."

Claire de aynı şekilde düşünüyordu. Kurucu Meydanı'nda gördüğü o afişleri düşündükçe, hâlâ tüyleri diken diken oluyordu.

Myrnin'in laboratuvarının yolunu gösterdi. Demir kapı ve yeni bir kilitle kilitlenmişti fakat Hannah'da anahtarlar vardı. "Fallon burayı sıkıya aldırmıştı," diye açıkladı. "Myrnin içeri girmeyi nasıl başardı, anlamadım."

Myrnin her zaman yolunu bulurdu fakat Claire bunu açıklamadı; Hannah'nın daha fazla kâbusa ihtiyacı yoktu. Merdivenleri çıkarlarken sensörlü lambalar yanmaya başladı ve... Viraneyi gözler önüne serdi. Her zamanki hâlinden daha da harap olmuştu. Teçhizatların çoğu kırılmış, kitaplar paramparça olmuş ve mobilyalar yerle bir edilmişti. Ya Myrnin destansı bir öfke nöbeti geçirmişti -ki bu mümkündü- ya da Fallon'ın kundakçıları, laboratuvarda işe yarar tek bir parça bile kalmayana dek kıyım yapmıştı.

Claire cam kırıklarına dikkat ederek moloz yığınlarının üzerinden atladı ve laboratuvarın arka tarafına ilerledi. Myrnin'in sandalyesi de kırılmıştı fakat parçaları hemen hemen aynı yerinde duruyordu. Örümcek Bob'un kabı tepetaklak dönmüş ama kırılmamıştı. Bob ağlarda görünmüyordu ama açlıktan ölmediği kesindi. Bir sürü talihsiz böcek, onun ağlardan oluşan mutfakçığına yapışıp kalmıştı.

Claire yıkıntıların arasını karıştırmaya başladı. *Alice Harikalar Diyarında*'nın ilk baskısının ve anlamadığı bir dilde el yazısıyla kabataslak yazılmış iki cildin de bulunduğu yığınla kitabın altında, bir kutu buldu. Çok da eski, yıpranmış, kirli görünmüyordu. Kapağını açınca, içinden, eski gazetelere sarılmış, kahverengimsi sıvıyla dolu, eski tarz bir şırınga çıktı.

"Buldum!" diye seslendi Claire, Hannah ve Shane'e. Yıkıntıların üzerinden geçmeye çabalayarak yanlarına gitti. Hannah çoktan üniformasının düğmelerini açmaya başlamıştı.

"Acele et," dedi. "Bir şeyler oluyor." Bir şeyler olmuştu. Hannah'nın gözleri değişmiş, daha açık bir renge bürünmüş ve saniyeler içinde sarıya dönüşüvermişti.

"Kahretsin," dedi Shane. Hannah'nın koluna asılarak sabit tutmaya çalıştı. "Onu harekete geçirdi. Çabuk ol."

"Isırığın oldu yere mi?" Çünkü Hannah'nın ısırığı, tıpkı Shane'inki gibi, kabarmış, iltihaplanmış ve belirginleşmişti.

"Evet! Haydi!" diye bağırdı Shane. Hannah birden hırladı.

Claire iğneyi tam yerine batırdı ve sıvıyı enjekte etmeye başladı ama sadece yarısından biraz fazlasını verdi. Myrnin'in dozaj konusunda haklı olmasını umdu. Yeterli miktarı vermemesi, hiç vermemesinden daha beterdi.

Hannah'nın uğultusu şaşkın bir havlamaya dönüştü ve titreyerek ağzını açıp sessiz çığlık atar gibi dizlerinin üzerine çöktü. Gözleri sarı ve vahşiydi fakat kısa sürdü. Derken teni, yumuşak bir gümüş parlaklığına büründü. İlaç işe yarıyordu.

Claire nefesini tutmuştu. Myrnin bunu Fallon'ın bulduğu ilaçtan uyarlamıştı ama ya yan etkileri varsa? Ya sadece *kısa süre* için etkiliyse?

Sanki sonsuza dek sürecek gibiydi. Hannah tamamen yere yığılmamıştı fakat durmadan titriyordu. Hastalanmıştı. Gümüş parlaklık giderek kaybolurken, başını kaldırıp Claire'e baktı. Gözleri, son kez asidik sarı titreşiminin ardından, normal kahverengine döndü. Hannah hızlı ve derin derin nefes alıp verdikten sonra başını salladı. Shane

onu bıraktı. Hannah'nın surat ifadesi değişmişti. "Garip bir tadı var," dedi. Sesi kalın çıkıyordu. "Yakıcı."

"Geçer," dedi Shane ve kadının kalkmasına yardım etti. "Benden çok daha iyi tepki verdin." Hannah'nın yüzüne değil, kolundaki yaraya bakıyordu. Isırık izi daha iyi görünüyordu. "Ben sanırım bebek gibi sızlanmıştım."

"Biraz daha beklersek o hâle gelebilirim," dedi Hannah ve gülümsemeye çalıştı. Aslında bu doğru değildi, çok cesurca davranmıştı. "Haydi, çıkalım şuradan."

Claire çıkacaktı fakat merdivenlere döndüklerinde, eli büyüklüğündeki tüylü, siyah örümceğin kitaplardan birinin üzerinde durmuş, sekiz parlak, boncuk gibi gözüyle ona baktığını gördü. Neredeyse şirin görünüyordu.

"Selam Bob," dedi Claire. Uzattığı eline örümcek hemen tırmandı. "Haydi, seni kabına geri koyalım, olur mu?"

Bob buna sevinmiş gibiydi. Claire onu taş yığınlarının üzerinden kabına doğru götürürken, Bob engebeli yolun sarsıntısından hiç şikâyet etmeden genç kızın eline tutundu. Claire, Bob'ın kabını düzelttikten sonra elini kapısına uzattı ve örümcek, incecik ağlarının üzerine büyük bir rahatlıkla yerleşiverdi.

Claire onun başını okşamamak için kendini zor tutuyordu. Daha doğrusu, göğüs kısmını. Her neyse. "Uslu çocuk Bob. Yakında geri geleceğim."

Bob zıplayarak ağın alt kısmına indi ve stokladığı böceklerden birine dikkat kesildi. Claire bu bölümü görmeyeceği için aslında memnundu.

Örümceğin yanından ayrılıp geri döndüğünde, Hannah'nın daha iyi göründüğünü fark etti. Shane de rahatlamış gibiydi. "Yemin ederim, sana ve o örümceğe aklım ermiyor," dedi. "Ama doktorculuk oynaman bittiyse..."

"Tamam, Jesse'yi nerede tuttuklarını biliyorum," dedi Claire. "Haydi, gidelim."

Fakat yanılıyordu.

Tımarhane -sinir hastalıkları hastanesi- ya da mevcut politikaya uygun düşen ismiyle her neyse, kapatılıp kilitlenmişti. Kimseler yoktu. Claire pencereleri kontrol etmek için arka tarafı dolandı ama bir şey bulamadı. Kesinlikle emin olmak için, Hannah (acil durum girişi olduğunu iddia ettiği bir yerden) içeri gizlice girdi ama o da eli boş çıktı. Huzursuz görünüyordu. "Cesetler," dedi. "Bir sürü ceset var. Vampirleri dönüştürme işini sandığımdan da hızlı yürütmüş. Ama Jesse burada değil."

"Öyleyse nerede?" diye sordu Shane.

Claire çılgınlar gibi düşünüp duruyordu. Herhangi bir yerde olabilirdi. Morganville'de herhangi bir yer. Fakat Fallon, yaraya tuz basmayı severdi. Yani Jesse'yi buradan götürdüyse, bir amacı olmalıydı.

"Sanırım onu yanında götürdü," dedi Claire. "Kurucu Meydanı'na. Sizce?"

"Hımmm, öyleyse," Hannah, "mecburen oraya gideceğiz. Atlayın."

*

tg: kaktusunx

Kurucu Meydanı'na yaptıkları yolculuk, oradan ayrılmaları kadar kolay olmadı. Özellikle de Hannah'nın kayıplara karıştığı bilgisi anonslarda geçtiğinden. Arabadaki polis radyosundan yapılan uyarıyı duydular: *Memur Hannah Moses görüldüğü yerde tutuklanacaktır. kendisi silahlı ve tehlikelidir.*

"Bu, onu gördüğünüz yerde vurun," anlamına geliyor dedi Hannah. Bizimkilerin çoğu buna yanaşmayacaktır. Ben çoğunlukla iyi insanları işe alırım. Gerçi bazıları sözümden çıkabiliyor, Sullivan gibi. Ama Fallon'ın Gün Işığı Savaşçıları kan istiyor. Gözlerini bile kırpmayacaklardır."

Bunlar pek de iyi haberler değil, diye düşündü Claire. Hannah'ya ihtiyaçları vardı. "Öyleyse içeri nasıl gireceğiz?"

"Yürüyerek," dedi Hannah. Arabayı durdurup Şehir Işıkları Çamaşırhanesi'nin önünde park etti. İçeride sadece birkaç kişi oturmuş kurutucuların dönmesi izliyordu. "Bana iki dakika verin."

Hannah içeri girdi, orada oturan kadınla kısa bir sohbet etti. Kurutucuyu açtı ve bazı kıyafetler çıkardı.

"Şeyyy..." diye Shane'in kaburgalarına hafifçe yumruk attı Claire. "Üstünü mü değiştiriyor?"

"Evet," dedi Shane. "Hayatımız söz konusu olmasaydı bunu süper bulabilirdim."

Hannah'nın yanlarına dönmesi iki dakika sürmemişti. Kucağında üniforması ve silah kemeri vardı. Hafif büyük beden bir kumaş pantolon bulmuştu fakat onun da boyu

kısa gelmişti. (Neyse, kısa paçalı pantolonlar moda şimdi, diye düşündü Claire.) Üstündeyse yine biraz büyük ama şaşırtıcı derecede sevimli, süslü bir pembe gömlek vardı. Görüntüsüne tek uymayan, tipik polis postallarıydı ama şöyle uzaktan bakınca gayet sivil sanılabilirdi.

Ayrıca üniformasındaki Gün Işığı rozetini de çıkarıp gömleğine takmıştı.

"Kamuflaj," dedi Claire rozete işaret edince. Kapıları açtı. "Bundan sonrasını yürüyerek gideceğiz. Shane, sen buna yabancı değilsin." Ön kısımda duran silahı ona doğru attı. Claire, sen şok tabancasını al."

"Peki sen?"

Hannah tabancasını belindeki kılıfa geçirip gömleği üstüne indirdi.

"Bugün silahlarınızı işe getirin günü değilse kesin dikkat çekerim," dedi Shane. "Harika bir doğum günü hediyesi, orası ayrı ama."

Hannah sokaktaki diğer dükkânlara baktı ve sırıttı. "Bunu çözebilirim."

Ve çözdü.

"Bundan nefret ediyorum," diye söylendi Shane, hapşırığın ardından. Güllere alerjisi vardı. Pompalı tüfeğini koca bir demet gülün arasına gizlenmek zorunda kalmıştı. Tuhaf derecede zekiceydi çünkü kimse gül taşıyan bir adamın tehlikeli olabileceğine ihtimal bile vermezdi, öyle değil mi? Özellikle de hapşıran bir adamın.

Claire, Shane'in bundan *ne kadar nefret ettiğini,* dişlerini sıkışından anlayabiliyordu. Gerçekten de büyük bir nefret duyuyordu.

Kurucu Meydanı'yla aralarındaki kısa mesafeyi, hızlı fakat sakin adımlarla katettiler. Hannah önceden plan yapmış olmalıydı ki direkt yan girişlerden birine yöneldiler. Kapıda bir polis memuru bekliyordu fakat Hannah'nın yaklaştığını görünce, kadına dik dik baktı ve "Sağa geç Gretchen. Daima sadık," dedi.

Gretchen -beyaz gür saçlı, zayıf kadın- başıyla askeri bir selam çakarak her birine kısa bakışlar atıp kapıyı ardına kadar açtı. "Seni hiç görmedim patron," dedi Hannah'ya.

"Doğru."

Ve işte içerideydiler. Yan taraftan ilerliyorlardı. Sahnede okul korosunun söylediği şarkı, bir anda Claire'e tanıdık geldi. "Here Comes the Sun" şarkısıydı. Pek iyi söylemiyorlardı.

"Pek olmamış," dedi Shane. "Bence, 'Black Hole Sun' duruma daha uygun düşerdi."

Tabii ki haklıydı. Fallon'ın bir araya getirdiği topluluk ise transa geçmiş gibiydi. Müzik eşliğinde sallanıyor, el ele tutuşuyor ve dünyaya, dini bir deneyim yaşıyorlarmış gibi bakıyorlardı.

Amelie, Oliver ve Morley, hâlâ kıpırdamaksızın sahnede yatıyordu. Güneşin alnında vücutları su topluyor ve buhar yayıyordu. Kendi sıralarının gelmesini beklerken, epey acı çekiyor olmalıydılar. Claire neden hâlâ harekete geçmedik-

lerini merak ederken, alışveriş merkezindeki vampirlerin kurtarıldığı bilgisini almayı beklediklerini hatırladı.

Onları bilgilendirmek, onun ve Shane'in göreviydi.

Eve ile Michael'ı gördü. Sahnede, Fallon'ın yanında oturuyorlardı. Daha doğrusu, arkalarında duran iki Gün Işığı koruması tarafından zorla tutuluyorlardı. Belki de Amelie'nin harekete geçmemesinin bir diğer nedeni de buydu. Çünkü aksi durumda, ilk anda Eve ile Michael tehlikede olacaktı.

Vampirler Kurucu Meydanı'na gelmeye başladığında, koro hâlâ şarkı söylüyordu.

Vampirlerin bazıları battaniyelere ya da montlara sarınmış, alışveriş merkezinden çıkarken ne buldularsa üzerlerine geçirmişlerdi. Daha yaşlı olan bazılarıysa, şapka ya da berelerle yetinmişti. Sessiz bir akın hâlinde duvarlardan atlayarak, çalılıkların üzerine çıt çıkarmadan iniyor ve kalabalığın her köşesinde toplaşmak üzere ilerliyorlardı. Gayet sakince hallolmuştu. Kimse tehdit edilmemiş, zarar görmemişti.

Kalabalığın içinde biri, *tam yanı başında* vampirin dikildiğini fark etmiş olacak ki çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Bir anda ortalık karıştı. İnsanlar, etraflarını aniden saran öcüleri görünce korkarak geri çekilmeye başladılar. Güvende oldukları duygusu paramparça hâlde kaosa dönüşünce, kalabalık çil yavrusu gibi sağa sola kaçışmaya başladı.

Gün Işığı'na duyulan güven, gerçek tehlike anları için yeteri kadar sağlam değildi anlaşılan.

Koro hâlâ şarkı söylemeye devam ediyordu fakat yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı. Fallon ise mikrofona ulaşabilmek için onları yolundan çekilmeye zorluyordu. "Kaçmayın!" diye bağırdı. Sesi meydanı aşarak afişlerin dalgalandığı binalardan geri yankılandı. "Onlardan kaçmayın! Karşı koyun! Kasabanız için savaşın. Artık avantaj sizde. Onlar çok az sayıdalar ve güçsüzler. Morganville'i *geri alın!*"

"Haydi," dedi Hannah. "Michael ile Eve'i oradan kurtarın! Ben de kimsenin aptalca bir şey yapmamasını sağlayayım." Ekibinden iki polis için son sürat koşarak uzaklaştı. Polislerden biri elini silahına atmış, nereyi, kimi nişan alacağını bilemeden öylece duruyordu.

Shane, Claire'i kolundan tuttu ve sahneye doğru koşturdular. İşleri pek kolay değildi çünkü büyük bir kalabalık da o yöne doğru koşuyordu. Fallon'ın varlığı onları meydanın diğer yanındaki katlı sandalyelerin orada toplanan vampirlerden koruyacaktı sanki. Fallon haklıydı, insanlar, vampirlerden sayıca üstündü. Fakat vampir korkusu insanların öyle derinine işlemişti ki sayıca üstün olmaları bir işe yaramayacak gibiydi.

Myrnin, vampirlerin en ön safındaydı. Claire onu görmüştü fakat Myrnin ilerlemiyordu. Elini kaldırıp arkasındakileri durdurdu, harekete geçmeye hazırdılar. Claire, vampirleri daha önce de ordu hâlinde, draug'lar ile savaşırken görmüştü. Fakat buna rağmen, onların nasıl bir cehennem ortamı yaratacağını bildiği için ürperiyor, korkuyordu.

"Myrnin," dedi Fallon. İsmini haykırırken sesi öylesine öfke, öylesine acı doluydu ki... "Ölmüşlerin için yas tutmaya mı geldin?"

"Bu şekilde bitmek zorunda değil," dedi Myrnin. "Seninle alıp veremediğim bir şey yok Rhys. Hiç olmadı."

"Sen *benim hayatımı mahvettin,* örümcek. Beni yedin, bitirdin, ruhumu kararttın ve ışığa tekrar ulaşabilmek için dişimi tırnağıma takıp yüzyıllarca uğraştım durdum. Ve başardım. Şimdi *seni de* o ışığa yanımda götüreceğim."

"Ben zaten ışıkta duruyorum," dedi Myrnin. "Gözünden kaçtı belki. Şapka bile takmadım. Neden korktuğumu sanıyorsun ki?"

Fallon, Amelie, Morley ve Oliver'ın güneşten cızırdayan bedenlerini gösterdi. "Onlara sor," dedi. "Onlar senin lanetinin birer kanıtı. Güneşin bile sizin türünüzden nefret ettiği ve sizi istemediğinin kanıtı." Bakışlarını sahnenin etrafını çeviren insanlara yöneltti. "Biz Gün Işığı'nda *duracağız* ve onlar ve onlar *kaybedecekler*! Güneş bizi güçlü kılıyor. Birlik olun!"

"Haydi, gidip Michael ile Eve'i oradan kurtaralım," dedi Shane. Kalabalığı yararak sahnenin merdivenlerine doğru ilerledi. Basamakları çıkarlarken, kaçışan koronun hücumuyla karşılaştılar fakat Shane hiç durmadan onlara çarparak, bağırış çağırışlarına aldırmadan yoluna devam etti. O arada, bir şekilde Claire'in elini bırakmadan takip mesafesinde kalarak arkasından gelmesini de sağladı.

En sonunda sahnedeydiler. Michael onları gördü.

Belli ki bu anı bekliyordu çünkü bir anda hareketlenip Eve ile kendi arkasındaki iki adamın da çenesine sağlam bir dirsek attı. Eve bağırarak altındaki sandalyeyi bir kenara fırlattı ve adam yumruğuyla karşılık vermek üzereyken, göğsüne en sert tekmesini indirdi. Adam arkaya yalpalarken tutunduğu perdeye dolandı. Perdenin kopmasıyla da popo üstü sahneden yere çakıldı.

Eve yanakları kızarmış hâlde arkasını dönüp Claire'in elinden tuttu. Hiçbir şey söylemese de elini sımsıkı tutmasından, ne yapacağı anlaşılıyordu. Michael ile Shane birbirlerine baş işareti verdiler. "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Michael.

"Lanet olası yoldan çekiliyoruz çünkü birazdan burası cehenneme dönecek," dedi Shane. "Fırla dostum."

Fakat başaramadılar. Eve'in sahneden düşürdüğü adam tırmanarak yukarı çıkmıştı, ortağı da diğer yönden geliyordu. Arkalarındaysa, kızıl saçlı bir kadını sürüklüyorlardı. Claire'in anında tanıdığı kadın, Jesse'ydi.

Adam, Jesse'yi, Fallon'ın durduğu kürsünün yanına bıraktı. Claire aradaki onca mesafeden bile, Myrnin'in yüzündeki dehşeti görebiliyordu.

Gözleri kan kırmızısına dönmüştü artık.

Eğer Fallon, Myrnin'in saldırıya geçeceğini sanıyorsa yanılıyordu. Myrnin, "Seni aptal Rhys. Kendi fani hayatına kavuştun. Tebrikler. Öfkeni sal artık. *O kızı* bırak," dedi.

"Önce arkadaşlarını cehenneme, yani ait oldukları yere göndereceğim," dedi Fallon. Amelie'nin yanına gitti, eğildi ve kazığı bir hışımla çekti.

Elbette, kazığın gümüş nitrik asidi salmasını ve onu yok etmesini bekliyordu. Fakat Amelie gözlerini açıp yattığı yerden doğrularak sakin ses tonuyla, "Teşekkür ederim. Çok sıkılmıştım artık," dediğinde, Fallon kalakaldı.

Amelie ayağa kalkarken Fallon geri sendeliyordu. Amelie güneşten yanmış hâlde güçsüzdü ama hareket edebiliyordu. Ayrıca onu görmek bile, kıpırdamadan duran vampirleri dalgalandırmaya yetmişti. Amelie, Oliver'ın yanına giderek göğsündeki kazığı çıkardı ve ayağa kalkmasına yardım etti. Ardından aynı şekilde Morley'yi de kaldırdı.

O anda Fallon kürsüye koşarak Claire'in VAKA aletinin kopyasını aldı. Claire'in yarattığı ve Myrnin'in de ürettiği, hantal, biçimsiz silahın Fallon'daki daha düzgün görünümlü ve amansız kopyası, Amelie'yi hedef alıyordu.

Elbette. Claire'e, Doktor Anderson'ın yeni modellerin üzerinde çalıştığı söylenmişti. Bu da örnek üründü, Fallon, ona inanan insanlara göstermek için getirmişti. Kendilerini vampirlerden koruyabilecekleri gerçek bir silahtı.

Claire, silahın en üst seviyeye ayarlandığını görebiliyordu. Amelie'yi öldürmezdi ama öyle kötü sakat bırakırdı ki Kurucu kesinlikle çaresiz kalabilirdi. *Benim suçum,* diye düşündü Claire, midesi bulanarak. *Benim icadım.*

Esas vatan haini benim.

Fallon tetiğe basarken Claire çaresizce seyretti.

Oliver kendini silahın önüne attı. Bunun neye mal olacağını biliyordu. Daha önce iki kez bu silahla vurulmuştu ve kendini nasıl bir acıya attığının farkındaydı. Ama bunları hiç

düşünmedi bile. Claire, patlamanın Oliver'a çarptığını ve onu yere düşürdüğünü gördü. Oliver acı içinde kıvranarak güçsüzlükle iki büklüm oldu. Korku ve dehşetle sarsılıyor, titriyordu.

O sırada Morley'ye fırsat doğdu. Fallon'ı yakaladı ve elinden aldığı silahı dizine vurarak kuru bir dal parçasıymışçasına bir çırpıda ortadan ikiye böldü. Sıvılar fışkırıp kıvılcımlar uçuşurken, Fallon'ın en son silahını, geri dönüşüme hazır bir çöpe çevirdi.

Ama bu da onun hayatına mal oldu.

Jesse'yi sahneye taşıyan Gün Işığı koruması, çıkardığı gümüş kazığı Morley'nin göğsüne sapladı. Morley bunu kaldırabilirdi, en azından bir süreliğine. Fakat adam, kazığı sapladığı gibi hızla geri çekti. Ve içindeki sıvı solüsyon akmaya başladı.

Göğsündeki delik, sıvıyla dolarken, Morley yanmaya ve haykırmaya başladı.

Claire elleriyle ağzını kapatarak bunu görmemek için başını çevirdi. Korkmuştu. Morley için yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını biliyordu. Hızlı ve amansızca ölmüştü. Hem de berbat bir hâlde. Morley'nin düştüğünü duydu ve küllerinin acı, berbat kokusunu aldı.

Amelie artık geri çekilen Fallon'ı umursamadan Morley'ye kazık saplayan adama saldırdı ve onu sahneden, duvarların olduğu yere, çalılıkların içine fırlatıverdi. Ardından yere yığılan dostunun yanına oturdu. Morley, göğüs deliğinde fokurdayıp tıslayan gümüşün etkisiyle titriyordu. Gözlerini Amelie'ye dikmişti. Amelie, adamın elini tuttu.

"Buradayım," dedi. "Morley, buradayım. Teşekkür ederim eski dostum. Huzur içinde uyu."

Morley cevap veremiyordu ama ölene dek gözlerini Amelie'den ayırmadı. Göğsünde külle dolu, dumanlı bir delik oluşmuştu.

Amelie ayağa kalktı ve sakin, soğuk gri gözleriyle Fallon'a baktı. Claire, Fallon'ın öyle ya da böyle işinin bittiğini biliyordu. Adam, Amelie'den kaçmak istiyordu. Claire o an anladı ki Fallon'ın asıl korktuğu şey, tekrar vampire dönüştürülmekti. Amelie bunun çok iyi bir ceza olacağını düşünebilirdi. Hatta bu cezayı tatminkâr bile bulabilirdi.

Fakat Claire'e göre, Amelie onu öldürecekti.

Her iki düşüncesi de çıkmadı. Amelie kürsüye gitti, kablosuz mikrofonu alıp konuşmaya başladı.

"Morganville halkı," dedi. "Lütfen sakin olun. Hiçbirinize en ufak bir zarar gelmeyecek."

"Yalancı!" diye bağırdı Fallon, fakat mikrofonu yoktu. Zaten Amelie de halka seslenmek için ona sırtını dönmüştü. Güneşten, vücudunda kabarcıklar oluşmaya ve yanık kokusu yaymaya başlamıştı. Güçsüzdü ve göğsündeki delik hâlâ tam kapanmamıştı. Bütün bunlara rağmen, kirli kıyafetine ve uzun, dağınık saçlarına rağmen, neyse yine oydu ve hep de öyle kalacaktı.

Bir kraliçe gibi.

"Bizi canavarmışız gibi göstermek için epey yol katettin Fallon," dedi. "Vahşi dürtülerimizi kontrol edemediğimizden, açlığımızın önüne geçemediğimizden bahsedip

durdun. Sizden farklı olanların, güvenlik için, nasıl yok edilmesi ya da sizin uygun bulduğunuz şekle dönüştürülmesi gerektiğini savundun. Ama işte buradayız, değiştik. Burada atan her kalbi durdurabiliriz. Bütün kasabadakileri de. Kendi türümüzü giderek artırmak için, *bütün dünyada* terör estirebiliriz. *Ama yapmayız.* Neden, biliyor musun?" Sakin ve de sakinleştirici sesi, panik hâlindeki Gün Işığı kalabalığının üzerinde etkisini göstermeye başlamıştı. Birbirlerini itip kakarak kaçmak yerine, oldukları yerde durmuş, onu dinliyorlardı. Amelie, Fallon'ın fanatik sadık kullarından iki korumanın da ona doğru yaklaşmasından endişelendiyse de pek belli etmiyordu. "Çünkü biz *canavar değiliz.* Biz, siziz. Hiç görmediğimiz bir lanete uğramış fakat bunu kabullenmiş kişileriz. Şans verilse tekrar insan olur muyuz? Bazılarımız, evet. Bazılarımızsa hayır. Bu süreçte birçoğumuzu yok edeceğinizi bilerek bizi buna zorlamak... merhamet değildir Fallon, sen öyleymiş gibi göstersen de. Buna cinayet denir."

Gün Işığı korumaları kazıklarını çıkararak yaklaşmaya başlamıştı.

Amelie tüm zarafetiyle dizlerinin üzerine çöktü. Mikrofon hâlâ elindeydi. "Öyleyse bizi, o çok sevdiğin Gün Işığı'nda öldür. Tanıkların gözleri önünde öldür. Onlara ne kadar *merhametli* olduğunu göster. Ben seni tanıyorum Rhys Fallon. Ne kadar sevgisiz bir kalbin olduğunu, içindeki bencilce öfkeyi ve hoşnutsuzluğu biliyorum. İnsaniyetini acımasız amaçlar uğruna kovaladığını ve sonunda ona ulaş-

tığında... nasıl isteksiz olduğunu biliyorum. Kaybettiğin şeyi hatırlatan ne varsa yok etmek istedin sen."

İşte en etkili görüntü buydu. Dünyadaki en amansız vampirin, kendi isteğiyle dizlerinin üzerine çökmesi. Silahlı Gün Işığı korumaları etrafını çevirmişti.

Gelin görün ki Amelie saldırmıyor, öldürmüyor hatta tehdit bile etmiyordu.

Korumalarsa, bunun karşısında ne yapacaklarını bilemiyordu.

Kalabalıktakilerin bazıları şaşırmış ve bazıları da tedirgin olmuştu. Gerçeği yeni yeni anlıyor gibiydiler.

"Burada sert bir yönetim uyguladık," diyerek konuşmasına devam etti Amelie. Gün Işığı korumalarının elindeki gümüş dolu kazıkların Morley'yi nasıl öldürdüğünü gördükten sonra, Amelie'nin ona doğru yaklaşan ölümü görmezden gelmesi, sergilediği bu güçlü irade, sarsıcıydı. Claire, onun bunu nasıl yaptığına bir türlü anlam veremedi. "Vampirler yavaş öğrenir ve değişmeleri zaman alır. Ama biz *değiştik. Değişmemiz gerektiğini* biliyoruz. Fallon gelmeden önce yeni bir Morganville kuruyorduk. Eşitliğin olduğu ve hepimizin birlikte huzurla yaşayabileceği bir Morganville. Bunu sizin ellerinizden almasına izin vermeyin. Çünkü kasabanızı kurbanların kemikleri üzerine kurarsanız, size asla huzur getirmez. Onun bize şimdi yaptıklarına bakın ve asla unutmayın."

Fallon o anda sonunun geldiğini biliyordu. Bilmek zorundaydı. Vampirlerin saldırmadığı gerçeği, onun Oliver'la Morley'ye saldırması ve şimdi de dizlerinin üzerine çökmüş,

silahsız bir kadını ölümle tehdit etmesi... Morganville, vampirlere kızgındı, evet. Fakat Claire, meydandaki kalabalığın, göründüğü kadar da büyük olmadığını fark etti. Kasabanın çoğu *orada değildi.* Güneşle ilgili şarkılar *söylemiyor* ve vampirleri bozguna uğrattıkları için kutlama yapmıyorlardı. Belki orada bulunmayan çoğunluk da vampirlere kızgındı ama meydanda olmadıklarına göre, bunun için bir nedenleri de olmalıydı. Demek ki bazıları, hatta çoğu, Fallon'a katılmıyordu.

Ve Amelie bunun farkındaydı.

Fallon kibarca geri çekilebilir, sakinliğini koruyarak uzun ve sıkıcı bir anti-vampir konuşması yapabilirdi. Amelie de buna izin verirdi herhâlde.

Ama Fallon yetinmeyi bilmiyordu. Kaybetmek istemiyordu.

"Öldürün onu!" diye bağırdı adamlarına ve Jesse'nin yere bırakılan cansız bedenini kaptı. Ceketinin cebinden gümüş kazığı çıkardı. Yüzü ter içindeydi ve içinde bulunduğu öfkenin etkisiyle kıpkırmızı kesilmişti.

Shane elindeki gülleri bırakıp tüfeği kaldırdı ve Amelie'nin etrafını saran adamları nişan aldı. "Hey millet? Yapmayın," dedi. "Bu onun canını pek yakmaz ama sizinkini fena yakar."

Adamlar donup kaldılar. Takla atarak sahnenin ucuna giden biri hariç, hepsi ellerindeki kazıkları bıraktı.

Biri, sonuna kadar gitmeye kararlıydı. Shane'in ateş etmeyeceğini düşünerek, kazığı saplamaya yöneldi... Öyle de oldu.

Amelie göğsüne doğru savrulan kolu kolayca kavradı. Dönüp adama baktı ve "Hayır," dedi. "Bugün değil." Kazığı adamın elinden alarak sahnenin ahşap zeminine sapladı.

Ardından adamı serbest bıraktı. Koruma, onun *canını yakmak istemeyen* bir vampir karşısında ne yapacağını bilemeden geri çekildi.

Artık sona ermesi gerekirken, Fallon hâlâ Jesse'yi bırakmıyor ve bir elinde kazıkla duruyordu. Kaçması gerekirken, sahnenin ucuna gidiyor, Jesse'nin hareketsiz bedenini kendi göğsüne siper etmiş, bekliyordu.

"Myrnin!" Mikrofon yokken bile, sesi herkesin duyabileceği kadar gür çıkmıştı. "Beni çürümeye terk ettiğin cehennemde sen de yaşayacaksın. Yani tek başına çürüyüp gideceksin."

Myrnin çok uzaktaydı. Jesse'yi kurtarmaya yetişemeyecek kadar uzakta.

Ama Claire için aynısı geçerli değildi.

Şok tabancasını Fallon'ın sırtına bastırdı.

Fallon sarsılarak iki büklüm hâlde, büyük bir gümbürtüyle yere düştü. Hâlâ titriyordu.

Myrnin bulanık görüntülü vampir hızıyla hemen gelerek sahneye atlayıp Jesse'yi kollarına aldı. "Sevgili leydim, canım leydim, sana ne yaptı böyle..." Kadının bileğini tutup hafifçe ısırdı ve açılan sıyrıktan damlayan kanı yaladı. Bilmesi gerekeni bu şekilde öğrenmiş olmalıydı. "Ona uyku ilacı vermiş. Birazdan etkisi geçer. O iyi. Claire, o iyi." Başını kaldırıp gülümseyerek Claire'e baktı. Ağlıyordu.

Claire de ona gülümsedi. Kalbi kırılmıştı sanki, çünkü Myrnin'de bazı şeylerin değiştiğini hissediyordu; bundan sonra onun çekim gücünün merkezi değildi. Her zaman Claire için orada olacaktı. Onun hep arkadaşı olacaktı ama Jesse'yi tutuşunda, saçlarını okşamasında bir şeyler vardı. Claire, onu daha önce hiç kimseye bu şekilde bir şeyler fısıldarken görmemişti.

Shane'in arkadan yaklaşan sıcak bedenini ve onu saran kollarını hissetti. Tüfeği Eve'e vermişti. Eve de Gün Işığı korumalarına nişan almıştı. Amelie de sonunda ayağa kalkmıştı. Hâlâ güneşte bekleyen -ona duydukları sadakatin bir işaretiydi bu- vampirlere bakıyordu. Mikrofonu alıp konuşmaya başladı. "Korumalı bir yere geçin arkadaşlar," dedi vampirlere. "Teşekkür ederim. Bugün bana ve bütün Morganville'e aslında ne olduğumuzu gösterdiniz. Bu bizim için daimi bir mücadele olacak ama öğrenebiliriz, öğreneceğiz. Gidebilirsiniz."

Vampirler harekete geçip binaların gölgeliklerine geçmeye başladığı an, Amelie yerde titreyerek yatan Oliver'a döndü. Tüm zarafetiyle yanına eğilerek elini tuttu.

"Buradayım," dedi. Morley'ye de aynısını söylemişti ama merhamet duygusuyla. Şimdikiyse, daha güçlü bir duyguydu.

"Aptal," diyebildi Oliver. "Bir insanın iyi niyetine asla güvenmeyeceksin."

"Belki ikimiz de daha iyisini yapmayı öğreneceğiz," dedi Amelie ve Oliver'ı dudaklarından öpmek için eğildi. "Zamanla."

"Belki de sen *benim* niyetlerime güvenmemelisin."

"Asla güvenmedim," dedi Amelie ve kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Dinlen. Beni daha sonra da çileden çıkarabilirsin."

"Görürsün," dedi Oliver. "Acaba beni de gölge bir yere mi alsan diyorum?"

Amelie güldü. Oliver'ı kollarından tutup kaldırdı ve güneşten uzak bir yere taşıdı. Claire, bu eşsiz görüntüyü, Oliver'ın pek de severek hatırlamayacağını düşündü.

Michael hâlâ Fallon'a karşı gardını koruyordu. Gümüş kazıklardan birini elinde sallayarak bekliyordu. Fallon, şokun etkisinden çıkmaya başlamıştı.

Gözleri saf, buz gibi nefretle örülüydü.

"Hey, Mikey," diye seslendi Shane. "O artık vampir değil. Eğer onunla bir şey yapacaksan, bu cinayet olur."

"Biliyorum," dedi Michael. "O rahat durduğu sürece bir şey yapmam. Bana bunun için bir neden verme Fallon. Beni tekrar hayatıma kavuşturduğu için sana borçluyum."

Fallon konuşacak kadar iyi duruma gelmişti ama o kadar sönük konuşuyordu ki Claire duymakta güçlük çekiyordu. "Sen sonuca ulaşmak için bir araçtın evlat," dedi. "*Onun* canını yakmak için."

Michael omuz silkti. "Öyleyse düğünüme davetli değilsin."

"Ne düğünü?" diye seslendi Eve, durduğu yerden.

"Evliliğimizi feshetmişlerdi unuttun mu? Öylece kaçıp gitmene izin vereceğimi düşünmüyorsun herhalde?"

Eve öpücük atarak "Asla ve asla, rock star. Onu bırak haydi. Evimize gidelim," dedi.

Hannah Moses kelepçeleri takarken, Fallon büyük bir memnuniyetle sırıttı.

"Geri dönecek bir eviniz olduğunu mu sanıyorsunuz?" dedi.

Hepsi birden durup ona döndü. Adamın delici, acı gülümseyişine dik dik baktılar.

"Michael," dedi Shane. "Öyle olsa, anlamaz mıydık..."

"Kasabada değildik," dedi Michael ve doğrulamak için Claire'e baktı. "Anlamazdık, değil mi?"

Claire, Cam Ev ile içgüdüsel iletişimini yoklamak için bir an durdu; içindeki o incecik, tanıdık duyguyu aradı.

Hâlâ oradaydı... Ama zayıftı. Çok zayıf düşmüştü.

"Gitmeliyiz," dedi. "Hemen."

14

Hannah'dan bir polis arabası aldılar. Shane ışıklarını ve sirenini açarken, Michael da trafik ışıklarına aldırmaksızın, gerçek hayattaki bir bilgisayar oyunundaymışçasına arabaların arasında zikzaklar çizerek sürüyordu. Claire ile Eve ise koltuklarına sıkıca yapışmışlardı. Kısa sürede eve ulaşmışlardı.

Dev buldozer, hiç durmadan eve doğru ilerliyordu.

"Aman Tanrım," dedi Eve. Köşeyi döndüklerinde, büyük, sarı canavarın dişleri harekete geçmiş, posta kutularını yerle bir ediyordu. Beyaz kazıklı çitlere çarparak parampar-ça ettikten sonra güzelce biçilmiş çimleri ezmeye başladı. Çimlerin ömrü kısa sürdü. Buldozer ilerledikçe, kepçenin tırmıkları bahçenin altını üstüne getiriyordu. Kepçe tam evin köşesine yönelmişti ki Michael arabayı hızla durdurdu. Claire, Michael'ın cama yansıyan korku dolu gözlerini görebiliyordu. Makine, evlerini yok etmek üzereydi.

Ve de Claire'i.

Böylesi beklenmedik bir durum için planları yoktu ve Claire buna zamanları olmadığını da biliyordu. Shane ile Michael, hışımla arabadan indiler. Shane, Michael'ın peşinden gitmeden önce son anda Claire'in de kapısını açması gerektiğini hatırladı.

"Sürücüyü yakalayın!" diye bağırdı Michael ama bu, o kadar da kolay olmayacaktı. Çünkü sürücü yalnız değildi. Yanında, inşaatta pişmiş, çam yarması gibi iki adam daha vardı. Shane hızla koşarak buldozerin kabinine atladı. Tertemiz oluşuna bakılırsa buldozer yeniydi. Muhtemelen kapalı, klimalı ve kilitlenebilen kapılı bir kabine sahipti.

Doğal olarak, sürücü de kapısını kilitlemişti.

Shane kapıya asıldı ama işe yaramıyordu. Dirseğiyle kabinin camını kırmaya çalıştı. Fakat cam kalındı ve etraftan düşebilecek enkazlara karşı dayanıklı yapılmıştı. Operatör, Shane'in saldırısını değerlendirirken, buldozeri önce yavaşlattı ve birden tekrar hızlanarak sarsıntının etkisiyle genç adamı çimlerin üzerine fırlattı.

Fiyakalı bir hareket için zamanları yoktu, Claire tekrar polis arabasına dönerek deli gibi koltukların arasını yokladı... Ve sonunda, büyüyüp esneyebilen copu buldu. Yerden kalkarak tekrar buldozere yönelen Shane'in yanından hızla geçti.

"Michael'a yardım et!" diye bağırdı. Michael ile Eve, diğer iki inşaatçıyla çarpışmanın tam ortasındaydı. Michael tamamen insan niteliklerine sahip vücudunun sınırlarının

henüz farkına varamamıştı ne yazık ki. "Buldozeri ben hallederim!" dedi Claire.

Shane bir an için endişeli gözlerle baktıysa da karşı çıkmadı. Zaten yumruk yumruğa kavga etmeyi de severdi ve bu kavga, tam da hatırlamak isteyeceği şekilde gelişiyordu.

Claire derin bir nefes aldı ve hızla koşarak kabinin yan tarafındaki kauçuk kaplı merdivene atladı. Operatör, ona sinirli ve ukala bir bakış attı. Claire'e alay edercesine gülerek makineyi gönül rahatlığıyla boşa aldı.

İşte o an Claire geri çekildi ve copu hızla cama geçirdi. Cam anında tuzla buz oluverdi. İkinci bir darbeyle emniyet camını adamın üzerine indirince, operatör bağırarak elini gaz pedalından çekmek zorunda kaldı ve buldozer tekrar boşa geçerek evin köşesinin sadece birkaç metre ötesinde durdu. Operatör, bağıra çağıra küfür ederek kapıyı açınca Claire çimlerin üzerine düştü. Nefes nefese tekrar ayağa kalktı.

Adamın da onun arkasından atlayıp yere ineceğini düşündü fakat öyle olmadı. Operatör, Claire'den kurtularak gerekeni yapmaya koyuldu. Kapısını tekrar kapatıp gaz pedalını ileri itti.

"Hayır!" diye bağırdı Claire ve buldozerin üzerine atladı. Metal kapıya çarptı. Operatör kapıyı bu sefer kilitlememişti.

Claire canını dişine takarak kapıyı ardına kadar açtı. Copu bir yerlere düşürmüştü ama kabinin içinde cop kullanacak kadar geniş alan da yoktu zaten.

"Sen çıldırdın mı? Defol git! Yoksa canını yakarım!" dedi adam, Claire'i iterek. Claire, adamın koluna asılmıştı. Operatör elini pedaldan çekerek Claire'den kurtulmak için iki elini kullanmaya çalıştı... Ve Claire de buna izin verdi. Adamın elleri, sert ve kocamandı. Claire vücudunda morluklar oluşacağını biliyordu ama bunun şimdilik bir önemi yoktu. Morluklar sorun değildi.

Böylece adamın üzerinden eğildi ve tekrar çimenlerin üzerine fırlatılmadan önce, anahtarı kontaktan çıkarmayı başardı.

Buldozer öksürür gibi ses çıkararak sustu, çamurlu paletleri kendiliğinden kilitlendi. Claire düşmenin etkisinden sıyrılarak ayağa kalktı. Yüzü gülüyordu. Operatör ne olduğuna bir an için anlam verememişti. Motoru çalıştırmak için start düğmesine basıp duruyordu. Sonra neyin eksik olduğunu anlayarak Claire'i hedef alan kara gözleriyle, öfke dolu bakışlar attı. Kabinden inerek kızın peşine düştü.

Claire engebeli bahçede koştururken, Michael ile Eve inşaatçılardan öfkeli, bıkkın ve tabii biraz da endişeli görünene karşı çete gibi saldırıya geçiyordu. Fosforlu yelekli diğer arkadaşıysa, Shane'e salladığı yumruklarda hüsrana uğruyor ve gövdesine sert, falsosuz yumrukları yiyordu. Claire, onların yanından geçerken Shane'in sağ kroşesi, adamı neredeyse kendi etrafında döndürerek yere yığdı.

"Hey, Claire!" diye seslendi Shane. Ardından öfkeli buldozer operatörünün Claire'i kovaladığını gördü ve adamın önüne çıkıverdi.

Yanlış bir hareketti çünkü buldozer sürücüsü, Claire'in düşürdüğü copu yerden alarak tüm gücüyle kaldırıp Shane'in bacağına sert bir darbe indirdi. Shane bağırarak diğer dizinin üstüne çöktü ve adamı yavaşlatmak için ayağından tutmaya çalıştı. Claire evin merdivenlerinden çıkıyordu. Kapı ardına kadar açılıverdi çünkü Miranda beklemedeydi. Claire içeri girer girmez kapıyı kapatmaya çalıştı.

Copun ucu araya girince kapı tekrar ardına kadar açıldı ve gürültüyle arkaya çarptı.

İnşaatçı adam, Cam Ev'e girmişti. Bileğini çevirip copu kaldırarak Claire ile Miranda'ya bakıyor, gülerek tüm dişlerini sergiliyordu.

İşte kıyamet o an koptu.

Miranda uyarıyı önceden almış olmalı ki Claire'i elinden tuttu, ahşap zemine yatması için çekiştirdi. Saniye geçmeden oradaki sehpa -anahtarlarını, cüzdanlarını, sırt çantalarını koydukları eski küçük sehpa- yerden havalanarak içeri zorla giren inşaatçının gövdesine sert bir şekilde savruldu. Adam şaşkınlıktan bağırdıysa da canı yanmamıştı. Sehpayı alıp bir kenara fırlattı ve öldürücü gözlerini Claire ile Miranda'ya dikerek üzerlerine yürüdü.

Claire de aynı derecede öfkenin yükseldiğini, altındaki zeminden, duvarlardan, tabandan yayılarak tüylerini diken diken eden ve vücudunu baştan aşağı ürperten büyük bir güç bulutunun oluştuğunu hissetti.

Salondaki sehpa yükselerek havada ters döndü ve duvarda çatlaklara neden olacak kadar sert bir şekilde adamı

duvara yapıştırdı. İnşaatçı elindeki copu düşürerek sendeledi.

Rafların birinden, eski, tuhaf şekilli ve kahverenginin zevksiz tonundaki bir vazo havalanarak adamın kafasında parçalara bölündü.

İnşaatçı adam duvara dayanarak iki büklüm vaziyette *yere yığıldı*. İnliyordu.

Ev bu durumdan memnun gibiydi. Claire birden dalgalanan zafer duygusunu hissedebiliyordu ve bunun Miranda'ya ait olmadığına emindi. Yerden kalktı ve sehpayı kenara iterek (hatırladığından da ağırdı) polis copunu alırken ayağıyla kırık vazo parçalarını sağa sola sürdü.

İnşaatçı, kan çanağına dönmüş gözleriyle sersem sersem Claire'e baktı. Claire buldozerin anahtarını cebine sokuşturarak "İyi misiniz?" diye sordu.

Adam kaba saba bir şeyler geveleyince Claire, onun iyi olduğunu varsayarak dışarı baktı. Jenna, arabasını, onların polis arabasının önüne park ediyordu. Evin ya da Miranda'nın sıkıntılı hâlini hissetmiş olmalıydı. Bahçedeki kavga hâlâ devam ediyordu ama bitmek üzereydi. Jenna arabadan inip Shane'i ayağa kaldırmak için yardıma giderken, diğer inşaatçı adam ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı ve "Tamam, tamam!" diye bağırdı. Michael ile Eve'in yumrukları havada kalmıştı. "Artık yeter. Bize bunun için para vermiyorlar!"

"Sürpriz," dedi Jenna, gevrek bir sesle. "Size hiçbir şey ödemeyecekler. Gün Işığı Birliği'nin sizin için çek falan ha-

zırladığını sanıyorsanız gerçekten sürprizin büyüğünü yaşıyorsunuz. Artık temelli olarak kapandılar."

Konuşan adam diğerlerinin ustasıydı büyük ihtimalle. "Lanet olsun," dedi. "O kırık çitin parasını falan ödemem bayan. Ben sadece emirleri yerine getirdim."

"Anlaştık diyelim," dedi Eve. "Zaten bu çitlerden hiç hoşlanmıyordum. Sen ne dersin Michael? Acaba daha gotik, dövme demirden bir şey mi yaptırsak? Dikenli?"

"Dikenler iyi fikir," dedi Michael ve Eve'e sarılıp yüzüne baktı. Çenesine hafifçe dokunarak "Moraracak gibi duruyor," dedi.

"Yaaa, umarım. Yoksa üstüme düşeni yapmamışım demektir."

Michael ona sarılarak dudaklarını öptükten sonra, eve doğru yürüdüler.

Shane topallıyordu ama Jenna'nın yardımıyla kapıya kadar vardığında, Claire'e iyi olduğunu göstermek istercesine güldü. "Ufaktan yaralandık, geçer," dedi. "Ama bir ara öpersen daha iyi olur."

Claire gözlerini devirdi. "Rüyanda görürsün," dedi. Eğilip Shane'in yüzüne düşen terli saçını geriye attı. "Şuna da bak. Hâlâ yakışıklı görünüyor."

"Kahretsin işte." Shane, buldozer sürücüsünü ayağıyla yokladı. "Hey. Evimizden defolup gitmeye ne dersin budala herif? Hiç de hoş karşılanmadığını göstermek zorunda bırakma beni. Yoksa fena olur."

Şakası yok, diye düşündü Claire.

Ev gerçekten de titriyordu, çok üzülmüştü. Claire başını sallayarak adamın ayağa kalkmasına yardım etti. O durumda elinden başka bir şey gelmezdi. Dışarıda bekleyen ustaya adamı teslim etti. "Sanırım paydos etme vaktiniz geldi," dedi ustaya.

Adam başını salladı. "Haklısın evlat. Şimdi bira zamanı."

Claire cebindeki anahtarı çıkarıp adama fırlattı. "Öyleyse şu dev şeyi bahçemizden çıkarsanız iyi olur." Tedirgin bakışlarını adamdan ayırmadan konuştu. "Olur da vitesi yanlış tarafa çevirirseniz, bunu *düşündüğünüz an,* anlıyorsunuzdur..."

"Ah, anlıyorum, evet," dedi adam. "Bana güvenin. Ben olduğum sürece, bu ev, kasaba yıkılsa bile ayakta kalacaktır."

Kabul edilebilir bir bakış açısıydı ama Claire emin olmak için dönüp arkadaşlarına baktı. Miranda sessizce başını sallayıp Jenna'ya sımsıkı sarılıyordu. Michael kaşlarını kaldırmış, Shane'i kesen Eve'e bakıyordu. Onların adına son sözü söylemek için adama döndü. "Kulağa hoş geliyor. Ha, bu arada, yerinizde olsam arkadaşlarınızı hastaneye götürürdüm. Ne olur ne olmaz."

"Onları mı? Ya ben?" Çenesini ovuşturarak "Traktör gibi çarpıyorsunuz Bayan Glass," dedi.

Diğer ikisi, sersemleyip dağılmış arkadaşlarını da alarak uzaklaştı.

Eve gülümseyerek Michael'a yaslandı. Michael onu sarıp sarmaladı. "Evimizdeyiz. Bunu duymak bile hoşuma gidiyor," dedi Eve ve başını kaldırıp Michael'a baktı. "Bir dakika, bunlar olmadan önce evlilikten bahsediyorduk sanki?"

"Evet," dedi Michael. "Gidip üzerinde konuşalım biraz. Özel olarak." Eve'i elinden tutup koridora doğru sürükledi. Eve diğerlerine el sallayarak uzaklaşırken, gotik makyajı bile yüzünün kızarmasını gizleyemedi.

Miranda, Jenna'ya dönüp "Biz de gidelim," dedi, ciddi bir tonla. "Çünkü onlar, bilirsin işte, ben buradayken tuhaflaşabiliyorlar."

"Düşünüyordum da benim evde sana bir yatak odası düzenlemeliyiz," dedi Jenna. "Boş bir odam var. İletişimini koparmamak için buraya gelmek zorundasın ama benim evimde her zaman yerin var."

Miranda'nın gözleri kocaman oldu. Gözleri öylesine ışıltılı, umut doluydu ki Claire'in ona bakarken içi sızladı. Sonuçta çocuk perişan durumdaydı ve şimdi belki de bazı şeyler iyiye gitmeye, en sonunda düzelmeye başlamıştı. "Evet, neden olmasın," dedi. Her ne kadar öyle olmasa da kayıtsız bir genç kız gibi konuşmaya çalışıyordu. "Posterlerimi de getirebilir miyim?"

"Elbette. Posterlere bayılırım." Jenna içtenlikle gülümseyerek onunla birlikte, kapıya doğru yürüdü. "Eve gidene kadar sıkıntı yaşamazsın. Kendini güçsüz hissetmiyorsun değil mi?"

"Hayır," dedi Miranda. Talan edilmiş bahçede yürümeye çalışırlarken, sesi giderek uzaklaşıyordu. "Ev çok mutlu. Ben de kendimi güçlü hissediyorum."

Shane, Claire'e arkadan sarıldı ve kulağının tam arkasından, onun içini titrettiğini bildiği yerden öptü. "Hımmm,

demek ki düğün olacak. Eee, sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Claire'e.

"Michael ile Eve'in düğünü hakkında mı?"

"Evet. Ve hayır."

Claire, onun kollarında arkasını dönerek gözlerinin içine baktı. Sanki düşüyor, düşüyor ve durmadan düşüyordu ama bu kesinlikle ürkütücü değildi. Uçuyormuş gibi bir histi bedenini saran. Özgürlüktü bu. İhtimallere dair.

Derin bir nefes aldı ve "Evet," dedi.

Hiçbiri anında gerçekleşmedi. Gerçekleşemezdi çünkü Fallon gözaltına alınmıştı ve vampirler hapisten çıkmıştı. Bazı meseleler vardı elbette. Morganville onlarsız olamazdı.

"Lanet olası politikacılardan nefret ediyorum," dedi Eve, iç geçirerek. Tabut şeklindeki cüzdanını mutfak masasına bırakıp kucağındaki laptopla internette gezinen Claire'in yanındaki sandalyeye oturdu.

"Belediye Başkanı nasıldı?"

Eve ona *bir bakış attı*. Arından gözlerini devirerek cevap verdi. "Başkan Ramos görevden ayrılıyor. Vampirlerle aynı konseyde hizmet veremeyeceğini söylüyor. Sanırım bunu zaten tahmin etmeliydik, değil mi? Onunla görüşmek için iki saat bekledim ve sonra bana evlilik ruhsatımızla ilgili karmaşanın ortadan kaldırılmasında yardımcı olamayacağını söyledi. Yani, evlenmek ne kadar zor olabilir ki? Zorla boşanıp yeniden evlenmek? Benim mutlu olmamı *istemiyorlar mı?* Sakın buna cevap verme."

Claire cevap vermedi. Morganville'in eski, keskin sınırları, hiçbir zaman tamamen ortadan kalkmazdı. Vampirlerin geri dönüşüyle, tam olarak yetkiyi ele almadıysalar da bazı insanlar tam her şey yoluna girecekken bunu bozdukları için Eve'i (ve diğerlerini) suçluyordu. *Yoluna girmekten* kasıt *kesinlikle yanlış* yolsa, Claire doğru olanı yaptıklarına emindi. Olanlardan sonra vatan haini gibi görülmek tabii ki hoşuna gitmiyordu çünkü hayatlarının çoğunlukla berbat durumda olmasında, onu suçlayan insanların cevap vermesi gereken çok soru vardı.

"Yani, henüz gün alamadın?"

Eve, cevaben, Claire'in kucağındaki bilgisayarın üstüne bir kâğıt parçası savurdu. Claire dokümanı inceledi. Gerçekten de resmi evraktı. "Öyle bir şey söylemedim," dedi Eve ve keyifle gülümsedi. "Amelie tarzı bir çıkış yaptım. Ayrıca Ramos masasını temizliyordu ve yeni başkan, ofise yerleşir yerleşmez kâğıdı imzalayacağını söyledi."

"Charlie Kentworth mü? Gerçekten mi?" Aniden boşalan başkanlık için iki günlük ivedi bir seçim kampanyası yürütüldü ve Memur Kentworth bu pozisyon için en uygun adaydı. Özellikle de rakibi, kaybettiği son seçim kampanyasının afişlerini geri dönüşüm yaparak yeniden kullanan Monica Morrell olunca... Monica oyların yaklaşık yüzde beşini almıştı ki bu sayı, onunla alay eden bir gruba aitti. Fakat yine de sorumlusu olacağı *bir şey* bulmakta kararlıydı. En son, kilitli durumdaki eski Gün Işığı Birliği binasını almayı ve köpekler için otel tesisi olarak kullanmayı düşü-

nüyordu. Shane'e göreyse bu saçma ve Monica'ya komik derecede uygundu.

"Evlerin bodrumunda ceset bulmadığı sürece gayet iyi kalpli bir insan olabiliyor," dedi Eve. "Söz açılmışken, bodrum katına bir daha asla inmiyorum."

"Ama orası çamaşır odası."

"Öyleyse çamaşırlar bundan sonra senin sorumluluğunda."

"Hey!" Claire ile birbirlerini itekledi. "Eee... Nikâh günü..."

"Cumartesi diye düşünüyoruz. Müsait misin?"

"Bakarız," dedi Claire. Numara yaparken o kadar başarılıydı ki, Eve bir an için yıkıldı. Sonra Claire sırt çantasından çıkardığı kâğıdı Eve'e uzattı.

Eve kâğıdı açıp okudu ve sadece yunus balıklarının duyabileceği tiz bir sesle çığlık atarak Claire'e sarılmak için kucağındaki bilgisayarı yere düşürdü.

"Hey, partiye geç mi kaldım yoksa?" dedi Shane, elinde iki kolayla mutfak kapısından girerken. "E-davetiye gelmedi. Tanrım, internet neden bu kadar yavaş?"

"Kapa çeneni," dedi Eve. Gözlerini dikkatlice sildi çünkü son derece profesyonel göz makyajının bozulmasını istemezdi. Shane daha elindekileri masaya bırakamadan gidip ona da sarıldı. "Neden bana söylemediniz?"

"Hımmm, internetin yavaş olduğunu mu? Bekle, neden bahsediyorsun?"

Eve, evlilik cüzdanını Shane'in suratına yapıştırdı. Shane cevap vermeden önce Claire'e bakarak "Çünkü

kâğıt işlerine öyle gömülmüştünüz ki," dedi. "Zaten sadece bir saatimizi aldı. Sizin de yaranıza tuz basmak istemedim çünkü öyle çok ağlayınca her tarafın mürekkebe boyanıyor senin."

"Sersem," dedi Eve ve önce Shane'i sonra da Claire'i öptü. "İşte asıl şimdi mürekkeplendim."

"Bir şey demesi zor," dedi Shane, sonunda kolaları masaya bırakarak. "Yüzündeki kat kat dolgu macunu yüzünden yani."

"Özgürlüğünü kaybetme noktasındayken bile hâlâ çocuk kalabileceğini bilmek güzel."

"Pardon ama Yaşayan Ölü Oyuncak Bebek gibi giyinip dolaşıyorsun ve bu..."

"Hey," dedi Claire, sataşmalarını durdurmak için ellerini ikisine uzatarak. "Sizi seviyorum."

"Öyleyse parti başlasın," dedi Shane. "Takoları kim getiriyor?"

"Michael."

"Onları baş başa mı bıraktınız? Aptallar." Shane çantasından çıkardığı takoları yine aynı yerden çıkardığı plastik tabağa döktü. "Bana ancak yeter."

İlk ısırığı alırken, Michael elinde gitarıyla merdivenlerden indi. Enstrümanını koltuğa koyarken onlara hiç bakmadan, "Onlar benim takolarım değildir umarım kardeşim," dedi.

"Artık senin değiller," dedi Shane, ağzı dolu hâlde. "Rahatla. Senin de var."

Michael masaya geçerken Eve'i öptü ve üç tabağa daha tako koyarak sandalyesine oturdu. "Bir çığlık duydum. Neler oluyor bakalım?"

"Çifte cüzdan," dedi Eve ve evlilik belgelerini gösterdi. Michael cüzdanları almak için uzanınca Eve, ellerine vurdu. "Hayır, ellerin yağlı."

"Bu tako hırsızıyla evleniyorsun yani?" dedi Michael, başını sallayarak. "Hayal kırıklığına uğradım."

"Hey, dostum," diye karşı çıktı Shane. Michael'ın almak için uzandığı acı sosu kaparak tekrar ona fırlattı. Michael en az vampir olduğu zamanlardaki çevikliğiyle sosu yakaladı. "Eee, çift dikiş ne zaman?"

"Çift dikiş?"

"İkinci kez sahte evlilik yaptığında ne denir?"

"Anlamadım. Bu *gerçek* bir evlilik," dedi Eve, Michael'ın onun tabağından tako almak için uzattığı eline vurarak. Ama engel olamadı. "Sizinki ne zaman?"

"Hımmm..." Shane ağzındakini çiğnedi, yuttu ve omuz silkerek "Aslında ben de bunu konuşacaktım. Yani belki..." dedi.

"Aynı anda mı yapsak?"

"Yine grup olayına mı dönüyoruz? Çünkü ben..."

"Tanrım, iki dakika ciddi olamaz mısın?" dedi Eve ve gözlerini devirdi. "Claire?"

"Aynı anda düğün yapabilirsek çok güzel olur," dedi Claire. "Eğer sizin için de uygunsa."

"Shane tabağımdan aşırdığı takoyu geri verirse tabii."

Shane aldığı takoyu yavaşça geri bıraktı. Birbirlerine baktılar ve Michael önce Eve'in elini sonra Shane'inkini tuttu. Shane de Claire'in elini, Claire de Eve'inkini tuttu...

Biraz dua eder gibiydi. Biraz sarılmak ve gerçekten evde olmak gibiydi.

Sessizlik bir tık uzun sürünce Shane dayanamayarak "Eee," dedi. "Tako mu, grup mu?"

"Tako," dedi hepsi birden.

"Bunu söyleyeceğinizi biliyordum."

Claire, nedense, bu kadar *korkacağını* hiç düşünmemişti.

İnsanlarla, vampirlerle ve draug'larla karşı karşıya gelmişti. Birçok insanın ömür boyu bir kez bile uğraşmak zorunda kalmayacağı şeylerle uğraşıp durmuştu. Ve evet, korktuğu anlar hatta bazen dehşete kapıldığı durumlar olmuştu...

Ama bu seferki farklıydı.

"Nefes al," diye tavsiye etti Eve ve elbisesini çekiştirip düzeltti. Kilisenin sıcak giysi odasında, elbise ağır, kalın ve sıkı gelmişti. Claire hareket etmeye çalıştığı an, kendini bayılacakmış gibi hissediyordu. Aynada gördüğü kişi tamamen bambaşka biriydi. Upuzun, beyaz saten gelinlikli, onu uzun, şahane ve yine de kıvrımlı gösteren, yüksek belli, boncuklarla süslenmiş korseli bir kızdı. Uzun tül duvağı arkadan su gibi dökülerek neredeyse yere değiyordu. Şık kolyesi ve parlak taşlı bilekliğiyle (ikisi de Amelie'nin hiç şüphesiz ki geniş koleksiyonundan ödünç alınmıştı), taşlı tokalarla bezenmiş topuzuyla, kendini prenses gibi hissediyordu.

Kadınlığını hissediyordu ve kendini daha önce hiç bu şekilde hayal etmemişti. Genç bir kız gibi davranmaktan asla vazgeçmemişti, değil mi? Bazen. Ama bu o kadar yavaş, ağır ağır gerçekleşmişti ki farkına bile varmamıştı.

Odanın diğer köşesinde duran annesi, yanına gelip Claire'e sımsıkı sarıldı ve onu narin bir şekilde sağ sola çevirerek, "Muhteşem görünüyorsun hayatım," dedi. "Senin için öyle mutluyum ki."

"Gerçekten mi?" Claire dönüp annesine baktı ve ağlamamak için kendini tuttu. Eve bu konuda, makyaj nedeniyle çok katı kurallar koymuştu. "Shane'i tam olarak onaylamadığını sanmıştım. Senin ve babamın."

"Shane... değişti," dedi annesi. "Ve sen onu seviyorsun. Ayrıca baban, senin dünyadaki en inatçı ikinci kişi olduğunu anlayacak kadar zeki biri. O yüzden, karşı çıkmayarak akıllıca davrandı."

"İkinci miyim yalnızca?"

"Yani, inadın bana çekmiş. Bir gün, daha ileriki yaşlarda, sana babanı evliliğe nasıl ikna ettiğimi anlatırım," dedi annesi. Masadaki gül buketini aldı. Beyaz kurdeleyle sarılmış kırmızı güllerden bir gelin çiçeğiydi. Eve'in gelin çiçeğiyse kırmızı kurdeleyle sarılmış beyaz güllerden bir buketti. Ve gelenekselin dışındaki kırmızı gelinliğiyle müthiş bir uyum içindeydi. Elbette kırmızı gelinlik ona çok yakışmıştı ve dövmelerini bile güzel göstermişti. "Hazır mısın tatlım? Kapı çalıyor."

"Anne..."

Claire ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilemiyordu. O yüzden, öne atılıp annesine sarıldı. Sımsıkı. Gözleri dolmuştu ama gözyaşlarının akmaması için kendini zorladı. Yoksa rimeli heba olurdu. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum tatlım," dedi annesi ve kızını öptü. Sonra yanağındaki ruj izini narin bir dokunuşla silerek Claire'in kalbini sıcacık duygularla doldurdu. "Seninle gurur duyuyorum. Her zaman."

Kapıyı açtığında Claire güçlükle adım atabildi. Babası karşısındaydı; endamlı ve şık hâliyle uzun zamandan beri ilk kez -kalp rahatsızlığına rağmen- sağlıklı görünüyordu. Nedeni, giydiği takım elbise ya da o günün özelliğindendi belki ama Claire buna sahipti. Ailesiyle geçirdiği her güzel gün, onundu.

Babası büyük bir mutluluk ve şaşkınlıkla gülümseyerek kolunu kızına uzattı.

Yürümekten çok, bir rüyanın içinde süzülerek uçmak gibiydi... Eve çarpıcı kırmızı gelinliği ve kuyruğuyla, önünde ilerliyordu. Ve onu götüren kişi de aynı ölçüde çarpıcı bir vampirdi. Tabii ki Oliver. Aşırı derecede demode, altın kuşaklı bir smokin giymiş, vahşi, yakışıklı ve biraz da sıkılmış görünüyordu. Fakat kilise sunağına gelince, Eve'in elini gerçekten şık bir edayla öperek onu Michael'a teslim etti ve Amelie'nin yanına, kendi yerine döndü. Amelie ise gelinlere ayak uydurarak, her zaman giydiği tarzda beyaz elbise yerine, Claire'in boynundaki ağır kolyeden daha pahalıya mal olduğu kesin, ısmarlama bir deniz mavisi elbise giymişti.

Kiliseye bir sürü insan gelmişti. Sıradan insanlar ve vampirlerin tamamı Morganville'dendi.

Claire, yürürken bütün gözlerin üzerinde olduğunu hissediyordu. Adım attığı zemini hissedemiyordu sanki. Çok çabuk geçen bu bölüm sonunda babası, kızını Shane'e teslim ederken, onunla göz göze gelince Claire'in kalbi duracak gibi oldu.

Shane'i bütün gün görmemişti ve onu son gördüğünden bu yana, genç adam saçlarını kestirmişti. Çok değil ama yine de kısalmıştı. Yakışmıştı da üstelik. Karizmatik yüz hatlarını ortaya çıkarmış, onu daha sert ve harika göstermişti. Claire, onu daha önce hiç bu kadar yakışıklı görmediğini düşündü. Shane muhtemelen smokinden nefret ediyordu ama onu gerçekten iyi taşıyordu. Ceketinin yakasındaki yakut iğne bile yakışmıştı ona.

Müstakbel eşine göz kırpınca, Claire yine o bildiği Shane'i gördü ve gerginliği bir anda dağıldı. İçinden gelen kıkırdama hissini de bastırsa iyi olurdu.

Dini tören kısmı o kadar hızlı geçmişti ki Claire iyi bir iş çıkarıp çıkarmadığını anlayamadı bile. Ardından, yüzüğün serin dokusunu parmağında, Shane'in sıcak dudaklarını kendininkilerde hissetti ve *tabii ki* Shane'in onu geriye doğru yatırmasıyla başı dönerken, konukların kahkahası kulaklarına doldu.

Resepsiyon salonuna geçene kadar nefesini ve kafasını tam olarak toplayamamıştı. Myrnin (neyse ki) son derece göz alıcı takım elbisesi ve kravatıyla Claire'in yanına

gelip eline bir bardak punch tutuşturdu. "Alkolsüz. Aynı zamanda gerçek kan da içermiyor. İhtiyacın vardır diye düşündüm."

"Ah," dedi Claire ve elindeki kırmızı içeceğe boş boş baktı. Bir yudum aldı. Myrnin doğru söylüyordu. Az miktar zencefilli gazoz katıştırılmış meyve suyuydu sadece. "Teşekkürler."

"Ne demek," dedi Myrnin ve arkasındaki duvara yaslandı. "Eee? Mutlu musun bakalım?" Kollarını kavuşturmuş, büfeden yiyecek bir şeyler alıp yuvarlak masaların başına geçen insanlara bakıyordu. "Doğruyu söyle."

Claire biraz düşündükten sonra yavaşça, "Evet," dedi. Bunun için özür dileme hissine karşı koyarken, Myrnin ona başını salladı.

"Güzel," dedi. "Gerçekten, çok güzel." O an Claire, Myrnin'in birini seyrettiğini fark etti ve bir süre sonra kim olduğunu anladı. Leydi Grey, yani Jesse. Amelie ile konuşuyorlardı. İki kraliçe, arkadaşça birbiriyle sohbet ediyordu. Gerçi neye bakmanız gerektiğini bilirseniz, ikisindeki gerginliği de görebilirdiniz. Jesse, siyah deri bir elbise giymişti. Büyük olasılıkla, tamamen karşıtlık oluşturmak içindi. Kızıl saçları alev alev omuzlarına dökülüyordu.

Claire punch'tan bir yudum daha alarak "Bugün çok güzel görünüyor," dedi.

"Zaten öyle değil mi?" dedi Myrnin, iç geçirerek. "Feci derecede hem de."

Sahneye çıkan Michael, gitarını akort ettikten sonra mikrofonu aldı ve "Evet, partiye hoş geldiniz," diyerek birkaç kişiyi güldürdü. "Bu şarkıyı karım için yazdım. Dans etmek serbest."

Çalmaya başladığında, insanın içine işleyen, muhteşem şarkı dudaklarından ve gitarından döküldü. Claire şarkıya öyle dalmış, öyle tutulmuştu ki Myrnin bardağı elinden alıp kenara koyarak onu dansa kaldırınca, neye uğradığını şaşırdı. Myrnin, Claire'i kendi etrafında döndürdükten sonra, sakin bir şekilde dans etmeye başladılar.

Myrnin *dans edebiliyordu.* Kimin aklına gelebilirdi ki?

Claire gülmemek için nefesini tuttu ve ritme ayak uydurmaya başladı.

"Seni özleyeceğim," dedi Claire. Şimdi bunu nereden çıkarmıştı bilmiyordu ama Myrnin'e bu kadar yakınken söylemeden edemezdi.

"Hayır, özlemeyeceksin," dedi Myrnin gülümseyerek. "Çünkü seni pazartesi saat onda, laboratuvarda, masanın başında görmek istiyorum. Hımmm, bu arada üniversitedeki bazı dersleri tekrar etmen gerektiğini de söylememe gerek yok sanırım. Görünen o ki transkriptinde bazı sıkıntılar olmuş."

"*Nasıl?*"

Mynrin omuz silkti. "Haydi ama... Dersleri sevmiyormuşsun gibi davranma Claire. Bunu ikimiz de iyi biliyoruz."

Shane, Myrnin'in omzuna dokununca bir an göz göze geldiler... Ve Myrnin nezaketle, göz alıcı bir şekilde reve-

rans yaparak geri çekildi. "Bunu bir daha söylemeyeceğim," dedi Shane, Claire'i dans pistine çekip etrafında döndürerek. "Delilerle flört etmek yok artık."

Claire onu dudaklarından öptü. Dansları sona erse de, dünya onların etrafında dönse de, her zaman bir şeyler yolunda gitmeyecek olsa da, bir gün vampirler sözlerini tutamayacak, insanlar acımasız, kindar ve cani olacak olsa da... Ve etraflarında dönen gerçek hayata rağmen, bir süreliğine...

Her şey mükemmeldi.

"Bayan Collins," diye fısıldadı Shane, Claire'in kulağına. "Partiyi atlayıp hazır kimsecikler yokken evimize gitmeye ne dersiniz?" Haklıydı. Jenna oradaydı. Miranda da pembe elbisesiyle liseli çocuklardan dansa davet alırken çok sevimli görünüyordu. Hiç bu kadar mutlu görünmemişti. Ya da canlı. Michael sahnede şarkı söylerken, Oliver ile Eve, büyük bir zarafetle dans gösterisi sergiliyordu.

Claire'in kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Ayrıca güzel gelinliği onu iyice sıkmaya başlamıştı. İçinde başkaldıran duygulara sahip olamayacak kadar sıkıyordu üstelik.

"Olur," dedi Claire. "Haydi, evimize gidelim."

SON

"Kurucu." Amelie, Oliver'ın can sıkıcı bir dosyayı daha masasına koymasıyla, başını kaldırıp ona baktı. Kaşlarını çatarak hırçın bakışlarını dosyaya çevirdi. "Bu ne için peki?"

"İmzan gerekiyor," dedi Oliver ve küstah bir rahatlıkla sandalyeye yerleşti. Alışıldık siyah giysilerine geri dönmüştü ki -o da bunun farkındaydı kesin- bu hâliyle son derece ürkütücü görünüyordu. "Devam eden kovuşturmayla ilgili bazı raporlar. Rhys Fallon, Anderson ve Gün Işığı Birliği'nin diğer kilit adamları suçu kabul etmiyorlar. Hüküm verildiğinde, onların sonunu getirecek emirleri imzalayacağını düşünüyorum."

Dikkatle Amelie'yi izliyor, bir açığını kolluyordu. Her zamanki gibi.

Amelie dosyayı geri vererek "Hayır. İlk kararım hâlâ geçerli," dedi.

"Merhametin bütün yaraları iyileştireceği düşüncesinden sıyrılmalısın. Bazı hastalıklar ameliyat gerektirir."

"Fallon da bu yolla bir tedavi bulduğunu düşünmüştü," dedi. "Ben aptal değilim. Eğer suçlu bulunurlarsa, hapis yatarlar Oliver ve başka bir şey duymam. Şef Moses ile bu konuda anlaştık."

"Şef Moses da senin kadar duygusal bir aptal."

"Dikkat et," dedi Amelie. Buzla bilenmiş, sakin ve sessiz bir tonla konuşmaya başladı. "Birçok konuda ipleri insanların eline vermiş olabilirim ama bizim türümüzde kuralları hâlâ ben koyuyorum. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Oliver. "Fakat seni zaman zaman test etmezsem benden yana büyük hayal kırıklığına uğrarsın."

Ne yazık ki haklıydı. Bütün yöneticilerin, onları tetikte tutacak, sorgulayacak, yapışkan bir tipe ihtiyacı olurdu. İyi ya da kötü, Oliver sonsuza dek Kurucu'ya yapışık bir sinekti.

Ayrıca Amelie, bunun her ikisine de yakıştığını inkâr edemezdi.

"Başka bir şey? Geceler kısalıyor."

"Üniversite birkaç olay rapor etmiş," dedi. "Görünen o ki vampirlerin hepsi, senin gerektirdiğin şekilde, kendileri gibi davranmıyor. Sanırım buna bakmamı isteyeceksin."

"Jason Rosser'ı gönder," dedi. "Madem bu psikotik küçük canavarı sağ kolun olarak yetiştiriyorsun, bari diğerlerini hizaya sokması için sorumluluğu ona ver. Senin göze-

timiinde, zamanla kendini tutmayı öğrenecektir umarım. Herhangi bir ölüm yok, değil mi?"

"Yok," dedi. "Sanırım cinayetten tutukladığınız üç vampir de mesajı gayet iyi almıştır."

"Öyleyse..."

"Barış sağlandı?" Oliver ayağa kalkıp elini uzattı. Birbirleriyle tokalaştıktan sonra Oliver, Amelie'ye eşlik ederek kapıya kadar geldi. Onun çıkması için kapıyı açtı. "Bizi görmekten nefret eden insanlar var hâlâ ve sen onlara yetki verip güveniyorsun. Myrnin o laboratuvarında başıboş çalışarak Tanrı bilir nasıl bir yeni kâbus yaratmak peşinde. Yeni Papa'nın temsilcisi *bizim durumumuzu* incelemek üzere buraya geliyormuş. Can sıkıcı bir durum. Kansas'taki bir blogger, Teksas'ta gizlenen vampirlerle ilgili ipe sapa gelmez şeyler yazmış. Vampirlerden bazıları, hayatta kalma ihtimalinin zayıflığına rağmen Fallon'ın tedavisinden talep etti. Ayrıca Monica Morrell, bir köpek şovunda seni jüri üyesi olarak görmek istiyormuş sanırım. Huzur, sevgili Kurucu, çok uzun bir köprü olmalı."

"Ya," dedi Amelie. Birlikte Kurucu Meydanı'na ve geceye doğru koridorda ilerlerken, Oliver'a sakin bir gülümsemeyle baktı. "Öyleyse kontrollü kaos için hazırlıklara başlamalıyız."

"Her zamanki gibi Amelie," dedi Oliver.

"Gören de seni çok içten zanneder," dedi Amelie.

Ay ışığına adım attıkları an, Oliver eğilip Amelie'nin elini dudaklarına götürdü. "Yeterince değil sevgili Kurucu. Henüz değil."

"Güzel," dedi Amelie ve irkilmemek için kendine hâkim oldu. "Çok güzel."

Tüm bunlardan sonra burası, insani değerlere sahip bir insan kasabasıydı artık.

Fakat hava kararınca... Morganville hâlâ Amelie'nindi.

Daima.

ŞARKI LİSTESİ

Morganville'e veda etmenin buruk sevinciyle, bütün karakterleri ve kalbimdeki yerlerini anlatan bir şarkı listesi oluşturma ihtiyacı duydum. Dinleyerek, keyif alarak bu harika şarkıları yaratan müzisyenleri destekleyin. Sizin kulaklarınıza ihtiyaçları olduğu kadar finansal sevginize de ihtiyaçları var.

"Can't Play Dead (Radio Edit)"	The Heavy
"Put the Gun Down"	ZZ Ward
"Man Like That"	Gin Winmore
"Afterlife"	Switchfoot
"Bring It"	Trapt
"My Sorry Cinderella"	Kev Bayliss
"My Songs Know What You Did in the Dark (Light Em Up)"	Fall Out Boy
"Alright"	Kinnie Starr
"Too Close (Acoustic Version)"	Trapt
"Be Tomorrow"	Madlife
"Move Like U Stole It"	ZZ Ward
"Back to Life"	Lansdowne
"Daylight"	Maroon 5

"Seasick"	Silversun Pickups
"Virgin"	Manchester Orchestra
"Going Under"	Trapt
"Blue Eyes Blind"	ZZ Ward
"Spiritus Khayyam"	Globus
"Living in the Eye of the Storm (Acoustic Version)"	Trapt
"Surrender"	Digital Daggers
"Justified"	Rhino Buckets
"Secret Things"	Ken Andrews
"Love Hate Relationship (Acoustic Version)"	Trapt
"Wicked"	Greg Dulli
"Holy Doom"	Jason Edwards
"Boy (Hostage Remix)"	Nina Nesbitt
"Sacrilege"	Yeah Yeah Yeahs
"Home"	ZZ Ward
"Sinister Kid"	The Black Keys
"Stand My Ground"	Within Temptation
"All Waters"	Perfume Genius
"What Makes a Good Man? (Original Version)"	The Heavy
"Short Change Hero"	The Heavy
"Radioactive"	Imagine Dragons
"Leave This Town"	Kev Bayliss

Herkes karakterlere özel şarkılar seçip seçmediğimi soruyordu ve sanırım özellikle bu kitap için yaptım. İşte bazı belli başlı düşüncelerim:

Morganville Kasabası: The Heavy'den "Can't Play Dead", bu sonradan ele geçirilmiş Morganville'in duygusuna tam oturuyor. Esrarengiz, tehditkâr, meydan okuyan ve havalı. Ayrıca Kev Bayliss'in "Leave This Town" şarkısı da tüm güzelliğiyle içimize işliyor.

Claire: Kesinlikle Within Temptation'dan "Stand My Ground". Şarkıda, dibe vursan da senin için senin davandan vazgeçmeyecek birilerinin olduğunu anlatan müthiş cesurluk var. Bana tıpkı Claire'i çağrıştırıyor!

Shane: Trapt'in "Going Under"ının sözleri, bana resmen onu anlatıyor. Aynı zamanda, Claire ile özdeşleşen bir kararlılık ve güç hissi de uyandırıyor. Ya da Heavy'den "What Makes a Good Man?"i de dinleyebilirsiniz. Cesaret verici, dehşet bir şey. Ayrıca Shane'in kendine sorduğu türde bir sürü sorular soruyor.

Michael: Gözlerinizi kapayın ve Michael'ın ZZ Ward'dan, "Blue Eyes Blind" şarkısını Eve'e söylediğini hayal edin. On numara ve de seksi. En güzel gerçek aşk bu.

Eve: Aynı şekilde ZZ Ward'ın "Home" şarkısı, Eve'in Michael hakkında hissettiği her şeyi anlatıyor. Cesur ve güzel. Ayrıca, aynı şarkıcının ikisi için de karşılıklı şarkıları söylemesi uygun diye düşündüm.

Myrnin: Madlife'tan "Be Tomorrow" şarkısının (ne kadar da mükemmel!) Myrnin'i her şeyiyle yansıttığını düşün-

düm. Hatta onun düşünce tarzına da uyuyor gibi. Yani hiç de onun düşündüğü şekilde düşünemeyeceğiniz türde.

Oliver: Greg Dulli'den "Wicked"ı deneyin... O şarkıda Oliver'ın özelliklerini ve ruh hâlini anlatan çok şey var. Trapt'in "Love Hate Relationship" parçasının daha uygun kaçacağını da söyleyebilirsiniz aslında.

Amelie: Manchester Orchestra'sının "Virgin"i, eskinin gücü, azmi ve acımasızlığı gibi muhteşem duyguları barındırıyor. Bunların birleşimindense, Amelie doğuyor.

Monica: Kev Bayliss'ten "My Sorry Cinderella" parçası, sanki Monica duygusunu taşıyor. Şarkının sözleri, bozuk bir oyuncak bebek ya da hıçkırarak ağlamak üzere olan kırılmış birinin hislerini dışa vuruyor. Müziksel olarak da bence tam da Eve'in tarzı. Müzik zevklerinde ortak noktada buluşmaları ne tuhaf!

Son olarak, Morganville'in geleceğinin, Imagine Dragon'a ait harika parça, "Radioactive" olduğunu düşünüyorum. Çünkü bu şarkıyı dinlediğimde, yepyeni Morganville için asıl hikâyenin daha şimdi başladığını hissediyorum.

Geleceğin Morganville'ine hoş geldiniz. Artık hikâyenin devamı *sizin* hayal gücünüze, düşlerinize, tutkularınıza ve sevdikleriniz uğruna verdiğiniz savaşa bağlı. GİDİN! Maceralar sizi bekliyor.

tg: kaktusunx